

Furtună de timp

Gordon R. Dickson

GORDON R. DICKSON

FURTUNĂ DE TIMP

Time Storm
1977

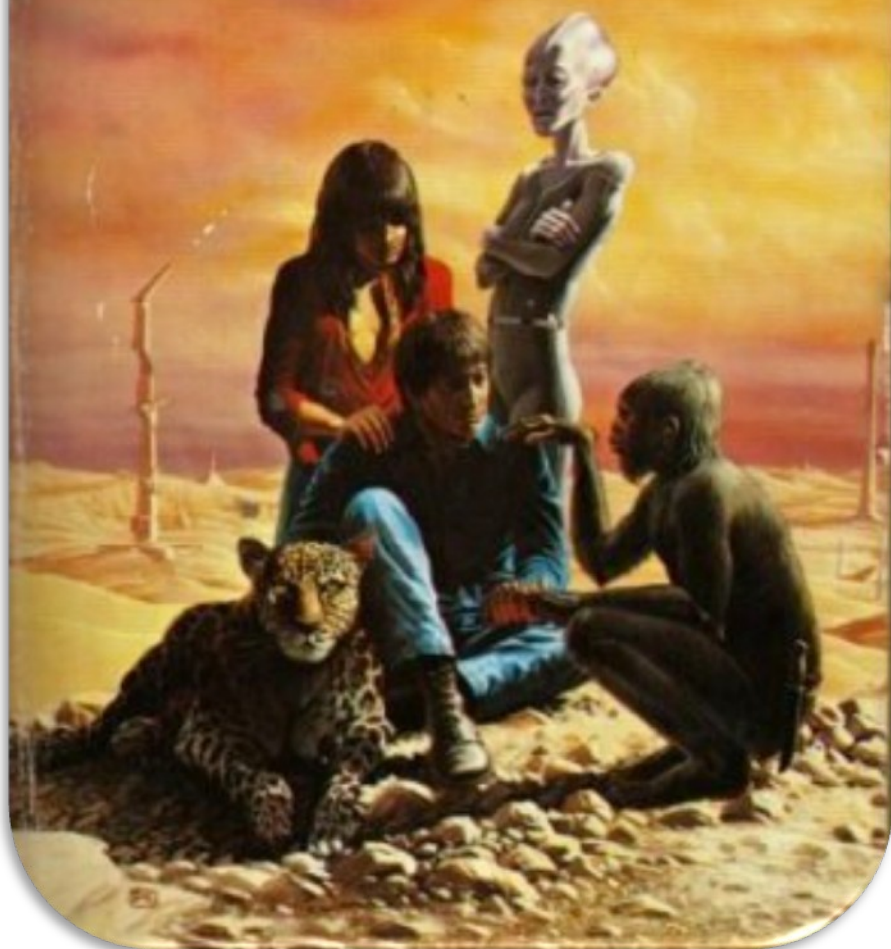
SPHERE SCIENCE FICTION

Gordon R. Dickson

AWARD-WINNING AUTHOR OF THE

DORSAI TRILOGY

TIME STORM

SFÂRȘITUL LUMII: TRECUTUL, PREZENTUL ȘI VIITORUL SE AMESTECĂ

Dedicație adresată librarilor

În perioada anilor 1930 – 1940, oricine scria science – fiction se adresa exclusiv revistelor. Apoi, la începutul anilor cincizeci, revistele au devenit tot mai puține, iar romanele în ediții ieftine au cucerit piața. Dar aceste romane stăteau pe tarabă doar o săptămână, apoi dispăreau. Până să apară o carte nouă a unui autor, cele vechi erau de negăsit.

Ca urmare, în anii aceia, când majoritatea revistelor pieriseră, iar romanele în ediții ieftine apăreau și dispăreau, doar puțini dintre noi au avut curajul să devină scriitori profesioniști de science-fiction. Iar dacă acest lucru a fost, totuși, posibil, el s-a datorat faptului că librăriile au continuat să fie singura piață adevărată pentru edițiile cartonate. Doar librăriile cumpărau cărți de science-fiction în mod regulat; le așezau în rafturi și le puneau continuu la dispoziția cititorilor. În felul acesta, librăriile au menținut în viață atât SF-ul, cât și pe noi, cei care-l scriam.

Dedic librarilor de pretutindeni această carte, cel dintâi dintre copiii mei literari care a văzut lumina zilei.

1

LEOPARDUL, îl numisem Duminică, după ziua în care-l găsisem, nu se enerva niciodată din cauza fetei, deși aceasta n-avea pic de milă. Dar era doar un animal sălbatic, iar răbdarea lui avea limite...

Ce mă făcuse să-i iau cu mine, întâi pe el, apoi pe ea? M-am întrebat de multe ori, fără să găsesc răspunsul corect. Îmi provocaseră numai necazuri și n-aveam motiv să le port de grijă. Singura mea grijă era să ajung în Omaha, la Swannee. Nu trebuia să mă gândesc la nimic altceva. Dar... poate că, datorită sentimentului teribil de zădărniciu ce mă cuprindea în fiecare dimineață, când mă trezeam, rămăsesem cu ideea că aș fi putut vorbi cu ei, într-o lume din care dispăruseră aproape toți oamenii și animalele... „A vorbi” era un fel de a spune, pentru că nici unul dintre ei nu era în stare să-mi răspundă. O felină nebună și o fată mută. Împreună cu mine care, înainte, avusesem bunul-simț să nu am nevoie de nimeni... Acum îi târam de-a lungul unui peisaj zăpăcit și nebun, ca și ei... Bineînțeles, fără mine nu s-ar fi descurcat.

De data asta, necazurile au început când conduceam camioneta pe un deal, într-o zonă cu grâne, la sfârșit de vară. Presupun că fusese cândva o regiune în care se cultivă porumb, lângă fosta graniță de nord a lowei. Singurul avertisment auzit: o combinație de miorlăituri și mârâituri. Nu un sunet

Înalt, ce anunța că-i gata de luptă, ci doar un semn limpede că Duminică se săturase să fie tratat ca un animal împăiat, că dorea ca fata să-l lase în pace. Am oprit brusc, la marginea șoselei asfaltate, goale, cu două benzi și m-am cățarat, peste spătarul scaunului, în partea din spate a camionetei.

— Pisico! am strigat. Ce naiba te-a apucat? Dar, după ce-și recitase rolul și-o convinsese să-l lase în pace, Duminică arăta foarte mulțumit. Stătea întins, deplin stăpân pe sine, lingându-și blana de pe spatele labei drepte. Numai că fata se încovrigase, ca un ghem, strâns, ce părea imposibil de desfăcut. Din cauza asta mi-am pierdut controlul.

L-am înghiontit pe Duminică, iar el s-a ferit, lăsându-și capul jos, în timp ce-l târam spre fată. După o secundă am simțit limba lui aspră lingându-mi glezna stângă, ca și cum m-ar fi rugat să-l iert pentru o greșeală pe care nu o înțelegea. Iar acest lucru m-a înfuriat și mai tare, pentru că, fără nici o logică, m-am simțit vinovat. Din punctul meu de vedere, era nebun. Știam și totuși l-am lovit, fiind sigur că n-o să răspundă, deși ar fi putut să-mi sfâșie gâtul în două secunde, la fel de ușor cum ar fi miorlăit.

Eram doar un biet om, mi-am spus și trebuia să fac fata să se ridice. Rămăsese încolăcită, nemișcată. Când am pus mâna pe ea, am simțit doar oase și mușchi încordați. M-am gândit că nu-mi pasă de ea, cum nu-mi pasă nici de Duminică. Dar, pentru un motiv pe care nu l-am înțeles niciodată, mi s-a rupt sufletul văzând-o așa. Sora mea mai mică avusese asemenea momente de deznădejde, înainte de a crește și a scăpa de ele. Presupusesem că fata n-avea mai mult de cincisprezece-șaisprezece ani și nu scosese o vorbă,

din ziua în care o găsisem rătăcind pe drum. Dar se atașase de Duminică din clipa în care, urcând în camionetă, dăduse cu ochii de el. Ca și cum ar fi fost singura ființă vie din lume. Iar când el mârâia la ea, fata avea impresia că era respinsă, brusc, de oricine o iubise. Mai văzusem și înainte asemenea crize, deși celelalte nu fuseseră provocate atât de evident de Duminică și știam că nu puteam face mare lucru până nu începea să se relaxeze. Așa că m-am așezat, am luat-o în brațe, trăgând-o lângă mine atât cât îmi permitea rigiditatea ei și am început să-i vorbesc, încercând s-o scot din starea aceea. Sunetul vocii mele părea s-o ajute, deși până atunci nu dăduse vreun semn că m-ar înțelege, cu excepția îndeplinirii ordinelor.

Și am stat așa, pe saltelele și păturile din spatele camionetei, cu brațele în jurul trupului ei slab, alcătuit mai mult din oase ascuțite, vorbindu-i, povestindu-i fără încetare că Duminică n-o să mai fie rău cu ea, că-i doar o pisică nebună, că nu trebuie să acorde atenție mârâiturilor lui, dar să-l lase în pace un timp... După o vreme, am obosit să-i repet aceleași cuvinte și am încercat să-i cânt. Orice-mi venea în minte. Eram conștient de lipsa mea de talent. Pe vremea aceea credeam că mă pricep la o mulțime de lucruri, dar știam că muzica nu face parte dintre ele. Am o voce, să sperii broaștele... Dar fetei nu-i păsa. Sunetul vocii omenești și faptul că era ținută în brațe o ajutau. Între timp, Duminică se înghesuise lângă noi, cât mai aproape, își încolăcise labele în jurul gleznei mele stângi și-și proptise fruntea de genunchiul meu.

După o vreme, fără nici un motiv aparent, m-am aplecat și l-am mângâiat pe cap. A interpretat asta ca

un semn de iertare.

Într-un fel, eram complet nebun, ca și ei. Puțin după aceea, fata a început să se miște. I-a dispărut rigiditatea și-a întins brațele și picioarele. Apoi, fără un cuvânt, m-a împins de lângă ea, s-a târât pe podeaua camionetei și l-a luat pe Duminică în brațe. Acesta i-a dat voie, ba chiar a lins-o pe față. Mi-am dezmoțit mușchii, care începuseră să mă doară și m-am dus în față, pe scaunul șoferului.

Atunci am văzut-o, în stânga autostrăzii. O linie de ceață, înaltă până la cer, sau un nor de praf, la câteva sute de yarzi, ce se rostogolea într-o parte, spre noi.

Nu mai aveam timp să mă uit dacă cei doi din spate se prinseseră de ceva, ca să reziste cursei. Am răsucit cheia, am pornit motorul și am condus mașina pe fâșia îngustă de asfalt care trecea prin holda de grâu înalt, galben-cafeniu, care se ondula în briza ce preceda întotdeauna un zid de ceață. Vârfurile plantelor se vălureau în diferite nuanțe de auriu...

2

NU ÎNTÂLNISEM nici un zid de ceață, ce semnaliza prezența unei linii de schimbare a timpului, care să se miște mai repede de treizeci de mile pe oră. Însemna că, dacă acesta nu reprezenta o excepție, o mașină care funcționa bine, pe un drum decent, ar fi fugit cu ușurință din fața lui. Dificultatea apărea când, după cum era cazul meu, ceața nu venea după noi, ci se mișca pieziș, într-un unghi care intersecta drumul. Trebuia să gonesc de-a lungul zidului iar unele ziduri de ceață aveau mai mult de zece mile pentru a scăpa din ghearele lui, înainte să ne prindă, împreună cu orice îi stătea în cale. Am apăsat pedala accelerației până la podea. Transpirasem tot.

După acul vitezometrului, ajunsesem la o sută și zece, ceea ce reprezenta o aiureală. Viteza maximă a unei camionete era de optzeci și cinci de mile pe oră. Oricum ar fi fost, ne-am bălăngănit și ne-am zdruncinat pe drumul gol, simțind că, la încă cinci mile în plus, ne-am fi luat zborul.

Am reușit să văd capătul zidului de ceață, la două-trei mile de noi. Iar zidul ajunsese doar la câteva sute de yarzi și se apropia iute... În momentul acela, ar fi trebuit să mă rog, deși nu eram credincios... Parcă-mi amintesc că am făcut-o... În săptămâna când începuse toată treaba cu schimbarea timpului, nu fusesem

niciodată atât de aproape de a fi prins cu excepția primei zile, în cabana aflată la nord-vest de Duluth, când fusesem izbit, fără să știu ce mă lovise. Crezusem că am avut încă un infarct, care, de data asta, mă dăduse gata. Iar amărăciunea de a muri înainte de a treizecea aniversare, după ce irosisem doi ani pentru a avea cea mai bună formă fizică, îmi lăsase un gust groaznic, uscat, în gât, înainte ca linia schimbării să mă atingă și să mă doboare.

Presupusesem, îmi amintesc, că suferisem un atac de cord și după ce-mi revenisem. Am continuat să cred același lucru chiar după ce descoperisem veverița șocată. Așa cum fusese Duminică, atunci când l-am găsit. Timp de câteva zile, mergând cu veverița lângă mine, ca un câine în miniatură (până s-a plictisit sau am pierdut-o), nu-mi dădusem seama de proporțiile celor întâmplare. Doar mai târziu am început să pricep, când am ajuns acolo unde ar fi trebuit să se afle Duluth și am găsit păduri virgine în locul în care trăiseră sute de mii de oameni. Și, mai târziu, când am dat de cabana din bușteni, mai în sud și de bărbosul cu jambiere din piele, înfășurate cu sfoară.

Bărbosul mă dăduse gata. Mi-au trebuit câteva minute bune după ce am dat ochii cu el, ca să-mi dau seama că nu înțelegea că pușca din mâna mea era o armă. Abia când am dat înapoi și am apucat arcul de vânătoare, a încetat chestia aia cu rotitul securii, cu care spărsese lemne când ajunsesem în poiană. N-am văzut niciodată așa ceva și sper să nu mai văd, cu excepția cazului în care aș fi de partea omului cu toporul. Instrumentul arăta ca un iatagan, cu lamă lată, curbată în afară. Și-o pusese pe umăr, ceea ce ar fi trebuit să însemne un gest liniștitor, când încercasem

să-i vorbesc. Apoi venise spre mine, turuind într-un dialect ce părea scandinav, cu voce prietenoasă, cu securea pe umăr, de parcă uitase că-i acolo.

Atunci mă speriasem de modul direct în care venea spre mine și îl amenințasem cu pușca, dar îmi dădusem seama că, după toate aparențele, își închipuise că-i o bâță. Rămăsesem, o clipă, paralizat de enormitatea situației. Apoi, înainte de a fi obligat să-l împușc, să mă apăr, avusesem ideea să apuc arcul cu mâna liberă. Ca idee, fusese una bună, dar în clipa în care văzuse arcul în mâna mea, acționase. Și nici până în ziua de azi nu știu cum a procedat.

Se dăduse înapoi și se aplecase, apucând iute mânerul securii. Aceasta pornise de pe umărul lui, răsucindu-se, înapoi, în jur, sub braț, sus în aer, apoi în jos, cu o viteză incredibilă, cu mânerul în mâna lui și tăișul lamei în afară.

Apoi o azvârlise.

O văzusem venind spre mine, răsucindu-se. Mă ghemuisem, instinctiv și fugisem. O auzisem lovind un copac, undeva, în spatele meu, dar atunci ajunsesem în pădure și el nu mă urmărise.

Peste cinci zile am ajuns în locul în care fuseseră orașele gemene Minneapolis și St. Paul. Arătau ca și cum ar fi fost părăsite de o sută de ani, după un bombardament aerian care le făcuse aproape una cu pământul. Dar am găsit acolo camioneta, iar motorul pornise când am răsucit cheia. La pompe exista benzină, dar a trebuit să fac rost de un generator electric mic, cu petrol lampant, ca să le pun în funcțiune și să-mi umplu rezervorul. După aceea am pornit spre sud, pe autostrada 35 W. Apoi a apărut Duminică... și fata...

Eram aproape de capătul zidului de ceață, deși în stânga negura ajunsese la mai puțin de o sută de yarzi de șosea. Stropi mici, pișcători, alcătuiți din orice, de la praf la nisip fin, începuseră să răzuie partea stângă a camionului, inclusiv capul și umărul meu din partea aceea, pentru că fereastra nu fusese închisă și n-aveam timp s-o închid atunci. Am continuat să țin pedala apăsată la maximum și am trecut, vâjâind, pe lângă capătul zidului de ceață. Puteam să văd teritoriul liber, curat, până la orizont.

Transpirat, am redus viteza, am condus camionul până la o parcare și am întors în drum, să pot privi în urmă.

Acolo unde mă aflasem cu câteva secunde înainte, ceața traversase drumul și înainta peste câmpurile de pe partea cealaltă a șoselei. Pe măsură ce ceața înainta, acestea încetau să existe, așa cum și drumul încetase să existe, ca și ogorul de lângă șosea. Acolo unde grâul se ondulase în vânt apăruse panta înierbată a unui deal, teren deschis, acoperit, ici-colo, de câteva grupuri de copaci, ce urca spre un mal râpos, singura înălțime din zonă, la mai puțin de un sfert de milă de noi, părând aproape, s-o ating cu mâna. Nici urmă de vânt.

Am întors iar camionul pe șosea și am plecat. După un timp, drumul a făcut o curbă largă spre un orașel ce arăta la fel de normal că o plăcintă cu mere. Ca și cum n-ar fi trecut peste el nici un zid de ceață. Se putea, de ce nu? Inima a început să-mi bată mai iute. Speram să dau de cineva sănătos, cu care să vorbesc despre tot ce se întâmplase de când avusesem ceea ce mi se păruse a fi o criză cardiacă, în cabană.

Dar când am parcurs strada principală a orașului,

printre clădiri nu se vedea nimeni. Locul părea pustiu. Speranța s-a transformat în îngrijorare. Apoi am văzut ceva care părea un fel de baricadă care bloca strada. Și o siluetă ghemuită în spatele ei, ținând ceva care semăna cu un aruncător de rachete, pe umăr... Privea dincolo de baricadă. Ar fi trebuit totuși să audă zgomotul motorului mașinii din spatele lui...

Am tras camioneta pe o alee, între două magazine și am oprit-o.

— Rămâneți aici și să fiți cuminți! le-am spus fetei și lui Duminică.

Am luat carabina de lângă scaunul șoferului și am ieșit. Cu ea în mână, pregătit pentru orice împrejurare, m-am dus spre omul ghemuit în spatele baricadei. De aproape, am văzut dincolo de parapet: un zid de ceață, la vreo milă, dar care nu se mișca. Și, pentru prima oară de când sosisem în orașul tăcut, am auzit un sunet continuu.

3

VENEA DE UNDEVA, de deasupra, de dincolo de punctul în care autostrada îngustă, din ciment alb, dispărea în negura nemișcată a zidului de ceață. Un sunet slab, un bâzâit. Precum o muscă închisă într-o cutie, într-o zi fierbinte de iulie, ca aceea în care ne aflam.

— Vino încoace, a zis omul cu lansatorul de rachete.

Mi-am ridicat capul deasupra vârfului baricadei improvizate din mobilă, role de tapet, cutii de vopsea, care bloca strada goală, între trotuarele de nisip și ferestrele întregi ale magazinelor găzduite de clădirile din cărămizi roșii, de pe strada principală. Venind dinspre nord-vest, crezusem că orașelul trăia încă. Când ajunsesem aproape, am presupus că era unul dintre locurile abandonate, dar intacte, din care întâlnisem și în nord. Așa și era. Cu excepția bărbatului, a baricadei și a lansatorului de rachete.

Bâzâitul devenise mai puternic. Am privit în jur, apoi înapoi, pe strada principală. Am văzut aripa stângă din față, cafenie, a camionetei, la intrarea în aleea pe care o parcasem. Nici un sunet, nici o mișcare. Cei doi se supuseseră ordinelor, stând liniștiți în furgonetă, pe paturile lor. Leopardul torcând, probabil, în felul lui răgușit, din gât, curățându-și blana de pe labe cu limba, iar fata strânsă lângă animal, cu toată zăpușeala, căutând încurajare și companie.

Când am privit iar printr-o crăpătură a baricadei, am

văzut ceva pe drum. Evident, apăruse din ceață. Venea foarte iute. Scotea sunetul acela bâzâit, pe care-l auzisem mai devreme, sunet ce devenea mai puternic în timp ce obiectul gonia spre noi, părând să crească în dimensiuni, ca un balon umflat în fața fondului alb al ceții.

Se apropia atât de iute, încât abia am apucat să-l văd. Era galben și negru, ca o viespe, un aparat mic, semănând uluitor de mult cu ultimul tip de automobil, dar având dimensiunile reduse la jumătate. Gonia spre noi, pe fâșia îngustă a șoselei, ca o jucărie supradimensionată, mânată de vânt.

Am dus pușca la umăr, dar, în aceeași clipă, lansatorul de rachete de lângă mine a scos un sunet, ca o pocnitură. Racheta înainta destul de lent ca s-o vedem, ca o pată neagră, făcând o curbă prin aer pentru a întâlni aparatul ce venea spre noi. S-au izbit, a avut loc o explozie. Mașinăria a sărit din drum, s-a frânt în bucăți care s-au împrăștiat în toate părțile. Câteva au zburat spre noi și s-au înfipt în partea exterioară a baricadei, ca niște șrapnele. Timp de un minut, nu s-a auzit nici un sunet... Apoi, ciripitul păsărilor și cântecul greierilor au reînceput...

M-am uitat la cel care lansase racheta.

— Bravo, i-am spus bărbatului. De unde ai lansatorul?

— Cineva l-o fi furat din depozitul Gărzii Naționale. Sau l-o fi adus de peste mări. L-am găsit, împreună cu o mulțime de cuțite, pistoale și alte lucruri, într-o magazie din spatele postului de poliție al orașului.

Era la fel de înalt ca mine, cu umeri lați, cu trup solid. Un bărbat cu antebrațe bronzate, ca și fața calmă, osoasă. Nu părea să fie cu mult mai în vârstă ca

mine, aproape de patruzeci de ani. L-am privit atent, încercând să apreciez cât de greu va fi să-l ucid, dacă ar fi nevoie... L-am văzut observându-mă. Fără îndoială, cu aceleași gânduri în minte...

Așa stăteau lucrurile acum. Nu exista criză de hrană, băutură sau orice altceva. Dar nu mai existau nici legi. Cel puțin eu nu le descoperisem, în ultimele trei săptămâni.

AM PRIVIT spre mașinăria care zăcea în fața baricadei și am arătat înspre ea, cu un semn din cap.

— Aș vrea s-o văd mai de aproape. Se poate?

— Bineînțeles.

Bărbatul s-a ridicat și a lăsat jos lansatorul de rachete. Am văzut că purta un revolver greu un treizeci și opt sau un patruzeci și patru într-o teacă, la șold. Rezemată de baricadă, o carabină pentru căprioare, ca a mea. A apucat-o cu mâna stângă.

— Hai, a zis el. Trimit doar câte una, la un interval de șapte până la zece ore, conform unui program aleatoriu.

Am privit drumul. Rămășițele galbene și negre nu mai erau împrăștiate pe asfalt...

— Ești sigur?

A râs, scoțând din gât un sunet uscat, ca de bătrân.

— De fapt, nu se opresc. Ca și asta. Acum e inofensivă, dar nu-i scoasă complet din circulație. Mai târziu o să se târască înapoi, sau o să fie trasă dincolo de ceața de acolo... O să vezi. Hai!

S-a cățărat pe baricadă, iar eu l-am urmat. Când am ajuns la aparat, acesta semăna, mai mult ca înainte, cu o mașină jucărie. Cu excepția faptului că acolo unde ar fi trebuit să fie ferestrele, exista doar o suprafață opacă, galbenă. Iar în loc de patru roți obișnuite, din tabla de dedesubt apăreau șaisprezece sau optsprezece discuri mici, din metal. Racheta făcuse o

gaură largă într-o parte a caroseriei.

— Ascultă! mi-a zis bărbatul, făcând semn spre orificiu.

M-am apropiat și am ascultat. Se auzea un bâzâit slab, ca și cum în interior ar fi funcționat ceva.

— Cine trimite lucrurile astea? Sau ce?

A dat din umeri.

— Marc Despard, m-am prezentat, întinzându-mâna.

A ezitat o secundă, apoi a răspuns:

— Raymond Samuelson.

I-am văzut mâna ridicându-se un pic, apoi trăgându-se înapoi. În afară de gestul acela imperceptibil, a ignorat mâna întinsă. Iar eu am lăsat-o să cadă. Am bănuir că nu voia să strângă mâna cuiva pe care va încerca, mai târziu, să-l ucidă. Și am decis că un om care-și face asemenea probleme nu mă va împușca pe la spate. Cel puțin, dacă nu va fi obligat s-o facă. În același timp, nu era cazul să caut necazuri, din cauza unor neînțelegeri.

— Mă duc în Omaha, am spus. Soția mea se află acolo. Dacă o fi în viață... Dar n-am de gând să trec prin linia de schimbare a timpului, dacă am de ales.

Și am arătat spre negura din care venise aparatul. Am întrebat:

— Există vreun drum care duce spre sud sau spre est?

— Da, a răspuns el, încruntat. Zici că soția ta e acolo?

— Da.

Ar fi trebuit să spun „fosta soție”, dar nu mai conta. Nu merita să încerc să lămpesc lucrurile.

— Nu trebuie să pleci imediat. Rămâi la masă.

Rămâi la masă. Faptul că pomenisem de soția mea declanșase în el reflexul ospitalității. Cuvintele obișnuite, pe care le spusese, păreau stranii și nepotrivite aici, între orașul părăsit și negura ce astupa peisajul în dreapta, cu aparatul distrus la picioarele noastre.

— Bine, am răspuns.

Ne-am întors, ne-am cățărat pe baricadă, ne-am îndreptat spre camionetă. Am chemat fata și leopardul afară, i-am prezentat lui Samuelson. Ochii i s-au mărit la vederea animalului, dar i s-au mărit și mai mult văzând fata din spatele leopardului.

— Leopardului îi zic Duminică. Fata nu mi-a spus cum o cheamă.

Am întins mâna, iar Duminică a pășit înainte, a lăsat urechile în jos și și-a frecat capul de palma mea, torcând de plăcere.

— L-am găsit după ce se abătuse o schimbare de timp asupra zonei în care mă aflu. Era în stare de șoc. Acum îi țin sufletul în mână, sau ceva de felul acesta. Ai văzut cum reacționează animalele, dacă le găsești imediat după o schimbare, înainte de a parcurge drumul înapoi, de a se regăsi?

Samuelson a dat din cap. Mă privea cu oarecare neîncredere și suspiciune.

— E destul de mare, dar crede-mă că nu-i periculos, câtă vreme mă aflu în preajma lui.

L-am mângâiat pe Duminică, iar Samuelson s-a uitat la fată.

— Bună ziua! i-a zis, zâmbindu-i.

Ea l-a privit, fără să-i răspundă. Făcea orice-ceream, dar asta nu însemna că era conștientă. Părul des, negru, îi dădea un aer sălbatic. Chiar tricoul și

blugii pe care-i purta păreau ai altcuiva... Deși erau de cea mai bună calitate... O îmbrăcasem, odată, la scurt timp după ce-o găsisem, cu o rochie. Efectul fusese jalnic. Semăna cu o caricatură a unei fete...

— Nu vorbește. Am dat de ea la câteva zile după ce găsisem leopardul, la două sute de mile spre sud. Leopardul se afla în fosta zonă Minneapolis-St. Paul. Probabil că scăpase de la grădina zoologică. Fata umbla pe șosea. Nu știu de unde vine.

— Sărmana copilă! a exclamat Samuelson.

Era sincer. Am început să cred și mai mult că nu mă poate împușca pe la spate.

Ne-am dus la el acasă, la distanță de un cvartal, să mâncăm.

— Ce-i cu... cum le spui? l-am întrebat. Dacă vine vreunul când nu ești acolo, să-l oprești?

— Bâzâitori, a răspuns el. După cum ți-am spus, nu vin oricând, durează cel puțin șase ore și jumătate până apare următorul. Bănuiesc că în spatele ceții se află o fabrică automatizată, care are nevoie de acest timp ca să facă altul nou.

Casa lui Samuelson era o clădire înaltă, ornamentată, în stilul sfârșitului secolului al XIX-lea, cum se găsesc prin orașele mici. Două etaje și mansardă. Cu ușă mare, albă, în față. De-a lungul unei laturi, tufe de liliac. Camerele din interior erau mici, întunecate, cu tavan înalt, cu prea multă mobilă. Montase un motor cu benzină la fântâna din pivniță, care înainte funcționase cu o pompă acționată electric. Gătea la o mașină de gătit veche, neagră, cu lemne. O instalase într-un colț al bucătăriei spațioase, cu mobilier curat, ordonat.

Ne-a oferit ceva ce semăna cel mai mult cu o

mâncare normală, din tot ce avusesem parte de când furtuna de timp izbise Pământul. Știam acum că afectase tot globul, nu numai partea din vestul Marilor Lacuri, unde locuisem eu. Cărasem după mine o mulțime de radiouri portabile, pe toate frecvențele și, din când în când, prindeam câte un fragment de transmisie de undeva. Liniile de continuitate (sau discontinuitate), ce mărgineau zonele de timp, blocau de obicei undele radio. Însă uneori mai scăpa câte ceva. Hawaii fusese destul de greu lovit... Prinsesem ceva, pe ultrascurte, tocmai din Grecia. Nu ascultasem prea mult. Nu puteam face nimic pentru cei ce emiteau. Nici ei pentru mine.

I-am povestit despre asta lui Samuelson, în timp ce pregătea masa. Mi-a răspuns că descoperise același lucru, cu ajutorul celor două aparate radio pe care le avea, pe unde lungi și scurte. Am căzut de acord că furtuna nu se terminase.

— Noi am suferit doar o schimbare de timp aici, în Saulsburg, a spus el. Deși am văzut des linii de schimbare mișcându-se de-a lungul regiunii, sau zăbovind un timp în zonă. Dar nici una n-a venit înapoi.

— Unde au plecat oamenii de aici?

S-a schimbat imediat la față.

— Nu știu, a zis, aplecându-se asupra tăvii cu biscuiți, ferindu-și figura de mine. Am avut o treabă în Peppard, orașul vecin. Am mers și-am tot mers, dar nu l-am găsit. Credeam că-s bolnav sau nebun, așa că m-am întors acasă. Când am ajuns aici, am găsit totul așa cum vezi...

Era limpede că nu voia să vorbească despre asta. Puteam să ghicesc ce pierduse, văzând lucrurile din

casă. Locuiseră acolo mai mulți adulți și copii. Observasem o pălărie de damă în dulapul de la intrare, o cutie cu jucării în colțul sufrageriei și trei biciclete în garaj.

— Ce meserie ai? m-a întrebat, după un timp.

— Pensionar.

A tresărit. Așa că i-am povestit despre mine. Furtuna de timp nu însemna, în cazul meu, ceva despre care nu puteam vorbi. Cu excepția lui Swannee, aflată în Omaha... Uneori eram absolut sigur că ea și orașul ei trecuseră prin furtună de timp nevătămați, deși nu captasem semnale radio de acolo.

— Am început să cumpăr acțiuni pe la nouăsprezece ani, înainte să termin colegiul. Am avut noroc (norocul n-avea nici un amestec, dar am descoperit că nu puteai spune oamenilor așa ceva. Deoarece era vorba de „acțiuni”, numai norocul îți putea aduce bani, nu cercetări dificile și decizii greu de luat). Apoi am folosit tot ce aveam ca să înființez o companie producătoare de rulote și autosănii. Treaba a mers bine, numai că am făcut un infarct...

Samuelson a holbat ochii.

— Infarct? Ești prea tânăr pentru asta!

— Al naibii de tânăr! Aveam doar douăzeci și patru de ani.

Am descoperit brusc că greșisem crezând că nu există lucruri despre care n-aș dori să vorbesc. N-aveam chef să-i povestesc despre boala mea de inimă. Arăta ca un om care nu știa ce-i boala.

— Doctorul mi-a spus să nu mai muncesc și să slăbesc. Acum doi ani. Am vândut totul, mi-am cumpărat un teren în Minnesota de Nord, lângă Ely, dacă știi locurile... Am revenit la greutatea normală și

m-am simțit bine, până m-a izbit furtuna de timp, acum trei săptămâni...

— Da, a zis el.

Mâncarea era gata, l-am ajutat s-o ducă în sufragerie. Am mâncat acolo. Și Duminică, ghemuit într-un colț. Crezusem că Samuelson se va opune să aduc leopardul în casă, dar nu zisese nimic.

După aceea am stat pe veranda cu zăbrele din fața casei, unde ne apărau de soarele din vest frunzele dese de arțar dulce, din curte. După ceasul meu, trecuse de șase, dar în miez de vară mai aveam cel puțin trei ore de lumină. Samuelson avea niște vin alb, făcut în casă. Nu era rău. Nici foarte bun, dar, după cum arăta orașul, acolo nu se bea. Iar dacă existase băutură, o terminase când se întorsese și descoperise că oamenii dispăruseră.

— Îi dăm și fetei? mă întrebase când turna vinul în pahare de apă.

— De ce nu? Mâine putem muri, dacă ne prinde felul cel rău de schimbare de timp.

Așa că i-am dat și ei un pahar. A luat doar o înghițitură, apoi a pus paharul pe podea, lângă scaun. După un timp, când discutam cu Samuelson, s-a ridicat de pe scaun și s-a așezat pe jos, punându-și brațul pe Duminică. Leopardul moțăia, întins. În afară de faptul că a ridicat o pleopă, simțind greutatea brațului, animalul nu i-a acordat nici o atenție. Mă surprindea că uneori era pornit împotriva ei.

— Ce-i asta? a întrebat Samuelson, după ce vorbisem un timp. De unde vine?

Se referea la furtuna de timp.

— Nu știu. Nimeni nu știe. Am o teorie...

— Care?

Mă privea atent, stând în umbra verandei. Briza ușoară de seară a agitat tufele de liliac, frecându-le crengile de peretele casei.

— Cred că-i exact ce-i spunem: o furtună. Un fel de furtună în spațiul cosmic, prin care trece întreaga planetă, așa cum ai merge cu mașina și ai străbate o ploaie puternică. Numai că, în cazul nostru, în loc de vânt și apă, tunete și fulgere, avem schimbări de timp, ca niște unde ce se mișcă pe suprafața planetei, mutând totul înainte sau înapoi în timp, de câte ori trece peste ceva...

— Dar aici? a întrebat el. Orașul e cum a fost înainte. Doar oamenii...

Vocea i se stinse.

— De unde știi? Poate zona asta a fost mutată doar un an, sau chiar o lună. Insuficient ca să producă modificări vizibile ale clădirilor și străzilor, dar suficient ca aceia care locuiseră aici să decidă, din anumite motive, să plece.

— De ce?

— Bâzâitorii, cum le zici. Eu, dacă i-aș vedea cum vin, aș considera că am un motiv suficient de puternic să părăsesc orașul.

A clătinat din cap.

— Nu toți. Nu fără să lase un mesaj.

Am renunțat. Dacă nu voia o explicație rezonabilă, n-avea rost să încerc să-i impun una.

— Spune-mi, a zis, după un timp, crezi că Dumnezeu are ceva de-a face cu asta?

Deci de aceea rămăsese, apărând zi de zi un oraș pustiu! De aceea modificase cu grijă pompa din pivniță la noile condiții și adusese o sobă cu lemne! Ca să poată pregăti masa la momentul necesar întregii

familiei, dacă s-ar întoarce pe neașteptate, apărând obosită și flămândă în fața ușii! Am vrut să-i spun că nici Dumnezeu, nici oamenii nu schimbaseră prea mult lucrurile pentru mine. Dar, știind ce însemna întrebarea aceea pentru el, nu-i puteam declara un asemenea lucru. Am simțit durerea din el... și m-am înfuriat că un individ pe care nu-l cunoșteam putea să-mi transmită necazurile lui mie, într-un fel atât de simplu... Era adevărat că eu nu pierdusem nimic. Nu cât el. Totuși...

— Cine poate ști? am zis, ridicându-mă. E timpul să plecăm.

S-a ridicat și el, iute. Înainte să-și termine gestul, Duminică a fost în picioare, trăgând și fata după el.

— Ați putea rămâne aici peste noapte, a spus el.

Am dat din cap, refuzând.

— Doar n-o să conduci pe întuneric! a insistat Samuelson.

— Nu. Dar mi-ar plăcea să mai parcurg câteva mile până la sfârșitul zilei. Mă grăbesc să ajung la soția mea.

Am condus leopardul și fata la camionetă, pe care o adusesem în parcare a lui. Am deschis ușa din partea șoferului, iar cei doi s-au cățărat imediat înăuntru. Am așteptat până s-au așezat, apoi am urcat și eu. Mă pregăteam să dau înapoi, când Samuelson, care intrase în casă, în loc să ne conducă la mașină, a apărut timid, cu doi saci mari din hârtie, din aceia pentru cumpărături. I-a împins, prin fereastra deschisă, în stânga mea.

— Niște mâncare. Și o sticlă cu vin.

— Mulțumesc.

Am mutat sacii pe scaunul liber de lângă mine. S-a

uitat în spate, unde fata și leopardul se culcaseră, pregătindu-se de somn.

— Am de toate, a zis. Tot ce vrei. Ea n-are nevoie de ceva, hrană sau alte lucruri?

— Duminică e singurul lucru pe care-l vrea. Atât timp cât e lângă ea, nu-i trebuie altceva.

— Atunci, la revedere!

— Rămâi cu bine!

Am dat înapoi, până în stradă și am plecat. L-am văzut, în oglinda retrovizoare, privind după noi, făcând semn cu mâna. Am cotit după colț, la două cvartale de el, iar casa nu s-a mai văzut...

Îmi dăduse o hartă a benzinăriilor, cu un traseu însemnat cu stiloul, după care am condus spre sudul orașului, iar de aici pe o șosea asfaltată, cu două benzi, ce străbătea un teritoriu cu câmpuri deschise, agricole. Câmpuri plantate în primăvara aceea. Am călătorit printre hectare de porumb, grâu și mazăre, pe care nu le va recolta nimeni, nu le va folosi nimeni... Zidul de negură, care reprezenta o linie de schimbare a timpului, își păstrase poziția la marginea orașului lui Samuelson. Rămăsese în urma noastră, în stânga, devenind tot mai mic, pe măsură ce ne îndepărtam...

Îmi dădeam seama că în mașină ne aflam în siguranță. Liniile timpului erau ca niște suluri ce se rostogoleau peste sol. Dar, după cum am mai spus, nu întâlnisem vreuna care să circule cu o viteză mai mare de treizeci de mile pe oră. Scăpai ușor de ele, dacă te aflai pe un drum.

În timpul călătoriei căutasem un vehicul pentru orice teren, dar cu viteza necesară. Ceva de gen Land Rover, care să aibă viteză bună pe șosele, dar să poată merge și pe câmp, dacă trebuia. Deocamdată nu

găsisem nimic.

Mi-am dat seama că motorul urla furios. Conduceam, pe drumul de asfalt, pustiu, cu aproape șaizeci de mile pe oră. Nu aveam nevoie. Era mai sigur, iar consumul mai mic, dacă mergeam cu patruzeci, patruzeci și cinci. Benzină nu era întotdeauna ușor de găsit. Aveam patru canistre, de cinci galoane, în portbagajul de pe capotă. Numai pentru cazuri de reală necesitate.

Pe de altă parte, nici unul dintre noi trei nu avea după ce să alerge sau de ce să fugă. Am redus viteza la patruzeci de mile pe oră, întrebându-mă cum de ajunseseam la o asemenea viteză.

După aceea mi-am dat seama din ce cauză. Permiseseam sentimentelor lui Samuelson să pătrundă în mine. De ce să-l plâng? Ajunsese la fel de nebun, din cauza pierderii familiei, ca fata sau ca Duminică. Dar dorise cu adevărat să rămânem peste noapte în casa aceea mare, din care dispăruse familia. Și ar fi fost un gest amabil față de el dacă aș fi acceptat. Numai că nu puteam risca. În timpul nopții s-ar fi putut transforma brusc, devenind, din omul care căuta disperat tovarășia cuiva, un individ care și-ar fi închipuit că eu, sau noi, aveam vreo legătură cu ceea ce îi răpise familia de lângă el.

Nu puteam avea încredere în normalitatea lui momentană. Samuelson vorbise, un timp, ca un om normal. Dar rămăsese singur într-un oraș pustiu, trăgând cu rachete încărcate cu explozibili puternici în jucării supradimensionate, care atacau la intervale regulate. Nimeni nu putea rămâne normal într-o asemenea situație. Pe de altă parte, nebunia reprezenta, acum, o componentă a vieții. Duminică era

exemplul cel mai evident. Puteam să-i tai gâtul leopardului. Mi-ar fi lins mâinile, în timp ce-l omoram. Nici fata nu se afla într-o stare mintală mai bună. Samuelson, ca și ei, fusese prins de gluma aceea cosmică, ce acoperise lumea pe care o cunoșteam deci, prin definiție și el era nebun. Nu exista altă posibilitate.

Ceea ce însemna că, dacă urmam ideea spre concluzia logică, gândeam eu, conducând în amurgul ce se lăsa și eu eram nebun. O idee aproape ridicolă. Mă simțeam perfect sănătos.

Dar, așa cum nu avusesem încredere în Samuelson, dacă aș fi fost în locul lui sau al oricărui altul, care m-ar fi privit din afară, conducând pe șosele de-a lungul țării, întovărășit de un leopard și o fată fără grai, n-aș fi avut încredere în mine. Aș fi fost convins că în mine sălășluia nebunia, că a pus stăpânire pe mine, într-o zi, brusc, fără nici un avertisment.

Bineînțeles, toate acestea erau prostii, așa că mi-am alungat din minte gândurile ridicole...

CÂND STRĂLUCIREA ROȘIE a apusului de deasupra orizontului, în dreapta noastră, a început să devină închisă, întunecată, iar stelele au apărut pe cerul limpede, spre est, am tras camionul din drum și l-am așezat într-un loc confortabil, sub niște plop canadieni dintr-o adâncitură, între două dealuri. Am întins tabăra. Era atât de cald, că am ridicat laturile cortului. Apoi am rămas să privesc stelele ce păreau că se mișcă spre adâncul cerului, devenind tot mai impresionante și făcând ca pământul pe care mă aflam să pară o fărâma de materie pierdută în univers.

Nu puteam să dorm. Mi se întâmplase de mai multe ori lucrul acesta în ultimul timp. Voiam să ies din cort și să stau rezemat cu spatele de trunchiul unui plop. Dar, dacă aș fi făcut asta, Duminică ar fi venit după mine, iar fata l-ar fi urmat. O reacție în lanț. Mi-a venit în minte sfârșitul unui paragraf, reminiscență a celor doi ani anteriori de citit zdravăn, cât trăisem ca un sihastru lângă Ely: *Privatum commodum publico cedit* - „câștigul particular aduce folos celui public”. Am decis să rămân pe loc și să meditez.

Asta însemna să-mi reamintesc toate lucrurile care se întâmplaseră. Până în momentul acela, aproape uitasem de ultima vară din liceu, când începusem să citesc în latină, pentru că aflasem cât de mult stătea aceasta la baza limbii engleze. Stătea la baza ei și o depășea. „Cât timp, o, Catilina, vei abuza de răbdarea

noastră?” Frumos, dar nu la același nivel ca tunetul din original al bătrânului Cicero: *Quo usque, Catilina, abutere pațienta nostra?*

După izbitura primei schimbări de timp, când crezusem că mă dăduse gata un al doilea infarct după ce am descoperit că nu murisem, că nici măcar nu eram bolnav am găsit veverița, țeapănă din cauza șocului. Trupul mic, cenușiu, se relaxase în brațele mele. Lăbuțele îmi prinseseră degetele. Mă urmase, în primele trei zile, când decisese să merg către sud, spre un oraș numit Ely. Care nu mai exista. Nu înțelesesem că ceea ce-i făcusem veveriței urma să-i fac și lui Duminică, să-l scot din starea de șoc în care îl găsisem, să-l fac să depindă de mine... Apoi, după o săptămână, cabana din bușteni și bărbatul cu jambiere din piele, vikingul strămutat sau ce-o fi fost. Crezusem, în primul moment, că era cineva care tăia lemne și-și scosese cămașa. Dar care, când m-a văzut, își pusese securea pe umăr și se îndreptase spre mine...

Revenisem în momentul acela. Retrăiam scena, indiferent dacă voiam sau nu. Și nu suportam asta, prins în capcana cortului, alături de alte două făpturi... Trebuia să ies. M-am ridicat în picioare, făcând cât mai puțin zgomot. Duminică a ridicat capul, dar am sâsâit printre dinți la el, atât de puternic, încât s-a culcat la loc. Fata tresărise în somn, mormăise ceva, apoi se întinsese să atingă blana lui Duminică.

Așa că am ieșit afară, în aer liber, fără ei. M-am așezat, rezemându-mă de coaja aspră, moale, a unui plop imens. Cerul de deasupra era limpede. Stele pretutindeni... aerul liniștit, cald, transparent și curat... Mi-am proptit ceafa de trunchiul copacului și am lăsat mașinăria minții să meargă. Eram obișnuit cu asta

toată viața fusesem...

Poate nu toată. Înainte de șapte-opt ani, lucrurile arătaseră altfel. Dar la vârsta aceea începusem să recunosc că trebuia să mă descurc singur, că nu aveam nevoie de altcineva.

Tatăl meu fusese un zăpăcit, de când îl știam. Dacă mi-ar fi spus cineva că nu știuse niciodată că avea doi copii, l-aș fi crezut. L-am văzut uitând de noi chiar când ne aflam în fața lui, în aceeași cameră cu el. Fusese directorul bibliotecii particulare Walter H. Mannheim, în St. Paul. Un om cumsecade, un șoarece de bibliotecă. Nefolositor ca părinte, pentru mine sau soră mea mai mică.

Mama fusese altfel. Încep prin a spune că arăta minunat. Știu, fiecare copil crede acest lucru despre mama lui. Dar am mărturii independente de la mulți oameni, îndeosebi bărbați, alții decât tatăl meu, care nu numai credeau așa, dar i-o și spuneau, chiar când mă aflam de față, să-i aud.

Dar multe dintre acestea s-au întâmplat mai târziu. Înainte de nașterea surorii, mama fusese întreaga mea familie, se ocupă doar de mine. Ne jucam împreună. Cânta, îmi vorbea, îmi spunea povești interminabile... După ce s-a născut sora mea, lucrurile au început să se schimbe. Nu dintr-o dată, bineînțeles. Abia când Beth a crescut suficient de mare ca să alerge prin jur, modificarea a devenit evidentă. Acum cred că sperase ca nașterea lui Beth să rezolve ceva în căsnicia ei. Și nu fusese așa...

Oricum, de atunci a început să uite de noi. N-o condamna. Uitase de tata cu mult înainte de fapt, nici nu avusese ce să uite. Dar acum începuse să uite și de noi. Nu tot timpul. Ajunsesem să știu când începea să

uite, pentru că apărea împreună cu un bărbat înalt, pe care nu-l mai văzusem și care mirosea a țigări și a alcool.

Când s-au declanșat lucrurile acestea, a început o perioadă grea pentru mine. Eram prea mic să le accept și doream să lupt împotriva oricui mi-ar fi luat-o pe mama. Dar nu aveam de ce să mă prind. Ca și cum între noi ar fi apărut un geam și, indiferent cât aș fi strigat sau lovit în suprafața transparentă, nu mă auzea... Cu toate acestea, am continuat să lupt mai mulți ani, în timpul cărora se îndepărta pentru perioade tot mai lungi cu consimțământul tacit al tatălui meu. Sau, cel puțin, fără nici o obiecție din partea lui.

După câțiva ani, lupta mea a încetat. N-am continuat-o pentru că n-am avut cum. Mama dispăruse. Plecase și nu se întorsese. Cel puțin am încetat să mă chinui. Ca rezultat, am făcut prima descoperire din viață: nimeni nu iubește cu adevărat pe cineva. Un instinct înnăscut te convinge că ai nevoie de mamă, alt instinct o împinge pe mamă să aibă grijă de tine. Dar, pe măsură ce crești, descoperi că părinții sunt niște egoiști, în competiție cu tine pentru plăcerile vieții. Iar părinții încep să-și dea seama că odrasla lor nu-i atât de unică și minunată, ci doar un mic sălbatic, o povară. Când am înțeles asta, am descoperit cum cunoașterea îmi aduce avantaje față de ceilalți, pentru că știam că viața nu-i dragoste, cum îmi spusese mama, când fusem mic, ci competiție, luptă. Știind acest lucru, puteam să-mi îndrept atenția asupra lucrurilor ce meritau. Din momentul acela am devenit un luptător fără egal, un luptător pe care nu-l oprea nimic.

Sigur, schimbarea n-a fost atât de bruscă și completă. Mai aveam (și, probabil, voi avea încă) momente de neatenție, când reacționez față de alții ca și cum mi-ar fi păsat dacă trăiau sau mureau. De fapt, după dispariția mamei, a urmat o perioadă de câțiva ani, în care Beth s-a agățat de mine. Normal, eram tot ce avea și i-am răspuns, fără să gândesc, cu reflexul fals al afecțiunii. Dar cu timpul a crescut și ea a început să caute atenția altora. Atunci am devenit complet liber.

O libertate atât de mare, încât mulți nici nu și-o pot imagina. Când nu eram încă adolescent, adulții remarcău ce minte pătrunzătoare aveam. Vorbeau despre ce voi lăsa în urma mea. Îmi venea să râd, auzindu-i, pentru că mi s-ar fi părut de neînchipuit să fie altfel. Nu intenționez să las o urmă în lume, ci să-mi pun pecetea pe ea, s-o transform în proprietatea mea.

Și nu mă îndoiam că așa va fi. Întrucât mă eliberasem de iluzia dragostei, care-i orbea pe toți ceilalți, nu mă putea opri nimic. Și am descoperit că aveam de gând să câștig tot ce voiam, atâta timp cât ar fi existat ceva să mă intereseze.

Am descoperit acest lucru pe când luptam împotriva îndepărtării mamei de noi. Nu reușisem să încetez să lupt până n-a plecat definitiv. Până atunci nu-mi închipuisem că ar fi fost în stare să ne părăsească. Mintea mea refuzase să creadă. Aș fi trecut peste dovezi evidente, cu o răbdare nesfârșită, aproape prostească, căutând o rezolvare a problemei, ca un șobolan ronțăind o placă de oțel pusă la ușa grânarului. Placa de oțel tocea dinții șobolanului, dar acesta aștepta să-i crească la loc și se întorcea să

roadă din nou, până în ziua în care își croia drum la grâu. Așa eram și eu. Șobolanul acționa din reflex. Iar la mine, tot un reflex făcea ca mintea să se întoarcă mereu la o problemă, până-i găseam soluția.

Exista o singură posibilitate de oprire, una pe care n-am reușit s-o controlez. Se strecura în mine, într-un fel, cunoașterea că răspunsul pe care-l voi găsi nu-mi va folosi la nimic. Când se întâmpla așa ceva ca atunci când mi-am dat seama că mama plecase definitiv atunci se producea în minte un clic, aproape sonor, iar întregul proces înceta. Un reflex ce murea subit. Însă asta nu se întâmpla prea des. Și, cu siguranță, nu se întâmpla acum.

Problema pe care mintea mea n-o putea abandona era: ce se întâmpla cu lumea? Reluam toate dovezile posibile, din momentul în care leșinasem în cabana de lângă Duluth și până în prezent, încercând să obțin o imagine solidă, explicabilă, care să pună toate cap la cap.

Stând lângă copac, în umbra lunii abia răsărite și privind cerul de vară, spuzit de stele, m-am întors să re trăiesc zilele din colegiu. Articolele pe care le-am scris, despre cotarea acțiunilor, urmate de investiții teoretice, apoi unele reale. După aceea apartamentul din blocul Bellecourt Towers, cu servicii hoteliere douăzeci și patru de ore pe zi, reputația de a fi un fel de tânăr magician al finanțelor. Apoi vânzarea acțiunilor și cumpărarea firmei Snowman Inc. cei trei ani de conducere a companiei, timp în care graficul cu vânzări de rulote și sănii cu motor urca și căsătoria mea cu Swannee.

N-am condamnat-o nici un pic pe Swannee pentru ce s-a întâmplat. Probabil că situația devenise

enervantă pentru ea, așa cum ar fi fost pentru mine să văd că se ține cineva după ea, când eu încetasem s-o fac. Mă decisesem să mă însor pentru că mă săturasem să trăiesc într-un apartament de hotel. Voiam o casă adevărată și mi-am făcut una. Cu arhitectură modernă, cu cinci dormitoare, înconjurată de douăzeci de acri de teren, cu lac propriu. Iar când am hotărât că trebuie să am o casă, mi-am dat seama că aveam nevoie și de o nevastă potrivită. Am privit în jur și m-am însurat cu Swannee. Nu era la fel de frumoasă ca mama, dar pe aproape... înaltă, cu un trup superb și păr ca o spumă aurie, lung, care-i plutea pe umeri, ca un nor. Se pregătise să devină avocat, dar instinctul ei pentru muncă nu era atât de puternic. Deși se descurcase bine la facultatea de drept, nu-și dăduse examenul la barou și lucra ca un fel de asistentă juridică ornamentală a unei firme de avocați din St. Paul. Cred că fusese încântată să renunțe la pretenția că se duce la birou în fiecare zi, pentru a deveni soția mea. Din punctul meu de vedere, era ideală. Nu-mi făceam iluzii. Le înmormântasem cu ani în urmă, o dată cu amintirea mamei. Nu-i cerusem să fie mai mult decât era: decorativă, bună la pat, capabilă de misiunea, relativ simplă, de a-mi conduce casa. Cred că reprezenta o căsătorie ideală. Dar am irosit-o.

După cum am spus, uneori devin neatent și reacționez ca și cum celelalte persoane ar conta cu adevărat. Se pare că am făcut greșeala să procedez la fel cu Swannee, pentru că, încetul cu încetul, s-a retras, a început să dispară în scurte călătorii, așa cum făcuse și mama. Într-o zi mi-a spus că vrea să divorțeze și a plecat.

Am fost dezamăgit dar, bineînțeles, nu mai mult de

atât. Și am decis că încercarea mea de a avea o soție obișnuită fusese o eroare. Puteam acum să mă dedic doar muncii. Iar anul următor n-am făcut altceva. Până în momentul infarctului.

La douăzeci și patru de ani. Fir-ar să fie, nimeni n-ar trebui să aibă un atac de cord după ce-a trăit doar douăzeci și patru de ani! Dar apoi a intervenit iar reflexul meu de șobolan care roade problema până găsește o cale. Am lichidat afacerea și mi-am făcut o rentă viajeră din care să trăiesc lejer. Apoi m-am dus să locuiesc în cabană, să mă însănătoșesc.

Doi ani apoi nimicnicia, veverița, călătoria spre sud, omul cu securea... și Duminică.

În primul moment, am fost gata să-l împușc pe Duminică, înainte de a-mi da seama că se afla în stare de șoc, ca și veverița. Ne întâlnisem la vreo douăzeci de mile în sudul Orașelor Gemene, într-o zonă în care fusese construită o grădină zoologică modernă una în care animalele hălăduiau aproape fără restricții, iar vizitatorii treceau prin tunele din sârmă ghimpată și zăbrele, pentru a vedea făpturi într-o stare care semăna cu cea naturală, sălbatică.

Când am ajuns acolo, nu rămăsese nimic din grădina zoologică. Doar teren pe jumătate construit. O linie de schimbare a timpului trecuse pe acolo, făcând să dispară trei mile de autostradă. Solul rămăsese neregulat, dar uscat, curat. Am condus camioneta cu viteză redusă, căutând ceva care să semene cât de cât a drum. Și am reușit destul de bine, până când am intrat cu o roată într-o groapă. A trebuit să folosesc cricul ca să pot ieși.

Aveam nevoie de ceva solid, să fixez baza cricului. Am intrat într-un crâng din vecinătate, căutând o

bucată de lemn de dimensiunea necesară și am nimerit, literalmente, peste leopard.

Era întins pe sol, cu capul răsucit într-o parte, privind de parcă pândeă ceva mare, care urma să-l atace. Ca și veverița, a rămas nemișcat când am călcat peste el. Furtuna de timp, care făcuse drumul să dispară, îl prinsese doar cu câteva minute înainte. Când l-am lovit cu piciorul în coaste, a ieșit din transă și m-a privit. Am sărit înapoi și am înhățat pușca, pe care avusesem bunul-simț s-o iau cu mine.

Dar el s-a apropiat și s-a frecat de piciorul meu, torcând, ca o pisică de casă foarte mare, astfel încât n-am putut să-l împușc, chiar de-aș fi vrut. Era un mascul tânăr, cântărind o sută patruzeci de livre (după cum am aflat când l-am cățarat pe un cântar de baie, dintr-un magazin de fierărie părăsit). S-a frecat de mine, s-a întins și a alunecat lângă mine, lingându-mi mâna ce ținea arma. Și, de atunci, fie că mi-a plăcut sau nu, m-am ales cu Duminică.

Mă întrebasesm de multe ori, după aceea, ce pățiseră, el și veverița. Răspunsul cel mai bun pe care l-am găsit, care-mi satisfăcuse cercetările asupra motivelor aceluia comportament, a fost că starea lui fusese provocată de o schimbare de timp ce aruncase orice ființă înapoi în copilărie. Când mi-am revenit, în cabană - în general evit să-mi amintesc de asta - a trebuit să mă spăl și să-mi schimb hainele. Și-mi aminteam acel prim simțământ de neajutorare și de părăsire ca un copil pierdut în pădure, care știe că nu poate găsi drumul înapoi. Dacă ar fi fost cineva să mă țină de mână, aș fi reacționat ca veverița sau leopardul.

Apoi a urmat întâlnirea noastră a lui Duminică și a

mea cu fata. Alt caz. Se vedea că depășise punctul revenirii inițiale de după trecerea prin schimbarea de timp. Dar se vedea, la fel de bine, că experiența sau ceva de dinaintea experienței o lovise mult mai dur decât fusesem lovit eu.

Când am ajuns aici, stelele au început să se rotească încet, într-o horă... și am adormit.

M-a trezit lumina soarelui, care-mi bătea în ochi. Mi-era cald, transpirasem. Ziua era senină, fără nori. Trecuseră abia câteva ore de la răsărit. Copacii mă feriseră, cu umbra lor, de soarele care m-ar fi trezit mai devreme.

Duminică stătea încolăcit, lângă ușa deschisă a cortului. Singur. Fata dispăruse.

PRIMA MEA REACȚIE, dintr-o obișnuință greșită, din tinerețe, a fost cea de grijă. Apoi bunul-simț a revenit. În ceea ce mă privea, plecarea ei reprezenta o ușurare. Dispăruse, împreună cu crizele de izolare, chinurile lui Duminică, care-l transformau și pe acesta într-o belea.

S-o ia naiba, mi-am zis, n-are decât să plece!

Apoi mi-a trecut prin cap că pățise ceva. În jur era doar câmp liber, cu excepția unui șir de plopici mici, dincolo de care se afla un pârâu. Am luat-o printre copaci și am privit peste apă, către întinderea bombată a pășunii ce se ridica spre orizontul din apropiere, la vreo trei sute de yarzi în sus. Nimic. Am coborât și m-am uitat în pârâu. Avea malurile noroioase, mocirloase. I-am descoperit urmele în pământul moale. Intrau în apă. Puțin mai încolo, i-am găsit un pantof. Se înfundase în noroi și-l abandonase.

Pârâul era scăzut, apa i-ar fi ajuns doar până la genunchi. Am trecut prin el, am luat pantoful, am descoperit urme pe malul celălalt și am văzut că se alăturau altor două șiruri de pași. Picioare goale, mai mari ca ale ei. Am simțit că mă trec fiori...

M-am întors în cort, am încins centura de care atârna tocul revolverului și am luat carabina. Una semiautomată, cu treisprezece cartușe. Mai întâi m-am gândit să merg de-a lungul urmelor, până pe deal. Apoi mi-am dat seama că, în felul acesta, i-aș alarma pe cei doi indivizi mai mult decât dacă aș veni cu mașina.

Dacă apăream cu camionul și-ar fi închipuit că am abandonat fata. Dacă mă iveam pe jos, însoțit de Duminică, nu aveam de ales, era limpede că-i hăituiam...

Am strâns lucrurile. Le puteam înlocui greu și probabil că nu aveam să ne întoarcem în locul acela. Am urcat în camionetă, lăsându-l pe Duminică pe scaunul de lângă mine, dar culcat, ca să nu fie văzut de afară. Am intrat pe șosea și m-am îndreptat spre drumul paralel cu direcția în care duceau urmele.

N-am ajuns prea departe. Chiar în față, dincolo de culmea spre care ducea pajiștea de dincolo de pârau, am văzut o tabără de rulote, lângă o clădire mare. Iarba nu fusese tunsă de mult timp, dar printre rulote se vedeau siluete în mișcare. Am condus spre clădirea din față, unde se găseau câteva pompe de benzină prăfuite. Un bătrânel rânjind vesel, osos, într-o salopetă prea mare pentru el, a ieșit de îndată ce-am oprit.

— Salut, a spus, când a ajuns la patru pași de mașină, în partea în care se afla Duminică. Vrei benzină? A adăugat el, privindu-mă prin fereastra deschisă.

— Nu, mulțumesc, i-am răspuns. Caut o fată. De vreo cincisprezece ani, cu păr negru, care nu vorbește. Ai văzut-o?

— Nu, a ciripit el. Vrei benzină?

Benzina era ceva prețios în zilele acelea. Am devenit, brusc, interesat.

— Da, vreau. Și...

Mi-am lăsat vocea să se scurgă în tăcere. S-a apropiat, îndreptând urechea spre mine.

— Ce-ai zis?

Și-a vârât capul pe fereastră și s-a trezit bot în bot cu Duminică. A înțepenit brusc.

— Perfect. Nu mișca și nu scoate un sunet. Nu încerca să fugi. Leopardul te-ar prinde înainte să apuci să faci trei pași.

N-avea de unde să știe că Duminică n-ar înțelege, nici într-un milion de ani, comanda de a vâna pe cineva. Am arătat cu degetul spre spatele camionetei. Duminică a înțeles. S-a întors și s-a târât acolo, eliberând scaunul din dreapta dintr-o singură mișcare. Ochii bătrânului l-au urmărit. M-am strecurat pe scaunul liber.

— Întoarce-te, i-am zis. Lasă-mi loc să deschid ușa.

S-a supus. Am crăpat ușa din partea aceea. Salopetă lăbărtată de pe spatele lui se afla doar la câțiva inchi. În centru, la nivelul soldurilor, avea o ruptură sau tăietură, lungă de vreo opt inchi. Am privit prin ea, desfăcând-o cu mâna. Sub salopetă purta o centură de care atârna o armă un revolver de 22, cu cinci cartușe.

— În regulă, am zis apucând carabina și deschizând ușa. Mergi drept în fața mea. Poartă-te ca de obicei și nu încerca să fugi. Leopardul e cu mine, dacă nu reușesc eu să te dobor, o face el. Acum spune-mi unde-i fata! Răspunde în șoaptă!

Bub-bu-bu..., a gângăvit bătrânul.

Nimic inteligibil. Evident, după cum arătase oferta lui repetată de a-mi procura benzină, cei ce locuiau în tabără aleseseră unul dintre cei mai puțin inteligenți cetățeni să iasă în față și să lase impresia că locul era lipsit de pericol.

— Vino aici, Duminică! am zis.

Leopardul a venit. Am urmat bătrânul de-a lungul drumului, am trecut de pompe. Clădirea cea mare nu

era doar închisă, ci și abandonată. În spatele ferestrelor, întuneric. Iar păianjenii își întinseseră pânzele peste vopseaua crăpată a ușilor. L-am înghiontit pe bătrân cu țeava carabinei, dirijându-l spre dreapta, spre tabără. Mă așteptam să fiu atacat sau să se tragă în mine oricând. Dar nu s-a întâmplat nimic. Când am ajuns la colț, am înțeles de ce.

Se aflau cu toții la petrecere.

Dumnezeu știe dacă fuseseră oameni normali vreodată. Cei pe care îi vedeam arătau a ceva între sălbatici flămânzi și animale hămesite. În majoritate adolescenți, toți scheletici și băieții și fetele îmbrăcați în blugi zdrențuiți, goi de la brâu în sus, desculți. Fiecare însemnat cu dungi de vopsea neagră, pe față și pe trup. Se înghesuiseră, treizeci-patruzeci, în spațiul liber din fața șirului de rulote. Acolo fusese, cândva, o pajiște pentru spectacole sau un teren de volei. La capătul lui, legată de un fel de X din scânduri, se afla fata, deasupra unui rug alcătuit din vreascuri, hârtii și bucăți de lemn.

Nu știu dacă fata venise acolo de bunăvoie. E posibil să fi ajuns la concluzia că n-o să reușească niciodată să-l facă pe Duminică s-o iubească. Iar când întâlnise cele două perechi de picioare din pârâu, se dusesse cu ele. Dar acum era îngrozită. Ochii ei păreau enormi, iar gura i se lărgise, încercând să slobozească un țipăt pe care nu-l putea scoate.

L-am izbit pe bătrân cu țeava puștii și am intrat printre ei. N-am văzut arme, dar n-aveam nici un motiv să cred că există doar revolverul pe care-l descoperisem la bătrân. Simțeam că mi se face piele de găină pe ceafă dar, pentru moment, lucrul cel mai bun pe care putusem să-l imaginez fusese să pătrund

între ei. Poate vom reuși și să ieșim eu, fata și Duminică fără necazuri.

Cât am mers printre ei n-au scos un cuvânt, nu s-au mișcat. Apoi, când am ajuns lângă fată, aceasta a reușit să scoată țipătul:

— *Atenție!*

O fracțiune de secundă am fost atât de uluit auzind-o spunând ceva inteligibil, încât am rămas uitându-mă la ea. Apoi mi-am dat seama că fata privea, peste umărul meu, la ceva din spate. M-am întors, lăsându-mă instinctiv într-un genunchi și ducând carabina la umăr.

Erau doi, întinși pe acoperișul casei, cu puști sau carabine n-am avut timp să observ ce. Arătau ca și ceilalți, doar că aveau arme.

Dar nu asta trebuia să mă îngrijoreze. N-am idee de unde, dar mulțimea prin care abia trecusem scosese la iveală arcuri și săgeți. Probabil un arc la cinci-șase dintre ei, deci vreo șase indivizi potriveau săgețile în corzi, când mă întorsesem. Am început să trag.

I-am împușcat întâi pe cei doi de pe acoperiș, fără să mă gândesc din pură prostie, din reflexul omului obișnuit să gândească despre armele de foc ca fiind ucigătoare, iar despre arcuri ca fiind jucării pentru că aceia nici nu-și ridicaseră armele, iar în timp ce trăgeam în ei, câteva săgeți au șuiert spre mine. Săgeți de tras la țintă, fără vârfuri zimțate, dar nu mai puțin ucigătoare. Și nu m-ar fi ratat toate, dacă n-ar fi fost Duminică.

Nu mai rămăsese nimic în el din Lassie-câinele-ce-vine-acasă. Situația depășea înțelegerea lui, iar dacă indivizii de pe acoperiș sau arcașii m-ar fi nimerit imediat și în liniște, probabil că Duminică m-ar fi

mirosit trist, în timp ce aş fi zăcut întins pe pământ, întrebându-se de ce nu mă mişc. Dar fata ţipase, iar eu eliberasem din trup substanţe datorate fricii şi furiei, aşa că Duminică acţionase din instinct.

Dacă eu fusesem speriat, se speriasse şi el. Iar la animalele sălbatice, ca şi la om, frica şi furia sunt acelaşi lucru. Duminică atacase singura cauză vizibilă producătoare de frică grupul de arcaşi şi prietenii lor, aflaţi în faţa noastră. Aceştia se treziseră brusc făcând fată unui membru sălbatic al familiei felinei, mârâind, cu colţi ca nişte cuţite, care cântărea o sută patruzeci de livre şi înnebunise.

Au fugit. Bineînţeles că au fugit. Toţi, în afară de trei sau patru, care fuseseră sfâşiaţi cu ghearele sau împuşcaţi prea rău ca să poată fugi. Am avut suficient timp şi libertate de acţiune ca să dezleg fata de pe scânduri şi să încep s-o trag afară din luminiş. În timpul acesta, Duminică se afla într-un colţ al spaţiului liber, jucându-se, cu ghearele-i însângerate, cu o fiinţă care gema şi încerca să se târâie cât mai departe de el. Groaznic! Dar acelaşi lucru plănuiseră şi ei să-i facă fetei. Am chemat leopardul. A venit cam împotriva dorinţei lui şi ne-a urmat până la camionetă. Am plecat de acolo.

La o jumătate de milă, pe autostradă, a trebuit să opresc maşina. Duminică era încă înfierbântat de adrenalină din timpul luptei. Voia să stea singur în spate şi să-şi lingă blana. Fetei, respinsă de el, i se făcuse rău. Am ajutat-o să iasă din camionetă şi i-am ţinut capul, până i-a trecut. Apoi am urcat-o pe scaunul din faţă şi am înfăşurat-o într-o pătură.

— Voiau să mă MĂNÂNCE! a şoptit ea, când am învelit-o.

A doua oară când îmi vorbea! Într-o singură zi! M-am uitat la ea, dar închisese ochii. Nu știu dacă vorbise cu mine, sau cu sine. Am pornit mașina și am lăsat-o să doarmă. Seara, când am făcut tabără, am încercat să-i vorbesc. Dar redevenise mută. Nu voia să-mi răspundă, nici să se uite la mine. Ca un prost, m-am simțit dezamăgit, ba chiar un pic jignit. Dar, bineînțeles, de vină erau doar deprinderile mele greșite, din alte vremuri. M-am simțit totuși bine gândind că ieșise din închisoarea ei mentală de parcă lucrul ăsta ar fi avut vreo importanță.

În ziua următoare ne-am îndreptat iar spre sud, prin vest. Era o zi călduroasă, luminoasă, mă simțeam bine. Ne aflam pe asfaltul întins al unei superautostrăzi, unde nu se vedea nimeni și nimic, nici măcar ceva lipsit de importanță, ca de pildă o mașină abandonată. Aveam o viteză bună, iar Samuelson mă ajutase să-mi stabilesc poziția pe hartă. Ne găseam destul de aproape de Omaha; dacă nu apăreau obstacole neașteptate pe drum, puteam ajunge până la asfințit.

La amiază, am luat-o pe o rampă și am ieșit din șosea, să fim în siguranță, pentru eventualitatea că ar fi trecut pe acolo cineva cu intenții neprietenoase, în timp ce prânzeam. Am găsit un petic de umbră, sub niște copaci mari, cu frunze pipernicite, pe care nu i-am putut identifica.

Văzusem doar un singur zid de ceață al schimbării de timp, toată dimineața iar cel pe care-l zărisem fusese departe, atât de departe, încât era imposibil să-mi dau seama dacă se mișca sau stătea pe loc. Însă prin locul în care ne aflam trecuse unul, de când începuse furtuna. La vreo patru sute de yarzi de rampa de ieșire din autostradă, drumul lateral se termină

brusc, într-un crâng de palmieri înalți, cu evantaie în vârf, de felul celor aliniați de-a lungul bulevardelor din Los Angeles.

Palmierii și copacii mari, cu frunze pipernicite, semnalau că ne aflam într-un teritoriu de timp schimbat față de cel în care fusesem înainte. Remarcasem că, uneori, în aer exista un fel de umezeală, diferită de cea din vestul mijlociu, în mijlocul verii. Blândețea atmosferei semăna mult cu cea de pe litoral, iar cei câțiva nori albi, care se mișcau deasupra noastră, păreau să atârne jos, opulenți, ca în Florida, în loc să fie cocoțați ca niște castele îndepărtate, precum cei din zonele centrale ale continentului, în timpul lunilor fierbinți.

O indicație, m-am gândit eu, să evităm tovărășii ciudate. După cât reușisem să descopăr, tot ce se afla mai jos de nivelul animal se schimbase în timpul trecerii furtunii de timp. Am început să strâng dovezi, din ceea ce vedeam, că multe dintre cele pe lângă care trecusem se aflau cu sute, dacă nu mii de ani, înainte de timpul meu. Existau semne ale unor distrugerii intense și schimbări geologice, urmate de reîmpădurirea majorității zonei prin care trecusem. Se produsese pierderi masive de vieți, în același timp sau după aceea, manifestate prin dispariția majorității ființelor cu sânge cald, cu excepția păsărilor. Cu siguranță, topografia și vegetația se schimbau la trecerea unei linii de timp. Remarcasem pești în lacuri care nu fuseseră lacuri înainte de schimbarea de timp. Dar nu aveam idee cât de mult coborâsem pe scara timpului. Trebuia să fim atenți. Dacă, de exemplu, șerpilor se aflau dincolo de linia de divizare, puteam întâlni, subit, varietăți otrăvitoare în zone în care nu

existaseră niciodată.

Am petrecut o parte din ora prânzului încercând să fac fata să vorbească; dar redevenise mută. Am continuat să-i pălăvrălesc, pe de-o parte din încăpățănare, pe de alta, gândind că, dacă își dăduse drumul o dată, o va face iar. Și cu cât mai mult voi încerca să înlătur bariera dintre noi, cu atât mai curând se va întâmpla acest lucru.

După ce am terminat de mâncat, am îngropat cutiile de conserve și hârtiile. Eu și fata mâncam mai mult conserve, ceea ce ușura gătitul și căpătasem obiceiul de a-l hrăni pe Duminică din conserve pentru câini sau cu altă carne pe care o găseam. Uneori, când ne plimbam, vâna. Dar nu se depărta prea mult de mine, iar acest lucru îi reducea posibilitățile de a captura ceva. Îngropam resturile, să nu le găsească nimeni, fiindcă ar fi putut să ne urmărească. Ne-am întors în camionetă și am pornit iar pe autostradă.

Popasul pentru prânz părea să ne fi schimbat șansele. După cinci mile, șoseaua a dispărut, tăiată de trecerea recentă a unei linii a furtunii de timp. Se termina printr-o margine de ciment ce atârna la treizeci de metri în aer, cu nimic în jur care să semene a drum. Doar dealuri nisipoase, acoperite de cactuși și copaci țepoși. A trebuit să merg înapoi două mile, să găsesc o rampă de ieșire spre un drum ce părea să ducă departe, după cât am putut să văd. Din asfalt, ca majoritatea celor pe care călătorisem înainte, însă nu într-o stare atât de bună ca acela care ne adusese în orașelul lui Samuelson sau în tabăra de rulote. Mai îngust, cu terasament ridicat și bălării pe margine. Am ezitat, deoarece, deși drumul ducea exact în direcția în care voiam să merg, exista în el ceva care mă

neliniștea. Nu-mi plăcea cum arată. Ici-colo, nisipul urcase pe el pete de auriu pe negru. Însă nu într-o asemenea cantitate încât să încetinească mersul camionetei. Am redus totuși viteza la treizeci de mile pe oră, rămânând atent.

Drumul părea să nu aibă capăt, ceea ce nu-mi reducea cu nimic neliniștea. Ceva din el nu-mi era familiar nu ținea de un timp recognoscibil cu toate că arăta ca o șosea laterală oarecare. Colinele nisipoase din jur păreau și ele străine, de parcă ar fi fost luate dintr-un deșert oarecare și aruncate acolo. Se făcea din ce în ce mai cald, iar umiditatea devenise groaznică.

În cele din urmă am oprit camioneta, ca să estimez mai precis poziția pe hartă. După busolă pe care o montasem în mașină, drumul asfaltat ducea chiar spre vest. Iar Omaha trebuia să fie la douăsprezece mile sud-vest de noi.

Cât fusesem pe autostrada suspendată, nu mă îngrijorasem, pentru că un drum ca acela, aparținând, evident, secolului nostru, trebuia să ducă spre cel mai apropiat oraș mare care era Omaha. Nici pe drumul asfaltat nu mă alarmasem, la început, pentru că era îndreptat în direcția în care voiam să merg.

Ajunsesem însă la concluzia că mă va duce spre nord, ocolind orașul fără să-l văd. Înaintasem suficient spre sud ca să intersectăm alt drum, spre zona metropolitană. Dar nu întâlnisem nici unul. Nici ceva care să indice vecinătatea vreunui oraș: căi ferate, case izolate, garduri, construcții suburbane neterminate... Așa ceva nu era normal.

Am așezat harta rutieră pe capotă și am trasat ruta pe autostradă, până în locul în care se afla rampa pe

care bănuiam că am coborât, apoi de-a lungul drumului ce pornea din ieșirea aceea, îndreptându-se spre vest. Drumul se afla pe hartă dar, conform acesteia, după douăsprezece mile ar fi trebuit să treacă printr-un orașel numit Leeder. Iar noi merseserăm douăzeci de mile fără să vedem nici măcar un semn rutier...

Am repetat toată treaba, am verificat busola și kilometrajul mașinii, să aflu cât de departe mersesem după ce părăsisem autostrada iar rezultatul era același: trecusem pe lângă Omaha, prin nord.

M-am urcat în camionetă și am continuat drumul, cu viteză redusă. Mi-am propus să merg doar cinci mile, iar dacă nu întâlneam nici o răscruce, să mă întorc.

Le-am parcurs. Apoi încă alte cinci. N-am văzut nici o intersecție. Nimic. Doar fâșia îngustă, neîngrijită, de asfalt, ce părea să ducă spre Oceanul Pacific.

Am oprit iar camioneta, am coborât și m-am dus pe șosea, să verific solul spre sud. M-am plimbat de colo-colo, am țopăit de câteva ori. Suprafața era nisipoasă, dar solidă, suficient de tare ca să suporte greutatea unei camionete. Vegetația, destul de rară, nu-mi crea dificultăți la condus. Până acum avusesem grijă să nu părăsesc drumurile, de teamă că o pană a mașinii m-ar lăsa la o distanță prea mare de vreun loc în care să găsesc alt vehicul. Iar pe jos n-aveam nici o șansă dacă venea spre noi un zid mișcător al furtunii de timp.

Dar acum eram atât de aproape doar la câteva mile de viața normală! O vedeam pe Swannee atât de limpede cu ochii minții, încât părea un miraj provocat de deșertul din jur. Trebuia să fie acolo, așteptându-mă. Ceva din mine îmi spunea, împotriva oricărei logici, că Omaha supraviețuise. Iar Swannee rămăsese

În siguranță, într-o porțiune a lumii așa cum fusese înainte de furtuna de timp. De fapt mintea mea se jucase de multe ori cu ideea că dacă Omaha, ca și Hawaii, supraviețuise, asta însemna că rămăseseră și alte enclave sigure. Iar existența unor asemenea enclave conducea la concluzia că puteam găsi o cale de a învinge furtuna de timp, aplicând în toate locurile condițiile speciale sau elementele neobișnuite care protejaseră acele zone.

În enclavele acelea, am fi putut duce împreună o viață rezonabilă și normală, pe care ar fi trebuit s-o ducem înainte de izbitura furtunii de timp. Uneori simțeam că experiența furtunii de timp o întărise, pentru a înlătura tot ce fusese rău între noi. Timpul o făcuse să-și dea seama că doar un reflex mă determinase să mă port ca unul îndrăgostit, literalmente, de ea. Pe de altă parte, trebuia să afle cât de grea era viața în afara enclavelor sau chiar și acolo. Ar fi apreciat altfel ce puteam face pentru ea, felul în care aș fi protejat-o... De fapt, cu cât gândeam mai mult, cu atât deveneam mai sigur că, de data asta, va trece cu vederea micile mele lipsuri emoționale. Trebuia doar s-o găsesc. Apoi lucrurile vor merge bine...

Dar la toate acestea aveam să mă gândesc când voi avea timp de gândit. Marea întrebare rămânea dacă să traversez terenul spre sud cu camioneta, părăsind șoseaua, în speranța că voi găsi un drum care să mă ducă spre oraș...

Nu aveam argumente pro sau contra. I-am dus pe Duminică și pe fată înapoi în camion, mă urmaseră și se plimbaseră, cât timp țopăisem pe sol, ca să mă conving că n-o să se împotmolească mașina. După

aceea am părăsit asfaltul și am luat-o spre sud, după busolă.

Nu era greu de condus. Mergeam cu cinci-zece mile pe oră. Rămăsesem în viteza a doua, pentru că uneori urcam pe movile, dar, în general, conduceam ușor. Urcam și coborâm. O zonă colinară, tipică litoralului. Brusc, am ajuns pe o înălțime și am văzut malul unui lac.

O fâșie de plajă nisipoasă, alb-cafenie. Iar apa liniștită, aproape nemișcată, de dincolo de plajă, se întindea cât vedeai cu ochii... Și în față și în stânga și în dreapta... Furtuna de timp mutase regiunea aceea în nord-vestul zonei metropolitane, blocând orice acces din direcția noastră. Care drum era mai scurt, ca să ocolesc lacul? În dreapta? În stânga?

O chestie de dat cu banul. Am privit atent în ambele direcții, dar, din cauze necunoscute, chiar când mă uitam, a apărut un fel de ceață, astfel că nu puteam vedea prea departe, în cele din urmă am decis să mergem spre dreapta, pentru că văzusem în partea aceea, prin negură, ceva întunecat, în lumina soarelui care sclipea în apă și nisip. Am întors mașina și am pornit.

Conduceam pe plajă la fel de bine ca pe un drum pavat, neted și tare. Pe măsură ce mergeam, apa începuse să piardă înfățișarea stătătoare, netedă. Apăruseră valuri de dimensiuni respectabile. Bătea vântul, dar împrăștia prea puțin căldura și umiditatea. Am continuat să conduc.

În timp ce vedeam crescând cifrele pe cadranul kilometrajului, am regretat că n-o luasem în cealaltă direcție. Nimerisem calea cea mai lungă, pentru că nu zăream capătul apei. Când am parcurs douăsprezece

mile, am oprit mașina și am pornit înapoi.

După cum am spus, plaja constituia o pistă bună. Am mărit viteza la patruzeci de mile și n-a durat mult până am ajuns la punctul în care coborâsem, prima oară, pe malul lacului. Am continuat drumul, iar după scurt timp am zărit ceva în față. Reflectarea razelor de soare în apă mă izbea în ochi, așa că nu mi-am dat seama ce era ceva ca o insulă mică, cu un copac, sau o plută mare, cu un turn de scufundare scos din apă. Se afla aproape de plajă, iar pe nisip se vedeau siluete negre, cu două picioare. Puteam să opresc acolo, să cer câteva indicații și să ajung la Swannee exact la prânz.

Efectul reflectării razelor în ochi devenea mai puternic pe măsură ce camioneta se apropia de siluete. Clipeam tot timpul. Ar fi trebuit să fi luat niște ochelari de soare și să-i țin în cutia de la bordul mașinii, pentru asemenea situații. Dar nu mă așteptasem să nimeresc peste o oglindă de apă atât de mare. Ajunsesem la treizeci-patruzeci de picioare de siluete. Am oprit camioneta și am sărit pe nisip, clipind. Încă nu vedeam clar. Erau cel puțin șase pe plajă și se zăreau mai mulți pe plută, sau ce-o fi fost.

Am privit spre ei.

— Hei! Le-am strigat. M-am rătăcit. Puteți să-mi arătați drumul spre Omaha? Vreau să ajung la Byerly Park.

Siluetele n-au răspuns. Mă aflam la câțiva pași de ele. M-am oprit, am închis ochii și mi-am scuturat violent capul, după care am deschis ochii.

Le-am văzut limpede, pentru prima oară. Aveau două picioare, dar acesta era singurul lucru care le făcea să semene a oameni. Nu purtau haine și așa fi

jurat că erau acoperite de solzi aurii-verzui. Aveau trăsături greoaie, de șopârlă, cu ochi întunecați, ce nu clipeau și mă priveau în față.

M-am uitat la ele, apoi m-am întors spre plută. În jur, doar plajă și apă, nimic altceva. Iar în cele din urmă, adevărul m-a izbit năprasnic.

Era prea multă apă. Omaha nu avea unde să existe, dincolo de valuri. Greșisem tot timpul. Mă amăgisem singur, făurind în minte o speranță imposibilă, care devenise punctul fix al universului.

Omaha dispăruse. Complet. Swannee dispăruse. Ca și multe alte lucruri. Pentru totdeauna. O pierdusem definitiv, așa cum îmi pierdusem mama...

Soarele, care fusese sus, deasupra capului, a parcurs parcă jumătate de cer în fața ochilor mei, devenind de-un roșu sângerieu. Apa s-a făcut neagră ca tușul, împrôscând totul în jurul meu și al șopârlelor-oameni ce mă priveau. Simțeam că-mi plesnește mintea, că totul se rotește în jurul meu, ca un lichid într-o gaură de scurgere, amestecând apă, plajă și restul, inclusiv eu, ducându-le undeva, într-un loc urât și înspăimântător...

Era sfârșitul lumii.

Intenționasem să supraviețuiesc, de dragul lui Swannee. Dar ea dispăruse... Ea și Omaha pieriseră, probabil, în primele momente de după izbitura furtunii de timp. De atunci rămăsese doar imaginea ei, în mintea mea bolnavă... La urma urmei, eram la fel de nebun ca Samuelson... Felina țicnită, fata idioată și eu... trei demente la un loc. Mă amăgisem că zidurile de ceață nu mă puteau atinge. Acum simțeam că-mi sfărâma pereții craniului, pătrunzând în mine cu hohote de râs, distrugând tot ce le stătea în cale. Am

avut impresia vagă că mă aud urlând ca un câine în lanț. Și că mă prind mâini puternice. Apoi acestea au dispărut iute, într-un vid complet, deplin...

LUMEA se legăna blând sub mine... Nu, nu lumea, ci pluta.

Când m-am trezit, am început să-mi amintesc momentele de limpezime de dinainte. Puține... Cea mai mare parte a timpului fusesem într-o lume în care o găsisem pe Swannee dar o Swannee schimbată și ne stabiliserăm într-o Omaha neatinsă de furtuna de timp. Dar lumea aceea se subțiasse încet, iar momentele în care nu mă aflu în Omaha ci aici, văzând pluta și celelalte, deveniseră predominante. Acum nu mai aveam nici o îndoială asupra lumii în care trăiam.

Dar îmi revenisem. Simțeam acest lucru împreună cu senzația dureroasă de foame din stomac. Pentru prima oară m-am întrebat încotro se ducea pluta și m-am preocupat de soarta lui Duminică și a fetei.

Am privit în jur, identificând lucruri din perioadă anterioară, neguroasă. O zi minunată, limpede, pe mare sau ceva echivalent unei mări. La câțiva inchi de nasul meu se aflau crengi, nuiiele sau ce-or fi fost, împletite într-un soi de cușcă, ce mă înconjură. Dincolo de cușcă, o suprafață liberă poate zece pași până la marginea plutei din bușteni, acoperită cu rămurele crescute din trunchiurile ce alcătuiau ambarcațiunea, cu toate că fuseseră retezate recent. Dincolo de bușteni, suprafața netedă a apei albaștri-cenușii, ce se întindea până la curba orizontului.

M-am răsucit și am privit în cealaltă direcție, prin

altă latură a cuștii, spre restul plutei.

Avea o lungime de vreo sută de picioare. La capăt se înălța un rând de... să le zic „copaci”, în lipsa altui nume mai potrivit, cu frunze groase, aproape lănoase, care profitau de orice vânticel pentru a împinge nava. La baza lor creșteau, cultivate cu grijă, straturi de mlădițe, din care fusese împletită și cușca mea, ca și aproape tot ce aveau oamenii-șopârlă.

Mai încoace de copaci și mlădițe se aflau alte cuști, în care se găseau fata și Duminică, precum și o grămadă de scoici și pietre, ce păreau a avea oarecare valoare pentru șopârle. Cei doi arătau bine, poate un pic mai slabi, dar vioi, iar fata părea mai frumoasă, mai stăpână pe sine decât o văzusem vreodată. În spatele cuștii ei se aflau, în afara unor mormane de pietriș și resturi, orice, începând cu nisip și terminând cu ceva ce arăta ca un morman de blănuri, membrii echipajului. Le-am zis echipaj din lipsa unui termen mai potrivit. Probabil că majoritatea erau pasageri. Sau constituiau, toți, o singură familie. N-aveam de unde să știu.

În orice caz, erau vreo treizeci-patruzeci. Cei mai mulți stăteau întinși pe burtă sau într-o parte, absolut nemișcați, la lumina soarelui, cu ochii negri deschiși și capetele ridicate. Deci nu dormeau. Cei care erau în picioare se mișcau fără nici o noimă. Doar patru păreau să aibă o ocupație. Unul își croia drum spre capătul îndepărtat al plutei, în patru labe, mușcând cu delicatețe rămurelele crescute din buștenii plutei. Alți trei se aflau la cârmă, ținând capătul mare al unei lopeți grele, care imprimau ambarcațiunii un minim de direcție în timp ce era împinsă de vânt.

Chiar în centru plutei, la douăzeci de picioare în

spatele cuștii mele, se afla o gaură grosolană, pătrată, tăiată în bușteni, constituind un fel de bazin interior de înot, cu aceeași apă ca și cea care ne înconjura. Am privit gaura un timp, uluit. Vederea ei trezea în subconștientul meu anumite trăiri, ceva care trebuia memorat, dar care refuza să iasă la suprafață. Ceva rămas parțial din unul sau mai multe momente ale unor reveniri anterioare la rațiune. În timp ce mă uitam, unul dintre oamenii-șopârlă care stăteau culcați s-a sculat, s-a dus la bazin și a intrat în el. S-a scufundat și a rămas nevăzut cel puțin patru-cinci minute, după care capul s-a ivit la suprafață, pentru o clipă, apoi a dispărut iar.

După aceea alte plescăituri. Alți câțiva i se alăturaseră în bazin. Am privit spre apă, dar oamenii-șopârlă rămăseseră la suprafață. După vreo cincisprezece minute, unul dintre ei s-a cățarat pe plută și s-a întins iar pe buștenii goi, cu solzii uzi lucind la soare.

Din scurtele momente de luciditate anterioară, mi-am amintit că văzusem de multe ori această activitate, dar fără să-mi fi făcut vreo idee despre scopul pe care îl avea. Acum, când mintea îmi revenise la normal, vechiul reflex de a căuta răspunsuri la orice a început să lucreze. Cel mai evident motiv pentru cufundările lor continue părea necesitatea de a-și menține trupurile umede. Arătau că o rasă care trăia în apă, ca una ce evoluase în mare sau ca oamenii care se întorseseră la mediul acvatic. Dacă a doua variantă era adevărată, atunci acea parte a pământului fusese mutată foarte departe în viitor. Sau, în primul caz, în trecut, suficient de mult în trecut pentru a ne găsi în marea Nebraska acel ocean imens care ocupase

interiorul continentului nord-american în era permiană. Sau destul de mult în viitor pentru a ajunge într-un timp când marea fusese creată iar, geologic.

O alunecare atât de îndepărtată dăduse timp oamenilor să involueze și să facă un salt genetic spre forma celor care ne capturaseră. M-am uitat la ei.

Nu-i privisem atent până atunci, dar acum am văzut limpede că erau de două sexe, iar femelele aveau sâni de mamifere deși abia perceptibili.

Organele genitale ale ambelor sexe erau ascunse într-o cută orizontală de piele, ce cobora din partea de jos a pântecelui spre perineu. Din cât am putut vedea, organele respective arătau tot ca ale mamiferelor, chiar ca ale oamenilor. Așa că am privit atent, convins că ghicisem bine dezvoltarea ulterioară a acelei zone, sub influența furtunii de timp.

În afară de ușoare diferențe corporale, sexul indivizilor avea puțină importanță în comportarea zilnică. N-am remarcat semne de interes sexual între indivizi, nici măcar de conștiință sexuală. Poate exista un sezon pentru asemenea lucruri, iar acum nu ne găseam în timpul lui.

Se vedea că obișnuiau să petreacă multă vreme în apă, iar asta explică, poate, cufundarea periodică în bazin. Ca niște delfini, ce aveau nevoie să fie udați dacă stăteau mult afară din apă.

Mi se părea ciudat că se chinuiseră să taie o gaură în centrul plutei, în loc să se arunce peste marginea ei, dacă aveau nevoie să intre în apă. Meditam asupra acestei ciudățenii, când un anume lucru pe care-l văzusem s-a dovedit a fi altceva decât ceea ce crezusem.

Fiecare a trecut prin experiența de a privi un lucru

luându-l drept altceva, până când mintea i-a descoperit adevărata natură. Privisem absent la un fel de placă verticală ce ieșea din apă, în paralel cu pluta, la câțiva pași de marginea acesteia, întrebându-mă la ce folosea, când obiectul și-a luat înfățișarea adevărată, iar inima mi-a bătut mai iute.

Aparenta legătură cu pluta a plăcii mă înșelase, mă făcuse s-o consider o bucată de lemn, o parte a plutei. Brusc, am recunoscut ce era, de fapt văzusem destule lucruri asemănătoare pe bărcile de pescuit, în vacanțele din America de Sud, pe când dețineam încă Snowman, Inc. Ceea ce ne urmărea era aripa unui rechin care înota alături de plută. Nu mă înșelasem asupra formei, nu putea fi aripa unui pește zburător, tarpon sau alt locuitor al mării. Era dorsala unui rechin. Dar ce rechin!

Dacă aripa era proporțională cu trupul, însemna că rechinul avea lungimea plutei!

Nu-mi imaginam cum putusem s-o confund cu o scândură. Dar acum mintea mea înțelesese și nu voia să se însele iar. Dacă în apă existau asemenea monștri, bineînțeles că oamenii-șopârlă se scăldau la bord!

Pe de altă parte, nu înțelegeam... când unul dintre ei se găsea în apă, rechinul ar fi putut să-l înhațe de sub plută la fel de ușor ca și de lângă ea... Doar dacă nu exista un motiv care să-l împiedice să pătrundă sub plută... Sau oamenii-șopârlă aveau timp să iasă din bazin și să urce pe plută, până se cufunda rechinul sub nava lor? O teorie destul de bună. Pe de altă parte, nu văzusem nici un semn de grabă la ieșirea din apă...

Era posibil ca oamenii-șopârlă să înoate mai iute decât rechinul? Greu de crezut, dar cei care ne

capturaseră se simțeau că acasă în apă și, evident, fuseseră făcuți pentru înot. Aveau trupuri și membre subțiri, cu coate și genunchi îndoiiți ușor, încât să poată sta într-o poziție încovoiată. Mâini și picioare palmate, până la vârful degetelor. Arătau puternici, în comparație cu oamenii, iar dinții lor erau aproape cât ai rechinilor. Dar nici unul dintre ei nu depășea înălțimea de cinci picioare, iar în lupta cu un rechin de asemenea dimensiuni puterea oricăruia dintre ei nu conta.

Mă gândeam la asemenea lucruri când s-a petrecut o schimbare. Unul dintre oamenii-șopârlă s-a apropiat de cușca în care se afla fata și a deschis un fel de ușă. Ea s-a strecurat afară, ca și cum ar fi făcut-o și altă dată deci cunoștea procedura. Fără să ezite, s-a dus la bazin și a sărit în el. A rămas acolo, ținându-se de margine.

Același om-șopârlă care-i dăduse drumul, însoțit de un altul, s-a dus la cușca lui Duminică, care a mârâit la apropierea lor. Nu i-au acordat nici o atenție, ci au ridicat cușca, fără efort, avusesem dreptate în privința puterii lor, au cărat-o până la marginea bazinului și au deschis-o.

Duminică nu dovedea bunăvoința fetei de a părăsi cușca pentru a intra în apă. Dar șopârlele-oameni mai avuseseră de-a face cu asemenea situații și altă dată. După o clipă de așteptare, unul dintre ei s-a cufundat în bazin și a tras cușca (și pe Duminică) sub suprafața apei.

Un moment, nici urmă de leopard, cușcă sau șopârlă. Apoi capul lui Duminică a țâșnit exact în centrul bazinului, mârâind. A înotat iute spre margine, unde era fată, s-a cățărat afară și a rămas la soare,

lingându-se să se usuce, furios cum poate arăta doar o pisică udă.

Cei doi nu s-au grăbit să-l bage înapoi în cușcă. Continuăm să-i privesc, când un zgomot m-a făcut să întorc capul. Fusesse deschisă o ușă, de la capătul cuștii. M-am întors și m-am târât afară. Un om-șopârlă mă privea. Am simțit un miros slab de pește, înainte de a mă întoarce și a pomi spre bazin. La marginea lui m-am oprit și am privit spre dreapta, unde aripa de rechin își continua patrularea.

Cel care mă escorta m-a apucat și m-a aruncat în apă. Am ieșit la suprafață și m-am prins de margine, ca să ies afară. Atunci am văzut fata, agățată de un buștean, în apă, lângă mine, privindu-mă. După toate aparențele, se considera în siguranță.

M-am întors și am încercat să privesc prin apă, dar umbra copacilor din față cădea peste noi și nu puteam vedea prin întuneric. Am tras aer în piept, mi-am vârât capul sub apă și am privit în jur. Atunci am descoperit de ce rechinul nu reprezenta un pericol când te aflai în bazin. Partea de dedesubt a plutei era acoperită cu un hățiş de crengi sau rădăcini, de felul celor ce creșteau și pe partea superioară a buștenilor.

Vegetația aceea o luase razna, devenise un adevărat coșmar alcătuit din mlădițe și ramuri, din crăci ca niște vite, unele dintre ele groase, aproape pe jumătate cât buștenii plutei. Rădăcinile creșteau în toate părțile, dar în zona bazinului se curbau și se uneau într-o împletitură, ca un cuib submarin. Am presupus că șopârlele păstrau curată zona bazinului retezând toate mlădițele ce răsăreau din bușteni, așa cum făceau pe punte. Evident, nici un însoțitor al ambarcațiunii, de dimensiunile rechinului, nu putea

trece prin jungla de dedesubt.

Deci bazinul reprezenta un teritoriu sigur. Mi-am dat seama nu numai de asta, ci și de faptul că masa grea de vegetație de sub apă reprezenta o formă de echilibrare a plutei. Am scos capul din apă și am privit în jur.

Fata stătea încă în bazin, Duminică afară, lingându-și blana, netulburat. Cele două șopârle care ne scosese din cuști plecaseră și nu le deosebeam de tovarășele lor. M-am întrebat; ce s-ar întâmpla dacă aș ieși din bazin. Am făcut lucrul ăsta imitat, după o secundă, de fată-și nu s-a întâmplat nimic. Șopârlele ne-au ignorat.

Am tresărit, simțind o mână apucând-o pe a mea. M-am întors. Era fata. Nu făcuse niciodată până atunci un asemenea gest.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o.

N-a dat atenție cuvintelor. M-a tras spre spatele plutei. Am urmat-o, uimit, până când un simțământ enervant a scos la iveală răspunsul, din amintirile cețoase ale scurtelor momente de luciditate. Mă conducea, complet ignorați de șopârle spre partea din spate a plutei. Acolo puteam să ne facem nevoile. Se părea că, în perioada în care nu judecasem, căpătase responsabilitatea de a mă conduce să mă ușurez, după cufundarea periodică în bazin.

Când au apărut acele amintiri, m-am oprit. Trăisem în condiții foarte apropiate, de când ne întâlniserăm. Dar acum, când îmi revenise capacitatea de a gândi, preferam iluzia singurătății în privința nevoilor. După ce a tras zadarnic de mine un timp, a plecat singură. M-am întors la bazin.

Duminică se uscaseră, se împăcase cu lumea. Când

m-am așezat pe marginea bazinului, s-a ridicat și s-a frecat de picioarele mele, torcând. L-am mângâiat pe cap și m-am așezat pe bușteni, să mă gândesc. După o încercare nereușită pentru că nu l-am lăsat de a se cățăra în brațele mele, s-a întors lângă mine și a acceptat soluția de compromis de a-și pune capul pe genunchii mei. Capul unui leopard matur nu-i ușor, dar mai bine doar capul, decât tot. L-am mângâiat blana, ca să rămână unde era. A închis ochii, mormăind încântat de atâta atenție.

După un timp, fata s-a întors. M-am dus singur în partea din spate a plutei, făcându-i fetei semn să rămână pe loc, când a vrut să mă însoțească. A părut uimită, dar m-a ascultat. Când m-am întors, se întinsese, cu brațele în jurul lui Duminică. Revenise la obiceiul ei de a acționa ca și cum n-aș fi existat.

M-am așezat în cealaltă parte a leopardului, ca să-l țin liniștit și am încercat să mă gândesc. Dar nu ajunsesem prea departe cu gândurile, când a apărut un grup de șopârle. Fata s-a ridicat și s-a strecurat iar în cușcă. Am imitat-o și m-am întors într-a mea. Duminică, bineînțeles, nu s-a lăsat, dar șopârlele l-au manevrat destul de eficient. Au aruncat o plasă peste el, l-au înfășurat în ea și l-au dus cu plasă cu tot, în cușcă. Lăsat singur, Duminică s-a zbatut până s-a eliberat. Mai târziu, o șopârlă, strecurându-se printre barele cuștii, a pescuit năvodul și a plecat.

Deci mă aflam înapoi în cușcă... Abia atunci mi-am dat seama că mi-era foame și sete. În primul rând, sete. Am încercat să strig, să atrag atenția șopârlelor, dar nu m-au băgat în seamă. Am încercat să chem fata, să mă ajute, să mă sfătuiască. Dar ea redevenise mută, ca și șopârlele. În cele din urmă, obosit, m-am

culcat.

M-am trezit la asfințit, auzind zgomotul deschiderii cuștii, înainte să-mi dau seama, fusesem cufundat iar în bazin. De data asta am băut din apa în care fusesem aruncat. Nu era sărată, ca aceea din ocean, dar avea un gust ușor sălciiu. Suficient de dulce pentru a fi băută. Dacă aceasta era marea Nebraska, comunica doar la capătul îndepărtat cu oceanul. După câte îmi aminteam din cele citite, nu fusese adâncă și, ca Baltica din timpul meu, râurile ce curgeau în ea și izvoarele subterane o diluaseră, până ajunsese aproape potabilă. Am ieșit din bazin și m-am dus la marginea plutei să beau, pentru a evita posibilele murdării din bazin. Nu-mi mai aminteam să fi băut apă cu un gust atât de bun!

Am stat pe buștenii plutei, cu burta plină, până când lichidul a început să se împrăstie în trupul meu deshidratat. Apoi m-am ridicat și am început să caut ceva de mâncare. Un tur rapid pe plută a scos la iveală nuci de cocos, pe care nu aveam cum să le sparg, niște frunze verzi, despre care nu știam dacă-s comestibile și o legătură de banane majoritatea verzi.

Le-am ales pe cele mai coapte pe care le-am putut găsi, așteptându-mă să fiu oprit de șopârle. Nu mi-au acordat nici o atenție. După ce m-am săturat, m-am gândit și la fată și i-am dus câteva.

Mi-a aruncat o privire scurtă, apoi s-a uitat în altă parte. Dar a luat bananele și le-a mâncat. După ce a terminat, s-a ridicat și a plecat. S-a culcat pe o parte, întinzându-și brațele pe suprafața solidă a plutei.

M-am dus lângă ea și am văzut că descoperise un loc în care buștenii erau depărtați, iar brațul ei pătrunsese prin crăpătură în apă, în tufărișul care

crescuse acolo.

Ceva din poziția ei mi s-a părut cunoscut. M-am ridicat și am privit în jur. Bineînțeles, șopârlele întinse pe jos aveau aceeași poziție! Se părea că și ele găsiseră găuri în plută.

Mă întrebam de-a ce se juca. Aș fi întrebat-o, dacă mi-ar fi răspuns. După câteva secunde s-a ridicat, întinzând pumnul strâns spre mine. L-a deschis. În palmă avea un peștișor puțin mai mare decât cei dintr-un acvariu de casă.

Mi l-a întins, cu capul plecat. Mi-l oferea. Pentru că nu l-am luat, m-a privit cu o fulgerare de mânie și l-a aruncat. A căzut pe suprafața plutei, la câțiva inci de Duminică. Leopardul și-a întins gâtul și l-a hăpăit iute.

Fata s-a întors la pescuit. Dar ceea ce prindea vâra acum în gură. Mai târziu l-a hrănit și pe Duminică. Curios, am căutat altă gaură printre buștenii plutei și m-am uitat în ea. La început n-am văzut nimic, în umbră de sub plută. Apoi vederea mi s-a adaptat. Am privit în tufărișul ce crescuse acolo și am zărit un veritabil acvariu, în care mișunau mici vietăți marine. Deci așa se aprovizionau șopârlele! Ca și cum ar fi cărat o fermă după ele, în călătorie! Peștișorii și un fel de sepii, pe care le-am văzut prin crăpătură, nu prea m-au ispitit la început. Dar după trei zile în care am mâncat numai banane, m-am trezit hrănindu-mă împreună cu fata și cu șopârlele și, culmea, plăcându-mi! Nevoia de proteine poate fi o forță puternică...

Între timp în zilele imediat următoare am încercat să lămuresc multe lucruri importante, inclusiv de ce am fost luați pe plută. Răspunsul cel mai corect îmi plăcea cel mai puțin ca și bananele sau nucile de cocos, reprezentam un adaos potențial, exotic, la dietă

obișnuită. Un soi de hrană specială, o rezervă pentru mai târziu. M-am amăgit cu ideea că am fost luați ca sclavi, sau ca niște curiozități, ce urmau să fie vândute. Greu de crezut. Șopârlele erau un popor primitiv, dacă alcătuiau un popor și nu o societate în felul furnicilor, care acționau mai mult din instinct, decât din inteligență. Nu păreau să aibă un limbaj inteligent. Nu le văzusem folosind scule, măcar din piatră, pentru a face ceva. Tehnologia lor se reducea la împletitul cuștilor și plaselor, strângerea unor lucruri, precum nucile de cocos (și noi trei) și construirea plutei dacă pluta fusese construită conștient și nu crescuse singură în forma aceea sau fusese tăiată dintr-o masă mai mare de vegetație. Uitasem de vâsla de la cârmă. Când am ieșit iar din cușcă, m-am dus în spatele plutei, să mă uit la ea. Ceea ce am văzut se potrivea cu restul. Cârmă nu era cârmă, ci doar un copac mai subțire, de același soi ca aceia din care fuseseră tăiați buștenii plutei. Nu avea lamă. Era doar un trunchi gol, care pătrundea în apă, iar de acolo îl acoperea un tufăriș de-o grosime greu de apreciat. Se răsucea într-o gaură, între doi bușteni ai ambarcațiunii, fixat cu o funie groasă din aceeași viță flexibilă din care șopârlele împletiseră plasa cu care-l prindeau pe Duminică. Împletitura se rupea în fiecare zi, dar, de fiecare dată, o refăceau, cu răbdare, șopârlele din apropiere.

Oricare ar fi fost nivelul lor cultural dacă aveau vreo cultură ne luaseră pentru scopurile lor, nu ale noastre. Mi-a trecut prin minte că ar fi bine să scăpăm cât mai iute de acolo.

Dar pe o plută, în mijlocul unei întinderi necunoscute de apă, fuga e mai ușor de imaginat decât de realizat.

Trebuia să așteptăm până vom ajunge la țarm. Și n-aveam de unde să știu când se va întâmpla asta. Sau aveam? Mă chinuiam cu asemenea întrebări.

Greu de crezut că șopârlele urmau o anumită rută, cu pânda lor ciudată din copaci și cârma cu capătul acoperit de vegetație. Cel mult, mi-am spus, puteau impune un anumit unghi devierii navei lor împinse de vânt. Dar, când m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că vântul bătuse constant din urmă noastră, cu aceeași putere. Cel puțin de când îmi recăpătasem cunoștința. Sigur, ne aflam la o latitudine temperată a ceea ce fusese continentul nord-american, în zona vânturilor periodice. Dar, pe întinderea asta de apă, condițiile climatice obișnuite nu puteau face ca vântul să bată, în anumite sezoane. Într-o direcție anume? Să zicem, vara spre est și iarna spre vest? Judecând după soare, ne îndreptam spre est. Cu un vânt cu direcție constantă, ca acela care ne împingea, chiar și o navă rudimentară, că pluta aceea, putea să urmeze o rută aproximativ regulată, depinzând doar de anotimp.

În seara aceea, am însemnat cu briceagul pe un buștean unghiul făcut de apusul soarelui la orizont cu axa longitudinală a plutei. Era un pic spre nord. Dimineața următoare am însemnat iar unghiul răsăritului din nou, un pic spre nord față de axa navei. Verificarea unghiului cârmei a confirmat acest lucru. Cele trei șopârle o aplecaseră pentru a dirija pluta ușor spre nord față de linia est-vest. Abia atunci mi-a venit ideea să observ stelele.

Am făcut acest lucru, de îndată ce s-a înserat. Dar mi-erău complet necunoscute. Nu recunoșteam nici o constelație. Nu că m-aș fi priceput la astronomie, dar, ca majoritatea oamenilor, eram în stare să descopăr

Carul Mare și Carul Mic și să găsesc Steaua Polară, pornind de la Carul Mare. O asemenea diferență în configurația cerească mi s-a părut o dovadă clară că o schimbare de timp mutase partea aceasta a lumii mult față de prezentul pe care-l cunoscusem mult în viitor sau în trecut.

Dacă așa stăteau lucrurile... un gând nou s-a strecurat într-un colț al minții mele.

Dacă ne aflam în Permian sau în viitor, iar pluta naviga în acel timp, însemna că ne mișcăm aproape paralel cu malul nordic al mării interioare, din moment ce plaja pe care întâlнисem prima oară șopârlele se afla pe țărmul de nord. Iar de atunci menținusem un curs spre nord-est. Văzusem o hartă geologică a mării Nebraska odată, cu ani în urmă. Zona statelor din sud și centru era coborâtă, iar partea aceea a continentului, scufundată; golful Mexic acoperea majoritatea regiunii centrale, joase, a Americii de Nord. Asta însemna că vom ajunge curând la mal. Nu ne aflam, cum mă temusem la un moment dat, într-o călătorie nesfârșită spre nicăieri, lucru posibil, din cauză că aveam sub noi rezerve interminabile de hrană, iar apa din jur putea fi băută.

Posibilitatea de a ajunge curând la un țărm însemna că aveam o șansă de scăpare. M-a bucurat această perspectivă și, cu o teamă imediată, mi-am amintit ceea ce mă preocupă.

Credința nebunească pe care o avusesem în supraviețuirea lui Swannee rămăsese în mine, ca un zid de ceață al liniei de schimbare a timpului în spatele gândurilor mele.

Însă restul creierului recunoștea că-i o iluzie. Se pare că în perioada în care nu fusesem în toate mințile,

ceea ce rămăsese din ele se înțelesese cu ceea ce era important. Puteam acum să admit că acționase în mine ceva mai mult decât un reflex al unui răspuns afecțional. Adevărul era că îmi bătusem joc de Swannee. Nu numai că-mi bătusem joc, dar făcusem lucrul ăsta după ce mă însurasem cu ea, nu înainte. Iar ea fugise pentru că încercasem să schimb regulile jocului, după ce jocul începuse. Mă amăgisem c-o iubisem pe Swannee, îmi creasem în minte o imagine falsă despre ea, ca despre cineva demn de dragoste. Nu fusese. Fusese doar o ființă umană obișnuită, care se căuta pe sine, ca noi toți. Iar când acționase drept ce era, căutând să scape de încercarea mea de a o transforma în ceea ce nu era, mă apucasem să muncesc pe viață și pe moarte. Și aproape reușisem, datorită infarctului.

Cred că, într-un fel, n-am lăsat-o pe Swannee să plece. Nici măcar atunci. Așa că, atunci când a izbucnit furtuna de timp, singurul lucru pe care nu-l acceptasem fusese că ar fi putut păți ceva.

Dar acum întâlneam dovada morții ei. Și supraviețuisem. Bineînțeles, nebunia se afla încă în firidele minții mele, încă virulentă, dar pe moarte, iar timpul urma s-o ucidă cu desăvârșire. Așa cum timpul înlăturase primul meu sentiment de pierdere, atunci când se recăsătorise. Acum, când totul se sfârșise, închis într-o cușcă din lemn în cea mai mare parte a timpului, aveam destul răgaz să privesc mai sănătos lumea din jur. Iar de aici rezultaseră câteva lucruri pe care mai înainte refuzasem să le recunosc. Unul era că trebuia să muncesc din greu, dacă voiam să supraviețuiesc pe plută. Duminică și fata nu numai că slăbiseră, dar slăbeau continuu. Duminică avea nevoie

de echivalentul a patru livre de carne pe zi, ca să rămână în viață. Eu aveam nevoie de două mii de calorii, sau măcar jumătate. Fata, pentru că se afla în perioada de creștere, cam tot atât. Noi doi puteam folosi și carbohidrați precum bananele cât mai aveam. Dar a-i procura lui Duminică echivalentul a patru livre de proteine pe zi prin crăpăturile plutei era imposibil, chiar dacă eu și fața am fi făcut tot ce puteam ceea ce și făcusem, de îndată ce-mi dădusem seama de situație. Oamenii-șopârlă nu se arătaseră interesați să ne procure hrană. Dacă voiam să trăim, trebuia să ajungem pe pământ.

Al doilea lucru pe care-l acceptasem fusese că doar puțini oameni supraviețuiseră schimbării de timp. Puțini oameni și puține animale. În aparență, schimbarea acționase ca niște greble mari, ce strânseseră majoritatea populației, lăsând ici-colo ființe izolate, ca mine, fata, Duminică, care se strecuraseră printre dinții lor. Unii dintre noi erau supraviețuitori din fire imuni din punct de vedere statistic.

Dacă majoritatea populației din timpul meu fusese dusă în alt continuum, sau dispăruse din cauza schimbării bruște a condițiilor acesta era un lucru pe care n-aveam de unde să-l aflăm. Însă un fapt devenea, zi cu zi, mai evident: nu există speranța unei reversibilități. *Degetele ce se mișcă scriu.*

Eu, fata și Duminică, împreună cu o mână de oameni, incluzând probabil și oamenii-șopârlă, ne chinuam încercând să rezistăm în lumea aceea, așa cum era. Bineînțeles, lumea aceea era un haos, cu linii de timp ce se mișcau, iar în urma lor apăreau timpuri diferite. Dar poate aveam dreptate considerând că unii dintre noi erau, statistic, imuni și puteam învăța să

coexistăm cu liniile acelea, trecând din zonă în zonă, devenind o nouă civilizație, care se baza pe schimbări constante ale timpului.

Dacă nu exista o cale de a opri schimbările de timp... Apăruse o idee nouă. A explodat în mine, în tăcere, într-o noapte în care zăceam pe spate, privind printre zăbrelele cuștii constelațiile necunoscute, în timp ce pluta se legăna încet sub mine. Am rămas acolo, întorcând ideea pe toate fețele, examinând-o atent. Partea fără odihnă a minții mele o apucase în secunda în care apăruse, ca fălcile unui boa constrictor, o pradă pe care vroia s-o înghită. Acum nu mai puteam să-i dau drumul, până când nu mi s-ar fi dovedit corectă sau imposibilă.

DUPĂ ZECE ZILE am văzut pământul, iar la amiază am fost convins că vom atinge uscatul în aceeași zi. Am fost dispus să-l sărut din prima secundă când apăruse, ca o dungă întunecată, la orizont. Oricât ne străduiam, eu și fața, nu reușeam să ne hrănim toți trei cu vietățile mărunte de sub plută. Și mă cuprinsese o groază teribilă că o să ajung prea slab ca să reușesc să fug, când se va ivi ocazia. Ne-am îndreptat spre un golf curbat, cu o plajă lată, ce cobora ușor spre el, cu câteva dealuri profilându-se în depărtare și vreo două stânci sau insulițe stâncoase chiar la gura golfului.

Curând după amiază, șopârlele s-au aliniat de-a lungul plutei, pe latura pe care se afla rechinul și au început să înfășoare frunzele ca niște legume pe care le observasem mai de mult. Au aruncat ghemurile mici, verzi, spre rechin. În locul în care acestea atingeau apa, țâșnea un șuvoi lăptos, care se întindea imediat și rămânea așa, ca petalele unei flori submarine, în timp ce înaintarea plutei lăsa petalele în urma noastră. În timp ce șopârlele continuau să bombardeze apa cu ghemotoace din substanța verde, la baza aripilor răpitorului se strânsese, treptat, o spumă albă.

Brusc, înotătoarea s-a mișcat, a schimbat direcția și a fugit iute, până nu s-a mai văzut. Privind în urma plutei, am zărit pești mici ce urcau la suprafață, cu burta în sus, prin apa albită, în locurile în care se scufundaseră ghemurile verzi.

Așa că, pe jumătate dirijând, pe jumătate duși de apă, am pătruns până la urmă în golf, fără însoțitor. Acolo apa era calmă ca într-un lac, într-o zi liniștită. Și foarte limpede. Puteam vedea fundul nisipos, acoperit de scoici și de vegetație, la vreo cincizeci de picioare sub noi, deși părea mult mai aproape.

Am reușit să apreciez adâncimea exactă pentru că vegetația de sub plută se vedea perfect. Se întindea departe, avea lungimea arborilor de pe punte, ce alcătuiau „pânza” noastră. Dacă nu chiar mai mult... Am acostat la vreo două sute de yarzi de plajă, capetele vegetației de sub plută atingând fundul și oprindu-ne să ne apropiem mai mult de țarm.

Șopârlele au început imediat să se cufunde după ceea ce păreau a fi un soi mare de scoici. Aveau carapacea lungă de peste un picior, iar când am ridicat una din primele aduse la bord, am fost uimit de greutatea ei. Cântărea vreo douăzeci de livre.

La soare și aer, scoicile s-au deschis singure, iar șopârlele le-au scos carnea din interior, hăpăindu-le câte una deodată. Lucru pe care l-am făcut și noi. Erau delicioase și ne-am fi îndopat, dacă nu m-aș fi oprit, împiedicând-o și pe fată să mănânce cu lăcomie. Am hrănit-o și pe ea și pe Duminică, cu socoteală, temându-mă de o ocluzie intestinală, după perioadă îndelungată de semi-flămânzire.

Dar, în afară de niște crampe ușoare, după vreo oră, n-am avut nimic. Fata și Duminică au mâncat în voie, iar în zilele următoare ne-am potolit foamea permanentă, hrănindu-ne zdravăn cu scoici.

Puteam să mâncăm toată ziua, pentru că fuseserăm scoși din cuști cu puțin înainte de a ancora, ca să zicem așa iar de atunci nu se sinchisise nimeni să ne

vâre la loc. Pe măsură ce mi se potolea foamea, mă gândeam mai puțin la hrană și mai mult la modul de a fugi. Stăteam pe marginea plutei și vedeam nisipul plajei. Doar câteva sute de yarzi, după cum am spus. Dar putea tot atât de bine să fie la sute de mile, pentru că nu aveam cum să ajungem la mal decât înotând. Chiar dacă fata ar fi fost în stare, iar Duminică ar fi acceptat să intre în apă împreună cu mine, oricare dintre șopârlele amfibii, chiar cu un handicap de nouă zecimi din drum, ne-ar fi prins și ne-ar fi adus înapoi înainte să apucăm să punem piciorul pe țărm. Străbăteau apa limpede ca niște rachete verzi... Trebuia să existe o cale... Era dificil să găsesc o soluție pentru mine, dar durerile mari de cap începeau când mă gândeam cum să car fata și leopardul. Nu puteam să-i părăsesc. Nici unul n-ar fi fost în stare să supraviețuiască singur. Trebuia să rămânem împreună.

Priveam șopârlele din apă, invidiindu-le într-un fel, când, deodată, în scenă a intrat o umbră întunecată, ce se mișca iute. Șopârlele au țâșnit, literalmente, numaidecât din apă. În afară de una. Fusese înghițită în adâncurile transparente. Fie rechinul de la început, fie altul, ca el, ni se alăturase și aveam din nou un însoțitor ucigaș.

Șopârlele stăteau pe punte și priveau în jos, spre rechin. Nu le condamnam. În apa minunat de limpede, uriașul pește de pradă arăta ca un submarin nuclear. Patrulă în jurul ambarcațiunii, ca și cum ar fi așteptat, nerăbdător, altă victimă.

Am privit mormanul de vegetație verde de pe plută. Dar nici o șopârlă nu se îndrepta spre el. După o clipă mi-am dat seama de ce. Frunzele reprezentau, în apă, o otravă puternică. Puteau s-o arunce peste bord când

se mișcau, împinse de vânt, îndepărtându-se de locul în care se întindea veninul. Dar aici, în golf, o dată ce apa ar fi fost otrăvită, nu puteau să se întoarcă la pescuitul de scoici.

Am așteptat. Rechinul aștepta. Șopârlele așteptau și ele... Fierbeam. Prezența rechinului însemna un obstacol în plus în calea evadării noastre. În același timp, eram uimit de aparenta neajutorare a șopârlelor. Presupusesem, fără să mă gândesc, că aveau un fel de plan pentru rezolvarea situațiilor de acest gen. Dar, după toate aparențele, nu aveau dacă nu cumva tehnica lor constă în a aștepta pe plută până se plictisea rechinul și pleca.

Dar dacă era același rechin sau unul din aceeași rasă, cu același temperament nu avea să ne părăsească decât după mult timp. Aripa care ne însoțise plutise alături de noi zile întregi.

Partea interesantă a tărășeniei consta în faptul că nu se vedea nici un semn de comunicare între șopârle. De când le întâlнисem, nu arătaseră că ar avea un limbaj vorbit. Nici nu remarcasem vreo metodă de semnalizare. Însă presupuneam că, dacă aveau nevoie, puteau comunica între ele. Se dovedea că greșisem. Câteva au stat și au privit rechinul un timp, iar după aceea au acționat ca atunci când fuseseră pe mare: au rămas pe bușteni, pescuind mici vietăți marine în vegetația de sub plută. Singurul semn că se întâmpla ceva deosebit consta în faptul că nici una dintre șopârle n-a venit să ne vâre înapoi în cuști.

Noaptea n-a adus nici o schimbare. A doua zi rechinul dădea târcoale, iar șopârlele stăteau pe plută.

Spre amiaza celei de-a treia zi, s-a petrecut ceva nou.

Chiar înainte ca soarele să ajungă deasupra capetelor noastre, una dintre șopârlele ce stăteau întinse lângă marginea plutei, unde patrula rechinul, s-a ridicat în picioare. A rămas privind răpitorul din apă, apoi a început să sară pe loc, fără să-și miște picioarele, doar aplecându-și genunchii. Se apleca și se ridica, de parcă s-ar fi pregătit să sară în apă.

O dată ce-a început, a continuat să se bălăngăne, într-un fel de monotonie reflexă. Celelalte șopârle păreau că n-o bagă în seamă. Dar, după o jumătate de oră, când m-am uitat din nou la ea, am văzut că altă șopârlă, aflată la vreo șapte metri de prima, se ridicase și ea în picioare și se legăna. Cele două își armonizaseră ritmul perfect, se ridicau și coborau în același timp, de parcă ar fi fost legate cu o frânghie invizibilă.

După o oră, numărul celor care se bălăngăneau ajunsese la patru. Treptat, li s-au alăturat din ce în ce mai multe în mișcarea tăcută, continuă. La mijlocul amiezii, toate șopârlele de pe navă executau același dans fără sunet, fără să-și miște picioarele din loc.

Rechinul, care le văzuse pe marginea plutei sau mai probabil atras de vibrațiile transmise de mișcarea lor în bușteni și apă, se rotea în cercuri strânse, aproape atingând pluta.

Brusc, în timp ce rechinul trecea pe dedesubt, una dintre șopârle a sărit în apă, în spatele lui... iar îndată, aerul s-a umplut de șopârle ce se aruncau în mare.

Am alergat la marginea plutei și am privit în jos. Rechinul ajunsese la marginea golfului, îndepărtându-se iute de ambarcațiune. Iar șopârlele se grămădiseră pe el, ca niște câini cu solzi verzi, atârnați de un taur. Fălcile lor puternice smulgeau bucăți din flancurile

uriașe ale rechinului. Sub apă se împrăștia un nor subțire de sânge. Nu numai sânge de rechin, pentru că am văzut salacianul uriaș prinzând o șopârlă în fălci și rupând-o, literalmente, în două.

Apoi grămada s-a îndreptat spre marea deschisă, rechinul retrăgându-se din instinct spre ape adânci.

Câteva clipe am stat privind, pur și simplu, apoi implicațiile situației m-au luat cu asalt. Am alergat spre fată și am apucat-o de braț.

— Vino! i-am spus. Asta-i șansa noastră! Vom merge pe țarm cât sunt plecate toate!

Nu mi-a răspuns. Doar m-a privit. M-am uitat spre leopard.

— Vino, Duminică!

A venit. A venit și fata. Nu s-a opus, dar n-a făcut altceva decât să mă lase s-o împing spre marginea dinspre țarm a plutei, care era capătul din față.

— Trebuie să înotăm până la plajă! am strigat la ea. Dacă nu știi să înoți, ține-te de mine! Ai înțeles?

Am răcnit ultimele cuvinte, de parcă ar fi fost surdă. S-a mulțumit să mă privească. Nu mă împiedica, dar nici nu mă ajuta. Mi-a trecut prin minte, încă o dată, că mă aflu într-o situație îngrijorătoare. De ce nu plecăm, de ce nu-i părăseam și pe ea și pe leopard, dacă tot mă hotărâm? Important era să trăiesc eu, nu să-i salvez pe alții.

Dar n-am putut. Mi s-a părut imposibil să-i las acolo și să mă duc singur pe țarm. Dar fata ar fi trebuit să facă mai mult decât să stea, fără nici un efort de a se îndrepta spre mal. Am încercat să-i spun asta, dar era ca și cum i-aș fi vorbit unui surd sau cuiva care nu știa să gândească:

Atinsesem punctul disperării. Mă pregăteam s-o

arunc în apă, când prima șopârlă s-a apropiat de plută. Ratasem ocazia de a fugi.

M-am întors și le-am privit cățărându-se din apă pe bărne. Cele rănite se întorseseră primele. Înotau, în lumina soarelui, urcau una câte una și se întindeau, rămânând nemișcate, de parcă ar fi fost pocnite în cap.

Șopârlele au continuat să se întoarcă timp de vreo jumătate de oră. Ultimele fuseseră mușcate rău de rechin. Trei dintre ele au murit, iar supraviețuitoarele au împins, pur și simplu, trupurile peste bord. Spre sfârșitul după-amiezii le-a luat marea. Dimineața nu mai erau. Existau o grămadă de mâncători de hoituri care profitaseră.

Șopârlele nu s-au apucat imediat să pescuiască scoici, a doua zi de dimineață. După aprecierea mea, câștigaseră bătălia cu rechinul cu prețul vieții a vreo zece dintre ele. Păreau însă epuizate de efort. Dar când soarele a răsărit, în apă limpede din golf era o forfotă de rechini mici, lungi de două-trei picioare, agitându-se nebunește, întărâtați de sângele și carnea din ziua precedentă. Duminică, fata și eu rămăseserăm liberi, nebăgați în cuști. Speram să devină o stare permanentă. Dacă era așa, faptul merita apreciat. Dacă nu, m-aș fi putut elibera tăind cușca din lemn cu briceagul. Apoi i-aș fi dat drumul fetei și lui Duminică.

Nu-mi dădeam seama ce-i ținea pe rechinii mici în jurul nostru. Nu vedeam nimic cu care se puteau hrăni. Dar în noaptea aceea a avut loc prima furtună pe care am văzut-o. Marea a explodat. O furtună dură, tropicală, cu averse violente. Și am descoperit de ce rămăseseră.

Vântul s-a stârnit în timpul după-amiezi, iar cerul s-a acoperit de nori albi, care s-au strâns și s-au întunecat,

provocând un crepuscul timpuriu. Apoi briza a încetat, iar apa de sub noi a devenit greoaie, vâscoasă. Pluta s-a legănat, răzuind fundul golfului cu vegetația ei, ridicată de o undă ce venise de departe, pe apa netedă, deși nu se simțea pic de vânt în locul în care ne aflam.

După aceea s-au dezlănțuit fulgere și tunete în norii de deasupra noastră, dar departe, peste marea întinsă. A izbucnit din nou vântul, rece, izbind spre mal, devenind tot mai puternic pe măsură ce scădea lumina zilei. Iar zgomotul și agitația furtunii au crescut, apropiindu-se de noi, coborând lângă suprafața mării. Când ultimele raze de soare au dispărut, lăsându-ne într-o beznă deasă, furtuna s-a năpustit peste noi cu întreaga-i putere. Ne-am agățat de plută care se rotea și se zbuciumă.

Mi-am găsit un loc printre copacii „pânzei” noastre, cu un braț în jurul fetei, iar cu celălalt ținându-l pe Duminică. Fata tremura și tresărea, în timp ce ploaia rece curgea peste noi, dar leopardul o îndura cu stoicism, stând nemișcat lângă mine. În jur, adăpostite printre copaci, câteva șopârle. N-aveam idee unde se cuibăriseră celelalte. Nu puteai vedea ceva în întuneric. Doar ce se afla lângă tine. În beznă, imaginile apăreau doar în fragmente scurte, de câteva secunde, când se auzea bubuitul unui tunet, iar strălucirea vie a fulgerelor acoperea toată suprafața plutei, ce șiroia de ploaie și se zbătea ca un cal nărăvaș. Valurile negre din jur încercau să ne arunce pe plajă, iar vegetația de sub ambarcațiune, înfiptă în fundul nisipos, rezista.

Străluminările fulgerelor aveau în mintea mea efectul unor explozii. După ce strălucirea bruscă

dispărea, imaginea dezvăluită de ea rămânea o secundă pe retină și în memorie, înainte de a se șterge. Surprinsesem imagini înspăimântătoare ale plutei ce se zguduia și imagini mult mai înspăimântătoare ale apei golfului, nu ale suprafeței, ci ale adâncurilor, de parcă pluta se așeza uneori astfel încât să putem privi în străfundul mării agitate.

În apă mișunau tot felul de vietăți marine. Le vedeam la lumina fulgerelor cum se agitau frenetic. Mă întrebam ce atrăsese rechinii mici în golf, după ce se terminase lupta cu rechinul cel mare. Acum știam. Pe fundul golfului, rostogolindu-se ca o masă uriașă, mocirloasă, târât de furtună și de norul ca de muște al peștilor mai mici ce sfâșiau stârvul, ajunsese lângă noi rechinul uriaș, acum mort.

Nu murise când șopârlele abandonaseră lupta, altfel scheletul i-ar fi fost curățat de mult. Supraviețuise, luptând fără vlagă cu membrii mai mici ai speciei sale, dispuși să-l devoreze de viu, până în urmă cu câteva ore, când pierderea de sânge și de putere îl dăduseră gata.

Acum, ca un mort ce se întoarce la locul crimei, ajunsese lângă noi, mulțumită furtunii și vântului ce bătea spre țarm. O rafală de vânt îl adusesese în golf, chiar în rădăcinile plutei. Agățat de trunchiurile copacilor, privind în apă la fiecare fulger, mă aflam la mai puțin de cincizeci de picioare de locul în care era sfârtecat ce mai rămăsese din trupul lui. De rechini mai mici și de alți pești, lungi de cincisprezece-douăzeci de picioare, mărunți în comparație cu cadavrul, dar imenși din punctul meu de vedere. Tremuram, văzându-i. Chiar de-ar fi apărut o șansă de salvare, de-ar fi dispărut toate șopârlele de pe plută, n-

aveam cum să înot până la țărnișă printre fâlcile atâtor rechini...

Apoi, deodată, o sclipire de fulger, iar prădătorii subacvatici au dispărut cu toții. Trupul pe jumătate devorat al rechinului imens se rostogolea prin mare, dar acum se afla singur pe fundul golului. Am clipit și am așteptat următorul fulger. Nu-mi credeam ochilor.

La următoarea străfulgerare m-am lămurit. Și, în același timp, s-a terminat cu cadavrul, pluta, șopârlele și totul. Următoarea privire a deslușit rechinul înconjurat de o siluetă, de două ori cât el un trup întunecat, ca un nor submarin care scotea din apă, alb în contrast cu negrul valurilor, un tentacul cenușiu, gros cât un cablu pentru remorcat pacheboturile. Tentaculul stătea afară din apă, drept ca un stâlp de telegraf, la douăzeci de picioare deasupra punții, la celălalt capăt al plutei. În clipa următoare, ambarcațiunea s-a zguduit, ca și cum ar fi fost izbită cu o secure incredibil de uriașă, iar capătul pe care ne aflam al navei a început să se ridice.

Alt fulger a dezvăluit tentaculul imens apucând capătul plutei și trăgându-l în valuri.

Nu mai era timp de pierdut, nici de vorbit cu cei doi. Am țipat în urechea lui Duminică să se țină după mine, am tras fața și am sărit în apă. Am ținut bine fața și, după ce am aruncat o privire spre plajă, la următorul fulger, am început să înot spre mal.

Nu-mi amintesc cum am reușit. Mi s-a părut că am înotat o veșnicie, susținând fata. Apoi întunecimea udă ce ne înconjura s-a transformat într-o beznă imaterială, iar după o fracțiune de secundă ne-am lovit de nisipul tare, neted. Deși nu mai puteam să respir, am avut totuși putere să mă târăsc pe plajă, cât mai departe,

târând fata. Apoi m-am prăbușit. Am căzut pe țărnm, ținând fata de braț. Suprafața aspră, grăunțoasă, de sub mine, a devenit moale ca o saltea și m-am cufundat într-un somn subit, profund.

M-am trezit la lumina zilei, în aer cald. Fata se afla la câțiva pași. Și Duminică.

În golf nu se vedea nici urmă de plută sau altceva. Eram singuri, de parcă ne pierduserăm în deșert de săptămâni. Am rămas locului, lăsând că situația nouă să devină, încet, reală.

Eram liberi, dar fără hrană, arme și mijloc de transport. În plus, mă simțeam de parcă aș fi fost tras printr-o mulțime de găuri. În schimb, fata și Duminică arătau liniștiți și veseli, de parcă furtuna și toate celelalte n-ar fi avut loc. Reacția lor nu m-a surprins. Aveam de două ori vârsta fetei și, probabil, de cinci ori a leopardului. Dar nu avea importanță, reușisem să scăpăm toți trei!

Când am încercat să mă ridic, m-au văzut, iar în clipa următoare au năvălit peste mine. Duminică a făcut un salt, a aterizat trântindu-mă la pământ și a început să se frece de pieptul meu. Fata a ajuns o fracțiune de secundă mai târziu și m-a ridicat.

— Încetează! I-a certat ea pe Duminică, cu voce puternică, neașteptată.

Stăteam așezat, iar ea își ținea brațele în jurul meu. Am avut impresia că mă îmbrățișa! Modul în care reacționaseră amândoi mi-a produs, în mod absurd, emoție. Dar când am încercat să mângâi fata pe cap, s-a desprins și s-a ridicat în picioare. Mi-a întors spatele și s-a îndepărtat. Duminică, mârâind puternic, se străduia să mă dărâme iar, dar de data asta mă

sprijinisem.

M-am prins de spatele lui cu un braț și m-am tras, cu greu, în picioare. Văzut de pe mal, locul în care ajunsesem semăna mai puțin cu California decât plaja pe care întâlнисem șopârlele. În spatele fâșiei de nisip se aflau niște copaci cu ace ca de brad, cu înfățișare nordică și unul ce semăna cu o salcie. Între ei, iarbă înaltă, groasă.

L-am bătut pe Duminică pe spate și am spus, în direcția fetei:

— Să aruncăm o privire în jur!

Am luat-o înainte, urmat de cei doi. Dincolo de pâlcul de copaci se afla o mică faleză. Am urcat în vârful ei și am văzut ceva ca o prerie din mijlocul continentului, presărată cu desişuri de copaci. Nu cât să se cheme o pădure și fără urmă de tufăriș. În zonele libere, iarbă înaltă, verde și cafenie, cu câte un arbust singuratic.

Nicăieri, nici un semn de civilizație.

Am rămas în vârful falezei, analizând lucrurile. Nu-mi plăcea aspectul semiarid al zonei din față. Eram pe jos și puteam supraviețui, fără hrană, doar câteva zile. Dar ceea ce se vedea nu arăta a teritoriu cu lacuri sau râuri, iar apa de băut reprezintă o necesitate continuă. La asta se adăuga faptul că eram complet dezarmați, făcând abstracție de briceagul meu. Și se putea să avem motive de îngrijorare nu numai din partea animalelor sălbatice...

În cele din urmă am decis să nu părăsim singura sursă de apă potabilă: lacul. Am luat-o spre est, de-a lungul plajei, în direcția în care se îndreptase pluta șopârlelor. Timp de trei zile ne-am hrănit cu scoici și cu alte ființe mărunte pe care le-am găsit pe nisip sau în

apă mică de lângă țărm. Dieta cu vietăți mărunte, de sub plută, dăduse alt înțeles cuvântului „bun” în domeniul hranei. Puteam mânca orice nu părea otrăvitor și fără să fie gătit. Fata era la fel de lipsită de prejudecăți. Cât despre Duminică, nu-l preocupase niciodată înfățișarea mâncării.

În a treia zi am tras lozul câștigător. Am găsit casa de vacanță a cuiva, pe malul unui lac ce devenise o parte a mării interioare. Nu se vedeau oameni în jurul ei, nici alte case sau cabane. Dar clădirea aceea costase o mulțime de bani. O casă mare, cu garaj separat și magazie pentru bărci, o clădire cu pereți din bușteni, cu acoperiș din tablă și căptușeală exterioară prinsă de piloni din lemn, de grosimea stâlpilor de telegraf, înfițiți în pământ. Mai avea și un debarcader. Un drum de pământ, dar bine bătătorit și bine întreținut, ducea de la casă și lac în spatele plajei. Zona arăta suficient acoperită de copaci ca să-i zic împădurită.

Casa părea părăsită în urmă cu o săptămână. O parte din hrana din frigider arăta încă bună de mâncat. Iar cea din congelatorul mare, pântecos, ar fi fost și ea, dacă ar fi funcționat curentul electric. Probabil că trecusem peste o fostă linie a zidului de ceață, pentru că era exact genul de năzbâtii pe care le făcea furtuna de timp. La distanță de câteva mile, ne aflasem cu multe ere geologice în trecut. Aici ne aflam ieri. Mâine ne puteam găsi în viitor. Nu aveam încredere în nici unul dintre aceste timpuri. Dar am găsit o grămadă de provizii conservate și sticle... Am trăit o senzație ciudată amestecându-mi un scotch cu sifon fără gheață și bându-l așezat pe scaunul greu din sufrageria acoperită cu un covor...

Singurul necaz era că în locul acela n-am găsit cele două lucruri de care aveam nevoie cel mai mult: arme și un mijloc de transport, un automobil sau un camion, cu care să călătorim.

Am scotocit locul de la debarcader până la drum. Nici măcar o canoe în hangarul pentru bărci... În garaj, un Ford model A, tip 1931, negru, ruginit, pe care îl refăcuse cineva. Dar nu funcționa și nu-l puteam repara cu piesele ce zăceau în jurul lui. Avea doar blocul motor. Lipseau capetele cilindrilor, vilbrochenii și baia de ulei. În garaj am găsit două biciclete: una cu o singură viteză, pentru femei și una pentru bărbați, un Raleigh cu trei viteze, într-o stare mai bună.

La capătul magaziei, un generator electric cu benzină, în cea mai bună stare, sub un strat protector de unsoare. Și o mulțime de scule de prelucrat lemnul și metalul, tot în stare bună. Am curățat generatorul și l-am pornit. După cincisprezece minute l-am oprit. Ne obișnuiserăm să ne descurcăm fără luxul luminii electrice, iar în rezervorul generatorului se aflau am măsurat cu un băț doar zece-cincisprezece galoane. Nu știam la ce-o să folosesc benzina, dar era un material prea prețios ca să-l irotesc. Mai târziu, am descoperit niște sticle goale cu dopuri, le-am umplut cu benzină și am legat cârpe la gâtul lor, încât le puteam transforma în cocteiluri Molotov. Aveam un fel de armă...

Între timp, fata și Duminică scotociseră prin casă. Dulapurile din cele două dormitoare erau pline cu haine de damă. Fata, pentru prima oară, a început să fie preocupată de ce purta... S-a mulțumit cu un tricou și blugi, dar am surprins-o, de câteva ori, când am intrat pe neașteptate, încercând diferite rochii.

Lui Duminică îi plăceau covoarele. Dormea și

mânca. Toți mâncam și am recuperat ceva din greutatea pierdută pe plută.

Eram decis să nu plecăm de acolo fără mijloace de apărare. Aveam două idei despre armele pe care le puteam fabrica. Respinsesem arcul și săgețile. Eram un arcaș submediocru și nu mă pricepeam să fac un arc cu adevărat funcțional. O alternativă ar fi fost o pușcă lucrată manual, încărcată pe la țeavă. Aș fi folosit o bucată de conductă de metal, înfășurată cu sârmă, dacă găseam așa ceva... Și gămălii de chibrituri, ca exploziv. Pe scurt, o armă primitivă. A doua soluție: o arbaletă, utilizând o foaie din arcurile vechiturii de automobil. Aveam destulă benzină să pornesc generatorul și să folosesc sculele electrice de prelucrat metal și lemn.

Până la urmă am ales arbaleta. Nu pentru că ar fi fost mai simplă, ci pentru că n-am găsit sârmă. Și mi-am imaginat țeava explodându-mi în față... Am găsit o bucată uscată de lemn de foc, care mi s-a părut a fi arțar sau stejar. Am tăiat-o într-o formă grosolană, apoi am prelucrat-o până a ajuns o scândură de forma patului și corpului arbaletei. Am tăiat o fantă de-a curmezișul corpului, am prins în ea foaia de arc (cea mai mică) și am lipit-o cât am putut. Adezivul modern face minuni. Am prins o vergea separată, din lemn, crestată, pe partea superioară a corpului arbaletei și am fixat deasupra o pârghie care să-mi permită să întind coarda arcului, crestătură cu crestătură.

Am avut mai multă bătaie de cap cu săgețile scurte, grele, decât cu arbaleta în sine. Am descoperit că nu e ușor să obții baghete tari din lemn moale.

Dar a venit și ziua în care am avut și arbaletă și săgeți. Trebuia să le verific. Nu puterea arbaletei, ci

săgețile. Coada lor se sfărâma prea ușor când atingeau o țintă dură. Dar vor funcționa, când va fi vorba de o țintă din carne și sânge... A venit și dimineața în care am urcat pe cele două biciclete din fericire, fata mai mersese cu bicicletă, iar îndemânarea i-a revenit iute și, cu ranițele încărcate, am pornit pe drumul pustiu, depărtându-ne de lac, în timp ce Duminică mergea pe jos, lângă noi.

Vremea era plăcută, temperatura suportabilă, de vreo șaizeci de grade Fahrenheit, iar cerul pătat de nori accidentali. Pe măsură ce ne îndepărtam de apă, umiditatea scădea simțitor, până când ziua a devenit asemănătoare uneia de lângă granița cu Canada, la început de toamnă. Aveam o viteză bună, ținând seamă de Duminică. Câinii sunt mulțumiți să alerge alături de bicicliștii cărora le aparțin, dar leopardul avea disprețul pisicii față de înregimentare. Prefera să călătorim în ritmul unei plimbări lente, pentru ca să poată face scurte incursiuni laterale sau chiar să se odihnească un pic și să ne prindă din urmă. Când ne opream, să-l lăsăm să răsuflă, se culca pe bicicleta fetei și nu se mișca de acolo până nu-l trăgeam de ceafă cu toată puterea.

Până la urmă am ajuns la o soluție de compromis, deplasându-ne cu o viteză doar puțin mai mare decât cea a unei plimbări. Așadar, n-am fost surprins că m-am lăsat cuprins de gânduri.

Drumul nu trecea pe lângă nici un semn de civilizație. Sigur, nu parcurseserăm o distanță prea mare. Poate vom ajunge undeva, unde voi găsi arme și vehiculul pe care-l doream. Atunci, din nou mobili și apărați cum se cuvine, intenționam să fac unele investigații în legătură cu ideea ce-mi venise în timp ce

zăcusem pe plută șopârlelor, noaptea. Dacă lumea era plină de amenințări potențiale, așa cum văzusem, era timpul să descoperim cea mai bună metodă de supraviețuire.

În ziua aceea n-am găsit nimic. Spre sfârșitul după-amiezi am traversat un pârâu puțin mai lat ca o dâră de apă, ce trecea printr-o bucată de conductă, pe sub drum. Părea să aibă apă curată. Ca să fiu sigur, am fiert-o, apoi ne-am făcut tabăra de noapte lângă pârâu.

A doua zi, pe la jumătatea dimineții, am trecut printr-o felie de suburbie. Exact cum am spus: o felie. Vreo două sute de yarzi de șosea asfaltată, o bucată triunghiulară de clădiri cu peluze, garaje, străzi și rulote, arătând ca și cum ar fi fost smulse la întâmplare și aruncate aici, în mijlocul pustietății depline.

Nu existau oameni, cum nu fuseseră nici în casa de lângă lac. Dar clădirile nu erau neatinse, ca vila de vacanță. Zona aceea arăta de parcă trecuse peste ea un uragan, sau ceva de dimensiunile unui dinozaur pus pe distrugere. Nici o clădire nu rămăsese întreagă, iar unele fuseseră turtite.

Cu toate acestea, pentru noi a însemnat o comoară. Am scotocit prin toate casele și m-am întors cu o armă de vânătoare, calibrul 16 și o carabină, calibrul 22. N-am găsit cartușe pentru armă de vânătoare ci doar o cutie pentru 22, dar puteam avea ocazii destule să descopăr muniții pentru arme de calibru obișnuit. Felia de suburbie conținea și opt mașini. Cinci fuseseră distruse de ceea ce zdrobise clădirile. Din cele trei rămase, destul de vechi, una n-a vrut să pornească. Îmi rămânea de ales între un Pontiac cu două uși, în stare aparent bună și un Volvo sedan cu patru uși, lovit zdravăn.

Totuși am ales Volvo. Nu pentru capacitatea suplimentară de încărcătură, ci pentru că avea consum mai redus de benzină. Nu exista nici o stație de alimentare pentru casele din suburbie, dar am scurs benzina din rezervoarele mașinilor. Iar când am plecat cu Volvo, aveam rezervorul plin, plus cincisprezece galoane în bidoane legate la portbagajul de pe caroserie. Mai găsisem două biciclete cu trei viteze, în bună stare. Le prinsesem și pe ele tot de portbagaj.

Suburbia avea drumul bun, cu patru benzi, dar se termina la două sute de yarzi de ultima casă zdrobită. Am condus Volvo-ul ce hurducăia peste un câmp plin de bolovani, până am ajuns la drumul asfaltat cunoscut și am luat-o la stânga, în direcția spre care ne îndreptaserăm inițial. Am continuat să merg, iar după o oră am văzut un zid de ceață, în dreapta. Se îndrepta spre drumul pe care ne aflam, părând că traversase asfaltul undeva, în față.

MI S-A OPRIT INIMA când l-am văzut. Dar după ce l-am privit un timp m-am liniștit. Zidul stătea locului. Am continuat drumul, cu latura lui albă, verticală, tot mai aproape, până am văzut unde se termina. Într-adevăr, traversa drumul, la un sfert de milă de locul în care ne aflam. Dar continua, din punctul acela de intersecție, doar vreo sută de yarzi. Mergând în afara șoselei, spre stânga, pe o distanță scurtă, puteam ocoli capătul perdelei înalte, noroase. Nu numai că puteam trece de el în siguranță, dar, după ce înaintam un pic, puteam vedea ce-i în spatele lui, fără să fie nevoie să punem piciorul în teritoriul posibil periculos. Am continuat să avansez.

În cele din urmă ne-am oprit și am părăsit drumul, la vreo cincizeci sau o sută de picioare de locul în care îl intersecta zidul de ceață atât de aproape, încât îl zăream ridicându-se deasupra noastră, cât vedeai cu ochii. Simțeam briza ciudată și praful care emana din el întotdeauna, ca atingerea unor stropi fini pe față și pe mâini. Am luat-o spre copacii și tufișurile din stânga drumului, cu viteză redusă, mișcându-ne paralel cu suprafața zidului.

N-a durat mult să ajungem la capăt. Am condus încă un pic, nedorind să întorc după colț înainte de a vedea ce-i în spatele lui. Dar, deși tot înaintam, nu-i vedeam capătul. Până la urmă mi-am dat seama de ce. Nu aveam cum să văd ce-i în urma lui. Acolo unde

credeam că se termină, cotea spre dreapta și continuă, sau se întâlnea cu alt zid de ceață ce venea din direcția aceea. La început am fost dezamăgit. Apoi mi-a trecut prin minte că motivul pentru care zidurile de ceață nu se mișcau era că se blocaseră reciproc, iar două linii de schimbare a timpului, întâlnindu-se, creaseră, într-un fel, o stare neobișnuită sau o condiție care le oprișe pe amândouă.

În clipa aceea am dorit să văd ce se afla în spatele intersecției celor două ziduri. Când fusesem pe plută șopârlelor, ajunseseam la concluzia că unii dintre noi, rămași încă pe pământ, eram imuni la schimbările de timp. Cochetasem cu ideea de a nu evita următorul zid de ceață, ci de a intra deliberat în el, să verific dacă-l puteam străbate, supraviețuind. Acum aveam două motive să încerc să pătrund prin cel din fața mea. Nu doar pentru a descoperi dacă pot să-l străbat fără a păți altceva decât leșinul prin care trecusem prima oară, ci pentru a afla dacă se întâmplă ceva deosebit sau ciudat în cazul în care o linie de timp întâlnește, accidental, alta. Am oprit mașina.

Am ieșit și am privit zidul. M-am uitat și de-a lungul celui de-al doilea, pentru a vedea că drumul ieșea din el, la câteva sute de yarzi. M-am gândit că ar trebui să ajung la șosea, să merg mai departe pe ea, iar noi trei vom continua să trăim, uniți și fericiți. Dar puteam să mă întorc și să trec prin zid. Era posibil doar posibil să aflu ceva. Dacă avusesem dreptate.

Am rămas pe loc. Cu cât zăboveam mai mult, cu atât creștea în mine dorința ciudată de a încerca să pătrund prin zid. Se întâmpla ce mi se întâmplase din copilărie: mintea mi se bloca pe o întrebare și nu mă lăsam până nu-i găseam răspuns. Fenomenul era

identic celui petrecut prima oară când mașinăria mentală din capul meu se apucase să rezolve o problemă. Îmi aminteam perfect sentimentul teribil prin care trecusem în secunde inițiale ale primei schimbări de timp, când crezusem că am altă criză cardiacă. Mi-am amintit senzația mizerabilă, de vid și neajutorare, care mă cuprinsese după ce-mi revenisem, îmi aminteam fiecare bucată, fiecare parte a ceea ce fusese rău. Și totuși... totuși stăteam acolo, iar dorința de a trece prin zid și de a afla ce nu știam avea un gust puternic, dulce, ca o foame ce mă ardea...

M-am întors și m-am uitat la fată și la Duminică. Dacă intram în zid și nu mă întorceam, ce se va întâmpla cu ei? Mi-am zis că nu le datorez nimic, dar ceva din mine îmi șoptea că mint, în același timp, ideea responsabilității mele față de ei nu mă reținea aproape deloc. Nu aveam de ales, trebuia să trec prin zid chiar dacă eu și ei muream din cauza asta. M-am întors spre leopard și fată. Ambii rămăseseră în mașină.

— Rămâneți acolo! Înțelegeți? Nu faceți nici un pas după mine! Rămâneți unde sunteți!

M-au privit în tăcere. O mână a fetei a tresărit și asta a fost totul. M-am îndreptat spre zidul de ceață, până a trebuit să închid ochii, din cauza prafului ce zbura din el. Chiar înainte de a atinge ceața, m-am întors și am privit înapoi. Fata stătea lângă Duminică. Se uitau la mine. Nici nu se clintiseră.

Le-am întors spatele, am închis ochii în fața pișcăturilor prafului și am înaintat orbește.

Însă nu praful mă pune în cea mai mare dificultate, ci faptul că pătrundeam, parcă, într-un uragan

emoțional. Era rău, foarte rău. Dar nu atât de groaznic cum îmi aminteam că fusese prima oară, lângă cabană mea. Poate că prima trecere prin schimbarea de timp îmi produsese un fel de imunitate împotriva efectelor ei. Poate că era mai ușor pentru că știam la ce să mă aștept. Simțeam, în primul rând, că-mi era smuls sufletul din trup. Mă simțeam gol, bolnav și speriat. Dar nu acel tip de frică de care mi-era frică dacă propoziția asta are vreun sens pentru voi. Am rămas în picioare și am ieșit dincolo.

Am auzit, brusc, lătrat de câini, nu departe de mine. Am deschis ochii și i-am văzut mai mulți de o duzină, în lese scurte, zbatându-se în lanțuri ca să sară la mine. Erau legați de niște pari înfiți în pământ, în fața unei felii de casă, la vreo cincizeci de yarzi. O casă pe o bucată de peluză, în unghiul interior al celor două ziduri de ceață. În spatele casei se întindea pădurea, iar casa însăși, o clădire cu două etaje, arăta de parcă ar fi trebuit să fie înconjurată de o fermă din vestul mijlociu. În timp ce priveam, s-a deschis o ușă, iar o femeie a ieșit afară, cu o pușcă la umăr, ațintită deja spre mine.

— Aruncă arma!

Vocea ei era de soprană, joasă, atrăgătoare, blândă dar categorică.

— Așteaptă o clipă, am răspuns. Ce-ar fi să discutăm? N-aveam intenția să arunc pușca. Femeia stătea în spatele câinilor, în spațiu deschis, fără altă apărare decât arma ei. Dacă ar fi trebuit s-o împușc ca să trăiesc, aș fi făcut-o. De la distanța aceea nu putea să mă nimerească, dacă nu avea o îndemânare deosebită. De unde mă aflam, vedeam țeva clătinându-se ușor, în lumina soarelui.

Mă îngrijorau mai mult câinii ei. N-aveam de gând să arunc singura armă cu care mă puteam apăra. Soluția îmi apăruse în minte și dusesse la o concluzie inevitabilă: dacă dădea drumul la câini, trebuia s-o împușc întâi pe ea. Animalele erau de toate mărimile, dar cel mai mic avea pe puțin patruzeci de livre, suficient să fie un potențial ucigaș de oameni. Puteam împușca trei sferturi din ei, dar rămâneau destui să mă doboare și să mă dea gata. Nu credeam că-i putea opri la timp, să-mi salveze viața, o dată ce-i asmuțea asupra mea.

— Ascultă, i-am strigat, am nimerit aici din întâmplare!

— Ți-am spus să arunci arma! a strigat femeia. Pușca ei a bubuit iar un glonț a șuiert departe de mine, înfigându-se în zidul de ceață din spate.

— Potolește-te! i-am spus, ridicând 22-ul. Sau va trebui să trag și eu!

A ezitat oricum, n-a apăsat iar pe trăgaci. Poate prima împușcătură fusese accidentală... Am continuat să vorbesc.

— Ascultă, am strigat, ca să acopăr lătratul câinilor. N-am vrut să te sperii. Am nimerit peste casa ta și voi fi încântat să-mi văd de drum. De ce aș vrea să-ți fac necazuri? Ești înarmată, ai câini, iar eu sunt singur. Să punem țevile la pământ, să discutăm...

Privirea ei, care fusese ațintită asupra mea, a alunecat într-o parte. Țeava puștii și-a schimbat ținta.

— Singur? Asta numești tu „singur”? A strigat ea. M-am întors. Întrebarea ei era corectă. Dacă există un lucru de care pot fi sigur sub soare, este că Duminică și fata vor face exact ce le-am spus să nu facă. Își găsiseră curajul necesar să treacă prin zidul de ceață,

iar acum stăteau în spatele meu.

Bineînțeles, asta schimbă complet situația. Femeia avea acum trei ținte. Putea să nu mă nimerească, dar șansa ei de a atinge pe cineva din grupul nostru se triplase. Am simțit că mă cuprinde panica. În plus, câinii parcă turbaseră, iar Duminică începuse să-și arcuiască spinarea; nu suferea câinii.

Dar n-avea de gând să mă părăsească, să mă lase să-i înfrunt singur. S-a lipit de piciorul meu și a mârâit încet, pândind dulăii. Era minunat să-l ating și, în același timp, monumental de exasperant să știu că pisica nebună n-o să se miște de acolo, chiar dacă aș fi încercat s-o gonesc cu un ciomag.

Am privit spre femeie. La timp. Obosise să țină arma la umăr și se aplecase să dea drumul câinelui cel mai apropiat. N-aveam timp de dezbateri etice. Am tras în pământ, între ea și câinele de care se apropiase. A înlemnit.

— Nu încerca să dezlegi vreunul! Am strigat la ea. Nu vreau să-ți fac rău, dar nici să mă las mâncat de animalele tale! Dă-te înapoi și pune arma jos!

S-a retras, dar n-a dat drumul puștii. Am tras un glonț în rama ușii din spatele ei. A tresărit, a ezitat și a lăsat arma să-i cadă la picioare.

— În regulă. N-o să-ți fac nici un rău, dar vreau să mă asigur că n-o să-mi faci nici tu. Stai unde ești și nu te mișca.

A rămas locului. M-am întors spre fată.

— Ține-l pe Duminică! De data asta rămâneți unde sunteți!

Am înaintat cu 22-ul ridicat. Câinii trăgeau de lese, încercând să ajungă la mine. Am văzut pe unde trebuia să merg ca să nu mă atingă nici unul, când am trecut

printre ei. Am ajuns lângă femeie, m-am aplecat și am luat pușca. Un 30,06, o pușcă bună de vânătoare. M-am simțit în siguranță, având-o în mână.

Știam ce aveam de făcut să împușc câinii, cât erau legați. Dar, când am ridicat arma, am descoperit că nu puteam s-o fac. Nu era drept ca femeia să rămână fără apărare, după ce-i voi lua pușca și voi pleca. Rămăsesem prea civilizat... Nu puteam totuși să mă gândesc la ei ca la niște animale domestice, ci ca la niște ucigași cu patru picioare. M-am întors spre femeie.

— O să-ți omor câinii, ca să fiu sigur că nu mă vor ataca, dacă nu găsești altă cale să-i potolești.

A oftat ușurată și în același timp a tremurat. Ca și cum toată puterea s-ar fi scurs din ea, brusc. A privit spre câini.

— Liniște! Jos! Toți! Jos! Stați liniștiți!

Spre uimirea mea, s-au supus. Lătratul și mârâiturile au fost înlocuite de tăcere. Au privit femeia, lingându-și boturile și s-au întins, unul câte unul, până au ajuns toți pe pământ, tăcuți.

— Foarte bine, i-am spus femeii.

— Am condus o școală de dresaj, a răspuns ea, cu o voce moartă. N-ai de ce să-ți faci griji. Poți pleca.

— Îmi pare rău, dar nu știu ce ai în casă, puști, câini sau alte chestii de genul ăsta. Să intrăm. Tu întâi.

S-a încăpățânat.

— Nu!

— Potolește-te! Vreau doar să arunc o privire!

Încă reticentă, a întors capul și a strigat spre ușă:

— Wendy, ieși afară! E fiica mea, a adăugat ea cu severitate.

Am așteptat. După o secundă, o fetiță blondă, până-

n zece ani, a ieșit și s-a lipit de femeie, care a luat copilul în brațe.

— O să-i arătăm omului ăsta casa, a zis mamă.

S-a întors și a intrat. Am urmat-o, ducând ambele puști. Nu erau multe de văzut înăuntru. O linie de schimbare a timpului tăia casa în două. Rămăsese o parte din sufragerie, bucătăria, baia, plus un dormitor și jumătate. Soarele, care pătrundea prin ferestrele fără perdele, dezvăluia existența spartană a celor două locatari. Am parcurs atent camerele. Nu existau alte puști. Doar câteva cuțite de bucătărie ar fi putut fi folosite ca arme.

Femeia n-a zis nimic, cât am privit. Rămăsese la fereastră sufrageriei și se uită afară, din timp în timp. Credeam că se uita la câini, să vadă dacă stăteau liniștiți. Mă înșelam.

— E soția ta? A întrebat în cele din urmă.

— Soție?

O clipă, întrebarea mi s-a părut fără sens. M-am uitat pe fereastră în direcția în care privea și am văzut doar fata și pe Duminică. Apoi am înțeles.

— Nu. E doar un copil. Am găsit-o după ce trecuse printr-o schimbare de timp. A afectat-o foarte rău. Încă nu și-a revenit. Eu...

M-am întrerupt. Mă pregătisem să-i povestesc despre convingerea mea că Swannee scăpase de schimbările de timp și alte lucruri personale. N-o priveau. Nici fata. Adevărul era că ignorasem, de mult, orice calitate sexuală a feței, chiar dacă, la început, îi acordasem o astfel de atenție. Mintea îmi era ocupată de problemele mele. Ar fi fost greu să-i explic femeii, fără să încurc lucrurile mai rău, în loc să le lămuresc. Am fost un pic surprins de puterea dorinței subite de a

vorbi despre asemenea treburi. Apoi mi-am dat seama că era primul adult rațional pe care-l întâlnisem de la începutul furtunii de timp. Dar n-o priveau chestiunile astea.

Am privit încă o dată încăperea, gata să plec. Femeia a zis iute, ca și cum mi-ar fi citit gândurile:

— De ce n-o inviți să intre?

— Să intre? Dacă vine, leopardul o s-o urmeze.

A pălit și a tras copilul lângă ea. Dar a ținut capul sus.

— E periculos?

— Nu, dacă-l lăsați în pace. Dar, ca să vină aici, trebuie să treacă printre câini și nu-mi imaginez ce se va întâmpla...

— Eu, da, a zis ea, sec. Se supun ordinelor.

S-a dus, cu fiica ei, spre ușa care rămăsese deschisă. Am urmat-o.

— Intrați! a strigat ea spre cei doi.

Bineînțeles, fata nu s-a mișcat, nici n-a răspuns. Cu atât mai puțin Duminică.

— E în regulă, i-am spus fetei. Veniți aici. Iar dumneata stăpânește câinii, i-am zis femeii.

Fata pornise deja spre casă, dar Duminică rămăsese pe loc. Văzând că n-o urmează, fata s-a întors lângă el. Trebuia să-i aduc pe amândoi.

— Hai, le-am zis.

L-am apucat pe Duminică de pielea cefei și l-am tras spre casă. M-a însoțit. Poate cam fără voie, dar a venit. Câinii legați aproape de drumul lui s-au dat înapoi la apropierea noastră, dar cei aflați mai departe au schelălăit și s-au târât până la limita leselor, mârâind și arătându-și dinții.

— Jos! A spus femeia de pe trepte.

Dacă aş fi fost câine, n-aş fi întârziat să mă supun. Vocea blândă de soprană se ascuţise ca un cuţit. Devenise tăioasă. Fără să ridice tonul.

— Jos, toţi! Staţi liniştiţi!

Câinii au urmărit cu privirea fata şi leopardul, răsuflând greu. Dar nici unul nu s-a ridicat, nici n-a scos vreun sunet.

Am intrat în casă, iar femeia a închis uşa după noi. În curte s-a auzit un lătrat izolat. Femeia a deschis şi a privit afară. S-a aşternut tăcerea. A închis iar uşa şi, de data asta, câinii au rămas liniştiţi.

— Bună, i-a zis ea fetei, sunt Marie Walcott. Iar aceasta e fiica mea, Wendy.

Fata n-a spus nimic. Figura ei lăsa să pară că nu înţelege, dar i-am recunoscut expresia de încăpăţănare.

— Nu vorbeşte, i-am spus femeii. Adică poate vorbi, dar n-o face. Presupun că din cauza şocului prin care a trecut. Dar aude şi înţelege.

Fata a venit lângă mine, m-a ocolit şi a îngenunchiat lângă Duminică, punând braţul pe gâtul leopardului.

— Sărmana! a exclamat femeia, privind-o.

Expresia de pe figura fetei nu se schimbase. Femeia s-a uitat la mine.

— Ce veţi face?

— O să plecăm, după cum ţi-am spus. O să-ţi iau puşca şi o să-ţi las carabina mea, de 22. La vreo cinci sute de yarzi, să fim departe, când o s-o iei. E o armă mai uşoară şi ţi se potriveşte mai bine. Câinii reprezintă adevărata ta apărare. O să-i las în viaţă. Dar dacă încerci să ne urmăreşti cu ei, o să-i împuşc pe toţi cei care scapă ne sfâşiaţi de Duminică!

— N-o să vă urmăresc. Unde vă duceţi?

— În cel mai din viitor segment al zonei schimbate de timp, pe care o să-l găsim. Undeva trebuie să fie cineva care să știe ce s-a întâmplat cu lumea.

— De ce ești convins că există cineva care știe?

— Dacă nu există, o să căutăm cea mai bună bucată de timp pentru locuit, sau o cale de a trăi în schimbările de timp. Am fugit de zidurile de ceață. Dar acum am trecut printr-unul, să vedem ce-i în partea cealaltă.

A privit pe fereastră, spre cele două ziduri de ceață ce-i umbreau câinii și casa.

— Ce-i dincolo?

— Nu ți-ar plăcea. Ce-i mai încolo? Am arătat spre spatele casei, către pădurea ce se grămădea spre ograda ei.

— Nu știu. A fost un oraș de cincizeci de mii de oameni Gregory, Illinois la zece mile, pe șosea. Dar acum n-a rămas nici drumul.

Am privit-o atent.

— Nu te-ai mișcat din locul ăsta de când a început furtuna de timp?

— Nu, a răspuns ea, cu voce sumbră. Am stat cu Wendy aici și m-am rugat, după prima schimbare de timp. La început m-am rugat pentru Tim, soțul, meu să vină înapoi. De un timp ne rugăm să ne părăsească zidurile de ceață.

— Lângă voi sunt două. Nu v-ați gândit să plecați?

— Unde? A dat ea din umeri. Am rezerve pentru o jumătate de an, în pivniță. Trebuia să avem, pentru că locuiam în afara orașului. Dacă zidurile de ceață se mișcă peste noi, s-au dus... Ne aflăm mai în siguranță aici decât în altă parte. Am condus o crescătorie de câini, așa că are cine să mă păzească. Iar dacă există o

șansă ca soțul meu...

A dat iar din umeri și a tăcut.

— Bine, am zis, luând puștile. Doamnă Walcott, așteaptă cincisprezece minute, apoi vino după noi. Vei găsi carabina rezemată de un copac, în pădure, acolo.

Am deschis ușa. Vocea femeii a răsunat în urma mea, comandând câinilor:

— Stați liniștiți! Jos!

Apoi tonul s-a schimbat:

— Am putea merge cu voi.

M-am întors, crezând că glumește. Am văzut că nu. Apoi, brusc, am înțeles o grămadă de lucruri.

Presupusesem, fără s-o privesc atent, că-i o gospodină de vârstă medie. Purta pantaloni și cămașă bărbătească. Bineînțeles, nu era fardată. Avea părul tăiat scurt, neîndemânatic. Și cearcăne sub ochi, din cauza oboselii. În contrast cu fata, singurul reprezentant al sexului opus pe care-l văzusem de la izbucnirea furtunii de timp, Marie Walcott părea, la prima vedere, matură și nedemnă de a fi băgată în seamă. Acum observasem, deodată, că nu era mai în vârstă ca mine. De fapt, în condiții civilizate, ar fi fost atrăgătoare. De vârsta mea, cu trup de femeie, nu de adolescentă, cu o minte sănătoasă și capabilă să vorbească... Mi-am adus aminte că trecuse mult timp de când...

Am remarcat toate astea într-o clipă. Iar în aceeași clipă mi-am dat seama că dorise să le remarc că făcuse totul să le remarc. Asta schimbă multe...

— Să vii cu noi? am zis, mai mult pentru mine, decât pentru ea.

— Vom fi mai în siguranță într-un grup mai mare. Ai nevoie de oameni în plus. Mai sunt și câinii...

Avea dreptate în privința câinilor. O haită ca aceea, bine antrenată, putea fi utilă...

— Fiica dumitale e prea mică, nu poate merge mult pe jos.

— Am un cărucior pe care-l trag câinii și o să ajungem la un drum, o să găsim un mijloc de locomoție, nu? Eu... noi ne-am simți mai bine cu un bărbat în preajmă.

Ea îmi aducea argumente care justificau de ce asocierea ar merge, iar eu o contraziceam. Amândoi știam că ne învârteam în jurul motivului adevărat care o îndemna să ni se alăture: ea era femeie și eu bărbat.

— De ce nu te gândești la propunerea mea? Rămâi aici peste noapte. Putem discuta mai târziu...

— Bine. Rămânem până mâine. Facem tabăra la marginea pădurii. Duminică nu prea agreează câinii. Și nici ei pe el.

— Duminică? Așa-i spui? Cred că ți-am spus cum mă numesc. Eu sunt Marie Walcott, iar ea Wendy.

— Marc Despard, m-am recomandat.

— Marc, mă bucur că te-am cunoscut.

A întins mâna și i-am strâns-o. O senzație ciudată, să strângi mâna cuiva, după atâtea săptămâni... Mâna îi era mică, dar puternică, cu bătăături la baza degetelor.

— Ești francez?

Am zâmbit:

— E un nume franco-canadian.

A dat drumul mâinii și a privit spre fată.

— Nu știi...

— Nu mi-a spus niciodată cum se numește, am zis și m-am întors spre ea. Poate ne spui acum...

Fata a rămas tăcută. Am dat din umeri.

— Îi zic „fată”. Cred că va trebui să faci același lucru.

— Poate ne va spune ce nume are, a zis Marie zâmbind. Mai târziu, când va crede că e cazul...

Fata n-a scos un cuvânt.

— Nu-ți face iluzii, i-am zis lui Marie.

AM RIDICAT UN CORT pentru mine și fată, făcut din velatură luată din magazia pentru bărci, înainte de a părăsi vila de pe malul lacului. L-am întins la marginea pădurii, în așa fel ca vântul să nu bată spre câini. Duminică mârâia la haită, iar Marie alergase toată după-amiaza printre ei, comandându-le să stea liniștiți, de fiecare dată când începeau să latre spre noi sau spre Duminică. Îndată ce am ridicat tabăra, i-am lăsat acolo pe cei doi și m-am dus singur în casă.

Marie m-a luat și m-a prezentat fiecărui câine. Am vorbit cu ei și i-am mângâiat, în timp ce Marie îi urmărea, să fie sigură că se poartă cum se cuvine. Unii au dat din coadă, ca semn de recunoaștere, dar majoritatea s-au holbat la mine și mi-au suportat, doar, atingerea și vocea. Presupun că miroseam prea puternic a pisică pentru a le fi cu adevărat agreabil. I-am spus lucrul ăsta lui Marie. A dat din umeri.

— Se vor obișnui.

Tonul vocii ei arăta c-ar fi mai bine pentru ei s-o facă.

Apoi s-a dus să pregătească masa. Am petrecut puțin timp încercând să mă împrietenesc cu fiica ei. Dar Wendy era un copil liniștit, trist, care ca și câinii mă găsea prea străin și potențial periculos ca să mă accepte imediat. Am văzut că s-a simțit ușurată când am părăsit-o și m-am întors în tabără.

Duminică se afla acolo, legat de un trunchi cu o

bucată din funia noastră cea mai groasă. Stătea întins și, spre surpriza mea, nu părea supărat de restricția ce-i fusese impusă. Din moment ce nu protestă și accepta să fie ancorat în felul acela, l-am lăsat așa cum l-am găsit. Probabil că-l legase fata, să se poată plimba singură, pentru că n-o vedeam nicăieri.

Nu se întorsese, când Marie a scos capul pe ușă și ne-a chemat la masă. Am așteptat un pic dar, pentru că n-a apărut, am decis să nu-mi fac griji când Marie ne-a chemat a doua oară. Oricum, cei de aici nu erau interesați de ea. Duminică nu obiecta încă pentru că fusese legat lucru ideal din punctul meu de vedere. Moțăia ca o pisică, întins pe spate, cu labelle în sus, de parcă n-ar fi existat nici un câine pe mii de mile în jur. M-am ridicat și am plecat. Tot ce a făcut a fost să deschidă ochii, somnoroși și să se uite după mine.

Când am deschis ușa, m-a năpădit mirosul plăcut al bucatelor. Marie pregătise o șuncă probabil avusese una conservată fiartă și glazurată. Completase masa cu roșii de casă, cartofi și o salată făcută din niște verdețuri pe care nu le-am identificat dar care, cu sos de brânză, avea un gust minunat.

— N-au venit cu tine? a întrebat Marie, în timp ce se așeza la masă, împreună cu Wendy și cu mine.

— Fata a plecat pe undeva, iar Duminică e legat, i-am răspuns.

A dat din cap, ușurată. Nu știa că Duminică era în stare să roadă orice funie într-o secundă dacă avea chef. Dar n-a avut chef de plimbare și nici să facă necazuri câinilor. Putea să treacă printre ei, dacă-l apuca poftă să se elibereze și să vină după mine în casă.

A fost o masă minunată. Marie renunțase la

pantaloni și cămașă. Purta o rochie ușoară, galbenă, ce se potrivea cu părul ei blond care deși rămăsese scurt fusese netezit într-un fel și arăta mai puțin tuns în casă. Folosise și un strop de ruj, poate și alte cosmetice. Rezultatul final era suficient pentru a-mi aminti trecutul, așa cum se întâmplase în cazul scotchului cu sifon pe care-l pregătisem în casa de pe malul lacului.

Am regretat, toată după-amiaza, că nu avusesem ideea să iau o sticlă din stocul de băuturi din vila de vacanță. Dar, după cum s-a dovedit, Marie avea propriile-i provizii. Nu servise vin la mâncare, dar după aceea a adus o sticlă de rom, când Wendy se dusesse la culcare. Nu era un rom de soi, dar mergea bine cu cafeaua.

Stăteam pe canapeaua din sufragerie și discutăm. Despre situația noastră și multe altele. Sub influența romului, am început să-i povestesc despre mine mai mult decât intenționasem să spun cuiva. Dar, în căldura și intimitatea sufrageriei, căpătasem un sentiment de siguranță. Știam că Marie caută doar avantaje. Știam ce se va întâmpla între noi, dar nu-mi păsa. În realitate, credeam că merit ceva de felul ăsta, după ce îngrijisem un leopard nebun și o fată sălbatică, timp de trei săptămâni. Când beam cafeaua cu rom, am luat-o în brațe pe Marie. Un pic mai târziu am stins lumina...

Nu știu cât de târziu se făcuse. Cred că trecuse de miezul nopții, când am părăsit casa. Marie m-a condus, goală, până la ușă, prin întuneric, să scoată capul și să potolească dulăii ce se ridicaseră văzându-mă. Am sărutat-o și am străbătut câmpul întunecat, la lumina lanternei, spre tabără.

Duminică stătea încolăcit sub copacul de care fusese legat. Lângă el, o moviliță: fata, care se întorsese. Iarba din jurul cortului părea un bazin negru, pe pământul pe jumătate luminat de lună. Erau înveliți cu pături.

Am dat din umeri, beat. Dacă fata voia să stea acolo și să fie udată de rouă, treaba ei! M-am târât în cort și m-am înfășurat în păturile rămase. Cred că am adormit și am visat, pentru că mi s-a părut că, înainte de a mă prăbuși într-o inconștiență profundă, Duminică a ridicat capul, m-a privit în ochi și mi-a spus:

— Puți!

Foarte distinct, cu vocea fetei. A fost ultimul lucru pe care mi-l amintesc.

Când m-am trezit, cineva stătea lângă mine. Nu Duminică sau fată. Marie. Care mi-a întins o ceașcă plină cu cafea fierbinte.

— Îmi pare rău că te trezesc, a zis ea, dar avem nevoie de ajutorul tău, dacă plecăm azi.

— Plecăm azi? Am repetat, prosteste. M-a privit îndelung.

— Am vorbit despre asta azi-noapte. Nu-ți amintești?

Am vrut să-i spun că nu, dar apoi mi-am amintit. Avea dreptate, bineînțeles... Fusese unul dintre lucrurile despre care discutaserăm în noaptea trecută... Plănuiserăm să plecăm azi, împreună...

— Ba da, i-am răspuns.

Am privit-o, o parte din mine urându-mă și compătiment-o, pentru că acceptase totul atât de ușor. Iar altă parte amintindu-și noaptea trecută și gândindu-se la noaptea viitoare...

— Vin imediat.

— Bine.

Ea a plecat, iar eu m-am sculat și m-am îmbrăcat. Fata și Duminică nu se zăreau. În perioada cât fusesem pe pluta șopârlelor, barba îmi crescuse și ajunsese de o lungime respectabilă. Însă îmi plăcuse întotdeauna să fiu ras și, când descoperisem casa de pe malul lacului, fusesem fericit să găsesc un brici și să-mi curăț fața. Îmi plăcea să mă rad, făcea parte din ritualul familiar al trezirii dimineața și mă trezeam greu. Dar în dimineața aceea, acțiunile obișnuite de curățenie nu îndepărtau stratul de vină rămas pe mine din noaptea precedentă. Într-un fel, îi vândusem ca sclavi pe Duminică și pe fată, pentru satisfacerea egoistă a dorinței mele...

Duminică nu avea cum să-și dea seama ce se întâmplase. Numai că n-o să mai aibă libertatea cu care se obișnuise, alături de haita de câini, chiar dacă știa asta sau nu. Va trebui să mă împartă cu alți oameni asta nu-l va face fericit... Se obișnuise cu fata, dar aceasta îl iubea, iar Marie și Wendy nu și nici nu aveau certitudinea c-o vor face vreodată. Cât despre fată, îmi arătase limpede ce gândea.

Am spălat săpunul de pe față și am început să caut contraargumente. Oricum urma să dăm de alți oameni, cu care va trebui să ne asociem. Duminică trebuia să se obișnuiască să mă împartă cu alții. Și fata. Noi trei nu puteam rămâne veșnic împreună, nebuni, așa cum fusesem până am văzut marea de apă dulce și mi-am dat seama că Swannee dispăruse pentru totdeauna.

Nici mie n-o să-mi fie ușor să mă adaptez. Dar trebuia s-o fac. La fel ca Duminică și fata. Asta-i viața, nu poți avea întotdeauna ce-ți dorești.

M-am dus să mănânc gustarea pregătită de Marie și s-o ajut să se pregătească de plecare. În minte mi se fixase ideea că făceam un lucru bun pentru toți, ba

chiar că mă sacrificam pentru asta.

A durat aproape toată ziua să ne pregătim. Marie avea două cărucioare cu roți de bicicletă și antrenase niște câini să le tragă. Se vedea că sunt făcute în casă, dar fuseseră construite remarcabil. Se părea că Marie avea un talent înnăscut în privința mecanicii. Erau ușoare și puteau fi trase fără dificultate. Le lipsea însă ceva important nu aveau arcuri, nimic elastic, în afara pneurilor de la roți. Bune pe suprafața unui drum, dar fără șanse de a rezista, încărcate, mai mult de câteva zile, pe câmp, după cum se părea că va trebui să mergem. Dar, neposedând nici scule, nici materiale, ca să le înzestreze cu arcuri, n-am zis nimic. N-avea rost să-i fac griji.

Am plecat după-amiază. Fata apăruse la timp pentru gustare. Duminică și cu mine formam avangarda, la vreo cincizeci de yarzi în fața celorlalți. În urmă venea Marie, pe jos și cele două cărucioare. În unul se afla Wendy, în celălalt hrană, apă și haine pentru toți, plus 22-ul pe care i-l dădusem lui Marie. La fiecare cărucior erau înhămați câte trei câini. Ceilalți mergeau în șir, disciplinați, în jurul cărucioarelor.

Înaintam cu o viteză destul de bună pe câmp. Nu atât cât am fi avut noi trei, dacă am fi fost singuri, pentru că tovarășii noștri de drum se opreau mereu, dintr-un motiv sau altul cel mai des din cauza lui Wendy. Noi, cei trei din frunte, puteam ignora problemele celorlalți, ca și cum am fi fost din nou singuri. Duminică nu se sinchisea de încetiniri. Avea mai mult timp să exploreze împrejurimile. El și câinii rezolvaseră problema coexistenței într-un fel tipic animalelor ignorându-se reciproc. O dată, când Duminică lenevea în urmă, unul dintre câinii din frunte

a trecut la vreo zece picioare de el. Nici unul n-a privit spre celălalt.

Am profitat că eram singur cu fata și am încercat să-i vorbesc. Evident, n-a avut chef. Nici n-a vrut să se uite la mine.

— Bine, i-am zis, în cele din urmă. N-ai decât să te descurci singură.

Am luat-o înainte, scoțându-mi-o din minte și concentrându-mă asupra cercetării terenului. La câteva ore după ce părăsisem locuința lui Marie, am găsit ceva care semăna cu un drum forestier sau o potecă pentru tractorul unui fermier. L-am urmat până am văzut, prin perdeaua subțire de copaci, ceva ca un orașel, într-o vale mică, în formă de cupă, înconjurată de câmp deschis. De la marginea pădurii până la cea mai apropiată clădire erau vreo trei sute de yarzi.

M-am întors, să discut cu Marie. Dacă se afla cineva în oraș, nu doream să năvălim urmați de un leopard și de o haită de câini. Un locuitor mai nervos ar fi putut trage vreun glonț în ei mai ales în Duminică. Rămăseseră mai în urmă decât crezusem. Se părea că depindeam de ei mai mult decât îmi închipuisem. Am decis să ne apropiem împreună de marginea pădurii și să privim orașul cu un binoclu, pe care-l luase cu ea Marie.

Localitatea părea pustie. Nici un semn de viață, omenească sau animală. Am întins binoclul femeii, care stătea lângă mine.

— E Gregory? Am întrebat-o, când a lăsat binoclul jos.

— Da, a răspuns încruntată. Ar trebui să fie...

— Ar trebui să fie? Ce vrei să spui?

— E Gregory, îl recunosc. Dar... există ceva ciudat...

— Faptul că nu-i nimeni, i-am sugerat.

— Și asta... dar și altceva... Arată schimbat... Nu-mi dau seama cum...

Am luat binoclul și am examinat clădirile pe care le puteam zări. În afară de încremenire, nu remarcăm nimic neobișnuit. Apoi am observat o casă cu obloanele trase la toate ferestrele.

Am privit alte clădiri. Cele din apropiere nu aveau obloanele trase. Dacă le-ar fi avut toate, însemna că schimbarea de timp atinsese zona noaptea și surprinsese locuitorii în somn. Dar casele din apropierea celei cu obloanele trase le aveau ridicate. Apoi, uitându-mă în jur, am descoperit încă o clădire, după aceea încă patru, la care jaluzelele fuseseră coborâte.

Asta putea să nu însemne nimic.

— Cei din Gregory te cunosc? Am întrebat-o pe Marie.

— Sigur. Făceam cumpărăturile aici.

M-am întors spre fată.

— Ține-l pe Duminică. Marie, să dăm o raită cu câțiva câini doar câțiva să vedem dacă-i cineva acolo.

Am lăsat pușca și i-am spus lui Marie să facă la fel. Am ieșit la lumină și ne-am îndreptat spre case. Totul arăta atât de obișnuit, încât m-am simțit un pic ridicol. Apoi, când parcurseserăm vreo cincizeci de picioare în teren deschis, de după colțul casei cu obloanele trase a apărut o siluetă ce se împleticea și s-a uitat la noi.

N-am văzut-o bine. Era foarte mare, un bărbat sau o femeie neobișnuit de înaltă, înfășurată în blănuri sau ceva asemănător.

Fața îi era tot acoperită cu blană, sau bărboasă. A venit de după colț și a ridicat un braț. La capătul

brațului a apărut o fulgerare, iar câinele din fața noastră la vreo cincisprezece picioare de noi a sărit în aer, cu un urlet ce s-a curmat brusc, când s-a prăbușit în iarbă, pe o parte, rămânând nemișcat.

M-am trântit la pământ, trăgând-o pe Marie după mine. Ceva a șuierat pe deasupra capetelor noastre. După o secundă, dinspre oraș s-a auzit zgomot de împușcături și am simțit șuierul gloanțelor pe lângă noi.

— Înapoi! I-am spus lui Marie. Târăște-te! Înapoi în pădure!

Ne-am întors, în patru labe. Împușcăturile au continuat, iar de câteva ori am auzit iar șuieratul deasupra noastră. Dar nu ne-a nimerit nimic. Mi s-a părut că m-am târât o veșnicie... Aproape ajunsesem, când am dat de al doilea câine pe care-l luasem cu noi, un ciobănesc german numit Buster, mort. În cazul lui, un glonț îi pătrunsese în ceafă și-i zburase falca inferioară. În jurul hoitului se strânseseră deja muște...

Ne-am târât mai departe, până sub umbra copacilor. Am mai mers ghemuiți încă un pic, înainte de a risca să ne ridicăm. După aceea ne-am întors lângă fată și Duminică, să ne uităm spre oraș.

Nu mai era nimic de văzut. Silueta hirsută dispăruse iar împușcăturile încetaseră.

— Ce-a fost asta? A întrebat Marie, care tremura, stăpânindu-și spaima.

— Nu știu, i-am zis și m-am întors spre fată. Te-ai uitat prin binoclu?

A încuviințat din cap.

— A fost bărbat sau femeie?

Fata a ridicat din umeri.

— *De ce nu vorbești?* a țipat Marie deodată la ea.

— Încetișor, i-am spus lui Marie. Încetișor! Nu era nici bărbat, nici femeie? Adică nu poți spune ce?

Fata a dat din cap.

— Poți să spui?

A dat iar din cap.

— Vrei să spui că nu era nici bărbat, nici femeie? Atunci ce?

— Nu știu, a răspuns, pe neașteptate, fata. O ființă.

S-a întors și a plecat. M-am luat după ea, dar n-a mai vrut să fie întrebată, cu atât mai puțin să răspundă. M-am retras, învins, lângă Marie.

— Poate-i ceva din viitor, care a ajuns, datorită zidului de ceață, în Gregory. Indiferent ce este, nu pare că vrea să vină după noi vrea doar să-l lăsăm în pace. Cred că-i mai bine să ocolim orașul. Care-i următoarea localitate? La ce distanță?

— Elton. La vreo cinci mile.

— Mergem într-acolo, am decis eu.

Am rămas la adăpostul pădurii și am ocolit Gregory. După-amiază se apropia de sfârșit, dar am continuat drumul, sperând să ajungem în Elton. N-am reușit. După trei ore de mers, fără să vedem vreun drum său oraș, am ajuns la o râpă, deasupra unui râu. Un râu mare, lat de cel puțin un sfert de milă.

Evident, în ziua aceea nu puteam merge mai departe. Am poposit pe faleză, iar dimineața m-am dus pe malul apei, să examinez situația.

Apa era proaspătă, rece. Malul pe care mă aflam era înțesat de sălcii și părea abrupt. Dar ceva mai jos, râul făcea un cot, iar acolo se vedea o plajă nisipoasă și apă puțin adâncă. M-am dus în explorare, însoțit de Duminică și de fată. Curentul apei încetinea ocolind curbă, iar pe mal se găsea lemn din belșug, bun de

făcut o plută. M-am întors pe faleză, la Marie. Făcea cafea și mi-a întins o ceașcă.

— Deci vrei să traversezi râul, a zis, după ce i-am povestit ce găsisem.

Am dat din umeri.

— Nu cred că-i nevoie, am răspuns. Putem merge în susul sau în josul apei, până întâlnim un pod. Dar vara n-o să țină o veșnicie și, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât cred că trebuie să continuăm să înaintăm spre est. E cea mai bună șansă de a găsi un grup mare, civilizat, care a supraviețuit furtunii de timp.

Și așa a rămas stabilit. Am făcut planuri, ascultat de Marie și de fată. Câinii puteau să înoate, ceea ce era valabil și pentru Duminică și adulți. Adică doi adulți și o adolescentă. Trebuia ca Wendy, echipamentul și proviziile să fie trecute cu pluta. La încărcătura aceea, aveam nevoie de o plută relativ mică. Din fericire, aveam un ciocan și niște cuie. După aceea am decis să economisesc cuiele și să leg buștenii plutei cu lanțurile câinilor.

După cum spuneam, abia așteptam seara. Și Marie. Dar Wendy se îmbolnăvise de ceva sau era obosită de drum... Marie mi-a dat de înțeles că în noaptea aceea va fi ocupată cu problemele familiei. Ca să nu pierd timpul, am profitat de crepusculul prelungit și m-am dus pe plajă, ca să încep să strâng buștenii pentru plută, apoi să-i cioplesc în lungime cu toporul lui Marie.

Duminică și fata veniseră cu mine. Când s-a întunecat, am aprins un foc și am continuat să lucrez. În cele din urmă am făcut tabără acolo. Înainte de a ne culca, s-a întâmplat ceva.

— Am părăsit pluta șopârlelor într-o asemenea grabă, i-am spus fetei, care stătea dincolo de foc,

lângă Duminică, încât îmi amintesc doar că te-am împins în apă, dar nu mai știu cât de bine înoți sau dacă știi să înoți. Știi? Crezi că poți să traversezi râul?

Mă așteptam să dea din cap dar, spre surprinderea mea, mi-a răspuns în cuvinte.

— Nu vin.

— Ce vrei să spui? am izbucnit. Cum să nu vii? Crezi că poți să rămâi singură, pe malul ăsta al râului? Scoate-ți așa ceva din cap! O să vii!

A făcut un semn de negare, privind la foc, nu la mine. Am rămas uitându-mă la ea, prea furios că să-mi găsesc cuvintele. Apoi mi-am ținut furia în frâu cu amândouă mâinile ca să zic așa și am încercat să fiu calm.

— Ascultă, i-am zis, cu o voce cât mai rezonabilă, am fost împreună ceva timp, tu, eu și Duminică. Dar nimic nu ține veșnic. Știai că, mai devreme sau mai târziu, ne vom întâlni cu alți oameni, că ne vom alătura lor sau ei ni se vor alătura...

Am continuat să vorbesc calm și convingător, folosind toate argumentele pe care mi le adusesem mie, cu o zi înainte. Credeam că o să am succes. Îi spuneam doar lucruri de bun-simț. Am subliniat lucrul ăsta. Datorită tinereții și sexului ei, o persoană singură avea șanse reduse de supraviețuire. Ce va face? Și, lăsând de o parte lucrurile practice, Duminică îi va simți lipsa. Și eu.

Vorbeam aproape cinstit și începusem să cred că o convinsesem, când s-a ridicat brusc și a ieșit din cercul de lumină al focului, lăsându-mă în mijlocul frazei.

Am privit după ea, în întuneric. Ceva rece, venit din noapte, mi s-a așezat pe piept. Pentru prima oară mi-am dat seama că intenționa să facă exact ceea ce

spusese.

LA O ORĂ după răsăritul soarelui, Marie, Wendy, echipamentul, alimentele, câinii și restul bagajelor se aflau pe plajă, așteptând să termin pluta. În timp ce mă ajuta cât putea, Marie a deschis vorba despre fată.

— Cred că fiecare ar trebui să muncească, a zis ea, uitându-se la fata care stătea pe un buștean, cu Duminică ghemuit la picioare.

— Nu vine cu noi.

Marie s-a uitat la mine.

— Nu vine? a zis, cu o notă ciudată în voce o nuanță care putea însemna orice, dar pe care n-am reușit s-o interpretez. Nu vorbești serios!

— Nu-i afirmația mea, ci a ei.

— Oh! a făcut Marie, uitându-se din nou la fată. E ideea ei?

— Da.

Marie a privit un moment față, apoi, în cele din urmă, a spus:

— O să vină...

N-am răspuns. Mă chinuiam să termin pluta. Când am încheiat treaba, am lansat ambarcațiunea la apă și am încărcat-o cu conținutul celor două cărucioare și cu cele două vehicule. Plutea bine. Un pătrat din bușteni în bună stare, cu lături de zece picioare. Rămăsese destul loc pentru Wendy deși fetița arăta palidă și speriată de gândul traversării râului pe suprafața undulată a buștenilor.

În timp ce Marie calma copilul, am luat șase din lesele din lanț ale câinilor, pe care le pusesem de-o parte, când făcusem pluta. Trei le-am pus de gâtul lui Duminică, pentru a-i face o zgardă. Celelalte trei le-am legat de primele și le-am prins de un buștean, prea mare ca leopardul să-l poată târî. Apoi m-am dus la plută, am luat carabina de 22 și cutia cu cartușe.

— Ce faci? și-a întrerupt Marie eforturile de a o liniști pe Wendy. E a mea! Mi-ai dat-o mie!

— O iau înapoi, i-am răspuns.

Am plecat fără s-o ascult ce spune. Fata venise lângă Duminică, examinându-i lanțurile Duminică abia clipise, când i le pusesem. Stătea întins la soare. M-am dus la fată și i-am pus în mâini arma și cartușele.

— Poți să înveți să tragi cu ea. Păstrează cartușele uscate și folosește-le doar când ai nevoie. Asigură-te că nu-s murdare când le vâri în armă. Și să nu intre praf în țeava puștii. Dacă se murdărește, ia o frânghie și leagă-i o cârpă la capăt. Vâra frânghia pe țeavă și trage cârpa prin ea până lucește de la un capăt la celălalt. Așa cum m-ai văzut făcând. Ai înțeles?

A luat cutia și pușca, fără să scoată un cuvânt.

— Îl las pe Duminică aici. Nu-l dezlega decât după o zi și o noapte. Dacă nu-s aici, o să rămână cu tine. Cred că te va apăra mai mult decât pușca. Amintește-ți că iarna va veni peste câteva luni. Încearcă să găsești un loc în care să te adăpostești și să te aperi, până se încălzește iar.

S-a uitat la Marie.

— Bine, i-am zis. La revedere!

Nu s-a mișcat, n-a scos un cuvânt. M-am întors și m-am dus la Marie.

Aceasta o așezase pe Wendy pe plută și se

dezbrăcase, rămânând într-un costum de baie galben, dintr-o singură bucată. Arăta bine în el, așa cum mă așteptam, după noaptea aceea. Nu mă gândisem la asemenea atenții. Drept tribut adus costumului ei, am rămas în chiloți, o prostie masculină la care nu mă gândisem înainte. Dar aveam lenjerie curată în raniță și puteam atârna chiloții uzi de sac, să se usuce în timpul mersului, după ce vom ajunge pe malul celălalt.

Am privit încă o dată spre fată și leopard, le-am făcut semn cu mâna. N-au răspuns, bineînțeles. Am intrat în apa rece a râului și am împins pluta, împreună cu Marie. Câinii au intrat în apă de bunăvoie, după noi. Am început să înotăm.

După cum am spus, apa era rece, deși ne aflam în mijlocul verii. Curentul ne împingea în josul râului mai mult decât mă așteptasem și, cu toate că mă consider un înotător bun, mă bucuram că mă țineam de plută și mi-era milă de câinii care n-o puteau face. Unul dintre ei a încercat să se cațăre pe ambarcațiune, dar o comandă aspră a lui Marie l-a făcut să renunțe. Am stat în apă mai mult de o jumătate de oră, înainte să ajungem la mal, pe o fâșie nisipoasă în spatele căreia se întindea un spațiu lat cât două locuri de casă, cu nisip și iarbă, până la marginea unei păduri destul de dese.

Am ieșit din apă, am tras pluta, am așezat-o pe Wendy pe mal și am început să descarc lucrurile. Un cuvânt al lui Marie m-a făcut să mă îndrept din șale și să mă întorc.

Dintre copaci ieșiseră cinci bărbați se aflau la jumătatea distanței dintre pădure și apă, la vreo douăzeci de yarzi de noi, în semicerc, îngrădindu-ne lângă malul râului. Bine echipați, pentru umblat.

Fiecare purta cizme cu tălpi groase, în felul celor de la țară, cu carâmbi înalți ce dispăreau sub pantaloni. Aveau jachete din piele sau stofă rezistentă. La gât li se vedeau gulerele cămășilor groase, de iarnă. Cu excepția unuia, purtau tot felul de pălării. Fiecare avea cel puțin un pistol la centură și o pușcă în mână.

Cel fără pălărie stătea un pic mai în față și părea să fie conducătorul lor, deși era mai tânăr decât alții din grup. Părea mai mic decât mine cu vreo șase ani. Dar la fel de înalt și, în jacheta aceea, mai lat în umeri. Cu o figură uscățivă și, ca și mine, ras. Ceilalți purtau bărbi de diferite lungimi. A rânjit spre mine, când m-am întins după pușca de pe plută.

— Las-o acolo, a zis el, iar eu m-am oprit.

— De pază! a șuierat Marie.

Câinii s-au risipit în jurul nostru, fiecare îndreptându-se spre un anumit bărbat, ceea ce însemna că reveneau câțiva câini pentru un om. Speciile canine s-au așezat în versiunea lor de poziție de pândă. Puștile indivizilor s-au înălțat.

— Stați! a zis tânărul. Țineți-vă câinii, dacă vreți să nu-i împușcăm!

Marie n-a zis nimic, iar câinii au rămas locului. Tânărul a lăsat țeava armei în jos, într-o poziție pașnică dar restul au rămas cu puștile pregătite. A zâmbit iar.

— Cum e de cealaltă parte a râului?

— Nu-i mare lucru, am răspuns, înghețat de moarte în apa rece, dar nedorind să mă îndepărtez de armă. Cum e în partea asta?

— Nici aici nu-i mare lucru. Câteva orașe goale...

Îmi răspunsese mie, dar o privea pe Marie. Toți o priveau pe Marie. Din cauza costumului galben de baie. Știam că-l pusese cunoscând ce efect va avea asupra

mea. Avea același efect asupra acelor bărbați. Și asta nu era un lucru bun... Dar, în loc să facă ceva inteligent, cum ar fi fost să arunce o haină sau o pătură pe ea și să se acopere, rămăsese așa, atrăgându-le în mod deliberat privirile, deși, ca și mine, era udă și înghețată. Nu numai atât: a început să vorbească, atrăgându-le și mai mult atenția.

— Ce vă imaginați că faceți? a strigat ea, trăgând-o pe Wendy lângă ea. Nu-i de ajuns că fetița e destul de speriată, mai năvăliți și voi din pădure, cu armele...

Și a început să frece copilul cu prosopul pe care-l purta Wendy la gât, ca să împiedice stropii de apă să pătrundă sub pătura cu care fusese înfășurată în timpul călătoriei. Acțiunea putea fi maternă, dar efectul asupra vizitatorilor a fost același pe care l-ar fi avut un dans al pântecelui. Câțiva rânjeau...

— Îmi pare rău, a zis conducătorul cel tânăr. Teribil de rău.

De data asta, oamenii lui au rânjit cu gura până la urechi.

— Ar trebui să-ți pară, a spus Marie, continuând să frece fetița. Dacă lumii i s-a întâmplat ceva, nu înseamnă că trebuie să dispară și decența! Cineva cu minte s-ar fi oferit să dea o mână de ajutor, nu să năvălească așa, tâlhărește...

— Am fi încântați să vă ajutăm, a zis tânărul. Ne-ați înțeles greșit, am venit să vă ajutăm.

— Așa ar trebui! Așa ar fi fost normal! Acum, când au rămas atât de puțini oameni pe lume, e nevoie ca aceștia să se sprijine între ei! Poate că n-ar fi trebuit să mă rățoiesc așa la voi...

În timp ce vorbea, continua s-o frece zdravăn pe Wendy, deși se vedea că aceasta dorea să fie lăsată în

pace.

— Dar dacă ați fi înotat printr-un râu rece ca gheața, cum e ăsta, ați fi fost și voi nervoși, când o ceată de bărbați cu puști...

— Mamă, sunt uscată! a protestat Wendy, zbatându-se în mâinile lui Marie.

— Stai liniștită, draga mea! După cum spuneam, o ceată de bărbați cu puști...

Am surprins, cu coada ochiului, o mișcare. Brusc, am înțeles ce se întâmpla, de ce stătea Marie acolo, pălăvrăgind și fâțâindu-se, să le atragă atenția.

În timpul spectacolului ei, câinii își făcuseră treaba. Se pare că-i pregătise bine. În timp ce o pereche de ochi îl priviseră, câinele stătuse liniștit, dar îndată ce atenția omului fusese atrasă de altceva, chiar pentru o fracțiune de secundă, câinele se furișase spre el un pas, doi pași, chiar o jumătate de pas, ca spre un iepure ascuns într-o porumbiște. La început, câinii se aflaseră la jumătatea distanței dintre indivizii aceia și noi. Acum avansaseră și mai mult.

Nu se mai punea problema ca agresorii să poată omorî toți câinii înainte ca aceștia să ajungă la ei. Puteau ucide jumătate din dulăi, dar între timp cealaltă jumătate ar fi năvălit peste ei.

În clipa în care am observat mișcarea furișată, omul cu arma, spre care se îndrepta înaintarea, a remarcat-o și el. Câinii pătrunseseră prea mult în câmpul lui vizual, pentru a trece neobservați.

— Tek! a strigat el. Câinii!

Conducătorul cel tânăr și-a desprins privirea de pe Marie și s-a uitat în jur, la semicercul de canine pe jumătate ghemuite. În același timp, ceilalți au început să-și ducă armele la umăr. Dar profitasem de faptul că

atenția lor fusese atrasă în altă parte și apucasem pușca de pe plută.

— Stați! Am strigat.

Ținteam pânțele lui Tek. Câinii erau pregătiți.

— Stați! Faceți ce spune! a răcnit Tek, dacă ăsta era numele conducătorului, el însuși înlemnind.

Oamenii au înțepenit.

— Așa-i mai bine, a zis el, cu voce mai calmă.

S-a uitat iar la mine și la Marie. A zâmbit, dar am văzut un strop de sudoare pe figura lui. O încărcătură de 30,06 în intestine nu-i o perspectivă plăcută. Iar eu mă aflam destul de aproape ca, indiferent cât de slab țintaș aș fi fost, să nu-l ratez.

— Așa-i mai bine. Nu vreți să pierdeți vreunul din câinii ăștia buni, nu-i așa, doamnă? O să ne dăm înapoi și o să vă lăsăm să vă continuați drumul, dacă asta doriți. Dacă nu putem fi prieteni, a zâmbit el doar către Marie doar atât ne rămâne... îmi pare rău. Mi-ar fi plăcut să te cunosc... Acum ne vom retrage...

Și a început să dea înapoi. Ceilalți l-au imitat. Câinii i-au urmat imediat, pas cu pas, ca și cum ar fi fost legați de ei cu fire invizibile.

— Stai! a ordonat Marie.

Câinii s-au oprit, iar bărbații au continuat să se retragă, cu puștile în mâini, dar cu țeava în jos. Eu țineam arma la umăr, pregătită.

Au ajuns la marginea pădurii și s-au strecurat în umbra ei, în afară de Tek, care s-a oprit pentru o clipă.

— Continuă să mergi, i-a zis Marie.

— Bine. O să te văd altă dată, a răspuns el.

— Dacă n-o să te vedem noi primii, i-a aruncat Marie, rânjind.

Tek i-a făcut semn cu mâna, a rămas locului și s-a

uitat spre mine. A făcut un gest, ca și cum și-ar fi ridicat o pălărie imaginară.

— Ești un om norocos! Mi-a strigat el. Să nu spui că nu-i așa!

Nu avea ranchiună în voce. N-avea de ce să aibă. Mesajul fusese clar. Eu eram neglijabil, Marie și câinii ei îl goniseră. Pentru o clipă m-am înfuriat și eram gata să ies din apă, să mă reped la el, să-i spun că minte dar reflexul de căutare a răspunsurilor, din subconștientul meu, a descoperit intenția lui, așa cum descoperea Duminică un șoarece ascuns. Încerca, în felul acela, să mă facă să mă reped la el. Câinii nu erau periculoși la distanță fără mine, care-i apăram cu pușca din spate. Dacă mă duceam spre el mă putea împușca, apoi putea ucide câinii, de la distanța sigură la care se aflau.

Așa că n-am ieșit din apă. În schimb am râs. Tare, sperând să mă audă, dar dispăruse deja în umbra copacilor, așa că nu știu dacă mă auzise sau nu...

După aceea am ieșit încet din apă și i-am dat pușca lui Marie.

— Păzește pădurea!

M-am întors să trag pluta destul de departe de apă, încât să n-o ia curentul până n-o descărcăm. Am luat înapoi arma, iar Marie s-a frecat cu prosopul până a început să-i circule iar sângele în trup și s-a uscat. Nu se vedea nici un semn că Tek și oamenii lui ar pândi prin preajmă. Marie a pus câțiva câini la marginea pădurii, să stea de pază. Ne-am întors să descărcăm pluta.

După ce am terminat treaba am aprins un foc, să ne încălzim.

Abia după ce focul s-a întetit, iar Marie a făcut niște

supă la flăcări, m-am gândit să privesc dincolo de râu, să văd dacă fata și Duminică asistaseră la întâlnirea cu Tek și oamenii lui. Dar fuseserăm purtați atât de mult în josul râului, în timpul traversării, încât plaja pe care-i lăsasem nu se zărea. M-am întors la supă, recunoscător pentru căldura pe care mi-o transmitea, dar simțind, în același timp, un gol înăuntrul meu...

După ce m-am îmbrăcat, am cercetat împrejurimile, împreună cu Marie și câțiva câini, să vedem dacă Tek și tovarășii lui plecaseră cu adevărat. Am descoperit că pădurea în care intraseră era doar o fâșie îngustă de copaci, lată doar de câteva sute de yarzi, paralelă cu râul. Între copaci nu se aflau oameni, iar în spatele lor se ridica un povârniș mic, un fel de faleză îngustă, de pe care am zărit o zonă largă, deschisă, ierboasă. Nici acolo nu se vedea vreo urmă de Tek și complicii lui. Nici de zid de ceață, nici de ceva în mișcare. Ne-am întors și am făcut tabăra lângă râu, acolo unde atinseserăm malul. Eu și Marie ne gândiserăm că merităm o mică vacanță.

A doua zi am înaintat spre est. Eu cercetam terenul, înainte. Câțiva dintre câini începuseră să mă accepte poate apa spălase suficient mirosul lui Duminică, pentru a deveni suportabil. O pereche se supunea chiar unor ordine simple din partea mea. Marie îi instruisese să meargă cu mine și să mă asculte. O cățea, o corcitură de cocker spaniel, cea mai inteligentă dintre cei doi și un ciobănesc german, mascul, nervos și arătând nehrănit. Cățeaua se numea Merry, iar ciobănescul german Cox. Mă urmau, păzeau și cercetau pe rând, la o plesnitură din degete. Ceea ce însemna foarte mult, având în vedere timpul scurt de când ne cunoșteam.

Deci noi mergeam la vreo patru sute de yarzi înaintea celorlalți. Eram de capul meu, așa cum îmi plăcea. Dar a umbla cu doi câini nu însemna același lucru cu a fi însoțit de Duminică. Ei se supuneau comenzilor. Leopardul n-o făcea niciodată doar întâmplător. Mergeau cu viteza mea iar eu mă obișnuisem să umblu, mai mult sau mai puțin, în ritmul lui Duminică. Erau niște arme ucigătoare pe care le puteam controla. Duminică fusese aproape incontrollabil și complet imprevizibil.

Și exista încă o mare diferență, care cântărea mai mult decât... toate virtuțile lor: pisica nebună mă iubea, mă iubea pentru mine însumi. O dragoste produsă de întâmplare și de efectul schimbării de timp, dar care exista. Și mă obișnuisem cu ea... Merry și Cox ar fi lucrat la fel de bucuroși pentru Tek, dacă Marie le-ar fi ordonat să se supună lui, nu mie.

Așa că l-am înlăturat pe Duminică din gândurile mele nu îndrăznisem să mă gândesc la fată. Poate că avea noroc că se găsea de o parte a râului, iar Tek și ai lui de cealaltă. Speram să dea peste niște oameni cumsecade. Oamenii rămași fiind, în mod natural, de toate caracterele, avea aceeași șansă să găsească oameni buni ca și aceea de a nimeri peste unii răi. Am scos-o și pe ea din gândurile mele. Nici un bărbat și nici o fată nu putea avea o lume așa cum își dorea...

Pe la amiaza celei de-a două zile de la traversarea râului, am ieșit din zona relativ netedă de lângă faleză și am pătruns într-o regiune colinară, acoperită cu teren cândva cultivat, presărat cu ferme ce păreau părăsite. Schimbarea fusese suficient de treptată ca să nu pot spune dacă trecerea de la câmp liber la teren cultivat era naturală sau rezultatul unei schimbări de

timp. În orice caz, înfățișarea zonei nu se potrivea exact cu ce spusese Tek despre „câteva orașe pustii” de partea aceea a râului. Am trecut pe lângă fermele pustii la o distanță sigură, iar câinii n-au dat alarma niciodată.

Deci au trecut trei zile de călătorie liniștite, fără urmă de Tek și de grupul lui, nici de alți oameni. Fără necazuri. Apoi, în dimineața celei de-a patra zi, am zărit un zid de ceață în dreapta și am schimbat direcția, îndreptându-mă spre el.

MARIE A OBIECTAT. Instinctul îi cerea să fugă de zidul de ceață. Nu puteam s-o condamn.

— Bine, i-am zis. Continuă drumul. O să te ajung din urmă, în câteva zile. Dacă nu, să nu mă aștepți.

Am făcut câțiva pași, înainte să scoată vreun sunet. Am auzit-o spunând, în spatele meu:

— Ce să fac? *Ce să fac?*

Un strigăt îndurerat, sfâșietor. M-am întors și am văzut-o cu ochii închiși, palidă la față, cu mâinile în solduri, cu trupul înlemnit. M-am întors lângă ea.

Am înțeles ce simțea. Din punctul ei de vedere, contribuisese la asociația noastră cu tot ce putuse. Își abandonase locușorul ei sigur, lăsat în pace de furtuna de timp, pentru a merge cu mine mai mult pentru siguranța lui Wendy decât a ei, cred. Fusese înțelegătoare, credincioasă și muncitoare, un partener bun și ziua și noaptea. Îmi încredințase câinii ei, pe ea și chiar pe fiica ei. Și deodată, fără motiv, după cum i se părea, riscam totul pentru o șansă care abia merita luată în seamă.

Am luat-o în brațe și am încercat s-o liniștesc. Dar rămăsese țeapănă, ca fata în stare de șoc. Am stat lângă ea și am ținut-o lângă mine, așa cum procedasem cu fata în asemenea momente. După un timp, am simțit ceva producându-se în ea. A tresărit și a început să plângă convulsiv, aproape fără lacrimi.

După un timp s-a potolit, iar eu am început să-i

vorbesc la ureche, în timp ce-o strângeam în brațe:

— Ascultă-mă! Existau trei lucruri care nu-ți plăceau. Acum, când Duminică și fata au plecat, a rămas doar unul. Dar acesta m-a chinuit toată viața. Până nu aflu ce-i cu furtuna de timp, nu pot să mă opresc. Trebuie să trec prin orice zid de ceață pe care îl voi întâlni, ca să descopăr ce-i în partea cealaltă, trebuie să trec, înțelegi? N-am de ales, când sunt într-o asemenea stare. Niciodată n-am avut de ales.

— Știu că nu mă iubești, a zis ea, stând lipită de pieptul meu. Nu ți-am cerut asta. Dar unde să ne ducem, dacă nu te întorci? Ce vom face?

— Te vei descurca foarte bine. Tot ce ai de făcut e să stai jos o jumătate de oră și să aștepti, până trec prin zid și văd ce-i dincolo. După care mă întorc.

— Asta-i tot ce am de făcut!

— Da. Crede-mă! La majoritatea zidurilor de ceață pe care le-am văzut, de o parte și de alta locurile semănau destul de mult. Șansa ca dincolo să fie foarte bine sau foarte rău e redusă. Dacă-i rău, mă întorc imediat. Dacă-i bine, poate însemna un viitor nou, sigur, pentru noi toți. Ar trebui să mă împingi să trec, nu să mă oprești!

— Gata, o să faci oricum ce vrei! a zis ea, depărtându-se de mine.

O potolisem. Ne-am îndreptat spre zidul de ceață.

În locul în care am ajuns la el, trecea peste o vâlcea acoperită, pe margini, de copaci, astfel încât forma un fel de jgheab natural, lat de vreo șaiszeci de yarzi și lung de vreo sută. Am ales locul acela pentru că Marie, Wendy și câinii se puteau ascunde, mai mult sau mai puțin, de orice privitor de pe câmpul mai înalt din jur. Zărisem zidul de ceață devreme și am ajuns în vale

(sau jgheab) cu vreo oră înainte de amiază. Zidul de ceață stătea nemișcat acum, meditănd serios, mi-am dat seama că n-am văzut niciodată un zid staționar începând să se deplaseze sau unul în mișcare oprindu-se. Probabil că reprezentau două varietăți de linii de schimbare a timpului... aveam ceva nou la care să mă gândesc...

Am vârat totul în vâlcea și m-am cățărat înapoi, să mă asigur că eram invizibili pentru oricine privea de pe terenul neted. Am luat binoclul și m-am asigurat că nu se vede nici o mișcare între pâlcul de copaci și câmp, Mi-am spus că vor fi în siguranță în perioada în care voi lipsi, cât voi da o raită și mă voi întoarce, dacă voi găsi dincolo de zid ceva care n-o să-mi placă.

Întorcându-mă în vale, m-am trezit încercând să-mi amintesc dacă văzusem vreo ființă trecând de bunăvoie printr-un zid de ceață. Nu mi-am amintit.

Marie m-a strâns în brațe îndelung, înainte să mă lase să plec spre zid, chiar și Wendy s-a agățat de mine. Fetița trecuse peste reticențele ei, după ce plecase fata, cu Duminică. Am regretat că nu răspunsesem la micile avansuri făcute de copil. Mi-am dat seama că stabilisem o legătură obscură între prezența ei și lipsa celor doi, de unde și răceala mea. M-am simțit vinovat. Nu fusese vina lui Wendy că lucrurile se petrecuseră așa...

În cele din urmă m-am despărțit de ele și am pătruns în praf și ceață, încordat ca un câine care intră într-o curte străină. M-a cuprins o senzație de indispoziție fizică și emoțională, înainte de a apuca să închid ochii, ca să nu-mi intre praf în ei dar, ca atunci când trecusem prin zidul de ceață și descoperisem casa lui Marie, senzația era mai slabă decât cea

anterioară. M-am întrebat dacă nu era posibil să devin imun la trecerea prin ziduri, sau să mă obișnuiesc cu reacțiile declanșate de acesta în trupurile vii.

Am înaintat orbește. Solul devenea mai aspru și denivelat sub picioarele mele. Dispariția valului de praf ce-mi lovea fața mi-a arătat că ajunseseam de cealaltă parte a liniei de schimbare a timpului. Am deschis ochii.

Mă aflam într-un teritoriu denivelat. Dacă nu în munți, atunci în mijlocul unor dealuri. Drept în fața mea, un fel de construcție masivă din beton, prea mare s-o văd în întregime. Partea pe care o zăream era o masă de ruine, cu iarbă crescută proaspăt printre blocurile prăbușite ce alcătuiseră cândva ziduri și încăperi.

Greu de imaginat ce-o zdrobise în halul ăla. Nu arăta bombardată, ci luată și *răsucită*, așa cum storci o cârpă udă. În jur, dealurile acoperite cu pietriș, câțiva brazi și molizi, arătau pustii sub cerul fără nori, de miez de zi. Temperatura aerului era simțitor mai rece decât în cealaltă parte a zidului de ceață, ca și cum m-aș fi aflat la o altitudine considerabilă deși nu aveam senzația de ascensiune în urechea interioară, care ar fi semnalat o schimbare bruscă a presiunii atmosferice. Nu se vedeau păsări, nu se auzea bâzâit de insecte. Dacă locul se afla la înălțime, probabil că era deasupra zonei de zbor a majorității insectelor.

Orice ar fi fost clădirea din fața mea, acum era doar o ruină. Nici un semn de viață, nicăieri. Nu-mi imaginam că ar fi cineva în mormanul acela de moloz care să știe mai mult decât mine despre furtună de timp, cu atât mai puțin cum se putea trăi în ea sau manevra. Puteam să mă întorc, prin zidul de ceață, la

Marie, Wendy și câini.

Dar am ezitat. Ceva mă împiedica să scurtez momentul în care eram de capul meu și să mă întorc la Marie, admitând că experiența de a trece prin zidul de ceață fusese fără folos. Până la urmă am făcut un compromis cu mine însumi. N-ar fi stricat să mă plimb printre ruine și dincolo de ele, până le voi vedea întreaga întindere și voi descoperi ce fuseseră cândva. Cimentul arăta ca acela din timpul meu putea să provină din anii prezentului meu inițial.

Mă împingea să cercetez o senzație bizară. Ceva legat de mormanul de beton declanșase mașinăria mea mentală de rezolvat probleme.

Am luat-o spre dreapta, apropiindu-mă de ruine și, în același timp, ocolindu-le. Clădirea s-a dovedit mai mare decât crezusem când n-o văzusem în întregime. După un timp, m-am dus într-un loc de unde să-i privesc latura mai lungă. N-am reușit s-o zăresc toată, pentru că se curbă, urmând conturul dealului pe care fusese ridicată. Mi s-a părut că în partea îndepărtată era mai puțin distrusă, iar interesul mi-a crescut. Îmi amintea un pic de propria-mi viață, care începuse ca o epavă și se dezvoltase în ceva cu formă și scop, dar prea mare ca s-o cunosc în întregime. Simțeam că acea clădire avea ceva familiar, ca un vechi prieten construit din ciment. Am mers mai departe, de-a lungul ei.

Continua să se ridice și să se curbeze, îndepărtându-se de mine. După ce am parcurs vreun sfert de milă, mi-am dat seama că n-o să pot s-o văd în întregime. Era prea mare, se întindea prea mult.

Ar fi trebuit să mă întorc atunci, dar am remarcat că în zona mai îndepărtată clădirea arăta neatinsă. Se

vedeau ferestre întregi în zidul cenușiu de ciment. Și o ușă ce părea că-i suficient s-o împingi ca să intri.

M-am dus la ușă. O ușă masivă, antiincendiu. Când am tras cu toată puterea, s-a deschis încet. Înăuntru, un șir de trepte din beton, cu balustradă din țevi de fier negru, ce duceau în sus. Am urcat pe ele, încet, în tăcere, cu arma în mână, gata s-o folosesc, deși partea inteligentă a minții îmi spunea că sunt ridicol. Îmi iroseam timpul pentru un artefact pustiu și distrus. Trebuia să mă întorc la Marie și la Wendy, care își făceau griji.

Când am ajuns la capătul scărilor, am pătruns, pe altă ușă, într-un coridor lung, cu ziduri grele, albe, iar în stânga cu ferestre prin care străbătea strălucirea soarelui, ce scânteia în geamurile ușilor și ferestrelor interioare din dreapta, prin care am zărit ceea ce părea a fi un șir de birouri sau laboratoare.

Am făcut un pas pe coridor și ceva s-a prins de manșeta pantalonului, pe piciorul stâng. Între zidurile gangului fusese întins un fel de fir negru, care acum atârna rupt pe podea, în locul în care-l atinsese piciorul meu.

— Cine-i acolo? a întrebat o voce, deasupra capului meu. M-am uitat în sus și am văzut un difuzor probabil o parte a unui sistem public de comunicare, instalat pe coridor la construirea clădirii.

— Alo! a continuat vocea de tenor a unui tânăr. Cine-i? Vorbește, te pot auzi.

Am făcut un pas înapoi, cu grijă. Cu atâta grijă cât poți să ai când ridici un picior și-l pui iar pe podea. Când talpa cizmei a atins suprafața coridorului, s-a auzit un zgomot ușor.

— Dacă îți închipui că poți să te întorci pe unde ai

venit, nu te osteni, a zis vocea. Ușile sunt încuiate. Așa a fost construit sistemul inițial de siguranță și am destulă energie să-l folosesc.

Am făcut doi pași iuți și am încercat ușa dinspre trepte. Clanța nu se mișca, iar ușa a rămas neclintită, cu toate eforturile mele.

— Vezi? A spus vocea. Nu vreau să te țin prizonier. Dacă dorești să pleci, îți dau drumul. Credeam că putem să stăm un pic de vorbă.

— Mă vezi? am întrebat eu.

— Nu. Dar am instrumente. Să vedem... Ești înalt de o sută nouăzeci de centimetri, cântărești optzeci și două de kilograme, plus-minus trei. După tonul vocii și mirosul trupului, ești bărbat, cu temperatura corpului cu o jumătate de grad¹peste normal, puls cincizeci și opt un client calm, se vede tensiunea arterială 10,8 cu 8,7. Porți cizme pentru exterior, cu ceva material plastic, dar în mare parte din piele și lână. Nasul meu mecanic raportează că duci o combinație de metal, lemn, ulei și alte mirosuri, care poate fi o pușcă, plus alt obiect din metal, care poate fi un cuțit. După alte mirosuri, ai fost în afara acestei clădiri cu puțin timp în urmă, unde-i multă iarbă, puțini copaci și un climat mai cald, mai umed.

S-a oprit din vorbit.

— Sunt impresionat, am zis, ca să-l pornesc din nou.

Nu aveam încredere în promisiunea că mă va lăsa să plec când voi dori și căutam o cale de ieșire, în afara ușii încuiate. Ferestrele... câte trepte urcasem? Dacă aș fi putut fărâma o fereastră și nu mă aflam prea departe de sol...

— Mulțumesc, a răspuns vocea. Nu-i meritul meu, ci

¹E vorba de grade Fahrneheit (n. t.).

al echipamentului. Din câte am descifrat, mai degrabă vrei să explorezi, decât să produci necazuri. Nu cari cu tine echipament sau provizii pentru a trăi în aer liber, deși mirosurile de pe tine spun că acolo trăiești. Asta înseamnă că echipamentul și proviziile au fost lăsate în altă parte. Nu le-ai fi lăsat nepăzite, pentru că un animal îți putea fura mâncarea, deci, probabil, sunt și alții cu tine. Nu se văd în zona din jurul clădirii, fiindcă i-aș fi descoperit. Deci ești singur înăuntru, cu mine. Asta înseamnă că abia ai traversat linia staționară de discontinuitate a timpului, de colo.

Am încetat să mai caut vreo fereastră. Fusesem impresionat. Echipamentul se dovedise remarcabil, în tot ce-i spusese despre mine. Orice idiot poate citi rezultatele unui aparat de măsură, dacă a fost pregătit suficient. Însă modul conștient în care raționase, pe baza măsurătorilor, fusese altceva...

— Ce numești o discontinuitate a timpului? am întrebat.

— Ai alt nume pentru ea? A zis vocea. Nu contează cum îi spunem. Știm amândoi despre ce-i vorba.

— Cum o numești când e în mișcare?

A urmat o perioadă de tăcere.

— În mișcare? A zis vocea.

Am rânjit.

— În regulă, am spus. Să fac și eu câteva deducții. Se pare că n-ai părăsit clădirea de când ne-a lovit furtuna de timp.

— Furtuna de timp?

— Rețeaua totală a discontinuităților tale temporale. O numesc furtună de timp. Iar discontinuitățile individuale, ca aceea de afară, linii de timp. Iar negura de aer, zid de ceață.

A urmat o tăcere.

— Înțeleg, a zis el.

— N-ai părăsit clădirea de când a apărut aici zidul de ceață sau de când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu clădirea?

— Nu-i chiar așa. Am fost afară de câteva ori. Dar, în esență, ai dreptate. Sunt aici de când a lovit primul val de dezagregare și studiez discontinuitatea prin care ai venit. Dar tu-tu ai călătorit... Spui că există discontinuități care se mișcă?

— Unele traversează țară. Pe unde trec, teritoriul se schimbă. În ce va fi în viitor sau în ce-a fost în trecut.

— Foarte interesant, a zis vocea, cu un aer gânditor. Spune-mi, există mulți oameni afară, acolo unde-s dis... liniile de timp mișcătoare?

— Nu. Au trecut câteva săptămâni de când umblu și am parcurs drum lung. Am găsit doar câțiva. Insulele Hawaii par să fi trecut cu bine prin toată povestea. Poți să le asculți stația de radio în mod regulat, pe unde scurte. Alte posturi, din când în când.

— Da, știu, a zis vocea, încă gânditoare. Credeam că discontinuitatea îmi întrerupe recepția...

— Mă îndoiesc. Nu cred c-au rămas mulți oameni pe lume. Ce-a fost aici?

— Un institut federal. Cercetări și testări, a răspuns vocea, absentă. Cum e afară?

— Ca o pătură de mărimea lumii, împărțită în arii de timp diferite, limitate de ziduri de ceață de linii de timp sau discontinuități. Problema cea mai importantă e că se schimbă mereu. Orice linie de timp mișcătoare modifică totul, pe unde trece.

M-am oprit. Vocea lui nu continuase conversația. Mă gândeam la cuvintele „cercetare și testare”.

— Spuneai că studiezi liniile de timp. Ce-ai aflat?

— Nu prea mult.

Vocea părea distantă, ca și cum s-ar fi mișcat de lângă microfonul în care vorbise, sau se ocupa cu altă activitate și-mi acordă doar o parte a atenției sale.

— Ceea ce numești „ziduri de ceață” par a fi provocate de conflictul dintre curenții de aer și temperatura diferită dintre două zone. Dar nu par bariere fizice... Spui că unele se mișcă?

— Da. Există vreun motiv pentru care n-ar trebui s-o facă?

— Presupun că nu... Ba da. Ar exista un motiv. După cât am reușit să măsoar, aceste linii de discontinuitate sunt dincolo de raza de acțiune a oricărui aparat de care dispun. Cu alte cuvinte, ies din spațiu. Îți dai seama că o rețea de forțe atât de masivă trebuie să se afle în echilibru. Dacă unele linii se mișcă, echilibrul e dinamic, nu static. Asta înseamnă...

— Ce?

— Nu știu. Poate că m-am lăsat influențat de ideile mele omenești despre mărime și distanță... Însă mă tulbură să-mi imaginez ceva atât de mare mișcându-se intern...

S-a oprit iar. Am așteptat să reînceapă. N-a făcut-o.

— Ascultă, i-am zis. Am tot fugit de această situație generală, timp de săptămâni, așa cum fugi din calea unui uragan. Acum încerc să descopăr dacă nu există o cale de a stăpâni situația, de a o controla...

— S-o controlezi?

Am așteptat o secundă, dar n-a spus altceva.

— Ce s-a întâmplat? Am spus ceva nepotrivit?

— Nu înțelegi. Dacă perturbarea e mai mare decât întreaga planetă, poate decât tot sistemul solar și într-

un echilibru dinamic, ideea de a o controla e..., a ezitat și, pentru prima oară, am simțit ceva asemănător emoției, în vocea lui. Nu-ți dai seama că n-am fost în stare să controlăm un uragan nici măcar o furtună obișnuită, cu tunete, când ne lovea? Ai idee de magnitudinea forțelor implicate, dacă se întinde peste tot sistemul solar?

— Ce te face să crezi asta? Nu mi-a răspuns.

— Bine, am zis, după un timp. Dacă nu vrei să vorbești, dă-mi drumul să plec. Să ne luăm rămas-bun. Te-aș invita să mergi cu mine afară, unde poți studia liniile mișcătoare, ca și cele statice. Dar îmi imaginez că nu așa lucrezi...

M-am întors, m-am dus la ușa din capătul scărilor și am împins-o. Era încă încuiată.

— Așteaptă, a zis el. Sunt și alți oameni cu tine?

— Da. Tu ești singur aici?

— Da. În institut au fost sute de oameni când a izbit prima oară discontinuitatea. Când mi-am revenit, rămăsesem singur. Mă aflu în camera hiperbarică, dar nu cred că asta a avut vreo importanță.

— Am o părere. Cred că unii dintre noi sunt imuni, în mod natural supraviețuitori statistic.

— Supraviețuitori.

— Ai schimbărilor de timp. E doar o părere... Nu-mi cere detalii.

— O idee interesantă...

Vocea s-a prelungit. Departe, în zidul interior al coridorului, una dintre uși s-a deschis, iar o siluetă scundă, subțire, uscățivă, în pantaloni și bluză albe, a ieșit și a venit spre mine. Era atât de mic, încât la început am crezut că n-are mai mult de doisprezece, paisprezece ani, cu toată vocea lui de adult. Când a

ajuns aproape, am văzut că avea figura unui om de douăzeci de ani. S-a îndreptat spre mine, cu mâna întinsă.

— Bill Gault², a zis el.

Un nume greu pentru cineva atât de ușor... l-am strâns mâna.

— Marc Despard.

— Cred că, la urma urmei, mi-ar plăcea să merg cu tine.

L-am privit atent. Nu arăta deformat sau anormal. Doar slab și mărunț. Micimea și aspectul de adolescent mă făceau să ezit să-l cooptez echipei noastre. Nu mă așteptasem ca în spatele vocii să se afle cineva atât de... insignifiant fizic. O clipă, am simțit că mă cuprinde exasperarea. Toată viața, până dădusem de față și de pisica nebună, mă ferisem să am vreo responsabilitate față de cineva, cu excepția mea. Dar de când se declanșase blestemata asta de furtună de timp, nu făcusem altceva decât să joc rol de paznic și protector al fetei, leopardului, femeii și copilului iar după cum arăta Bill Gault, mă pricopsisem cu altă responsabilitate. Îmi puteam imagina ce s-ar fi întâmplat cu el dacă ar fi trebuit să înfrunte singur oamenii lui Tek.

— Nu poți merge așa, i-am zis. N-ai niște haine mai groase și niște cizme? Iar dacă ai vreo armă de vreun fel, ia-o cu tine. Și un pachet cu rufe de schimb.

— Oh, sunt toate gata, a spus Bill Gault. Pregătite de câțva timp, pentru cazul în care m-aș fi hotărât să plec.

Avea. M-a condus pe coridor, într-o cameră în care s-a îmbrăcat în lână sintetică și haine din piele, care m-au umplut de invidie. Se părea că institutul testa,

²Rocă (n. t.).

printre altele, diferite feluri de îmbrăcăminte pentru armată. Când a terminat, arăta ca un ofițer din trupele de schiori, căruia îi lipseau doar schiurile. Ranița pe care o purta era o minune. Avea un revolver și cea mai modernă dintre carabinele armatei, ușoară, automată.

Am examinat mai ales pușca.

— Nu mai ai una ca asta?

— E singura. Dar există un pistol automat, dacă-l vrei.

M-am uitat la el. Arăta atât de experimentat, în echipamentul lui de exterior, încât mi-a fost greu să cred că rămăsese închis acolo de când se declanșase furtuna de timp. Dar o frază deosebit de inocentă ca aceea m-a adus cu picioarele pe pământ.

— Ai muniții pentru el?

— O grămadă.

— Și voiai să plecăm fără el? Să-l lăsăm aici?

— Păi ai deja o pușcă, a zis el, făcând semn spre arma mea. Iar un pistol automat nu-i bun la vânătoare.

Am scuturat din cap.

— Adu-l, împreună cu câtă muniție poți să cari.

S-a supus și a venit cu un Uzi. Iar prostul voia să-l lase acolo!

— Să mergem, am zis, vârând încărcătoarele în buzunare și la centură, până m-am îngreunat într-atât, încât trebuia să merg încovoiat. Dacă nu mai ai vreo surpriză folositoare...

— Nu cred, a zis el. Hrană.

— Hrana nu-i o problemă. Se găsesc suficiente conserve pentru câți am rămas. Cât să ne ajungă până la sfârșitul vieții. Să mergem.

M-a condus. De data asta ușa s-a deschis când am împins-o. Am coborât scările și am ieșit din clădire. L-

am condus spre zidul de ceață.

— La ce trebuie să mă aștept? A întrebat el, în timp ce ne apropiam.

Tonul lui fusese atât de calm, încât, o clipă, n-am priceput ce voia. L-am privit și i-am văzut figura palidă. Era calm, dar palid.

— Îți amintești cum a fost când te-a prins prima oară furtuna de timp? L-am întrebat, iar el a dat din cap. N-o să fie atât de rău. Se pare că-i cu atât mai ușor, cu cât capeți mai multă experiență. Ține-te de centura mea, dacă vrei. Dacă simt că leșini, las pușca și te duc în brațe. Dar încearcă să te ții pe picioare, pentru că s-ar putea să avem nevoie de ambele puști, la ieșire...

A dat din cap și s-a prins cu degetele încovoiate de centura mea.

— Trebuie să închizi ochii, din cauza prafului, când ne apropiem de el. Concentrează-te doar asupra faptului că-i nevoie să rămâi în picioare și să te ții lângă mine.

Am pătruns în zidul de ceață. De data asta pentru mine n-a fost rău deloc, dar îmi imaginez ce-a simțit el. Am fost atât de puțin afectat de trecere, încât am putut fi atent și am auzit-o pe Marie, dincolo de zid, când ne apropiam de ieșire.

— ... Îl împușc! strigă Marie, aproape isterică.

— Nu, a spus altă voce. Dacă-i faci vreun rău, te împușc *eu pe tine*.

Vorbise fata, ținând cel mai lung discurs pe care-l auzisem vreodată din gura ei.

AM FĂCUT CÂȚIVA PAȘI, am ieșit din praf și-am deschis ochii. În valea în care-i lăsasem pe Marie, Wendy și câinii, se ținea o ședință în toată regula. Se aflau, bineînțeles, acolo. Toți câinii în poziție de pază, fără să scoată un sunet. Wendy se ghemuise lângă mama ei, iar Marie stătea cu spatele la mine.

În fața ei, fata și Duminică. Fata stătea cu picioarele încrucișate, pe pământ, cu pușca de 22 îndreptată spre Marie. Spatele fetei se sprijinea de spinarea lui Duminică. Și acesta stătea jos, pe picioarele din spate. Arăta plictisit, dar vârful cozii se agită, nervos. Făcea față unui semicerc de siluete, toate cu puștile îndreptate spre el, dar arătând, pentru moment, derutate. Tek și ceata lui ne vizitaseră din nou, dar se părea că aveau o problemă.

Apariția mea și a lui Bill Gault din zidul de ceață nu părea să le-o ușureze. Se vedea că fuseseră impresionați puternic. Ne-au privit de parcă am fi fost fantome ce se materializaseră sub ochii lor. O concluzie bruscă, intuitivă și-a găsit locul în subconștientul meu. După cum procedasem și eu înainte, se fereau de zidurile de ceață. Fără îndoială, oricine de pe fața pământului le ocolea, instinctiv, amintindu-și șocul emoțional și neplăcerea produsă de prima întâlnire cu furtuna de timp. Iar acum eu și Bill apăruserăm din zidul acela de ceață, ca și cum am fi trecut dintr-o cameră în alta!

Imediat după fragmentul acela de înțelegere a urmat altul. Bucata de conversație pe care o surprinsesem s-a lămurit de la sine. Marie îi ceruse lui Tek și oamenilor lui să-l împuște pe Duminică, după cum era limpede că fata și leopardul veniseră acolo în căutarea mea. Ceea ce însemna că Tek și tovarășii lui ajunseseră acolo urmărindu-i, așa cum ne urmăriseră și pe noi, tot timpul...

Ajunsesem în acel punct cu gândurile, când momentul de înlemnire, în care fata și banda lui Tek se uitaseră la mine, a fost întrerupt brusc și vesel de Duminică. Acesta mă auzise, mirosise sau recunoscuse în alt fel, cu toate că stătea cu spatele. A sărit în picioare, s-a întors și a sărit spre mine, torcând ca un motor și s-a oprit în pieptul meu, cu un entuziasm nețărmurit.

Am avut la dispoziție o secundă să mă înțepenesc bine pe picioare, dar asta nu m-a ajutat prea mult. Când un leopard de o sută și patruzeci de livre se aruncă, plin de afecțiune, cu umărul în pieptul tău, îți dai seama de avantajul de a avea patru picioare, în loc de două. Cel puțin când o pisică face declarații de dragoste alteia, aceasta are o pereche suplimentară de picioare, ca să se proptească în ele. M-am împleticit și era cât pe-acți să cad. Marie s-a întors să vadă ce se întâmplă și m-a zărit.

— Marc! a strigat ea.

În vocea ei se simțea o ușurare disperată. Eram aproape gata s-o iert pentru că părea să încheie o înțelegere cu dușmanii, ca să scape de fată și de Duminică. Dificultățile mele nu se terminaseră, pentru că venise și ea să mă ia în brațe.

— Ai lipsit ore în șir!

N-aveam timp să-i explic că dispărașem doar o oră, pentru că Duminică, văzând-o venind, a privit-o ca pe un potențial agresor și s-a hotărât să acționeze împotriva ei. Am ținut-o departe cu o mână, reușind să-l plesnesc puternic pe Duminică peste nas, făcându-l să închidă fălcile ucigașe, cu care amenința să transforme mica noastră reuniune într-o adevărată tragedie.

Am reușit să opresc tragedia, dar succesul m-a lăsat în brațe cu o femeie îmbufnată și un leopard îmbufnat. Marie se simțea jignită c-o respinsesem, Duminică era foarte afectat. Am încercat să alint leopardul cu mâna și femeia cu vorba, în același timp.

— Marie, te iubesc, dar stai departe, te rog! Duminică te-ar sfâșia...

— Atunci de ce-l mângâi? a strigat Marie.

— Ca să se potolească și să nu facă rău nimănui. Pentru Dumnezeu, am strigat la ea, stai departe! Ține-o pe Wendy departe!

Mă sufocam. Duminică mă iertase și începuse să mă izbească frenetic, plin de afecțiune.

— Jos, Duminică!

Am reușit, în cele din urmă, să fac leopardul să se întindă pe pământ și să rămână acolo. A continuat să-mi lingă orice parte a trupului la care ajungea. M-am uitat după fată.

— Ce cauți în partea asta a râului? am mârâit.

— A fugit aici, a zis ea.

Am privit-o. Mințea cu nerușinare. Duminică s-ar fi ostenit zadarnic, n-ar fi putut să se elibereze din lanțuri. Bineînțeles că fața îi dăduse drumul, în mod deliberat, ca să mă poată urma. Știam asta, știa că știu, dar nu-i păsa.

Fata, leopardul și femeia nu puteam face nimic cu vreunul din ei. Am privit în jur căutând pe cineva de felul meu, de care să mă leg. Iar privirea mi s-a oprit pe Tek. Bărbatul avea umeri lați și, în afară de faptul că era mai tânăr cu vreo șase ani ca mine, avea acel echilibru muscular care indica un atlet înnăscut. Putea să mă țină cu o mână și să mă snopească de moarte cu cealaltă. În clipa aceea, dacă n-aș fi fost ocupat să-l țin pe Duminică, m-aș fi încăierat cu Tek doar pentru plăcerea de-a avea în cine să dau.

Lăsasem jos și pușca și pistolul automat, pentru că avusesem nevoie de ambele mâini pentru a-i stăpâni pe Marie și Duminică. Dar pistolul se afla la un pas de mine. L-am luat și l-am îndreptat spre Tek, observând că Bill Gault își păstrase suficientă prezență de spirit pentru a ține carabina automată în poziție de tragere, sub braț. Dacă țineam seama de puterea de foc, noi doi eram mai puternici decât Tek și oamenii lui, cu puștile lor de vânătoare. Iar câinii ar fi completat orice diferență posibilă. Numai că Tek m-a luat prin surprindere.

— Stai! a strigat el, înainte să apuc să spun ceva. Sunt de partea ta!

A aruncat pușca spre Marie, a pășit dezarmat spre noi și s-a întors, ținând piept foștilor lui camarazi. A rânjit la Marie și a dat din cap spre mine.

— Tu dai ordine. N-o să mă ating de pușcă până nu-mi spui.

A urmat un moment de neîncredere înlemnită a oamenilor pe care-i părăsise. Apoi strigăte:

— *Tek!*

— *Tek, ticălosule, de ce faci asta?*

— *Tek, lua-te-ar dracii!*

— Tek...

— Îmi pare rău, a dat el din umeri. Am găsit o echipă mai bună. Dacă ați avea minte, ați trece și voi de partea asta. Dacă nu, nu mă condamnați!

Trei din cei cinci au început să se certe cu el. Nu le-a răspuns, iar vocile lor s-au potolit treptat. Unul dintre cei care nu spusese nimic a vorbit, în cele din urmă. Un bărbat solid, chel, în jur de patruzeci de ani, cu figură ascuțită, dură.

— Totul s-a petrecut foarte iute și foarte ușor. De parcă ar fi fost plănuțit dinainte. Să mergem. Să-l lăsăm pe Tek cu ei, dacă asta dorește.

Oamenii s-au mișcat greoi. L-am privit pe Tek, dar el se uita spre orizont, ignorând totul cu o indiferență la fel de sublimă ca a lui Duminică, în unele situații. Însă celălalt individ, care nu se certase cu Tek a vorbit abia atunci:

— Sigur, Garney. Să mergem și să te lăsăm pe tine să conduci în locul lui Tek, nu? Eu sunt alături de el. Haideți!

A venit spre noi și și-a așezat arma alături de cea a lui Tek. Cu grijă. O acțiune de dezertare ordonată. Dar când s-a depărtat de ea, s-a oprit la câteva picioare. Dintr-o singură mișcare putea să și-o recupereze.

Încet, unul câte unul, au venit și ceilalți. Cu excepția lui Garney, cel care sugerase să-l părăsească pe Tek. Când s-au aflat lângă noi și l-au lăsat pe Garney singur, Tek și-a întors privirea și s-a uitat la ei.

— Bine, a zis el, blând. La revedere, Garney. Ar fi mai bine s-o iei în altă direcție decât noi.

— În regulă, Tek, a răspuns Garney. Nu vreau să mai am de-a face cu voi.

S-a dat înapoi, pândindu-ne. Apoi, descoperind că

nu-i practic să meargă cu spatele până la o distanță suficient de mare ca să fie în afara bății armelor noastre, s-a întors și a plecat iute. A urcat coama văii și a dispărut.

Oamenii lui Tek care ni se alăturaseră s-au dus să-și ia puștile.

— Lăsați-le acolo, a zis Tek.

S-au oprit, privindu-l. A făcut semn în direcția mea.

— Lăsați-le acolo până vă spune el ce să faceți.

Am devenit brusc conștient că mă priveau toți. Că stăteam încă întins peste Duminică, încercând să-l stăpânesc cu o mână, iar cu cealaltă îndreptam Uzi-ul spre ei. Duminică se liniștise între timp, așa că m-am ridicat în picioare, l-am ciufulit ușor când a încercat să-și reia salturile și m-am întors spre Tek și ai lui.

— Bine. Să stăm de vorbă. Nu-mi amintesc să fi afișat vreun anunț că umblu după voluntari. Tek a ridicat din umeri.

— Am făcut o încercare.

— Marc! a exclamat Marie.

M-a privit o secundă, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, apoi a închis gura și a parcurs distanța scurtă dintre noi. Am observat că, de data asta, avusese grijă să se apropie din partea opusă lui Duminică. M-a apucat de braț și a șoptit:

— Marc, ești nebun? Nu-i mai bine să ne fie prieteni, decât dușmani?

Am vrut să-i răspund aspru, apoi m-am gândit și i-am făcut semn spre Tek.

— Întreabă-l pe el ce crede, am zis tare. Du-te la el!

Pe figura lui Marie a trecut ceva, o umbră întunecată. M-a privit ciudat. Dar s-a îndepărtat, fără să zică nimic și s-a întors spre Tek.

— L-am întrebat pe Marc dacă nu-i mai bine să fiți prieteni, decât dușmani, a zis ea, limpede și tare. Mi-a cerut să te întreb ce-ai răspunde tu la această întrebare.

— Dacă aș fi în locul lui, a zis Tek, aș vrea să știu de ce ești sigură că poți avea încredere în noi.

Ea l-a privit, iar el i-a zâmbit.

— Vezi, nu încerc să dau vina pe altcineva. M-am oferit să mă alătur vouă de bunăvoie. Șefule, cum ai spus că-l cheamă? Marc. Marc trebuie să decidă.

— Și eu! a zis sec Marie.

— Și dumneata, doamnă, a spus Tek. Dar fără intenția de a vă jigni, pe dumneata și câinii dumitale sunt mai îngrijorat de ideea de a avea de-a face cu Marc, dacă n-o să ne înțelegem. Cu el, cu leopardul și cu prietenul lui de colo.

A făcut semn spre Bill Gault. Aproape uitasem de Bill. L-am chemat și l-am prezentat lui Marie, lui Wendy și fetei, fiind atent la Tek și ceilalți. Tot timpul, subconștientul meu lucra. Adevărul era că, dacă voiam ca eu și Bill să ne ocupăm serios de problema furtunii de timp, aveam nevoie de trupe care să facă muncile obișnuite și să lupte. Plus faptul că, aventurându-ne prin zidurile de ceață, puteam nimeri în situații în care am fi avut nevoie de un număr de oameni înarmați.

Totodată, cuvintele lui Tek declanșaseră ceva în mintea mea. În timp ce înșira motivele pentru care n-ar fi dorit să mă aibă dușman, Tek îl amintise pe Duminică. Mă obișnuisem atât de mult cu el, încât uitasem cât de neobișnuit părea altora să vadă un leopard adult ținându-se după mine, ca un pisoi. Tendința privitorului era de a crede că dețin asupra lui un control mai mare decât cel real și de a-și închipui

că-i mai deștept și ascultător decât îi permitea mintea lui de pisică. Un bluf pe care merita să-l încerc.

— În regulă. O să vă spun ce putem face. Vă vom lua pe toți, cu titlu de probă, să vedem cum merge. Lăsați armele grămadă, cum sunt. Iar dacă vreunul dintre voi vrea să meargă undeva, departe de tabără, unde ar putea da de necazuri, unul sau doi câini vor merge cu voi. Între timp, voi pune leopardul să vă păzească. Nu poate să-mi spună ce vorbiți, dar dacă vreunul o să facă un gest ce i se pare dușmănos, vă va sfâșia înainte să vă dați seama ce-ați pățit.

I-am privit pe toți.

— Cum vi se pare? Vreți să vă asociați cu noi, în aceste condiții?

M-au privit, ezitând. Cu excepția lui Tek. După aceea s-au uitat la Tek.

— Marc..., a început Marie, apoi s-a întrerupt.

— Ce vrei?

— Nimic...

M-am uitat la bărbați.

— Ce părere aveți?

— Vorbind doar în numele meu, a zis Tek, cred că-i foarte bine. Am intenția să-ți fiu bun prieten, așa că leopardul nu mă sperie. Vorbesc doar pentru mine. Ceilalți să încheie singuri târgul cu tine.

— În regulă, am zis. Găsiți-vă un loc unde să stați, la vreo zece yarzi de puști și de noi. Am câteva lucruri de făcut.

Tek a dat din cap. S-a așezat, iar ceilalți l-au urmat.

Mi-am îndreptat atenția spre fată, care se ridicase în picioare. Până atunci își ținuse pușca îndreptată spre Marie. Acum o lăsase în jos.

— Ești sănătoasă? am întrebat-o. N-ai pățit nimic? Ai

avut ce să mănânci?

M-a privit cu o expresie ciudată. O clipă, am crezut că-mi va răspunde. Dar obișnuința a fost mai puternică. S-a întors, fără să spună nimic, s-a dus lângă Duminică, la câțiva pași de mine și a început să-l mângâie, stând cu spatele la mine.

— Înțeleg că ai zis „da”, am strigat după ea.

N-a răspuns, bineînțeles. Marie a spus în șoaptă, dar limpede:

— Marc, nu va veni cu noi. Nici ea, nici leopardul!

Am privit-o. Arăta gata de luptă.

— Ba vor rămâne.

— Atunci plec eu, cu Wendy și câinii.

— Iar Tek și oamenii lui te vor urma, am spus, fără să vreau să fiu grosolan, dar scos din răbdări. Poți să pleci chiar acum.

M-a privit aprig o clipă, apoi s-a dus lângă Wendy. Dar n-a făcut nimic să se pregătească de plecare.

M-am uitat după Bill Gault, l-am văzut așteptând în apropiere și i-am făcut semn să vină la mine. l-am spus, fără să audă ceilalți:

— N-am intenționat să te vâd într-o situație complicată, ca asta. Dacă vrei să te întorci la instalațiile tale, nu te condamni.

— Nu, mi-a răspuns el. Ai avut dreptate. Nu puteam învăța nimic închis acolo. Singura posibilitate de a înțelege lucrurile este să examinez cât mai multe discontinuități. Trebuie să umblăm mereu și, de fiecare dată când ajungem lângă una, să aruncăm o privire.

— Bine. Nu mi-ai spus ce specialitate ai. Cercetător, laborant sau ce?

— Am absolvit fizica, dar am fost doar redactor tehnic al institutului.

M-a privit stânjenit.

— Redactor tehnic?

— Da.

— Atunci ce naiba știi să faci?

Îmi ieșisem din fire, iar această ultimă dezamăgire mă înnebunise. Îl crezusem cel puțin expert științific.

— Știu o mulțime de lucruri! A răspuns iute Bill. Pot face observații, teste, înregistrări știu ceva fizică, după cum ți-am spus. Am fost vârat în tot ce s-a lucrat în institut, în cei cinci ani cât am fost acolo. Nu-s un neajutorat!

— Bine. Dar va trebui să mă convingi de asta!

A făcut-o. În cele două săptămâni care au urmat, părerea mea despre el s-a îmbunătățit substanțial, având în vedere nivelul de sub zero de la care pornisem. Adusese cu el, în raniță, instrumente extrem de mici, dar trainice, pentru măsurat temperatura, presiunea aerului, viteza vântului, umiditatea, plus câteva lucruri mai puțin obișnuite, precum nivelul electrostatic și câmpul magnetic. A făcut niște bastoane lungi, pentru a împinge aparatele prin zidul de ceață, în timp ce noi stăteam afară, în siguranță. Asta nu însemna că nu intrăm în ziduri. Era esențial să trecem prin ele. În timp ce traversam zona, după ce Tek și oamenii lui ni se alăturaseră ca să nu mai amintim de Bill și de revenirea fetei și a lui Duminică am întâlnit cel puțin un zid de ceață pe zi. Am făcut toate testele la care s-a gândit Bill. Dar, după ce notam rezultatele, trebuia să trecem prin aceste ziduri, cu excepția cazului în care investigam un zid mișcător, situație în care îl priveam prin binoclu și mergeam de-a lungul lui, să vedem ce-i în spate.

Nu mai intram în ele orbește, așa cum făcusem la

Început. Printre alte lucruri inventate de Bill se aflau funii și bastoane, pe care le aruncam prin ceață și le trăgeam înapoi, pentru a avea o idee despre situația solului și a atmosferei din spatele lor. A treia oară când le-am folosit, ceea ce am aflat ne-a împiedicat să cădem de pe o culme din partea cealaltă a zidului, înainte să deschidem ochii. Dar, în aproape toate cazurile, a trebuit să trecem dincolo.

Am descoperit în spatele zidurilor situații diferite, de la deserturi reci la orașe pustii. Am profitat de ce-am găsit. La paisprezece zile după ce grupul nostru ajunsese la mărimea completă, călătoream toți într-un fel de coloană de mașini, inclusiv câinii. Vehiculele noastre erau niște rulote noi, pentru dormitoare și gătit, precedate de două jeepuri pentru orice teren și o furgonetă, toate trei vehicule mici, cu tracțiune pe patru roți, care transportau membrii înarmați ai grupului, când ne aflam în mișcare. Fiind motorizați, depășirea prin lateral a zidurilor în mișcare devenise un lucru ușor, desigur.

La început fusesem doar patru înarmați: eu, Marie, Bill și fata. Aceasta se atașase de 22-ul ei. De fapt, refuzase să-l cedeze și, când am pus-o să tragă, am descoperit nu numai că învățase cum să întrețină bine arma, dar că ajunsese o ochitoare bună. La distanță mică sau medie, în teren accidentat, o pușcă ușoară putea fi la fel de eficientă ca o pușcă pentru elefanți în toate privințele, cu excepția impactului, dacă persoana care trăgea avea îndemânare. Mi-a părut bine că știa s-o folosească.

La sfârșitul primei săptămâni am mai adăugat un pușcaș: Tek. Omul se străduise din greu să facă tot ce i se ceruse, până mă convinsese. Am ajuns la concluzia

că, indiferent ce dorea, intenția lui includea, pentru moment, cooperarea cu noi. M-am plimbat cu el, la mică distanță de tabăra de noapte, la sfârșitul celei de-a șaptea zi și l-am întrebat o mulțime de lucruri despre el.

Răspunsurile au fost interesante, date fără ezitare. Numele lui întreg era Techner, pronunțat „Tek-ner”, Wilson Ambervoy fusese numit după bunici. Jucase destul de bine fotbal în liceu pentru a ajunge la Universitatea din Indiana iar Indiana avea o echipă în Liga Celor Zece. Nu luase însă studiile în serios și fusese dat afară la jumătatea anului pregătitor. Avusese noroc Tek mi-a mărturisit că avea, de obicei, noroc și căpătase o slujbă la un unchi care deținea un magazin de vopsele. Unchiul era bolnav și, timp de o jumătate de an, Tek condusese magazinul, După aceea se apucase de tranzacții imobiliare. Cu garanția unchiului, obținuse un credit și cumpărase un bloc cu douăzeci și unu de apartamente. Ca să-l administreze, apelase la un prieten, numit Ricky, un prieten de beție de aceeași vârstă, căruia îi plăceau jocurile de cărți și organiza partide de pocher în apartamentul lui de burlac, în fiecare noapte, după închiderea barurilor.

Acesta și Tek au modificat două apartamente, făcând unul mai mare, pentru a obține, după expresia lui Tek, „o peșteră foarte impresionantă”, iar jocurile de cărți căpătaseră amploare. Mai mult, închiriaseră apartamentele prietenelor lui Tek. Multe dintre ele veneau în timpul jocului să facă sandvișuri, să pregătească băuturi sau să chibițeze. Dacă provizia de fete scădea, Tek se ducea în cercetare și găsea altele.

Rezultatul fusese că acolo se găseau în permanență fete care arătau bine, iar străini tineri veneau să joace

un pic doar ca să le întâlnească. Amicul lui Tek se descurca bine cu cărțile. Îi plătea lui Tek un procentaj din câștig, drept chirie pentru apartament, iar celelalte locuințe începuseră să fie foarte căutate de fete, încât a putut să majoreze chiria de mai multe ori și totuși să aibă blocul plin.

— Nimeni nu trișa la cărți, mi-a spus Tek, iar fetele nu erau profesioniste. Toată lumea se distra, inclusiv Ricky și cu mine, numai că noi o făceam pe gratis. Poate și câștigam ceva, dar când se întâmpla asta, cheltuiam pe marfă mai bună...

Apoi a apărut furtuna de timp. Tek dormea. Când s-a trezit, era singur în clădire. Singur în tot orașul. În cele din urmă a plecat și i-a întâlnit, unul câte unul, pe ceilalți din grup, pe care i-a recrutat dintr-un instinct de conducător.

— Nu asta căutam, de fapt, a zis Tek, în timp ce făceam câțiva pași lângă tabără și focul ei, prin amurg, în fața unui orașel între coline, lângă care ne oprisem peste noapte. Știi, înainte de furtună de timp, sau ce-o fi fost, mă cam săturasem de apartament, de distracții, jocuri și toate celelalte. Doream să fac ceva nu știam ce. Nu știu nici acum. Oricum, nu să vagabondez, nici să mă plimb la țară.

S-a oprit și m-a privit prin întunericul care se lăsa.

— Nu-s prea deștepți, ăștia cinci pe care i-am găsit. Garney fusese cel mai deștept, dar nu era omul pe care să te bizui pentru o treabă serioasă. Micul Bill Gault, ăsta-i deștept... Și tu. Poate, într-o zi, îmi vei povesti ce-ai făcut înainte să se întâmple toate astea și de unde vii. Pun pariu că-i interesant. Iar treaba asta cu zidurile de ceață poate să dea rezultate. Asta vreau: rezultate.

S-a oprit.

— Bine, am zis. Să ne întoarcem.

La jumătatea drumului spre tabără ajunseseam la o concluzie.

— De mâine, poți să umbli înarmat. Dar nu uita că trebuie să asculți de ordine. Ale mele.

— În regulă. Oricum așa fi fost de partea ta.

— Acum ești, i-am răspuns eu.

A zâmbit.

— Fii serios, omule! Se poate întâmpla orice, dacă privești destul de departe, în viitor. Dacă se va întâmpla ceva care să schimbe situația destul de mult, vei ști o dată cu mine.

Așa am ajuns cinci pușcași în loc de patru, iar lucrurile au mers destul de bine. Planul pe care-l elaborasem cu Bill se baza pe teoria noastră că șansa de a stăpâni furtuna de timp era să găsim cel mai îndepărtat segment din viitor la care puteam ajunge. Speram că, zona fiind mai dezvoltată, să obținem echipament sau oameni care să ne ajute să ne descurcăm în problemele legate de furtuna de timp. Dacă era posibil să facem ceva împotriva ei, acest lucru se putea doar acolo unde găseam mijloace adecvate. Dacă eram obligați să trăim cu ea, poate descopeream tehnicile și modelele de care aveam nevoie undeva, în urma feliei noastre de timp.

După cum descoperisem anterior, schimbările de timp păreau a înclina mai mult spre trecut, decât spre viitor. Am găsit trei zone ce păreau să fie din viitor, dar fuseseră golite de orice lucru folositor; sau poate că viitorul lor era îndoielnic. Acest lucru se întâmplase cu trei săptămâni și două zile înainte de a descoperi o zonă care făcea parte, fără nici o îndoială, dintr-un oraș

al timpului ce urma să vină, un viitor îndepărtat, am crezut la început. Deși nimic nu ne arăta cât timp ar fi fost necesar pentru a avea loc acele schimbări.

Zona aceea deosebită se afla în spatele celui de-al doilea zid de ceață pe care-l întâlnisem în acea zi. Primul nu ne dezvăluise decât o pădure monotonă, dungată de dealuri ce coborau spre un orizont acoperit cu ceață, dar care se afla, probabil, la multe mile. Un asemenea peisaj putea face parte dintr-un segment al viitorului, dar nu-l puteam parcurge cu vehiculele noastre și nu făgăduia nimic. Ne-am întors în partea cealaltă a zidului era pe la zece dimineața ne-am oprit să mâncăm, apoi am plecat mai departe.

Pe la două și jumătate am văzut alt zid staționar și ne-am îndreptat spre el. Călătoream pe un drum din pietriș, printr-o zonă de ferme mărunte. Zidul de ceață străbătea un câmp de grâu și acoperea colțul a ceea ce fusese, cândva, o clădire înaltă, albă, de-o îngustime severă un gotic american, printre ferme.

Am lăsat convoiul în drum, iar eu și Bill am pătruns în curtea fermei, cărând majoritatea instrumentelor. Ceilalți s-au îngrămădit după noi, rămânând totuși în urmă, pentru că-i avertizasem să stea la cel puțin douăzeci de yarzi de locul în care lucram.

Am spus că toți ceilalți rămăseseră în urmă ar fi trebuit să spun toți, cu excepția lui Duminică. Leopardul se săturase să mă vadă trecând prin ziduri de ceață, începând din a doua zi după ce el și fata ne ajunseseră din urmă și să se mulțumească să mă copleșească cu saluturile lui, după ce mă întorceam. Ca și noi, oamenii, rămăsese cu o frică teribilă de trecerea prin liniile de timp, cu toate că traversase una, lângă locuința lui Marie. Dar, după ce Bill și cu

mine am pătruns prin al treilea zid întâlnit, am auzit un zgomot ciudat în urmă. M-am întors și l-am văzut pe Duminică venind prin ceață după noi, legănându-și capul, cu ochii închiși, miorlăind ca un pisoi răătăcit. S-a apropiat de mine, tot cu ochii închiși, doar după miros și mi-au trebuit cincisprezece minute să-l liniștesc. Dar când ne-am întors prin zidul de ceață, mai târziu, a părut mai puțin afectat, iar după două zile ne însoțea cu indiferența unui veteran. Bineînțeles, când a început să se țină după noi, fata a făcut același lucru. Ei puteam să-i ordon să nu mă urmeze. Lui Duminică, nu.

Așa că, în cazul despre care vorbeam, Duminică ne-a însoțit, după obiceiul căpătat, până la zidul de ceață și a așteptat să ne facem măsurătorile și testele. Acestea arătau prea puțin diferit de altele. Dar când, în cele din urmă, am traversat zidul, am descoperit o diferență.

Am nimerit în... în ce? O curte, o piață, un scuar... Alegeți ce vreți. Un oval de suprafață albă, pură. Iar în spatele lui se înălța un oraș de aceeași albeață. Nu ca a cimentului nou, ci ca a marmurei fără vine, de culoarea laptelui. Și nici un sunet. Nici măcar al păsărilor sau insectelor. Nici un fel de sunet.

NOI AM FOST PRIMII - scrisese Samuel Taylor Coleridge, în *Poemul Vechiului Corăbier* -

Care am pătruns

În marea aceea tăcută...

Dacă știți fragmentul acesta de poezie, dacă iubiți poezia așa cum o iubesc eu, veți simți ceva asemănător sentimentului pe care l-am avut eu și Bill când am ieșit din zidul de ceață și am pătruns în oraș. Versurile vi-l sugerează. Noi și orașul de dincolo de timpul nostru eram în aceeași relație ca marinarul și marea lui Coleridge. Un oraș al tăcerii, o tăcere pe care n-o cunoscuse vreodată nici unul dintre noi, cum n-am bănuț că poate exista, până în momentul acela. Fuseserăm prinși în capcana acelei tăceri, ținuți în ea, înțepeniți de teama de a introduce vreun zgomot, cât de mic, în vidul vast, maiestuos, silențios. Ca niște petale de flori acoperite de plastic. Ne-a înghețat pe amândoi, iar frica de a fi primii care vom sparge tăcerea era ca o strânsoare hipnotică a minții, prea puternică să-i rezistăm.

Rămăseserăm locului și am fi stat acolo până ne-am fi prăbușit, dacă salvarea ar fi depins doar de voința noastră.

Dar am fost eliberați. Brusc, producând ecouri în infinitatea de turnuri și cupole albe din fața noastră, s-a auzit hârșăitul greu al ghearelor pe suprafața tare. Iar un cap mare, greu, cald, de leopard, m-a împins în

spate, aruncându-mă, din echilibrul meu înghețat, pe pavaj, cu un zgomot asurzitor, în timp ce pușca și echipamentul au zburat în jur.

Cu asta, vraja a fost spulberată. Doar prima, perfectă tăcere acționase atât de puternic asupra emoțiilor noastre și, o dată distrusă, nu putea fi creată la loc. Orașul acela era un loc groaznic, artificial, ca un mormânt uriaș, imens. Dar un simplu loc, o dată ce scăpai de prima impresie. M-am ridicat.

— Să aruncăm o privire, i-am spus lui Bill.

A încuviințat din cap. Nu-l pasiona să se radă și, în cele două săptămâni de când îl întâlnisem, își lăsase barba să crească, tunzând-o ocazional. Un puf moale îi întuneca partea de jos a figurii. Dincolo de zidul de ceață arătase cât se poate de ridicol. Aici, lângă albeața pură din jur, sub cerul fără nori, fără vânt, barba, îmbrăcămintea, arma și instrumentele îi dădeau o înfățișare de intrus sălbatic. Iar dacă el arăta așa doar pentru că era neras, îmi pot imagina cum arătam eu în locul acela perfect, nenatural.

Am pășit pe pardoseala pieței sau ce-o fi fost în care nimerisem. În partea îndepărtată se aflau drumuri ce duceau spre oraș. Când am pășit pe unul, a început să se miște, purtându-ne cu el. Duminică a sărit în aer, ca pisicile, când l-a simțit mișcându-se sub el și a rămas alături. Dar când a văzut că mă duce departe de el, s-a urcat înapoi și a venit să se lipească de mine așa cum făcuse pe plută, în timpul furtunii, înainte să înotăm spre mal.

Drumul ne-a purtat spre clădiri și ne-am trezit înconjurați complet de albeața lăptoasă. La început am crezut că nu există ferestre. Dar existau numai că nu semănau cu nimic din ce-mi imaginasem. Erau vizibile

în funcție de unghi, se pare... O clipă credeai că privești un zid alb, în următoarea zăreai ceva întunecat sau un interior colțuros... Ca o linie de mercur într-un termometru, pe care-l rotești până găsești poziția corectă. Însă nici o urmă de viață, nicăieri.

În jur, deasupra noastră, nimic. Era mai mult decât o observație. Simțeam lipsa oricărei ființe în construcțiile din jur ca o împunsătură de vid în minte. Nu o durere sau un chin, ci un simțământ neplăcut pentru că nu era natural. O clădire mare, pregătită, în așteptare, dar goală, reprezenta o anomalie, împotriva spiritului omenesc. Și a celui animal, pentru că Duminică stătea în continuare lipit de mine, căutând un pic de siguranță, în cele din urmă am ieșit de pe drumul mobil s-a oprit imediat și am privit masă solidă de ziduri albe, fără uși sau ferestre vizibile.

— Nu-i nimic aici, a zis Bill Gault, după un timp. Să ne întoarcem.

— Încă nu.

Nu-i puteam explica de ce nu voiam să plec. Vechiul reflex din subconștient lucra, prelucra ceva, simțind că se află aproape de capătul firului pe care-l căutam. Trebuia să existe ceva în orașul gol care să fie legat de căutarea noastră de adescoperi cauza furtunii de timp, a liniilor de timp. De a descoperi o posibilitate de a trăi împreună cu ea. Simțeam asta.

— Nu-i nimeni aici, a spus Bill.

— Să intrăm într-una din clădiri. În oricare.

— Să intrăm? Cum? a zis, uitându-se la zidurile de marmură albă, fără crăpături.

— Să ne croim drum, într-un fel. Dacă nu reușim cu vreo unealtă, poate facem o gaură cu pistolul automat...

— Rezolvăm altfel, a oftat el.

L-am văzut scotocind în raniță. A scos ceva care arăta ca un pachet cenușiu, lung de zece inchi, lat de doi și înalt tot de doi. L-a deschis la un capăt și a scos un cilindru înfășurat în hârtie cerată.

Cilindrul avea moliciunea lutului de modelat. Când i-a scos învelișul din hârtie, am văzut că era împărțit în porții, lungi de doi inchi. Bill a luat două, a înfășurat restul la loc și l-a pus în pachet. A frământat cele două bucăți, făcând un fel de turtă subțire, pe care a apăsato de zidul unei clădiri. A rămas lipită de acesta, la trei picioare deasupra solului.

— Ce-i asta?

— Explozibil. O variantă de plastic, a pronunțat *plastiik*, cu accent pe ultima silabă, dar îmbunătățită. N-are nevoie de detonator. Poți face ce vrei cu el, chiar să-i tragi un glonț. Nu se întâmplă nimic până nu-i întins în felul ăsta, suficient de subțire și cu o suprafață îndeajuns de întinsă, ca să intre în reacție cu oxigenul din aer.

S-a dat înapoi de lângă zid, făcându-mi semn să-l urmez. N-am stat pe gânduri.

Am rămas la treizeci de picioare, așteptând. Nu s-a întâmplat nimic. Apoi, după câteva minute, un puff insignifiant, ca un băț de chibrit ce se aprinde. Dar o zonă a peretelui alb, cu un diametru de cel puțin șase picioare, parcă a fost suptă înăuntru și a dispărut. În spate s-a văzut, pentru o clipă, o pată neagră. Apoi o încăpere, cu niște siluete mari, solide, pe podea, cu forme prea incomode pentru a fi mobilier și prea bizare pentru a fi mașinării.

Ca și camera, ca și zidurile, aveau culoarea albă, lăptoasă. Dar imaginea aceea n-a durat mult.

Fără veste, zidul găurit s-a înroșit. Nu știu cum să mă exprim altfel. Din alb a devenit sângerieu, cu roșeața mai intensă în jurul marginilor găurii, scăzând ca nuanță pe măsură ce se depărta de ea, ca și cum s-ar fi împrăștiat. Și se împrăștia cu o viteză incredibilă. Într-o clipă, culoarea schimbată se întinsese pe toate zidurile, pe pavajul din jurul nostru, se grăbea să transforme orașul, întregul oraș, în roșu.

Depart, între clădiri, s-a auzit un sunet slab de sirenă. Neplăcut. Ca și cum orașul ar fi fost o ființă vie pe care o rănisem iar acum nu numai că sângera, dar și țipa.

Acesta fusese doar începutul schimbării.

— Privește! mi-a atras atenția Bill.

Am renunțat să mă uit spre oraș și m-am întors în direcția indicată de Bill, spre gaura din zid. Roșul din jurul marginii de material sfărâmat se întunecase, ajunsese aproape negru o varietate densă, neplăcută, de roșu. În timp ce priveam, muchia de roșu-întunecat a început să producă un fir de alb, o sclipire strălucitoare, de alb-fierbinte, în spatele marginii de roșu-puternic. Iar marginea subțire se întărea, se lărgea, amestecându-se cu roz acolo unde atingea roșul-întunecat, dar continuând să îngroașe albeața în marginea sfărâmată, unde se afla doar aer.

— Se astupă singur, a zis Bill.

Nu-mi dădusem seama, dar asta se întâmpla. Albul care apăruse era o suprafață nouă de zid, ce începuse să umple gaura pe care o făcusem.

Am făcut un pas înainte, apoi m-am oprit. Gaura devenise prea mică să trec prin ea. Iar marginea aceea albă, care creștea, nu arăta a ceva care putea fi fărâmat.

— Bine, i-am spus lui Bill. Să încercăm în altă parte, iar de data asta să ne mișcăm mai iute, imediat după ce am făcut deschizătura.

— Așteaptă! a răspuns el, prinzându-mă de braț, în timp ce voiam să mă îndrept spre altă porțiune a peretelui. Ascultă!

M-am oprit. Sunetul îndepărtat de sirenă, ca un vaiet, continua, fără să indice însă că s-ar apropia de noi sau de scena acțiunii. Dar, după ce Bill îmi atrăsese atenția, am auzit alt sunet, suprapus peste primul. Zgomotul unui clămpănit îndepărtat, dar regulat. Ceva ce-ar fi putut fi produs de un tractor jucărie mare, ale cărui părți mobile ar fi fost din material plastic, nu din metal. Iar zgomotul acela se îndrepta spre noi.

Am apucat pistolul automat, fără să mă gândesc, iar Bill și-a pregătit pușca. Sursa zgomotului a apărut de după colțul clădirii în care făcusem gaura. Venea spre noi, părând că nu înțelege (iar dacă înțelegea, ignorând) amenințarea armelor noastre. Am privit neîncrezător, fără să-mi dau seama dacă-i o ființă sau o mașină.

Când am ajuns la concluzia, nu foarte fermă, că-i o ființă, ajunsese la zece picioare de noi și se oprise. Dacă ar fi fost o mașină, aș fi riscat să înfig câteva gloanțe în ea. Dacă era vorba de o ființă, se schimbau lucrurile! În afară de faptul că uciderea unei ființe vii are o încărcătură emoțională, ar fi implicat și pericole, dacă atitudinea noastră n-ar fi dat roade. Așa că am stat, pur și simplu, uitându-ne la ea, iar ea s-a uitat la noi.

Arăta greu de spus cum arăta. Ceva de mărimea unui Saint Bernard, cu membre foarte scurte, cu cap mare, ca de bulldog, cu un mănunchi de trei cozi sau

tentacule, lungi de trei picioare, ieșindu-i din fiecare umăr. Tot trupu-i era acoperit de plăci osoase, dreptunghiulare, de câțiva inchi în partea cea mai lungă, flexibile în partea de unire cu celelalte, pentru a permite trupului de dedesubt să se miște. Plăci mai mici acopereau cea mai mare parte a capului masiv. Cei doi ochi erau mari, căprui.

— Nu trage! i-am spus lui Bill, fără să scap ființa din ochi.

Nu știu ce mișcare a ei declanșase în mine o asemenea reacție. În clipa aceea știam două lucruri. Căutam începutul, factorul necunoscut, piesa ce lipsea dintr-un puzzle al furtunii de timp. Iar vechiul meu reflex, imposibil de stăpânit, din subconștient, îmi striga că ar putea fi acolo. Al doilea lucru, nu mai puțin important ființa imposibilă degaja un aer nedușmănos. Armura impresionantă, capul feroce, toate acestea, la un loc, nu aveau ceva amenințător, ci mai degrabă caraghios, comic, chiar simpatic, că bulldogul cu care semăna vag.

Ar fi fost greu să-l conving pe Bill de toate astea, dar, din fericire, am primit ajutor de unde nu mă așteptam de la Duminică. Până atunci, leopardul nu se mișcase. Apoi, brusc, a trecut pe lângă mine și s-a dus drept la ființa aceea. S-a oprit lângă ea, într-o manieră amicală. A mirosit-o de mai multe ori și s-a întors, grav, lângă mine. Bill a lăsat pușca în jos.

— Salut! am zis eu.

Cuvântul suna ridicol, în contextul confruntării noastre, în locul acela tăcut, bizar. Creatura n-a zis nimic.

— Sunt Marc Despard, iar el e Bill Gault, am continuat.

Nici un răspuns.

— Marc, a zis Bill cu o voce încordată, hai să ne retragem, încet. Dacă ne lasă să plecăm, intrăm drept în zidul de ceață și poate n-o să ne urmărească...

S-a întrerupt, pentru că, în cele din urmă, făptura începuse să scoată niște sunete. Sunete care reprezentau o combinație de ghiorăituri ale unei indigestii și scârțâitul unei mașinării ce n-a fost folosită de mult.

— Vorbiți..., a zis făptura, cu voce aspră, profundă, iengleja.

Am tăcut, așteptând alte sunete. Nimic.

— Întoarce-te, dacă vrei, i-am spus lui Bill. Rămân să văd dacă pot să aflu ceva.

— Eu..., a zis ființa, înainte ca Bill să apuce să-mi răspundă. Eu sunt...

Altă pauză. După care a continuat, în fragmente, de parcă ar fi vorbit cu sine însăși, numai că pauzele deveneau din ce în ce mai scurte, până s-au apropiat de cele ale unei vorbiri omenеști obișnuite.

— Eu sunt..., a spus creatura. Porniarsk... Porniarsk... Sunt un... Eu sunt Porniarsk al treilea... din... un... Eu sunt Porniarsk al treilea... un avatar... al lui Porniarsk... expert în probleme generale temporale... Eu sunt al treilea avatar... al lui Porniarsk... care este expert... în probleme temporale...

— E un fel de robot, a zis Bill, uitându-se la avatarul lui Porniarsk.

— Nu, a răspuns acesta. Eu *sunt* Porniarsk. Avatar. Doar al treilea. Dar trăiesc. Sunt viu. Ca voi.

— Să-ți spunem Porniarsk? am întrebat.

A urmat o pauză, alte scârțâituri de mașină nefolosită, iar capul cel greu se legăna încet,

neîndemânatic și decis, încât arăta mai comic ca înainte.

— Da, a răspuns. Porniarsk al treilea este numele complet. Spuneți-mi Porniarsk. El. Sunt... mascul.

— Bine. Porniarsk, îmi pare rău că am făcut pagube aici, în oraș. Credeam că-i părăsit.

— Nu-i... orașul meu. Adică nu-i al meu ca avatar, nici când eram Porniarsk. Eu vin din...

Până atunci mersese bine, dar s-a blocat brusc. Am așteptat un timp, pe când încerca să-și rezolve problemele verbale.

— Vin de la mare... distanță stelară, a spus el, în cele din urmă. Și de la mare distanță temporală. Dar, conform altui sistem de măsură, sunt din apropiere.

— Aproape de planeta aceasta? a întrebat Bill.

După ce și-a scuturat iar capul, Porniarsk a reînceput să vorbească:

— Nu de această planetă, în general... numai de... aici, de locul acesta și alte câteva de pe Pământ.

— Locul acesta, oraș sau ce este, a zis Bill, e din același timp ca și cel din care vii?

— Nu, a răspuns Porniarsk. Două timpuri nu pot fi la fel așa cum două grăunțe de nisip nu pot fi identice.

— Nu suntem proști, a zis Bill tăios, pentru prima oară de când îl cunoșteam. Dacă știi atât de multe, ai putea să ne explici mai bine decât o faci.

— Nu proști. Ignoranți, a răspuns Porniarsk. Sunt de departe, spațial. De departe, temporal. Dar de aproape, ca distanță a inteligenței. Când ați spart zidul, orașul a semnalizat. Pândeam de mult timp să se întâmple așa ceva în unul din multele locuri pe care le pot urmări. Când orașul a anunțat, am venit.

— De ce-i orașul atât de important? l-am întrebat.

— Nu e, a răspuns Porniarsk, răsucindu-și capul greu, ca să se uite la mine. Voi sunteți importanți. Voi veni cu voi, dacă nu mă refuzați. Până la urmă, poate vom fi folositori, nouă și universului.

M-am uitat la Bill și el la mine.

— O clipă. Aș vrea să mă uit în jur. E din viitorul nostru, dacă bănuiala mea e corectă. Am putea găsi lucruri utile...

— Nimic, a spus Porniarsk. E doar un muzeu cu toate exponatele datând de multă vreme.

N-a făcut nici o mișcare vizibilă, dar brusc, zidurile au părut a se trage înauntru, lăsând intrări circulare.

— Dacă vrei să te uiți, n-ai decât, a zis Porniarsk, strângându-și picioarele scurte sub el și prăbușindu-se ca o măsuță pentru cafea, căreia patru indivizi cu securi îi retezaseră picioarele în aceeași clipă. O să aștept. Timpul folosit e subiectiv.

Eram pe jumătate gata să-l cred că „orașul” nu ne oferea nimic, când Bill mi-a făcut semn. L-am urmat după colț, împreună cu Duminică. Porniarsk nu ne vedea. Bill s-a oprit, m-am oprit și eu, iar Duminică s-a dus să miroasă o ușă deschisă.

— Ascultă, a zis Bill, n-am încredere în el! Pretinde că-i un avatar! Reîncarnarea unei zeități!

Atitudinea cârcotașă a lui Bill m-a găsit într-un moment nepotrivit.

— Sau reîncarnarea unei idei, a unui filozof sau a unei atitudini. Altă dată să cauți toate explicațiile din dicționar!

Mi-am dat însă seama că era speriat, iar modul nervos în care-i vorbisem nu ajuta la nimic.

— E ceea ce căutăm! Cineva din viitor, care poate să ne ajute la lămurirea problemei furtunii de timp!

— N-am încredere în el! a repetat Bill cu încăpățănare. Cred că intenționează să se folosească de noi.

— Nu poate, am răspuns, fără să mă gândesc.

— De ce? s-a uitat Bill la mine.

Mă prinsese. Răspunsesem mai degrabă din instinct, decât din minte sau, ca să respect adevărul, din reflexul meu de a căuta modele. Acesta îmi striga că am găsit piesa necesară din puzzle. Nu știu ce mă făcea să fiu atât de convins că noi puteam să-l folosim pe Porniarsk, iar el pe noi, nu. Crezusem că rezultatul final al certitudinii mele despre supraviețuirea lui Swannee fusese inducerea unei îndoieli de sine sănătoasă. Dar redevenisem cum fusesem...

— E doar o impresie. Oricum, nu putem renunța la el. Cel puțin să încercăm să obținem informațiile de care avem nevoie. Îți dai seama de importanța lor?

A ezitat înainte de-a răspunde. Îl atinsesem în punctul sensibil. Credea în probleme științifice și experiențe.

— Văd că-ți dai seama, am continuat. N-are rost să renunțăm la singura sursă de informații pe care am găsit-o. Să ne întoarcem și să-l ducem pe Porniarsk la ceilalți. Avem destul timp să aflăm ce vrea, după ce ajungem în tabără. Oricine ar fi, mă voi simți mai în siguranță când îl voi vedea înconjurat de câini și de oameni cu arme. Nu ești de aceeași părere?

A dat din cap, neîncrezător.

— Bine, a zis el. Vreau totuși să mă uit prin clădiri.

— În regulă, l-am aprobat, dispus să cedez într-o problemă minoră, din moment ce-l convinsesem în cea principală. Am senzația că Porniarsk are dreptate, că n-o să găsim nimic.

Însoțiți de Duminică, am scotocit prin câteva clădiri deschise. A fost așa cum presupusesem. Construcțiile nu conțineau decât camere goale foarte curate, fără pic de praf, dar goale. Identic de goale.

Până la urmă ne-am întors să-l luăm pe Porniarsk. S-a ridicat în picioare când ne-a văzut și ni s-a alăturat când i-am spus că ne întoarcem, prin zidul de ceață, la tovarășii noștri. Când am ajuns la marginea peretelui m-am oprit.

— Aș vrea să ne aștepți aici, Porniarsk. Eu și Bill vom traversa mai întâi, să le povestim celorlalți despre tine, să nu fie surprinși când te vor vedea. Ești de acord?

— Da, a răspuns Porniarsk, așezându-se. Cheamă-mă când vrei să vin.

— Așa voi face...

I-am condus pe Bill și pe Duminică prin ceață. Când am deschis ochii, în partea cealaltă, am văzut curtea pustie, dar plăcută, a fermei. Cortul fusese întins, iar Marie făcuse focul la ambele grătare, dar nu era nimeni de pază. Doar câinii. Se părea că restul se aflau în clădirea fermei, un loc în care le spuseseam să nu intre decât după ce ne convingeam că-i sigur, după ce câțiva oameni înarmați ar fi cercetat cameră cu cameră. Într-o clădire abandonată puteau exista multe surprize neplăcute, de la capcane la ambuscade.

— Ieșiți afară! Am strigat. Ieșiți toți afară!

Am avut satisfacția să-i văd îmbulzindu-se pe ușă, ba chiar și pe ferestre, albi la față, crezând că-i atacase cineva sau că năvălea spre noi un zid de ceață. Nu era momentul potrivit să le dau o lecție, dar am irosit câteva minute explicându-le unde greșiseră.

— Ești ridicol! a izbucnit Marie. N-am intrat orbește. Tek și fata au luat puștile și au cercetat fiecare

cameră.

Sigur că asta schimbă lucrurile, dar nu puteam recunoaște față de ei. M-am uitat la Tek și la fată. El era prea deștept. Și-a cerut scuze imediat. Fata, bineînțeles, a continuat să nu vorbească. Dar i-am văzut ochii. Înverșunați, furioși.

— Au cercetat camerele? Cine le-a dat ordin s-o facă?

— Le-am cerut eu, a spus Marie.

— Tu?

— Da, eu! Pentru Dumnezeu, Marc, mai devreme sau mai târziu va trebui să ne descurcăm singuri!

M-am trezit angajat într-o dispută cu oamenii mei lucru nu prea bun pentru un conducător care vrea să-și păstreze poziția.

— O să vă spun eu când va veni momentul ăla! Între timp, am continuat înainte ca vreunul dintre ei să apuce să riposteze Bill și cu mine vom aduce pe cineva, să-l cunoașteți. Să vă stăpâniți. Nu e o ființă umană. Bill, vrei să-l chemi?

— Porniarsk! a strigat Bill, întorcându-se spre zidul de ceață.

Marie și ceilalți s-au întors spre perete, cu o viteză care mi-a plăcut. Știam ce spusesem când afirmasem că voiam să-i pregătesc pentru șocul întâlnirii cu Porniarsk. Acum îmi venise în minte că un mic șoc ar avea un efect salutar asupra lor. Nu eram o armată de cuceritori ai lumii. Câțiva adulți decisi, cu arme rezonabile, puteau să ne extermină sau să ne transforme în sclavi, într-o clipă, dacă nu eram precauți.

Porniarsk a trecut zăngănind prin zidul de ceață și s-a oprit în fața noastră.

— Eu sunt Porniarsk al treilea, a anunțat el, exact cu același ton cu care ni se prezentase lui Bill și mie. Al treilea avatar al lui Porniarsk, expert în știința timpului. Sper să lucrez împreună cu voi, spre beneficiul universului.

— Da, a zis sec Bill, numai că am fi interesați să ne ajutăm pe noi, mai întâi!

Porniarsk și-a răsucit capul greu, să se uite la el.

— E același lucru.

— Oare? a întrebat Bill.

Porniarsk a scârțâit, dând din cap.

— Ceea ce ați observat voi, ca fenomene locale, sunt, în principal, micro ecourile unei disturbări mai mari, care a început în urmă cu o jumătate de miliard de ani după timpul vostru.

— Oh! a făcut Bill, care încerca să pară indiferent, dar îi simțisem interesul pe care căuta să-l ascundă. Important e s-o oprim.

— Nu poate fi oprită. Știința nu-i în stare.

— Atunci ce înseamnă toate vorbele despre ajutoratul universului? am zis eu.

— Problema se află în urma timpului meu și a oricărei forme de timp pe care o cunosc. Dar responsabilitatea rămâne. Chiar dacă n-o putem rezolva, putem ataca problema fiecare, ca niște furnici care încearcă să mute un munte. Cu fiecare micro imagine, cu fiecare punct infinitesimal rezolvat, ne apropiem de soluție, chiar dacă nu vom fi noi cei care o vor găsi.

— Stai o clipă..., a început Tek.

Nu-i plăcuse izbucnirea mea despre intrarea în casă fără ordin, chiar dacă nu spusese nimic. De data asta în vocea lui răsuna clar o notă de revoltă potențială.

— Taci! i-am spus, brutal. Să termine întâi Porniarsk ce-a început. Cât se întinde problema, problema aceea ale cărei micro ecouri ne provoacă mari necazuri?

— Credeam că răspunsul a fost limpede. Ajustările temporale sunt simptomele distrugerii unei balanțe entropice, care a devenit omniprezentă. Haosul a ajuns universal, în modelul temporal.

Nici unul dintre noi n-a spus nimic. Porniarsk a așteptat un moment, apoi și-a dat seama că nu ajunsesem la nivelul elementar al înțelegerii.

— Mai simplu spus, timpul și spațiul sunt afectate în întregime. Universul a fost fragmentat, dintr-o anumită ordine, într-un model anarhic de ordini mai mici, fiecare cu direcție și ritm propriu de creație și dispariție. Nu putem vindeca situația, dar putem acționa împotriva ei. Trebuie să acționăm. Altfel, procesul va continua, iar fragmentarea se va extinde, tinzând spre ordini din ce în ce mai mici, până când fiecare particulă elementară va deveni un univers separat.

Asta-i tot ce-mi amintesc din ce-a spus, pentru că în momentul acela mintea părea că-mi explodează din cauza a ceea ce descoperise și extrapolase posibilitățile ce se dezvoltau de aici la o scară ce făcea ca orice altă muncă mentală pe care o încercasem în trecut să pară, prin comparație, joc de grădiniță. Cel puțin, dinții de șobolan flămând găsiseră în ce să se înfigă...

MI-AU POVESTIT CĂ, după un timp, mi-am revenit și am dat ordin tuturor, inclusiv lui Porniarsk, să strângă lucrurile și să plecăm. Că i-am menținut în mișcare, pe avatar și pe toți ceilalți, trei săptămâni. Doar mergeam, nu ne opream să investigăm ce se afla în spatele zidurilor de ceață, în clădiri sau comunitățile pe lângă care treceam. Îi împingeam înainte, ca și cum m-aș fi îndreptat spre o foarte îndepărtată țară a făgăduinței.

Îmi amintesc vag momente din călătoria aceea. Doar momente. Eram prea plin de rezultatul final al speculațiilor pe care le făcusem despre furtuna de timp, pe toate deodată. Aveam momente de conștiență despre ce făceam, despre ce se afla în jur. Dar însemnau doar un fundal, scene lipsite de importanță, în comparație cu locul în care mă găseam și lucrul pe care-l făceam, adică Visul.

În Vis, eram echivalentul unui păianjen. Spun „echivalentul” pentru că rămăsesem eu însumi. Doar acționeam ca un păianjen. Dacă treaba asta n-are înțeles, îmi pare rău, dar e cea mai bună explicație pe care o pot da. Ca descriere, nu prea are înțeles nici pentru mine, dar n-am găsit altă cale să descriu cum arăta uraganul din creierul meu.

Deci, în Vis eram ca un păianjen. Mă cățăram furios, fără încetare, pe un amestec de fire ce se întindeau dintr-un capăt al infinitului spre celălalt. Firele formau

un model, dar ar fi trebuit să fii infinit de mare ca să stai destul de departe și să poți privi totul ca un întreg. Totuși, într-un fel pe care nu mi-l explic, cunoșteam acel model. Munca mea era legată de el. Iar această muncă mă umplea de o bucurie atât de sălbatică, de teribilă, încât lipsea puțin să devină chin. Bucuria de a lucra la model, de a-l manevra, mă făcea să parcurg distanțe de negândit, cu o viteză inimaginabilă, de-a lungul firelor ce umpleau universul. Cu fiecare strop de putere, cu fiecare celulă a creierului angajată în ceea ce făceam, cu fiecare nerv întins, gata să plesnească. O explozie nebunească de energie, căreia nu-i păsa dacă-și distruge sursa (care eram eu însumi) atât timp cât modelului i se făceau lucrurile de care avea nevoie. Și, într-un fel, acest lucru se împletea cu amintirile mele despre prima mea hotărâre de a-mi pune pecetea pe lumea din jur. Așa că energia țâșnea în mine din izvoare profunde.

Ceea ce săvârșeam se afla dincolo de orice descriere obișnuită. Modelul n-avea nume. Munca mea nu putea fi definită. Dar, în același timp, știam, înăuntrul meu, că era cea mai importantă muncă de până atunci sau care va exista vreodată. Producea un fel de beție a adrenalinei, mult îndepărtată de orice auto îmbătare cunoscută. Oamenii vorbeau, sau obișnuiau să vorbească, despre intensitatea drogurilor. Această intensitate nu însemna o problemă de chimie, ci de fizică. Fiecare moleculă a trupului meu se încărcase, vibra în rezonanță cu modelul și cu munca pe care o făceam.

În același timp continuăm, cu o parte oarecum detașată a conștiinței mele, să conduc mica mea ceată de pelerini. Suficient de eficient să nu mă considere

nebun și să mă înlocuiască. După cum am descoperit mai târziu, nu găsiseră nici o schimbare la care să reacționeze sau pe care s-o folosească în scop propriu. Când mi-am revenit, am descoperit că unele lucruri se modificaseră.

Poate că mi-am revenit accidental, dar nu cred. Îmi imaginez că eram gata să mă eliberez de model, cel puțin pentru un timp, iar ceea ce a provocat revenirea mea a fost o coincidență, sau prima chemare capabilă să parcurgă distanța imensă până la acea parte din mine care se afla acolo, pe pânza de păianjen a universului.

Duminică, eram gata să spun „bineînțeleș” — a fost cel care m-a adus înapoi. Se pare că se învârtise pe lângă mine, ca unul care așteaptă salariul, toate cele trei săptămâni. Cred că simțise că partea principală a minții lipsea și se îngrijorase. În cea mai mare parte a timpului nu-l băgăm în seamă. Dar, în scurtele mele momente de luciditate, mă enerva faptul că mă împiedicam mereu de el.

În situația aceea specială îmi revenisem în parte și-i părăsisem, deliberat, pe ceilalți. Mă dusesem să nu aud și să nu văd nimic. Găsisem o stâncă pe care să stau singur. Duminică mă urmăse și se împinsese în mine, aproape urcându-se în brațele mele. Am țipat la el să plece. Exasperat că nu mă ascultă, l-am pălmuit.

N-a fost o lovitură puternică. Nu-l izbisem tare niciodată, însă uneori, singura metodă de a-i demonstra că doresc cu adevărat ce-i ceream era să-l pocnesc. Dar, în clipa în care l-am lovit, o părțică din mintea mea, care se întorsese, se desprinsese de model, a început să se simtă vinovată de faptul că-l bătusem. Numai că, brusc, vina aceea s-a pierdut într-

un simțământ mai profund de șoc și, într-o clipă, m-am trezit. Prima oară liber din pânda de păianjen a modelului, după trei săptămâni.

Pentru că-l ratasem. Mâna nu întâlnise decât aer și aproape căzusem de pe stâncă.

Duminică se ferise, iar asta era foarte rău. Nu fizic, bineînțeles. Reflexele lui de pisică le făceau ridicole pe cele omenești. Dacă ar fi vrut, n-aș fi putut să-l ating cu un deget, de când eram împreună. Dar n-o făcuse niciodată. Înainte nu se ferise. Fusesse unul dintre efectele furtunii de timp. Când mă enervam și-l pălmuiam, închidea ochii, își pleoștea urechile și se culca, precum un pui în fața mamei leopard.

De data asta se ferise. Stătea la un pas, privindu-mă cu o expresie pe care, după luni de stat împreună, n-o descifrăm.

— Duminică! am exclamat, uimit.

A venit la mine dintr-un salt, împingându-mă, lingându-mi mâinile și fața, torcând ca un motor de barcă. După cum știuse că dispărașem, își dăduse seama că mă întorsesem. Și mă întorsesem. Din punctul meu de vedere, era un lucru minunat. L-am luat în brațe pe ticălos, fiind gata să izbucnesc în plâns. În momentul acela, peste noi s-a întins o umbră. M-am uitat și am văzut fata. Nu știu de unde venise, nu știu de cât timp stătuse la distanță, privindu-mă. Dar se afla acolo, iar expresia de pe figura ei semăna cu a lui Duminică. Eram gata să întind brațele spre ea, la fel de natural și de instinctiv cum îl mângâiasem și-l înghiontisem pe Duminică. Dar, în timp ce mă pregăteam să fac asta, subconștientul mi-a șoptit: *Oprește-te! Ce faci? Ea nu-i un leopard nebun!* Și am ezitat.

O ezitare de-o secundă, dar se pare c-a fost suficient. Expresia a dispărut de pe figura ei, iar în clipa următoare a plecat. M-am gândit să mă duc după ea, dar mi-am spus că n-are rost, până n-o să uite ce-o făcuse să plece.

Plecarea ei, în felul acesta, lăsase în mine un gol. Am rămas unde fusesem, mângâindu-l pe Duminică, până m-am simțit iarăși normal. Apoi m-am ridicat în picioare. Ne-am dus împreună la ceilalți, care se aflau într-o tabără de amiază, în stânga noastră. M-am alăturat lor și nimeni n-a părut să remarce ceva.

Dar în următoarele trei zile am început să descopăr deosebiri. Mi-am dat seama că aceia din cercul de persoane apropiate observaseră starea mea anormală, ca și Duminică și fața, dar se prefăcuseră, din motive personale, că totul e în regulă.

În cazul lui Marie, cauza era evidentă. În calitate de soartă a conducătorului grupului, avea tot interesul să nu fiu înlocuit pe motiv de incapacitate mintală. Se părea că lui Tek îi convenise situația de secund, dintr-un motiv puternic, cunoscut doar de el. Aveam impresia că aștepta ceva, iar vremea acelui ceva nu venise încă. Bill mi-a spus, de bunăvoie, care fusese motivul lui.

— Slavă Domnului că ești iar tu însuți, mi-a zis, când ne-am aflat la distanță de ceilalți, patrulând împreună în furgonetă. Dacă ai fi rămas încă o săptămână cu mintea la mii de mile, grupul s-ar fi împrăștiat!

— Nu cred. Tek și Marie ar fi încheiat o înțelegere, ca să țină tribul la un loc.

S-a uitat la mine gânditor și puțin ciudat.

— Chiar și așa, ar fi fost la fel de rău ca și când ne-am fi împrăștiat. Nu ne-am strâns doar pentru a

supraviețui. Încercăm să descoperim ce face să funcționeze discontinuitățile temporale. Dacă nu te ocupai tu de problemă, speranța ar fi dispărut.

— Nu obligatoriu.

— Ba obligatoriu. Eu nu pot să-i stăpânesc, iar tu ești singura persoană inteligentă de aici, în afară de mine.

Vorbise foarte serios.

— Nu-l subestima pe Tek.

— E șmecher, a rânjit Bill. Nu inteligent. Nu poate aprecia valoarea cunoștințelor, nici măcar dacă sunt în folosul lui. Dacă va încerca să-ți ia locul, îl omor. I-am spus-o. M-am uitat la el. Credea în ceea ce spunea.

— Nu-i cazul. Oricum, înainte de a omorî pe cineva, așteaptă să-ți cer ajutorul. Să nu moară cineva din greșeală...

— În regulă, a zis Bill, de parcă i-aș fi cerut să nu-mi dea sarea la masă până nu-l rog.

— Bine. Acum totul e cum a fost. Să uităm restul.

Numai că nu eram cum fusesem. Marie se îndepărtase de mine, într-un fel greu de descris. Nu acționa altfel, dar mă lăsa să înțeleg că între noi nu putea fi decât o alianță de interese. Privind lucrurile astfel, nu pare ceva foarte grav. Dar îmi lăsase un simțământ de vinovăție, deși eram convins că nu-i datorez nimic. Mai mult, nu puteam face nimic pentru a remedia situația.

Tek se schimbase și el. Îmi asculta ordinele, ca întotdeauna, dar am descoperit că se ocupa de ceilalți ca și cum l-aș fi numit locotenentul meu. Și mai era și fata...

În timp ce mintea îmi fusese prinsă în plasa de păianjen, căpătase un nume. Ceilalți îi ziceau „Elly”.

Marie mi-a spus, când am întrebat-o, că se numea Ellen, iar numele i-l dăduse Tek. Mi s-a părut logic, pentru că nu credeam că și-l amintise brusc, din moment ce trecuse atâta timp fără să-și aducă aminte ceva. Dar când l-am întrebat pe Tek de ce și-a închipuit că poate să-i dea un nume, a negat că ar fi făcut asta.

— Trebuia să-i zic într-un fel, s-a justificat el. Am întrebat-o ce nume și-ar dori și l-a ales pe ăsta.

Ellen era un nume destul de frumos. Mă întreb de unde-l știa. Dar „Elly” suna groaznic, nu mă obișnuiam să-l folosesc. În ce mă privea, rămăsese „fata”. Mă aflam însă în minoritate.

Tek îi acorda multă atenție, iar ea petrecea o grămadă de timp în compania lui. Fără vreun motiv deosebit, am descoperit că nu-mi place treaba. Fata crescuse fără să-mi dau seama, observam abia acum, față de vremurile de la început, când arăta omeneste doar în bluză și blugi. Acum purta rochii, pe care le modificase, probabil ajutată de Marie, ca să i se potrivească. Avea părul curat, împletit într-o coadă. Începuseră să apară rotunjimi...

O avantajau, bineînțeles. Era zgârcită cu cuvintele, ca întotdeauna, dar schimbările o făceau să pară mai în vârstă. Probabil că asta trezise interesul lui Tek. După cum am spus, am descoperit că nu aprobăm acest interes deși nu aveam un motiv anume. A trebuit să mă stăpânesc ca să nu-i cer s-o lase în pace.

În primul rând, chiar dacă ne-am fi înțeles, o cunoșteam prea bine ca să-mi închipui că ea l-ar fi lăsat în pace, dacă ordinul ar fi venit de la mine. În al doilea rând, o părăsisem pe malul râului, așa că nu aveam nici un drept asupra ei. Ce aveam cu Tek? De când se afla cu noi, fusese un model de supunere. Iar

ea era cineva care nu mă interesa.

Dar nu-mi plăcea. Aveam sentimentul că nu era destul de bun pentru ea. Din nefericire, nu puteam s-o iau deoparte și să discutăm. Greșisem închipuindu-mi că va uita că am ezitat să reacționez văzând-o, atunci pe stâncă, în momentul în care Duminică mă readusese în eul meu. Din punctul ei de vedere, de atunci eram invizibil și de neauzit.

S-o ia dracu! M-am gândit încotro să-mi dirijez tribul. Călătorisem fără nici un țel, mânat de hotărârea mea, doar pe jumătate conștientă, dar fermă. În seara zilei în care am decis să-mi scot din minte problema fetei și a lui Tek, am așteptat până după cină și i-am chemat pe Bill și Porniarsk.

— Veniți în unul din jeepuri, le-am zis. E timpul să discutăm problema furtunii de timp. Vreau să vorbesc doar cu voi doi.

— Nu, a spus Porniarsk. Vrei să discuți doar cu mine.

Bill a părut uimit, apoi jignit. Știa să-și ascundă simțămintele, dar învățasem să-l observ bine. Cuvintele lui Porniarsk fuseseră ca o palmă.

— Îmi pare rău, Porniarsk, dar eu decid câți și când trebuie să discute.

— Nu, a zis Bill, discută singur cu el. Poate-i ceva important.

S-a întors și a plecat.

Am vrut să-l chem înapoi. Apoi am renunțat. În trupul acela de băiat, în spatele figurii inocente, se afla un om matur și inteligent. Se dovedise capabil să judece în termeni mai largi decât mine, ca reacție la cuvintele lui Porniarsk.

M-am întors spre străin. Abia se înserase, iar peisajul din jur era îmblânzit de-o lumină roz. Cu toate acestea,

făptura aceea acoperită cu plăci arăta ca un dinozaur în miniatură, ieșit dintr-o eră brutală, preistorică. Nu spunea nimic, mă privea și aștepta. N-aveam cum să-mi dau seama dacă înțelesese reacția mea și a lui Bill și nu-i păsa de simțămintele noastre omenești, sau nu înțelesese nimic.

Îl ignorasem pe Porniarsk în săptămânile în care fusesem implicat în Vis. De fapt nu puteai să afli prea mult de la el, dacă nu voia să-ți spună. Vorbirea lui devenise omenească, la fel ca a celorlalți, dar gândurile din spatele vorbelor rămâneau indescifrabile. Trecea de la o frază la alta conform unei logici aproape imperceptibile gândirii noastre.

Totuși nu era lipsit de un fel de emoții, de un fel de căldură. Nu puteai descifra în tonul vocii sau în acțiunile lui mai mult sentiment decât la un robot. Dar părea... simpatic. Nu știu ce alt cuvânt aș putea folosi. Radia un fel de căldură pe care noi toți, inclusiv oamenii care veniseră cu Tek, o simțeam și-i răspundeam. Duminică îl acceptase de cum îl văzuse. Și câinii, în rarele momente în care nu erau legați sau nu executau vreun ordin, îl căutau, dând din cozi și mirosindu-l, de parcă l-ar fi întâlnit prima oară, înainte de a-i linge flancurile cu plăci ca de armură. Porniarsk nu le acorda mai multă atenție decât lui Duminică sau oamenilor cu care nu schimba informații precise asupra unor probleme. Părea că n-are nevoie să mănânce. Pentru că nu avea un loc al lui, se strângea și se prăbușea, în poziția așezat, cu un zăngănit ce amintea de prăbușirea unui teanc de cărămizi. N-am reușit să aflu dacă dormea în aceeași poziție. Oricum, nu-l surprinsesem niciodată cu ochii închiși.

Porniarsk reprezenta o enigmă. Trebuia să-l

acceptăm așa cum era. Acum, după ce Bill plecase, m-am trezit că eram silit, încă o dată, să accept ce voia.

— Bine, Porniarsk, am zis. Am rămas doar noi doi. Vino!

Am urcat în jeepul lângă care stătuserăm până atunci. Porniarsk a făcut unul din salturile lui uluitoare, pe care părea că le execută doar îndoind picioarele ca niște pari și s-a prăbușit lângă mine, pe scaun. Jeepul s-a aplecat într-o parte, estimasem că avatarul cântărea vreo trei sute de livre dar s-a redresat. Am pornit vehiculul și am plecat.

Am parcurs doar câteva sute de yarzi, suficient să nu fim auziți din tabără. Am oprit motorul și m-am întors spre Porniarsk. Am avut o senzație bizară, trezindu-mă nas în nas cu capul masiv, ca de bulldog. Pentru prima oară am remarcat că ochii lui nu erau chiar căprui, ci de un cafeniu profund, aproape negri. Îi vedeam pupilele contractându-se și extinzându-se, ca la pisici, în timp ce vorbeam.

— Am nevoie de ajutorul tău. Știi mai multe despre efectele furtunii de timp decât noi. Vreau să încetez deplasarea asta la întâmplare, sperând că o să descopăr o bucată de teritoriu suficient de în viitor față de noi, cu oameni care să ne ajute împotriva zidurilor de ceață și a celorlalte efecte ale furtunii de timp. Am nevoie să mă îndrumi încotro să mă îndrept.

— Nu, a răspuns Porniarsk.

— Nu?

— N-ai nevoie de ajutorul meu ca să găsești o zonă de declanșare.

— Ce vrei să spui?

Refuzul lui, împreună cu respingerea participării lui Bill la discuții, reușiseră să mă enerveze.

— Vreau să spun că n-ai nevoie de asistența mea pentru a fi pe drumul spre destinația pe care o dorești. Te afli deja pe acel drum.

Am încercat să-mi stăpânesc emoția. Mi-am amintit că trebuie să încetez să-l antropomorfizez. Încerca să-mi spună ceva, iar faptul că nu gândea ca un om îl făcuse să se exprime astfel.

— De când? am întrebat, cât de calm am putut.

— Din timpul absenței tale temporare și în perioada implicării tale parțiale în problemele generale. Chiar din clipa în care cuvintele mele te-au făcut să-ți imaginezi amploarea lor. M-am făcut, iar Porniarsk s-a întrerupt, în mod neobișnuit, în mijlocul propoziției, m-am făcut înțeleș?

— Nu știu. De unde cunoști din ce cauză am avut o stare de colaps, sau ce-a fost?

— Te-am observat și am tras concluzii din ce-ai făcut. Concluziile sunt cele pe care ți le-am spus.

— Și ce-am făcut?

— Ai mers, a zis el, răbdător, spre o zonă de declanșare.

Am simțit ceva deosebit un fel de avertizare. N-avea de unde să știe ce fusese în subconștientul meu, în timpul Visului din ultimele săptămâni. Vorbea de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Poate că a fost ceva accidental. Ce te face să crezi că n-a fost o întâmplare?

— Ai ezitat. Dar ți-ai revenit suficient ca să ghidezi grupul, dacă nu în linie dreaptă, totuși într-o direcție constantă pe drumul cel mai practicabil către locul unei zone despre care știu că deține aparate de asistență la un nivel tehnologic capabil, ca prim pas, să oprească liniile mișcătoare de alterare temporală

discontinuități temporale, cum le numește Bill, sau ziduri de ceață, cum le zici tu.

M-am uitat la el.

— Dacă știi că există un asemenea loc, de ce n-ai făcut nimic, până acum, împotriva chestiilor astea temporale?

— Aparatele sunt pentru ajutor, dar nu de un model care să mă ajute pe mine. Sunt un avatar, după cum ți-am spus. Un avatar al lui Porniarsk. Aparatele i-ar fi acordat ajutor lui, dar el e ocupat în altă parte.

— Spune-i să lase totul baltă și să vină aici.

— N-o să vină. Planeta asta vă privește. Problema lui Porniarsk e mult mai vastă, implică multe asemenea planete. Totuși, având avatari ca mine, poate dispune de mai multe seturi care lucrează simultan. Dar eu nu-s decât un avatar. Nu pot manevra singur forțele implicate aici, oricât de competente ar fi dispozitivele de asistență la care aș avea acces.

Am dat din cap.

— Bine, Porniarsk, sau avatar al lui Porniarsk, am început eu.

— Porniarsk e suficient, m-a întrerupt el. Nu-l vei întâlni niciodată, nici pe un alt avatar al lui, așa că nu există pericol de confuzie.

— M-ai zăpăcit complet. Nu mai înțeleg nimic.

— Normal, a răspuns, amabil, Porniarsk. Ești neinstruit.

— Da? Asta e?

— Cum altfel? N-ai avut de unde să înveți despre forțele acelea și efectele lor. Nu te pot instrui, dar îți pot explica elemente specifice ale situației, pe măsură ce le vei întâlni. A încerca să ți le explic înainte n-ar fi bine, pentru că n-ai nici vocabularul potrivit, nici

conceptele din spatele vocabularului.

— Dar le voi avea, când voi întâlni acele elemente?

— Întâlnind o situație, vei vedea nevoia termenilor potriviți, cu ajutorul cărora să fii în stare să înțelegi destul despre conceptele pe baza cărora funcționează.

— Oh! (n-am vrut să par sarcastic, dar asemenea discuții cu Porniarsk mă scoteau din fire). Deci înțelegerea nu-i garantată!

— Fii rezonabil, a zis Porniarsk, iar acest fel de adresare, într-o engleză fără inflexiuni, vorbită de garguiul amabil ce stătea lângă mine, reprezenta o experiență ce trebuia trăită pentru a fi crezută. Cum aş putea garanta înțelegerea ta?

Chiar, cum? Marcase un punct.

— Mă predau, am abandonat eu. Spune-mi doar un lucru. De unde știu destul pentru a merge în direcția corectă?

— Nu cunosc, a răspuns Porniarsk. Mă așteptam ca, mai devreme sau mai târziu, să mă întrebi dacă există vreo zonă din viitor care conține mijloace ce pot fi folosite împotriva efectelor furtunii de timp local, adică aici, pe planeta asta.

Atunci te-aș fi îndrumat către o asemenea zonă. Dar te-ai îndreptat spre una fără ajutorul meu. Nu înțeleg cum. Nici Porniarsk însuși n-ar înțelege, deși poate ar găsi răspunsul. Sunt doar un avatar. Nu pot.

— Bine, spune-mi ce să fac acum!

Capul lui Porniarsk a scârțâit într-o mișcare de negare.

— Nu pot să te sfătuiesc până nu vei trece prin experiența zonei de viitor imediat a tehnologiei aparatelor de asistență, a zis el. După ce te-am văzut făcând atât de mult singur, voi fi foarte prudent în

sfaturi. S-ar putea să înveți singur mai mult și mai iute.

— Bine. Foarte bine. Atunci, spune-mi de ce l-ai oprit pe Bill să vină cu noi, dacă nu aveai de gând să-mi spui ceva?

— Bill nu m-ar fi crezut. N-are încredere în mine.

— Iar eu am?

Capul de gurgui s-a aplecat încet, aproape confidențial, spre mine:

— Ai învățat ceva ce n-ai fi putut afla singur. Ai atins universul mai mare. Sigur, n-ai încredere în mine. Ești prea primitiv pentru a avea încredere într-un avatar al altei specii. Dar, în cazul tău, încrederea nu-i necesară.

— Oh! De ce?

— Pentru că tu vrei să mă crezi. Dacă ce spun e adevărat, atunci te-ai îndreptat spre ceva ce-ți dorești foarte mult. Nu-i același lucru cu încrederea. Dar încrederea va veni mai târziu. De acum, dorința ta de a mă crede o va face să vină.

NE-AM ÎNTORS ÎN TABĂRĂ pe înserat, în tăcere. Pe drum, l-am întrebat un singur lucru:

— Chiar îți pasă de vreunul dintre noi? Sau te interesează doar furtuna de timp?

— Porniarsk e preocupat de toate viețile, a răspuns vocea lui fermă. Dacă n-ar fi, nu l-ar interesa nici furtuna de timp. Iar eu sunt Porniarsk, chiar dacă în alt timp...

Avea o siguranță calmă. L-am crezut. Dar în același timp am avut impresia că exista ceva în plus, ceva ascuns.

În orice caz, nu puteam face nimic. Doar să mergem. Ciudat, dar îl crezusem. Se întâmplase ceva cu mine, de la Vis. Începusem să simt afecțiune și responsabilitate pentru el, ca și pentru ceilalți. Ca și cum într-un colț al casei sufletului meu se ridicase o jaluzeă, lăsând să pătrundă o rază de soare. L-am luat pe Bill deoparte, a doua zi și i-am făcut un rezumat al discuției avute cu Porniarsk. Bill a ascultat prezicerea avatarului plin de scepticism în privința motivațiilor acestuia.

— Mi se pare o șmecherie. O parte dintr-o înșelăciune menită să te flateze. Ai avut senzația, în ultimele trei săptămâni, că te îndreptai într-o anumită direcție?

Am ezitat. Simțeam că Bill nu-i dispus să asculte o relatare despre Vis și despre ce mi se întâmplase. Dar

nu-i puteam răspunde fără să-i pomenesc despre munca de păianjen din subconștient.

— Am avut impresia că am fost implicat în ceva foarte important. Dacă am fost.

— Hm, a făcut Bill, pe jumătate pentru sine. Mă întreb dacă Porniarsk e telepat...

— Asta-i o chestie la fel de aiurea ca și aceea că mergeam într-o anumită direcție, când, în realitate, nu știam.

Bill a ridicat din umeri.

— Dacă vom ajunge curând în zona de declanșare, înseamnă că ai știut încotro mergem. N-avem motive să nu credem în telepatie. Când a zis Porniarsk că ajungem în zonă?

Bineînțeles că, afectat de ceea ce spusese despre mine, uitasem să-l întreb.

— Aflu imediat, am zis și m-am dus să-l caut pe avatar.

Porniarsk m-a informat politicos că vom ajunge la destinație într-o zi și jumătate, dacă vom continua drumul. Se va afla după un zid de ceață, care arăta ca toate celelalte. Cât despre ce se afla acolo, mai bine să descopăr singur, iar el îmi va da ulterior explicațiile necesare.

Nu se înșelase. Spre sfârșitul după-amiezi celei de-a două zile, am zărit un zid de ceață staționar, chiar în fața noastră. După două ore, ne stabileam tabăra la câteva sute de yarzi de el.

Ne aflam într-o zonă de pășuni, cu dealuri domoale, copaci răzleți, fâșii înguste de tufișuri și băltoace mlăștinoase. Ici-colo, îngrădituri de ferme. Drumul cu două benzi, pe care-l urmasem de când apăruse din neant, cu zece mile în urmă, făcea o cotitură și

dispărea în zidul de ceață. Ziua fusese rece. Focurile de tabără ne prindeau bine. Toamna nu avea să întârzie mult... De aici, gânduri despre iarnă, dacă să ne căutăm un adăpost sigur în climatul acela sau să ne îndreptăm spre sud...

Am făcut încă o încercare să-l conving pe Porniarsk să-mi spună ce se află în cealaltă parte a zidului de ceață, dar era decis să nu mă ajute.

— Ai putea măcar să ne spui dacă riscăm să cădem într-o prăpastie sau să nimerim într-o apă adâncă, am bombănit eu.

— N-o să întâlnești nici o culme, lac sau râu, fără să ai posibilitatea de a le vedea, a spus Porniarsk. Cât despre teren, nu-i diferit de cel de aici.

— Atunci, de ce nu-mi povestești ce-i acolo?

— Impresia pe care o veți avea va fi importantă mai târziu. Asta a fost tot ce-am putut afla de la el. După cină am strâns oamenii. Le-am spus că Porniarsk crede că, dincolo de zidul acela, se afla o zonă diferită de oricare alta în care pătrunsesem până atunci. Puteam găsi echipament care să ne permită să facem ceva împotriva furtunii de timp și a zidurilor de ceață mișcătoare. Eu și Bill eram interesați de șansa de a reuși acest lucru, după cum știau toți. Dacă reușeam să oprim mișcarea zidurilor de ceață, puteam să fim în siguranță atunci când ne stabileam permanent într-un loc. Poate începeam refacerea civilizației...

Un discurs interesant. Când am terminat, s-au uitat toți la mine, apoi la Porniarsk, care nici nu vorbise, nici nu se mișcase. Apoi m-au privit iar. Nimeni n-a spus nimic. Am avut însă impresia că fiecare reacționase altfel la ceea ce spuseseam.

— Bine, am zis, după ce așteptasem suficient pentru

a-i lăsa și pe alții să vorbească. Vom intra în el mâine dimineață. Eu, Bill și încă trei, cu arme, într-un jeep. Vrea cineva să participe la expediție, sau să aleg eu?

— Merg eu, s-a oferit Tek.

— Nu, tu vei rămâne aici.

Am privit cercul de figuri luminate de foc, dar n-a existat alt voluntar.

— Bine. Vor merge Richie, Alan și Waite. Cu cele mai bune arme și tot ce trebuie.

Al patrulea bărbat, Hector Monsanto, căruia i se spunea Zig, nu părea nefericit că n-a fost luat și el. Era cel mai în vârstă dintre cei patru care ni se alăturaseră o dată cu Tek, un individ de aproape patruzeci de ani, scund, subțire, cu figură grosolană. Arăta de parcă-și petrecuse viața pe câmp. După spusele lui Tek, locuise într-un orașel, fusese frizer și își pierduse vremea prin cârciumi.

Era cel mai în vârstă și cel mai puțin agil. Ceilalți trei abia trecuseră de douăzeci de ani și, dacă era nevoie, se puteau mișca iute.

Așadar, în dimineața următoare am pornit. I-a trebuit lui Bill vreo oră să se convingă, aruncând o greutate legată de-o sârmă prin zid, sau împungând cu prăjinile, că terenul de dincolo se afla la același nivel. Apoi am adus jeepul și am urcat în el, înarmați. Eu și Bill în față, Alan, Richie și Waite în spate. Reprezentăm o încărcătură serioasă.

Atunci Duminică, torcând puternic, de parcă mă felicita pentru că-i dădusem permisiunea (pe care nu i-o dăduse nimeni), a sărit alături de Bill și s-a așezat. Înainte să-l dau jos, fata a început să se cațăre pe banca din spate, cărând o carabină.

— Stați! Am strigat eu. Toată lumea jos!

Au coborât, cu excepția fetei și a lui Duminică. Au profitat de spațiul liber să se așeze mai bine.

— Ascultă, am început să-i spun fetei.

— Merg, a zis ea.

Duminică a tors puternic și și-a lins blana de pe o labă. O dublă declarație de nesupunere.

N-aveam cum să-i opresc. Puteam să-i dau jos din mașină, dar nu-i puteam împiedica să vină pe jos. Duminică făcuse lucrul ăsta de multe ori. De fapt, știusem toți că va veni cu mine. Nu mă așteptasem însă la fată.

Am privit în jur. Expediția asta deosebită pornise rău. Nu știu de ce, dar eram convins că dincolo de zidul de ceață ne așteaptă pericole. Poate din cauza refuzului lui Porniarsk de a-mi spune ce mă așteaptă... Oricum, simțeam ceva aparte. Și din cauza aceea luăm cu mine oameni nepotriviți și lăsam în urmă tot oameni nepotriviți.

Un grup expediționar ideal ar fi fost constituit din mine, Tek și câțiva bărbați, oameni care nu însemnau nimic pentru mine cu excepția mea. Eram prea egoist că să cred că n-aș fi supraviețuit, indiferent de misterele care m-ar fi așteptat. Duminică, fata, Bill, într-o oarecare măsură Marie și Wendy, reprezentau ființe a căror soartă mă interesa, într-un fel sau altul și care ar fi trebuit să rămână în siguranță, în urmă.

Dar Bill nu putea fi lăsat. Căutarea înțelegerii furtunii de timp era, în aceeași măsură, a lui și a mea. Duminică nu se lăsa convins, iar fata își afirmase intenția de a veni cu noi, indiferent dacă voiam sau nu. Deci Tek nu putea merge, pentru că, în afară de mine, era singura persoană potrivită pentru a avea grijă de cei rămași în urmă, dacă ar fi apărut dușmani de vreun

fel. De când eu, Marie și Wendy dăduserăm de el și ceata lui, mă așteptam în fiecare zi să nimerim peste alt grup înarmat și pus pe jaf.

— Bine, dacă merge toată lumea, să folosim camioneta!

Camioneta era mijlocul nostru principal de transport. În spate se aflau echipamentul de tabără, hrana, combustibilul și alte provizii. Descărcasem o parte, când instalaserăm tabăra. Dacă voiam s-o folosim ca vehicul de luptă, trebuia să eliberăm toată caroseria. Ne-am apucat de treabă.

După douăzeci de minute, ne-am apropiat iar de zidul de ceață. De data asta, în furgonetă, cu viteză redusă. Fata, eu și Bill stăteam pe scaunele din față, cu geamurile ridicate. Eu șofam. În spate, Alan, Waite și Richie, ținându-l pe Duminică în lesă. Leopardul era destul de iritat. Îl trăsese din cabină cu forța și-i pusesem lesa, când încercase să ni se alăture iar. În timp ce pătrundeam încet cu botul mașinii în praful de la începutul zidului de ceață, am auzit un zăngănit puternic pe acoperișul cabinei. Am oprit, am coborât geamul și am scos capul. L-am văzut pe Duminică întins pe acoperiș. Am ridicat fereastra și am mers mai departe.

Ceața ne-a înconjurat. Praful se freca de flancurile de metal ale camionetei, în timp ce motorul gemea, în prima viteză. Eram înconjurați de o albeață nemișcată. Imposibil să ne dăm seama dacă înaintam. Apoi albeața s-a diluat, s-a subțiat. Am ieșit brusc la lumina soarelui. Am oprit mașina.

Ne aflam într-o zonă stâncoasă, deluroasă. Aerul limpede, rarefiat, scotea în evidență contururile, dovedind că ne aflam la o altitudine mare, iar

vegetația rară nici un copac, doar câte un tufiș verde, țepos sugera o zonă muntoasă, deșertică, ca *altiplano* din interiorul Mexicului. Peisajul era alcătuit cu precădere din stânci, de la praf și pietriș la bolovani de toate mărimile. Drum dificil, dar nu suficient de dificil pentru jeep. Dar dacă găseam o porțiune curată printre stânci, puteam merge și cu furgonetă.

Solul din fața noastră era destul de neted, dar în lături se ridicau stânci ascuțite. Zona netedă cobora într-o depresiune în formă de cupă, în care se afla ceva ce semăna cu un orașel. Clădirile arătau ciudat. În formă de cupolă, fără temelie, cu porticuri întinse, constând din acoperișuri susținute la colțuri de stâlpi. Sub acoperișuri se vedeau un fel de mașini sau echipamente un fel de construcții mecanice. Nu am zărit oameni. Dincolo de orașel, terenul urca brusc, formând un munte mic prea abrupt ca să-i zic deal cu o centură de copaci, pe la jumătatea înălțimii lui de câteva sute de picioare. Într-o parte a muntelui, stânca goală forma un unghi domol, pe care putea urca un jeep. Celelalte laturi erau pline de bolovani, puteau fi urcate doar pe jos.

În vârf, încununând culmea, o clădire mare, solidă, circulară, parcă turnată din ciment alb, proaspăt, cu zece minute înainte de sosirea noastră. Atât am apucat să văd, înainte de declanșarea evenimentelor.

Un număr de obiecte au lovit caroseria și cabina furgonetei. Unul a spart fereastra de lângă Bill. În același timp am auzit răgetul furios al lui Duminică și am văzut leopardul sărind de pe acoperișul cabinei, spre dreapta, cu lesa fluturând în urma lui. Brusc, stâncile din jur s-au umplut cu siluetele unor făpturi cu blană întunecată, arătând ca niște maimuțe.

Puștile bărbaților din spate trăgeau de zor. Fata, care stătuse între mine și Bill, sărise peste acesta, strigându-l pe Duminică. Deschisese ușa și dispăruse. Bill se năpustise după ea. Am auzit țăcănitul pistolului automat. Am dat de perete ușa din partea mea, m-am rostogolit pe solul acoperit cu pietriș și am început să trag, din poziția culcat, în orice cap păros pe care-l zăream.

A urmat un interval nesfârșit de zgomot și zăpăceală. Apoi, fără veste, a încetat. Nu se vedea nici o făptură în care să tragem, cu excepția a patru sau cinci care zăceau pe sol. Am mai tras de câteva ori, din reflex, apoi m-am oprit. Ceilalți încetaseră focul.

M-am ridicat în picioare. Duminică a apărut la vedere, cu coada ridicată, încântat. S-a îndreptat spre două siluete păroase, care mai mișcau. Am deschis gura, să-l chem. Dar, înainte să ajungă la siluete, o pușcă din furgonetă a bubuit, iar cele două trupuri au rămas nemișcate.

— Potoliți-vă! Am strigat. Vreau unul viu!

Mi-am dat seama că vorbeam cu un om care nu mă asculta. Richie, cu figura lui rotundă contorsionată, îngenuncheat în spatele caroseriei din metal, trăgea încăpățânat în siluetele cu blană întunecată. A continuat până a rămas fără cartușe.

M-am dus în spatele mașinii și i-am luat pușca, în timp ce încerca s-o încarce.

— Stai jos! i-am spus.

M-a privit cu ochi sticloși, dar s-a așezat. Nu avea nici o rană.

Dar ceilalți doi fuseseră loviți. Alan avea fața scaldată în sânge, dintr-o rană de la cap. Îl susținea pe Waite, care respira greu. Avea fața albă, precum

clădirea de pe culme. Mâna dreaptă îi era în spatele lui Alan și încerca să-și ducă brațul stâng la piept, iar Alan i-l ținea deoparte.

Mintea mi s-a limpezit. Mi-am amintit că fuseseră aruncate în noi nu numai pietre, ci și cuțite în formă de frunză, fără mâner. Unul dintre ele era înfipt în pieptul lui Waite, în partea stângă. Cam o treime din lamă. Pătrunsese orizontal, între două coaste.

Waite gemea, iar la colțurile gurii se strânsese puțină spumă roz.

— Trebuie să-i scoatem cuțitul, m-a rugat Alan. Nu crezi că-i mai bine să-l tragem afară?

M-am uitat la Waite. Nu mai avea importanță dacă scoteam cuțitul din rană. Îi pătrunsese în plămâni, iar aceștia se umpluseră cu sânge. Waite m-a privit speriat. Era cel mai liniștit dintre oamenii lui Tek și, probabil, cel mai tânăr. Nu fusesem niciodată sigur dacă era la fel ca ceilalți sau fusese luat de ei și încercase să-i imite.

Nici eu, nici altul din grup nu puteam face nimic. Am rămas uitându-mă la el, iar faptul că nu-l puteam ajuta mă durea, de parcă aș fi fost eu tăiat în piept. Acesta fusese unul dintre oamenii despre care crezusem că înseamnă puțin sau chiar nimic pentru mine, că pot să-i pierd ușor. Acum îmi dădeam seama că un grup ca al nostru, trăind ca o familie, mergând împreună, făcând față unei lumi posibil dușmănoase, se transformase într-o colectivitate de persoane apropiate... Poate ar muri mai ușor fără lama de cuțit în el, iar s-o scoatem rămăsese singurul lucru pe care-l puteam face...

— Dacă vrea să-l scot, o să-l scot, am zis.

Alan a dat drumul brațului lui Waite. Brațul a coborât, a căutat mânerul cuțitului, dar n-a putut să-l

prindă. Alan a încercat să apuce el lama, a ezitat, a încercat iar, s-a uitat rugător la mine.

M-am aplecat și am prins mânerul. Lama a rezistat la început, apoi a alunecat ușor. Waite a țipat sau a încercat să țipe, pentru că sunetul s-a sfârșit într-un soi de bolboroseală. S-a tras de lângă Alan și s-a îndoit, cu fața în jos, de parcă ar fi vrut să vomite. Dar n-a făcut-o. A rămas acolo, ținut de Alan, cu privirea calmă ațintită asupra podelei de metal. Și, în timp ce-l păzeam, a început să moară...

Ca și cum s-ar fi îndepărtat de noi... Figura i se relaxa tot mai mult, iar privirea îi devenea tot mai voalată... până a murit. Alan l-a așezat liniștit, încet, pe podeaua furgonetei.

M-am întors și am ieșit din mașină. L-am văzut pe Bill stând lângă, camionetă, iar pe Duminică mirosind curios unul dintre cadavre. Brusc, mi-am dat seama că lipsea ceva.

— Fata! am strigat la Bill. Fata! Unde-i?

— Nu știu.

Am alergat spre zonă stâncoasă în care dispăruse.

— Fată! Am țipat, puternic. *Fată!*

N-am găsit-o. Am descoperit trupul unei ființe ce semăna cu o maimuță, dar pe ea n-am găsit-o. Am început să scotocesc printre stânci, în timp ce urcam panta. Și, deodată, aproape m-am împiedicat de ea. Stătea într-un loc neted, rezemată cu spatele de o stâncă, cu o fâșie ruptă din tricou legată în jurul unui picior, deasupra gleznei.

O clipă, am crezut că-i moartă, ca și Waite și n-am putut suporta gândul ăsta. Parcă fusesem tăiat în două. A întors capul și s-a uitat la mine. Deci era vie...

— Of, Doamne, am oftat.

Am îngenuncheat lângă ea și am luat-o în brațe, făgăduindu-mi să n-o mai las să plece niciodată. Dar ea a rămas rigidă, fără să răspundă îmbrățișării mele, ca un animal sălbatic prins în capcană. Nu a încercat să se desprindă, dar nici nu s-a relaxat. În cele din urmă, acest lucru m-a făcut să-mi vin în fire. Nu voiam s-o las să plece, dar am încetat s-o strâng.

— Te simți bine? De ce n-ai răspuns?

— Numele meu este Ellen, a zis ea.

— De aceea? Am privit-o atent. Bine, de aici înainte o să-ți spun Ellen. Nu altfel.

— N-are importanță. N-o să mai fiu aici.

Era încă rece și rigidă. I-am dat drumul și m-am așezat în genunchi, să-i văd fața. Rigidă, ca și ea.

— Ce-ai vrut să spui?

Aiura. Fusesse rănită la picior, dar putea fi ceva grav...

— Tek și cu mine o să plecăm. Ne-am hotărât. Am așteptat să fim siguri că vei trece cu bine prin zidul ăsta de ceață. Poți să-l păstrezi pe Duminică. Oricum mă împiedic de el tot timpul.

S-a întors, s-a prins de stânca de care se rezemase și s-a ridicat într-un picior.

— Ajută-mă să ajung la furgonetă!

Îmi vâjâia capul din cauza anunțului ei nebunesc. I-am privit piciorul bandajat.

— Ce-ai pățit? am întrebat-o, din obișnuință.

— Am fost lovită cu o piatră, atâta tot. Mi-a zgâriat pielea și am sângerat puțin, de aceea m-am legat. Nu-i decât o julitură.

— Încearcă să nu-ți lași greutatea pe piciorul rănit, m-am trezit vorbind ca un automat. Poate-i rupt...

— Nu-i fracturat. L-am încercat deja, a răspuns ea,

prinzându-se de brațul meu cu amândouă mâinile. Numai că mă doare când merg. Ajută-mă.

Am prins-o cu un braț, iar ea a țopăit pe pantă într-un picior, până la cabina furgonetei. Am ajutat-o să se urce și să se așeze. Acționasem din reflex. Nu-mi venea să cred. Mai ales acum, când îmi dădusem seama cât de importantă era pentru mine, într-un fel, cam ceea ce simțisem pentru Waite, dar multiplicat de un milion de ori. Însă aveam lucruri mai urgente de făcut.

Richie și Alan rămăseseră în spatele camionetei, lângă trupul lui Waite. I-am privit. Cineva trebuia să ducă furgonetă înapoi, prin zidul de ceață, împreună cu fata și cu Waite. Richie nu era rănit, dar nu-mi plăcea privirea lui.

— Cât de gravă e rana? I-am întrebat pe Alan.

— Rana? Nu-s rănit.

— Îți bați joc de mine? I-am zis sec, deși nici vorbă nu era de așa ceva. Capul tău! Cât de gravă e rana?

A ridicat o mână și a coborât-o plină de sânge. S-a albit la față.

— Ce-i asta? Cât de rău...

Îndreptase mâna spre rană. Dorea s-o atingă, dar era speriat de ce-ar fi putut simți.

— Asta voiam să știu, am zis.

M-am cățărat în mașină și m-am aplecat asupra lui, dând cu grijă părul însângerat de pe scalp. Nu puteam să văd nimic, din cauza ciufului încâlcit.

— Simți ceva? L-am întrebat, pipăind cu vârful degetelor.

— Nu... nu... da! a țipat el.

Am luat mâna.

— Cât de rău te simți?

S-a uitat la mine, încurcat.

— Nu prea rău... cred. Dar m-a durut, în locul pe care l-ai atins.

— Țin-te bine, pentru că o să-l mai ating.

Am pipăit din nou, regretând că nu avusesem ideea să iau cu mine bandaje și apă. Nu arăta prin nimic că avea dureri puternice. Tot ce-am descoperit a fost un cucui și o tăietură mică.

— N-am nimic grav, a spus, după ce am terminat. Cred că am fost lovit de-o piatră.

— Doar un cucui și-o julitură, am spus, ștergându-mi mâinile murdare de pantaloni. Numai că a curs mult sânge. Dacă te simți bine, aș vrea să rămâi.

— Pot să rămân.

— Bine. Richie!

Richie și-a îndreptat privirea spre mine încet, ca și cum l-aș fi strigat de la distanță.

— Richie, vreau să conduci furgoneta înapoi, prin zidul de ceață. Vei duce fata și pe Waite, apoi vei lua bandaje, antibiotice, un bidon cu apă și le vei aduce aici. Ai înțeles?

— Da, a zis el, răgușit.

Am ieșit din mașină. A venit după mine. A urcat în cabină, la volan.

— Te va duce în tabără, i-am spus fetei și am închis ușa înainte de-a apuca să-mi răspundă.

Presupunând că ar fi vrut să-mi răspundă...

Motorul furgonetei, care mersese tot timpul, a intrat în viteză. Richie a întors și a pătruns în zidul de ceață, făcându-se nevăzut.

Am privit în jur. Bill stătea la vreo douăzeci de yarzi de mine. Lângă el, Porniarsk, care ne urmase probabil prin zid, într-un moment când nu fusesem atent.

Păreau să discute, privind spre orășel. Pistolul automat atârna de curea, pe brațul lui Bill. Un lucru necugetat, să fie atât de relaxat... Respinsesem un atac, dar nu știam dacă nu urma altul.

M-am dus la ei. A trebuit să ocolesc trupul unuia dintre agresori, care încercase să se cațare în camionetă. Zăcea cu fața în jos, cu figura de maimuță ascunsă. Într-un fel, mi-a amintit de Waite. O clipă, m-am întrebat dacă printre camarazii lui exista vreunul care simțise impactul morții lui așa cum o simțisem eu pe a lui Waite... Mentea mea nu prea îmi controlam mintea, atunci a început să gândească la fată. La Ellen, de acum trebuia să mă obișnuiesc să-i spun așa.

Ciudat. Era mică, slabă și arțăgoasă. Cum puteam s-o iubesc? De unde apăruse ceea ce simțeam? Cumva, fără să-i acord importanță, crescuse în mine, iar acum ocupase tot spațiul disponibil... Apoi s-a ivit un alt gând, mânat de briza călătoare a minții mele nu tocmai sub control. Ce-o să fac cu Marie? Nu puteam s-o izgonesc! Poate nu aveam motiv de îngrijorare... Marie părea să fi dorit doar protecția pe care i-o oferise asocierea cu mine. Poate că s-ar mulțumi doar cu numele de nevastă... La urma urmei, nu mai existau legi, nu mă împiedica nimeni să am două neveste. Nu trebuia să știe cineva că Marie îmi era soție doar formal... bineînțeles, dacă fata accepta...

Mi-am întrerupt gândurile, pentru că ajunsesem lângă Bill și Porniarsk. Priveau în jos, spre orășel. M-am uitat și eu. Spre surpriza mea, l-am văzut populat. Siluete negre, păroase, umblau pe străzi, intrau și ieșeau din casele în formă de cupole. Majoritatea păreau că se ocupă de niște obiecte sub streșinile acoperișurilor, la intrarea în clădiri. Însă alte făpturi

stăteau în praf, singure sau perechi, fără să facă nimic. Iar un grup restrâns mergea dintr-o margine în alta a văii...

Ne aflam la o bătaie de pușcă de ei. Noi trei puteam fi văzuți ușor. Dar nimeni nu ne băga în seamă.

— Ce naiba se întâmplă? am întrebat. E același trib care ne-a atacat?

— Da, a răspuns Bill.

L-am privit, așteptând să continue, dar în loc de asta a făcut semn spre Porniarsk.

— Să-ți spună el.

Porniarsk a scârțâit din cap, uitându-se într-o parte, spre mine.

— Sunt animale experimentale, a zis el. Dintr-un timp aflat la mai puțin de o sută de ani de momentul în care vă aflați voi, când a izbucnit furtuna de timp.

— Știai de ele? am zis, simțind că mi se usucă gâtul, amintindu-mi de Waite. Știai că ne așteaptă, să ne ucidă și nu ne-ai avertizat?

— Știam că-s doar animale experimentale. Se pare că o parte a condiționării lor e să atace. Dacă atacul dă greș, se întorc la alte activități.

— S-ar putea, a zis Bill, încet și gânditor, ca reflexul lor de a ataca să fi fost îndreptat împotriva animalelor, nu a oamenilor din vremea când au fost instalate aici. Poate nu ne-au recunoscut ca aparținând speciei oamenilor, așa cum arătau cei pe care fuseseră instruite să-i recunoască.

— Posibil, a zis Porniarsk. Iar dacă atacă și dau greș, probabil că au fost condiționate să oprească atacul. Un reflex infailibil.

— Sunteți afurisit de calmi amândoi, am spus, simțindu-mi iar gâtul uscat. Waite a murit, iar voi

purtați o discuție de salon asupra motivelor!

S-au uitat la mine, îngrijorați.

— Bine, uitați ce-am spus! Sunt puțin zdruncinat de toate astea. Deci alea de jos sunt animale experimentale?

— Da, a răspuns Porniarsk. Animale experimentale, create prin inginerie genetică, pentru a testa anumite modele de comportament. Sus, pe culme, se află clădirea laboratorului din care sunt observate și studiate. Echipamentul care a fost pregătit pentru prelucrarea acestei probleme poate, cu unele modificări și îmbunătățiri, să ne ajute în controlarea locală a furtunii de timp.

Bill mă privea atent. Figura îi era calmă, dar am remarcat ațâțarea din vocea lui.

— Hai să aruncăm o privire, Marc!

— Bine. Îndată ce vine camioneta, o trimitem după jeep și încercăm să urcăm pe panta prelungă, din dreapta culmii.

SINGURA RUTĂ posibilă către vârf trecea prin strada principală. Când Alan s-a întors cu un jeep, l-am lăsat să ne aștepte, iar eu, Bill și Porniarsk am străbătut orașelul, văzând că strada centrală dacă o puteam numi așa era de două ori mai lată decât aleile dintre clădiri. Siluetele păroase pe lângă care treceam nu se osteneau să ne privească. Cu o singură excepție. Un mascul solid, zdravăn, zburliț. Nici una dintre făpturi nu purta haine, în afară de un fel de centură, de care atârnau teci în care-și țineau cuțitele și niște obiecte ce păreau a fi scule.

Masculul stătea în fața unei clădiri și privea pe sub smocurile de păr care ar fi trebuit să fie sprâncene, jucându-se cu cuțitul pe care-l ținea pe genunchi. Dar n-a făcut nici un gest amenințător, de nici un fel.

— Ia uită-te la bătrânul ăsta! A zis Bill, îndreptând țeava pistolului automat spre cel care ne privea.

— L-am văzut. Ce vrei să fac?

— Vă sugerez să nu faceți nimic, a spus Porniarsk, care nu-și dăduse seama că întrebarea mea nu implica un răspuns. Acela este Alfa Primul comunității masculine. Numele de „bătrân” i se potrivește foarte bine. Ca Alfa Prim, reflexele, sau condiționarea, îi dictează modele oarecum diferite de acțiune, valabile doar pentru el. Nu cred că făpturile se vor arăta dușmănoase, cu excepția cazului în care veți provoca

în mod deliberat o reacție ostilă.

— Ce fac creaturile alea? s-a interesat Bill.

M-am uitat în direcția în care privea. Acolo erau niște porticuri, de-a lungul părții stângi a străzii. În fiecare dintre acestea se afla una sau două ființe experimentale. Una mânua ceva ce arăta clar a roată de tors. Alta tăia o bucată mare de piele, din care erau făcute centurile. Tocmai croia una. Dar celelalte lucrau cu niște mașini pe care nu le-am recunoscut, care nu dădeau rezultate vizibile sau rezultate care să însemne ceva pentru mine. O ființă bătea, plină de energie, într-un fel de claviatură dublă, fără efect deosebit, cu excepția unor bucăți mici, roșii, pe care mașina le arunca, la intervale neregulate, într-un coș de sârmă. Cea care lucra nu acorda nici o atenție bucăților care se acumulau, părând prinsă complet în procesul de a apăsa clapele.

— Într-un fel, se autoîntrețin, a explicat Porniarsk. Câțiva dintre ei produc ce le trebuie ca să trăiască. Alte activități folosesc doar pentru studiu pentru studiile oamenilor care le-au adus aici.

— Cine sunt oamenii aceia? Putem intra în legătură cu ei? M-am interesat eu.

— Nu, a răspuns Porniarsk, scârțâind din gât, pentru a mă privi din scaunul alăturat. Nu se află aici.

— Unde sunt?

— Nu mai există. Ca mulți dintre cei pe care i-ai cunoscut înainte de furtuna de timp. Tu, Bill și ceilalți din grup, precum și făpturile experimentale, sunteți dintre cei care au găsit loc.

Mi-am îndepărtat atenția de la stradă, să mă uit la el.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că voi și cei ca voi sunteți cei pe care furtuna de timp i-a mutat, nu i-a eliminat. Îmi pare rău că nu pot să-ți explic mai bine până nu vei înțelege ce a fost și e implicat în deplasările temporale. Amintește-ți, ți-am spus că această disturbare a început cu o jumătate de miliard de ani în urmă!

Mi-am amintit. Pentru mine fusese doar o cifră. Cineși poate imagina o durată de o jumătate de miliard de ani?

— Da.

— A început, în același timp, cu câteva milioane de ani în viitorul tău. Poate îți folosește dacă-ți imaginezi furtuna de timp că marginea unui val ce intersectează timpul liniar pe care-l cunoști timpul despre care crezi că se îndreaptă din trecut spre viitor într-un unghi care afectează simultan trecutul, prezentul și viitorul.

— De ce nu mi-ai spus înainte?

— Din nefericire, imaginea pe care ți-am prezentat-o nu-i cea adevărată. Ai uitat problema scării de dimensiuni. Dacă furtuna de timp e ca un val pe plajă, noi și planeta noastră suntem doar niște atomi dintr-un grăunte de nisip de pe plaja aceea. Ceea ce trăim ca efecte locale sunt fenomene puțin asemănătoare cu imaginea reală a valului ca întreg. Am menționat acea imagine doar pentru că-i important ca Marc să-și facă o idee despre forțele ce acționează aici.

Roțile din față ale jeepului au săltat peste pietre, zdruncinându-ne. Ajunseserăm la capătul străzii și ne aflam iar în câmp. Am redevenit atent la condus.

Șofatul, chiar pe pantă domoală a dealului, era destul de dificil. Totuși, cu oarecare dexteritate, puteam găsi o cale printre bolovanii cu adevărat mari, care mi-ar fi barat trecerea. Pe la jumătatea pantei am

găsit o zonă de pământ tare, relativ netedă, în jurul unui izvor ce cobora dinspre culme. Ne-am oprit să ne odihnim și să bem apă, care era suficient de rece ca să te doară dinții. Nu-mi dădusem seama că mi se făcuse sete, chiar când îi spuseseam lui Richie să aducă un bidon cu apă, pentru alte scopuri. Adusese, dar uitasem să beau. Acum mă simțeam însetat, ca unul pierdut în deșert de două zile. Am băut până m-au durut fălcile. M-am oprit și am băut, am făcut o pauză și am băut iar.

După un timp am parcurs și restul de drum până-n vârful dealului, unde se afla clădirea. Văzută de aproape, s-a dovedit a fi o construcție cu diametrul de vreo șaizeci de picioare, doar cu o intrare, fără ferestre. Ca o cazemată din prima linie, dar mai mare.

La intrare exista o ușă, care a glisat când am ajuns lângă ea. Am privit în întunericul din spatele ei. Apoi luminile s-au aprins și am pătruns în interiorul circular, puternic iluminat, cu o platformă ridicată în centru și cămăruțe deschise, înșirate de-a lungul zidului. În fiecare cămăruță, un scaun capitonat, cu spatele către centrul clădirii, așezat în fața unui fel de consolă fixată în perete.

— Ce-i asta? a întrebat Bill, aproape în șoaptă.

Stăteam împreună pe platforma ridicată, dar el, spre deosebire de noi, se răsucea mereu, ca și cum ar fi vrut să vadă o sută optzeci de grade din clădire, simultan.

— Ceva despre care poți crede că-i un calculator, a zis Porniarsk. Are facilități multiple pentru cei care ar dori să tragă concluzii din observarea locuitorilor.

— Calculator? Atâta tot? Vocea lui Bill devenise tăioasă.

— Principiile de funcționare nu-s cele ale calculatoarelor pe care le cunoști. Folosește principii care stau la baza dispozitivelor dintr-un viitor mai îndepărtat, acelea pe care le-am numit aparate de asistență. Aveți încredere în mine, voi transforma aceste lucruri în ceva care să ne ajute.

— Și cum îl vom folosi? a întrebat Bill.

— Tu nu-l vei folosi, a zis Porniarsk. Marc îl va folosi. S-au întors amândoi spre mine.

— O să mă înveți tu cum? l-am întrebat pe Porniarsk.

— Nu. Vei învăța singur. Dacă nu poți, n-am cum să te ajut.

— Dacă nu poate, o să încerc eu, a zis Bill, îmbufnat.

— Să nu-ți închipui că aparatul va lucra pentru tine, dacă Marc va da greș. Spune-mi, simți ceva? Ceva neobișnuit?

— Să simt? a întrebat Bill, mirat.

— Deci nu simți nimic. Am avut dreptate. Marc e mult mai armonizat Marc, ce simți?

— Eu? am răspuns, uitându-mă la Bill. Dar știam deja la ce se referea.

La început crezusem că-i o reminiscență a luptei cu locuitorii orașelului. Apoi că simțământul acela se datora curiozității de a ști ce-i în interiorul clădirii. Acum, stând pe platforma din centrul construcției, știam că-i vorba de altceva, un fel de excitare masivă, venind de pretutindeni, care mă înconjura, mă apăsa.

— Mă simt accelerat, am zis.

— Cred că-i vorba de ceva mai mult decât o simplă accelerare. Am presupus lucrul acesta pentru că Marc se îndrepta spre zona aceasta. Am avut dreptate. Porniarsk spera să fie stabilită o oază de echilibru pe suprafața acestei planete, în acest loc. Cu cineva ca

tine, Bill, asta ar fi fost tot ce-aș fi reușit să fac. Dar cu Marc, putem încerca mai mult. Există șanse să aibă aptitudini pentru folosirea unui aparat de asistență.

— N-ai putea să-i dai un nume mai potrivit? a zis Bill, cu voce încordată, suficient de încordată ca să tremure un pic.

— Ce sugerezi? l-a întrebat Porniarsk.

M-am întors și am plecat de lângă ei, am ieșit pe ușa care s-a deschis în fața mea și s-a închis apoi. Am străbătut singurătatea aerului rarefiat, limpede și a luminii soarelui puternic. Ceva lucra în mine, iar pentru moment am izgonit orice din minte, inclusiv pe Ellen. Era ceva ca o arsură, dar binefăcătoare, fierbinte, ca o foame puternică pe cale de a fi satisfăcută, ca simțământul de a sta în pragul unei peșteri plină de comori fabuloase.

Dar pe lângă toate acestea mai era totuși ceva, de nedescris. Nu-l aveam încă, dar aproape puteam să-l ating, să-i simt gustul. Știam că-i doar o problemă de timp să-l prind. Iar acel ceva, cunoașterea aceea, însemna totul. Puteam să aștept. Puteam să lucrez. Puteam face orice. Aveam cheile împărăției în mână.

PENTRU MINE a urmat apoi un timp dulce-amar: săptămânile în care Porniarsk a lucrat la echipamentul din ceea ce numeam „casa rotundă”. Dulce, pentru că, din zi în zi, simțeam echipamentul de asistență trezindu-se la viață sub atingerea celor trei degete tentacule, pe care Porniarsk le avea la umeri. Avatarul avusese dreptate în privința mea. Adevăratul Porniarsk nu bănuise că ar exista pe Pământ cineva care să poată folosi echipamentul fără să fie conectat fizic la el. Însă eu eram anormal. Făcusem deja o legătură mentală cu acest loc, chiar dacă în subconștient, în timpul zilelor Visului, când îi îndrumasem pe toți într-acolo.

Într-o zi i-am spus acest lucru lui Porniarsk.

— Nu, a dat el din cap. Mai înainte. Cred că i-ai simțit existența aici și l-ai căutat de când te-ai trezit și ai descoperit lumea schimbată.

— Căutam, dar nu știam ce.

— Poate. Dar vei afla, după ce aparatul va fi gata și vei putea să urmărești tot ce-ai făcut, să vezi că ți-ai dirijat fiecare pas către acest loc și acest moment, de la început.

Am dat din umeri. N-avea rost să-i explic că nu fusesem în stare niciodată să las o problemă nerezolvată. Și n-am mai discutat niciodată subiectul.

Eram prea pătruns de ceea ce simțeam crescând în

mine, ajutorul echipamentului. Doar în parte mecanic. Porniarsk n-a vrut sau n-a putut să-mi explice ce făcea, deși îl urmăream cum lucra cu cubulețe colorate, din interiorul consolelor. Cuburile aveau dimensiunile cam pe sfert cât cele ale copiilor și păreau făcute dintr-un material greu, transparent. Erau prinse între ele, așa cum fuseseră aranjate în console. Munca lui Porniarsk consta în a le schimba ordinea și a le prinde iar între ele. După cum se părea, ordinea era diferită la fiecare consolă, iar Porniarsk trebuia să încerce toate combinațiile posibile, pentru a o găsi pe cea potrivită. Părea că lucrează la întâmplare, deși, evident, nu era așa. Când l-am întrebat, Porniarsk a renunțat la regula lui de a nu da informații și mi-a spus că încerca aranjarea cuburilor în acord cu „seturile” pe care le avea în memorie, să găsească modele care să rezoneze cu monada reprezentată de mine. Nu cuburile îi dădeau de lucru, ci modelul.

Orice făcea, indiferent cât de eficient era, îndată ce termină de aranjat un grup de cuburi în șiruri diferite, care se potriveau, simțeam imediat efectul. Ca și cum un alt generator psihic pornea în mintea mea. Cu fiecare adaos de putere, energie sau cum vreți să-i spuneți, vedeam mai clar și mai profund în jurul meu.

Inclusiv în oameni. Din acest motiv, amărăciunea se unea cu dulceața vieții mele. Pentru că, pe măsură ce priceperea mea sporea, îmi dădeam seama că Ellen intenționa cu adevărat să plece cu Tek, de îndată ce aveam să termin munca la aparate. Rămăsese doar pentru moment și-l convinsese și pe Tek să rămână, doar ca să stea la câte o consolă, pentru că Porniarsk spusese că-i nevoie ca toți adulții din grupul nostru să facă asta, atunci când mă voi strădui să opresc, într-un

fel, furtuna de timp. După aceea urmau să plece și, orice aș fi spus, nu i-aș fi putut opri.

Nu mi-am dat seama ce-o făcuse să se atașeze de Tek. Simțămintele ei personale se aflau dincolo de raza percepțiilor mele. Ceva mă împiedica. Porniarsk mi-a spus, după ce l-am întrebat, că nu puteam ști ce simte pentru că eram implicat emoțional. Dacă aș fi reușit să văd ceva, aș fi zărit nu ceea ce există, ci ceea ce aș fi dorit să găsesc. Aș fi perceput eronat. Iar de când perceperea și înțelegerea câștigate cu ajutorul dispozitivului erau o parte a reflectării adevărate a universului, aparatul îmi putea da doar informații corecte. Ca urmare, nu mi-ar fi dat ceva dintr-un loc de unde nu putea obține decât date incerte.

Așa că eram rupt în două. Iar despărțirea dintre triumf și disperare creștea de câte ori intra în funcțiune o nouă consolă. După a patra, avatarul m-a avertizat că există o limită suportabilă a aparatului.

— Dacă te simți presat prea tare, spune-mi imediat. Dacă sunt prea mulți stimuli, te autodistrugi înainte de a apuca să-l folosești cum se cuvine.

— Știu despre ce vorbești, i-am răspuns.

Avea dreptate. Mă simțeam împins, zi de zi, spre un punct limită. Dar nu-l atinsesem încă. Iar eu doream să ating limita, indiferent ce s-ar fi întâmplat după aceea.

Durerea plecării iminente a lui Ellen mă afecta mult. Când aparatul începuse să funcționeze, eram, parțial, în afara lumii obișnuite. Nu aveam nevoie să mă testez înfigându-mi lame încinse în carne, ca să știu că, în ultima vreme, partea mea fizică pierduse mult din importanță. Puteam uita ușor că am trup. Dar conștiința eului meu material își amplificase de câteva ori sensibilitatea normală. Iar în acea zonă materială

simțeam pierderea lui Ellen mai puternic decât amputarea simultană a unui braț și a unui picior.

Nu aveam altă scăpare de acel simțământ pe pierdere decât să mă concentrez asupra extinderii conștiinței mele. Așa că, psihic, mă întindeam în toate părțile, fugind de ceea ce nu voiam să aud și atunci, fără nici un avertisment, a sosit ușurarea, dintr-o direcție neașteptată.

Eram pe la sfârșitul după-amiezi. Razele de soare pătrundeau într-un unghi jos pe ușa casei rotunde, pe care o lăsasem deschisă, în timp ce Porniarsk lucra la ultima consolă. Singurii prezenți eram eu și Bill. Deschisesem ușa ca să pătrundă un pic de aer și căldura soarelui, în climatul perfect controlat al interiorului. În cazul meu, asta adusese gânduri despre grijile mele exterioare. Așa că, la un moment dat, mintea mea începuse să se preocupe iar de Ellen.

Mi-am readus conștiința în casa rotundă și i-am văzut pe Bill și Porniarsk uitându-se la mine. Porniarsk tocmai spusese ceva, auzeam ecoul vorbelor lui în urechi, dar înainte de a le prinde înțelesul, dispăruseră.

— Poftim?

— E gata, a zis Porniarsk. Te simți în stare să preiei al șaptelea ajutor? Îți amintești ce ți-am spus despre creșterile trecute, că nu sunt limitate? Fiecare se extinde la orice adăugare nouă la dispozitiv. Dacă te afli aproape de limita de toleranță, efectul ultimei creșteri poate fi mai mare de câteva ori decât cel prezent. Și poți să te trezești prins în zona aceea vitală, non fizică, înainte să apuci să te retragi din ea.

— Știu, știu. Continuă treaba.

— Bine.

Porniarsk a prins cu unul din tentacule consola din

spatele lui și a atins un pătrat colorat.

O secundă, nu s-a întâmplat nimic. Apoi lucrurile au început să se extindă dramatic. Literalmente. De parcă laturile capului meu se întindeau, cuprinzând totul în jur... casa rotundă, colina, satul, întreaga zonă până la zidul de ceață, care devenise circular, zonele adiacente acelei suprafețe, continentul, planeta... fără sfârșit... Nu numai că încăpuseră în mine toate lucrurile astea, dar ele, la rândul lor, creșteau și se extindeau... Nu fizic, ci ca înțeles căpătând mult mai multe înfățișări, proprietăți și calități decât cele inițiale. Ca și cum le-aș fi văzut în trei dimensiuni, după ce până atunci le văzusem doar cu o singură față. Și văzute astfel, toate totul, inclusiv eu erau interconectate.

Așa am descoperit drumul înapoi. La ideea interconexiunii, am ajuns înapoi în Vis, înapoi în pânza de păianjen ce înfășura universul. Însă acum știam că în țesătura există modele. Le citeam clar și, pentru prima oară, mi-au adus liniștea interioară, căci știam ce pot face și cum, pentru a stabili furtuna. Nu doar în bucățica Pământului de lângă mine, ci pe întreaga planetă, pe Lună și în spațiul cosmic din jur, pe o anumită distanță, aflat în mijlocul holocaustului temporal. Am văzut limpede că aveam nevoie de mai multă putere decât dețineam. Modelul pe care-l descifrasem arăta că succesul va necesita un preț. Un preț ucigător. Legile nemiloase ale universului filozofic puteau echilibra, în acea situație, pierderea și câștigul doar printr-o singură formulă. Iar acea formulă implica prețul unei vieți.

Însă nu-mi păsa de moarte, dacă puteam obține rezultate. De fapt, trăiam într-un timp împrumutat, de la primul atac cardiac. Am lăsat de-o parte modelul pe

care-l studiasem și am privit mai profund în structura pânzei, ajungând să înțeleg legile ce o făceau să funcționeze.

Înțelegerea a venit treptat. Porniarsk folosisese cuvântul „gestalt”, referindu-se la ceea ce spera că voi percepe, dacă voi ajunge la această situație cu mintea liberă, neafectată. Iar cuvântul mă șocase, în momentul acela. Ne dădusem toți seama că avatarul provenea dintr-o rasă mai avansată ca a noastră în timp sau altfel. Acceptasem că nici un termen uman din secolul XX nu era potrivit pentru a explica lucrurile despre care vorbea Porniarsk și că le evita pentru a nu crea neînțelegeri.

Dar „gestalt” era un termen din psihologia secolului XX. Un cuvânt folosit și răstălmăcit de oamenii pe care-i cunoscusem, care voiau să pară că înțeleg un subiect de înaltă specialitate, pe care n-o studiaseră și n-o pricepuseră. Probabil că avatarul folosisese cuvântul uman cel mai apropiat ca înțeles de ceea ce voia să spună. Simțisem că se exprima mai bine în termeni tehnici sau științifici.

Mai târziu, folosisese cuvântul „monadă”. Amintindu-mi acest lucru, am priceput ceva important. Forțele furtunii de timp și dispozitivul pe care-l construise ca să intru în legătură cu ele aparțineau nu atât unui univers fizic sau chiar psihologic, ci unuia filozofic. Eram departe de a înțelege de ce trebuia să fie așa. De fapt, în raport cu toată problema, eram ca un copil de grădiniță care învăța despre luminile semafoarelor, fără să priceapă mașinăria socială și legală din spatele faptelor. Dar, cu ajutorul aparatului, începusem în cele din urmă să pătrund în arena propriu-zisă a priceperii.

Pe scurt, în zona în care urma să am de-a face cu

furtuna de timp, singurele monade adică blocuri de bază, indestructibile, sau funcționale erau mințile individuale. Fiecare monadă putea reflecta sau exprima întregul univers, din punctul ei individual de vedere. De fapt, fiecare monadă îl exprimase, dar abilitatea de a face acest lucru rămăsese o funcție posibilă, dacă mintea monadă individuală nu dispunea de ceva de genul unui dispozitiv de ajutor, care să preia sau să facă schimbări în ceea ce exprima ea.

Bineînțeles, a exprima o schimbare în univers și a face ca acea schimbare să aibă loc nu însemna doar să vrei, iar ea să se facă. Oricum, toate monadele implicate într-o exprimare particulară a unei părți a universului erau interconectate și trebuia ca acestea să fie de acord cu orice schimbare pe care doreau s-o exprime. Pe de altă parte, schimbarea trebuia să pornească de la punctul de vedere al unei monade capabile să reflecte tot universul fizic nu chiar pe cel filozofic ca fiind plastic și controlabil.

Și furtuna de timp era un fenomen al universului fizic. În termenii limbajului nostru, la care trebuia să se limiteze Porniarsk, acesta îmi explicase că-i rezultatul unei anarhii entropice. Universul își continuase expansiunea până la un punct de tensiune incontrollabilă a rețelei de forțe din care fusese alcătuit materialul spațiu-timp. Atunci avusese loc o defecțiune. Bășica spațiu-timp începuse să se dezintegreze. Unele dintre galaxiile care se mișcau spre exterior, depărtându-se una de alta și de centrul universului, producând o stare de entropie dinamică, începuseră să cadă înapoi, ca niște picături, contractând universul și creând stări izolate de entropie crescută.

Conflictul dintre stările entropice opuse declanșase furtuna de timp. După cum afirma Porniarsk, furtuna în întregime era prea mare pentru a fi controlată de acțiunea monadelor aparținând timpului nostru, sau chiar timpului său. Dar se putea obține o întârziere. Forțele eliberate de conflictul entropie puteau fi echilibrate, una de cealaltă, în unele locuri, încetinind anarhia generală suficient pentru a obține un pic de răgaz, iar mințile celor preocupați de luptă să dezvolte forțe mai puternice, pe care să le pună în acțiune între universul fizic și cel filozofic.

Eu reprezentam o singură monadă (sprijinită de cei șapte de la consolele modificate) și nu una deosebit de capabilă. Dar, în același timp, eram un fel de schilod, unul norocos, pentru că defectul meu se potrivea necesității momentului. De aceea puteam dori, după cum și făceam, să creez o enclavă în furtuna de timp, care să includă întreg Pământul și satelitul lui natural, în loc de o enclavă de câteva mile pătrate, cum sperase Porniarsk.

— Am nevoie de încă o consolă, i-am spus lui Porniarsk. Nu te speria, pot s-o suport.

— N-are cine să stea la ea, a zis Bill.

— Corect, a intervenit Porniarsk, răbdător. Nu-s decât șapte adulți în grup. Eu nu pot acționa ca monadă. Nici fetița.

— Nu? m-am uitat eu sever la avatar.

— Nu..., a răspuns el, după o scurtă ezitare unul dintre rarele lui momente de ezitare. O monadă trebuie să aibă mai mult decât inteligență vie și personalitate. Trebuie să fie capabilă să reflecte universul. Wendy nu-i suficient de matură. Dacă o s-o întrebi, iar ea va reuși să-ți răspundă, va spune ceva

de genul că, pentru ea, universul nu-i o entitate definită. E amorf, imprevizibil, capabil oricând de surprize și schimbări. Pentru ea, universul, așa cum îl vede acum, e mai mult un zeu sau un demon, decât un mecanism al legilor naturale ceva pe care nu speră să-l înțeleagă sau să-l controleze.

— Bine. Sunt de acord că-i monadă doar parțial.

— Nu există așa ceva. O monadă ori este, ori nu este. Oricum, chiar dacă ar fi o monadă parțială, n-ar putea să te ajute.

— Dar dacă am completat-o cu altă monadă parțială?

— Care altă monadă parțială? S-a interesat Bill.

— Bătrânul de jos, din oraș.

— Asta-i o idee mai rea decât aceea de-a o folosi pe Wendy, a spus Porniarsk, iar tonul lui, pentru prima oară de când îl întâlнисem, aproape trăda iritare. Făpturile de jos sunt animale create artificial. Conceptul de „univers” le depășește. Ele reprezintă doar un mănunchi de reflexe, condiționate și formate.

— Toate, în afară de una. Porniarsk, nu uita că pot vedea acum o mulțime de lucruri, cu ajutorul celor șapte seturi pe care le-ai făcut deja, chiar dacă nu-s conectate încă la monade. Unul dintre aceste lucruri este că Bătrânul, deși creat în eprubetă sau unde or fi fost făcuți toți are un concept despre „univers”, chiar dacă acesta este limitat la orașul lui și la zona stâncoasă din jur. Când am sosit aici și am trecut testul inițial al atacului, toate animalele l-au acceptat ca atare. Nu și Bătrânul. Prin proiect sau din întâmplare, a căpătat ceva aparte, poate aprecia lucruri noi și lua decizii pe baza acestor aprecieri. Și nu poți susține că nu-i adult!

N-au spus nimic.

— Nu cred că Marie va accepta ca Wendy să se asocieze cu unul ca Bătrânul, a zis, în cele din urmă, Bill.

— Wendy nu se va asocia cu el. Ambii vor colabora cu noi toți. O să-i explic lui Marie.

— Și cum o să-l convingi pe Bătrân să coopereze?

— Nu trebuie să coopereze. Îl voi aduce aici, îl voi conecta la o consolă și-l voi lega cu lanțul lui Duminică. Îi va trebui o zi sau două să suporte starea de asistență, de a fi în legătură cu mintea mea. O dată ce va simți avantajul acestor lucruri, pun pariu că-și va depăși spaima și va deveni interesat.

— Dacă vei folosi forța ca să-l aduci aici, a spus Porniarsk, vei declanșa dușmănia camarazilor lui.

— Cred că voi reuși fără violență. Am o idee.

L-am părăsit și m-am dus în tabără, care fusese instalată la poalele colinei. L-am dezlegat pe Duminică și m-am dus la Marie. Nu puteam avea încredere în Duminică decât când eram acolo. Când îl cunoscusem, nu părea să aibă instincte de vânător, dar, dintr-un motiv oarecare, făpturile experimentale păreau să-l fascineze. Din prima zi a instalării noastre lângă colină, când îl prinsesem urmărind un locuitor al satului, care vâna printre stânci, îl ținusem legat dacă nu mă aflam prin preajmă. Era posibil să nu fi intenționat să-i facă vreun rău ființei experimentale, dar imaginea lui, târându-se încet, pe burtă, aproape afundându-se în pământ, fusese prea impresionantă ca s-o uit.

L-am lăsat liber, iar el și-a izbit capul de mine și s-a frecat de picioarele mele, în timp ce o căutam pe Marie. Am găsit-o la pârau, împreună cu Wendy, spălând rufe.

Nu era momentul să-i spun că voiam ca Wendy să stea la o consolă. Fetița începuse să aibă încredere în mine și chiar dacă ești un bărbat solitar dacă un copil decide că te place, trebuie să-ți împingi instinctele undeva, departe de zona normală, ca să nu simți un fel de răspuns emoțional. Orice lucru neașteptat sau nou o cam speria pe Wendy. Iar grija sau îndoiala mamei sale ar fi îngrozit-o. Ideea trebuia să-i fie prezentată lui Wendy cu blândețe și cu sprijinul lui Marie. M-am mulțumit deci să discut cu Marie cealaltă problemă care mă interesa.

— Ți-a mai rămas ceva coniac?

A pus într-un cazan ruginit niște pantaloni ai lui Wendy, pe care-i clătise și și-a scuturat mâinile, își suflecaseră pantalonii, ca să intre în apă. Munca o înroșise la față, îi ciufulise părul.

Arăta nu mai tânără, dar mai relaxată și mai fericită ca de obicei. Pentru o clipă, mi-a părut rău că nu mă îndrăgostisem de ea, ci de Ellen.

— Ce sărbătorești? s-a interesat ea.

— Nu sărbătoresc nimic. Sper să-l momesc pe Bătrânul din oraș, să-l duc în casa rotundă. Vreau să-l folosesc la o consolă. Mai ai coniac?

— Da. Cât ai nevoie?

— O sticlă plină. Ai?

— Am mai multe sticle. Îl vrei acum, sau pot să-mi termin treaba?

— Aș vrea să mă duc în oraș înainte de a se întuneca.

— Sunt gata în cinci minute.

— Bine.

M-am așezat pe o stâncă, s-o aștept. I-au trebuit cincisprezece minute, nu cinci, dar mai aveam o oră

până la asfințit. Ne-am întors în tabără. Mi-a dat o sticlă neîncepută. Am coborât în oraș.

Riscăm. N-aveam idee despre structură chimică a ființelor experimentale. Din câte spusese Porniarsk, fuseseră făcute în viitor, din maimuțe. Cred că cimpanzei. Se hrăneau cu un fel de mâncare pregătită artificial, sub formă de cuburi, ce ieșea din interiorul unei clădiri. Deși clădirea era mică, furnizarea de cuburi părea să nu aibă sfârșit. Am presupus că exista o conductă subterană, iar clădirea reprezenta doar capătul ei. Dar, în afară de cuburi, făpturile experimentale mâncau și carne. Se duceau printre stâncile din jurul orașelului, în timpul zilei și vânau rozătoare mici, cu cuțitele lor de aruncat. Le mâncau crude, pe loc, sau le duceau în clădirile lor, să se delecteze în tihnă.

Toate lucrurile astea păreau să conducă la concluzia că aveau un sistem digestiv și un metabolism asemănătoare celor umane. Dar n-aveam cum să fiu sigur. Trebuia să risc.

Bătrânul nu era pe afară. Dar, înainte de a face câțiva pași pe strada principală, a ieșit din locuință și a rămas în fața ușii, privindu-mă atent. Am făcut un ocol, să iau două din câștile sau ceștile fără mâner pe care le scotea din mașina sa unul dintre lucrătorii locali. Mă gândisem să aduc pahare din tabără, dar am renunțat, considerând că Bătrânul va avea mai multă încredere în ustensile ce-i erau familiare. Am venit până la zece picioare de el, m-am așezat, cu picioarele încrucișate, pe praful bătătorit, pietrificat, din stradă. Apoi am scos sticla din buzunarul interior al jachetei.

Am pus cele două câni jos, am turnat puțin coniac în fiecare, am luat una, am sorbit din ea și m-am uitat la

el.

Nu era ora cea mai potrivită pentru băut. Mă prefăceam că sorb, turnând cât mai puțin în ceașca mea și ceva mai mult în cealaltă, care, încetul cu încetul, se umplea... Bătrânul continua să mă privească. Părea că nu clipește. Treptat, cantitatea redusă de alcool pe care o băusem a început să-și facă efectul. M-am trezit vorbind. I-am povestit Bătrânului ce băutură bună aveam și l-am invitat să se servească. Ce descoperire interesantă va face dacă mi se va alătura, dacă va fi mai prietenos...

Continua să mă privească.

Până la urmă cealaltă cană se umpluse ochi, iar soarele aproape apusese. Nu mai aveam ce face. Am lăsat ceștile și sticla jos și m-am ridicat.

— Vise plăcute! i-am spus și am plecat.

Când am ajuns printre stânci, la o distanță sigură de orașel, am scos binoclul și am privit clădirea. Era aproape întuneric. Un lucru pe care făpturile experimentale nu-l aveau: lumină artificială. Dispăreau în clădirile lor, la apus și reapăreau în zori. Încordându-mi privirea, am văzut o siluetă în fața casei Bătrânului. Ochii începuseră să-mi lăcrimeze dar, tocmai când eram gata să renunț, am surprins o sclipire slabă de lumină, ceva care se mișca.

Sticla care fusese ridicată spre capul Bătrânului! Am scos un strigăt de bucurie. Cu excepția cazului că hotărâse să folosească băutura ca șampon, sau a celui în care organismul lui reacționa la alcool ca la apă, îl prinsesem!

Am așteptat până a răsărit luna, apoi am luat furgonetă și am condus-o pe strada principală, până la clădirea Bătrânului. Am luat o lanternă și m-am

îndreptat spre intrare. Când am intrat, am aprins-o și l-am descoperit pe Bătrân. Stătea ghemuit într-un colț al unicei încăperi, pe un fel de covor gros. Puțea a coniac și era beat turtă.

Nu era ușor. Nu-mi imaginasem asta văzându-l, pentru că ființele experimentale arătau mici și slabe, după standardul uman. Dar se părea că aveau doar oase și mușchi. Am reușit, totuși, să-l car la furgonetă și să-l urc în ea. Apoi am condus spre tabără.

Acolo l-am scos din camionetă, i-am pus zgarda lui Duminică și l-am urcat, încă sforăind, într-un jeep. Între timp, ceilalți mă înconjuraseră și mă întrebau ce fac.

— Vreau să-l folosesc la echipamentul din casa rotundă. A băut aproape o sticlă întreagă de coniac, așa că o să doarmă până mâine. Nu mai faceți zgomot, să nu-l treziți! Lăsați-mă în pace, să-l duc de aici. După aceea mă întorc și vă spun tot ce vă interesează.

— Am cinat deja, a zis Wendy.

— Sttt! A făcut Marie. Marc o să mănânce când se întoarce. Vii curând?

— În cel mult douăzeci de minute.

Am aprins farurile și am urcat panta, în prima viteză. Pereții dintre console aveau suporti ancorați în podeaua de ciment a clădirii. Am înlănțuit făptura adormită de unul dintre ei. Mi-a venit o idee și am luat din jeep bidonul cu apă de băut, pe care-l aveam în fiecare vehicul și l-am lăsat lângă el. Dacă se îmbătase ca un om, probabil că a doua zi va fi mahmur...

Apoi am pornit în jos, spre tabără, să răspund la întrebări, să mănânc...

Tuturor, cu excepția lui Bill și Porniarsk, care știau ce am de gând, le-am spus doar o parte din adevăr: că doream să văd dacă putea fi utilizat ca monadă

parțială, când vom încerca să folosim echipamentul, peste două zile. Abia târziu, noaptea, după ce Wendy adormise, am discutat cu Marie despre posibilitatea folosirii fetei la una dintre console. Surprinzător, Marie a considerat că-i o idee bună. A spus că Wendy n-avea cu cine să se joace, în afară de câini și că-și dorea din suflet să facă ce făceau adulții.

AM DORMIT ÎN NOAPTEA ACEEA, dar nu m-am odihnit îndată ce am închis ochii, am ajuns la firele pânzei de păianjen, călărind forțele care deplasau furtuna de timp spre lumea noastră. Le-am privit, studiindu-le. Știam ce am de făcut. Destul de des, în momente trecătoare, forțele din zona pe care o alesesem ajungeau într-o stare de echilibru intern. Dacă reușeam, într-un asemenea moment, să arunc toate forțele controlate de mine și de celelalte opt monade împotriva încâlcirii de forțe contradictorii care reprezentau furtuna speram să aduc acel colț mărunț al furtunii într-o stare de echilibru dinamic.

De ce am spus „speram”? Știam că pot s-o fac dacă Wendy și Bătrânul, cu ajutorul dispozitivului, m-ar amplifica suficient ca să acționez ca o a opta monadă. Nu de putere aveam nevoie, ci de înțelegere. Oricât de limpede vedeam forțele acum, trebuia să le văd și mai clar, în cele mai mici amănunte. În apropiere, concentrată doar asupra zonei pe care o avusese în vedere Porniarsk, imaginea era destul de bună. Dar la distanță, când priveam în depărtare furtuna de timp, detaliile se pierdeau. Cu o monadă în plus, aș fi zărit limpede forțele acelea distante, vagi.

Era mai bine să aștept până dimineața, mi-am spus, iar până atunci să nu mă mai gândesc la problemă. La comanda mea, aceasta a dispărut. Ceva ce n-aș fi reușit cu o săptămână înainte. Dar alt gând mi-a

pătruns în minte.

Eram conștient că nu fusesem niciodată ceea ce lumea numește un om cumsecade sau moral, un om „bun”, cum zicea bunica. Făcusem ce dorisem, în limite rezonabile. Nu-mi păsase niciodată de alții. Dar legile etice sunt o parte a universului filozofic. Trebuie să fie. Oare respectam aceste legi cărând după mine alți opt oameni, nouă, dacă îl socoteam și pe Bătrân în ceva atât de monstruos ca furtuna de timp, doar din dorința de a cunoaște și a face?

Nu vedeam de ce ar păți ceva. Cel care risca eram eu. Dar există o înțelegere dincolo de înțelegere. Poate se afla acolo vreo fărâmbă de informație vitală, pe care n-o aveam.

Pe de altă parte, nu asta mă îngrijora cu adevărat. Am privit mai adânc în mine și am descoperit problema reală în conștiința mea: întrebarea fără răspuns dacă, în condițiile în care ar exista un pericol concret pentru ceilalți, aș ține seama de asta și m-aș opri. Sau aș continua oricum, dispus să-i sacrific dorințelor mele, voinței mele.

Această întrebare era mai greu de scos din minte decât problema furtunii de timp. Până la urmă, am reușit. Am stat întins, cu ochii deschiși, fără să mă mișc, până când au mijit zorile.

M-am ridicat și m-am îmbrăcat iute. Marie a continuat să doarmă, dar Wendy a deschis ochii și s-a uitat la mine.

— Dormi! i-am spus, iar ea a închis ochii, fără să obiecteze (probabil doar ca să-mi facă pe plac).

Când am terminat, m-am uitat la Marie, pe jumătate tentat s-o trezesc și să-i spun câteva cuvinte. Mi-am dat seama că nu aveam un motiv serios. Doar dacă nu

voiam s-o părăsesc cu niște declarații enigmatice, dar îngrijorătoare, pe care să și le amintească mai târziu și să se întrebe dacă ar fi putut face ceva mai mult pentru mine. Iar lucrurile ar fi putut să fie altfel. Mi s-a făcut rușine de mine și am părăsit tabăra cât mai pe furiș.

Afară, aerul dimineții era rece și uscat. Am tremurat, deși purtam o jachetă de piele și am aprins primusul ca să-mi fac o cafea. În acest timp simțeam prezența Bătrânului în subconștient. Era conectat la o consolă, deci se afla în legătură cu mine. Mi-am dat seama că se trezise și că suferea din cauza mahmurelii, după cum prevăzusem. Simțeam că starea neplăcută îl înfuriase. Dar, sub furie, apăruse mirare, pentru că mintea lui mă simțea și, prin mine, universul mai întins.

Am făcut cafeaua, am băut-o, m-am dus cu un jeep la casa rotundă. Înăuntru, în jurul locului în care se afla Bătrânul, mizerie. Vomitase. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. În plus, urinase zdravăn.

Am curățat cu grijă. Acum, când era treaz, mă temeam să nu mă apuce cu brațele-i de maimuță. Dar m-a lăsat să lucrez, chiar când am ajuns lângă el, fără să facă vreo mișcare. Mă privise tot timpul. Avea în ochi o sclipire meditativă. Își dăduse seama la a cui minte fusese conectat. Am simțit acest lucru în capul meu, l-am simțit explorând legătura, apreciind situația. Nu mă înșelasem. Devenise interesat. Dar mintea lui îmi era străină, mult mai străină decât a lui Porniarsk.

L-am deconectat de consolă, am desfăcut lanțul de perete și l-am dus afară, să fiu sigur că, dacă-și face nevoile, asta nu se va întâmpla în clădire. Am găsit o piatră prea grea ca s-o miște, cu mijlocul mai îngust

decât vârful, ca să nu poată trage lanțul peste ea. L-am legat acolo. Stânca se afla în acea parte a clădirii de unde nu putea să vadă orașelul, nici să fie zărit de acolo, presupunând că tovarășii lui aveau văzul atât de bun să-l descopere. Apoi i-am dat niște pâine, o cutie deschisă cu carne conservată și o gamelă cu apă. După aceea m-am dus să-mi pregătesc propria-mi masă de dimineață. M-a lăsat să plec fără să scoată un sunet, dar m-a urmărit cu aceeași privire gânditoare. Tot drumul, cât am coborât, i-am simțit mintea încercând s-o exploreze pe a mea.

O dată ajuns în tabără, am scos binoclul și m-am uitat spre sat. Locuitorii ieșiseră din case și-și reluaseră activitățile zilnice. Nici unul nu părea să-și dea seama că Bătrânul lipsea. În regulă... Am lăsat binoclul și am mâncat. Ceilalți se sculaseră, mâncau și ei. Dar exista o tensiune, o situație încordată, în atmosferă din tabără...

N-aveam chef să vorbesc cu nimeni. Ceilalți păreau să mă înțeleagă. M-au lăsat singur cât am mâncat, în afară de Duminică, cu toate că și el își dădea seama că se întâmpla ceva neobișnuit. Nu s-a frecat de mine, ca altădată, ci s-a învârtit în jurul meu, dând nervos din coadă. A făcut o demonstrație atât de ostilă, încât mi-a fost teamă pentru Bill, care, până la urmă, a venit spre mine.

Dar Duminică s-a dat înapoi și l-a lăsat să treacă, apoi a continuat să ne dea târcoale, uitându-se la Bill și scoțând, din când în când, sunete din gât.

— Nu vreau să te plictisesc, a zis Bill, în șoaptă, prea încet ca să-l audă ceilalți.

— În regulă. Ce-i?

— Voiam doar să știi că te poți bizui pe mine.

— Mulțumesc.

— Nu, voiam să spun cu adevărat că poți să te bizui pe mine.

— Te-am înțeles. Mulțumesc. Dar tot ce ai de făcut azi e să stai la consolă și să mă lași să te folosesc.

S-a uitat la mine, o clipă, într-un mod aproape la fel de îngrijorat, de ciudat, ca și comportarea lui Duminică.

— Bine, a zis și a plecat.

N-aveam timp să-mi dau seama ce-i cu el. Trebuia să-l urc pe Duminică în furgonetă și să încui ușile, iar în dimineața aceea, leopardul nu avea chef să se supună. Până la urmă a trebuit să-l târăsc, apucându-l de pielea cefei cu o mână, iar cu cealaltă prinzându-l de pieptul îngust, ca la pisici. N-am îndrăznit să apelez la ceilalți nici măcar la fată având în vedere dispoziția animalului. De fapt, ea era ocupată repara ceva la motor, împreună cu Marie și poate că nici n-ar fi venit dacă aș fi chemat-o.

În cele din urmă l-am vârat pe Duminică înăuntru și am închis ușile. Îndată ce s-a trezit prins în capcană, a început să se zbată și să mă cheme. M-am făcut că nu-l aud, am urcat echipa în jeepuri și ne-am îndreptat spre culme. Începusem deja să lucrez în subconștient, supraveghind starea actuală a forțelor furtunii, cât de departe puteam. O imagine reală a modelului, dincolo de orbita lunii, avea să apară după ce și ceilalți vor fi instalați la consolele lor și conectați cu mine. Mi-am dat seama că aveam de câștigat doar pentru că se aflau lângă mine, ceea ce însemna un semn foarte bun. Sau îmi dezvoltasem forța psihică de la instalarea ultimelor două console, sau Bătrânul se dovedea mai folositor decât crezusem. Într-un fel, depășise deja

asteptările, pentru că eram legat de el la fel de puternic ca și atunci când fusese conectat la consolă, înlănțuit în casa rotundă.

Wendy, care pălăvrăgise veselă în jeepul pe care-l condusesem, a fost cuprinsă de-o tăcere dubioasă când am ajuns în zona netedă, unde se afla clădirea și l-a văzut pe Bătrân. Dar acesta le-a acordat, ei și celorlalți, prea puțină atenție și s-a concentrat din nou asupra mea, în timp ce mă apropiam de el.

Știa unde-l duceam. A venit aproape de bunăvoie când am desfăcut lanțul și l-am tras spre ușa clădirii. Aceasta s-a deschis automat, când am ajuns aproape, iar el a sărit peste prag, îndreptându-se spre consolă. L-am legat scurt, să nu poată ajunge la cineva care ar fi stat alături de consolă.

Bill m-a urmat și a blocat ușa, lăsând-o deschisă aerului proaspăt, cum făceam de obicei. Ceilalți s-au luat după el. Au început să-și ocupe locurile, îndrumați de Porniarsk și s-au lăsat conectați la console. Firele din material negru se lipeau, când un capăt era înfășurat în jurul gâtului cuiva. Celălalt capăt atârna prin fața consolei, atingând grupul de cuburi de dinăuntru. Totul era atât de simplu, încât părea incredibil, cu excepția faptului că legătura avea o plăcută căldură interioară. Era un lucru semi viu, îmi spusese Porniarsk. Toate conexiunile din casa rotundă fuseseră făcute din asemenea materiale. Acționau ca niște canale psihice. Dacă vă imaginați tubul prin care se face transfuzia sangvină ca fiind viu și în stare să-și facă propriile legături cu sistemele circulatorii ale celor două persoane implicate în transfuzie, veți avea o imagine asemănătoare.

Legăturile dădeau o senzație de confort când le

purtai, ca o suprafață protectoare. Am observat că Wendy se luminase la față, pentru prima oară de când îl văzuse pe Bătrân, în momentul în care Bill i-a înfășurat legătura în jurul gâtului. Rămăsese una, pentru mine, la stația de monitorizare din centrul camerei. Doream însă să aflu ce fel de legături voi avea cu celelalte monade fără ea, înainte de a mi-o prinde.

Bill și Porniarsk i-au instalat pe ceilalți, după care Bill s-a legat singur, iar Porniarsk s-a dus la stația de monitorizare. A întins un tentacul spre pătratele colorate ale consolei, care activau toate legăturile. Tentaculul nu atinsese încă pătratul, când conexiunea deja stabilită între mine și Bătrân a devenit vie, cu înțelegerea mutuală a ceea ce se va întâmpla în momentul în care se va face activarea. Atunci, Bătrânul a urlat.

Capacitățile sale vocale erau înfiorătoare. Toți cei din încăpere fuseseră pe jumătate asurziți de sunet, care răsună ca o sirenă de pompieri în urechile noastre și se împrăștia pe ușa deschisă. În aceeași secundă, tentaculul lui Porniarsk a atins suprafața pătratului, iar conexiunile au fost activate. Contactul deplin cu celelalte monade a erupt în mine, iar perceperea totală a forțelor furtunii de timp, de dincolo de orbita lunii, s-a prăbușit peste mine ca un val uriaș. Urletul Bătrânului s-a întrerupt. M-am trezit că alergam spre ușa clădirii rotunde.

Pentru că prin contact sosise înțelegerea a ceea ce făcuse Alfa Primul. A ceea ce încercase să facă. Am tâșnit din clădire și am privit spre coasta abruptă, bolovănoasă, a culmii. Spre oraș. Capătul ei de jos se umpluse de trupuri negre, care se cățarau.

Nu știu cum îi contactase Bătrânul. Probabil că legătura lui cu mine și cu consola îi permisesse asta, dar mă îndoiam. Folosise însă canalele de comunicare cu cei din neamul lui, care nu făceau parte din mine, din mașinăria umană. Tot ce am putut pricepe era că nu-i chemase, în sensul adevărat al cuvântului. Fusesse în stare doar să provoace în ei o stare de neliniște, care-i făcuse pe majoritatea să se ducă să vâneze printre stâncile de la poalele colinei.

Dar apoi îl auziseră. Pierdută undeva, în gestalt-ul grupului de monade, din care făceam parte și el și eu, Porniarsk avusese dreptate să folosească acel cuvânt, pentru că eu, grupul și locul fuseseră integrate într-un tot mintea Bătrânului triumfa. Știa că strigase la timp, că ai lui îl auziseră și veneau.

M-am întors și am privit în clădire, prin ușa deschisă, deși știam ce-o să văd. Înăuntru, toate siluetele stăteau nemișcate, tăcute. Nu se vedea nici măcar mișcarea piepturilor ce respirau, pentru că fuseseră prinse într-un moment în afara timpului, momentul în care contactasem furtuna și mă oprisem să examinez modelul forțelor ei. Chiar și Porniarsk înghețase în imobilitate, cu vârful tentaculului atingând clapa de activare, de pe consola monitorului. Clapa lucea acum, într-o lumină slabă, roz.

Eu rămăsesem neconectat și mobil. Dar poporul Bătrânului urma să ajungă aici în douăzeci de minute, iar armele rămăseseră în tabără.

M-am văzut fugind spre jeepul cel mai apropiat, sărind în el, pornindu-l și îndreptându-mă spre tabără. Aveam avantajul unui vehicul, dar distanța era dublă în jos, până la corturi, apoi în sus, pe muntele pe care se cățărau făpturile experimentale. Jeepul sălta și alunecă

pe povârniș, derapând și virând în jurul stâncilor mari din drum. Trupul meu îl conducea, dar mintea mea nu putea sta în el, pentru că văzuse destul din modelul momentului prezent pentru a localiza punctul de presiune viitor pe care-l căutam. Acel punct de presiune va căpăta existență cam în timpul de care aveau nevoie locuitorii satului să se cațăre până la casa rotundă. Poate chiar mai puțin. Aveam la dispoziție doar perioada aceea pentru a studia toate liniile de forță implicate și a mă convinge că singura mea șansă de a produce o stare de echilibru va fi folosită exact când trebuie.

NU ȘTIAM modelul în sine al forțelor din furtuna de timp, ci imaginea acestui model în universul filozofic, în intervalul acelei fracțiuni de secundă din afara timpului, când descoperisem capacitățile întregului nostru gestalt de monade. Această imagine arăta ca o fotografie tridimensională, luată de un aparat cu un obturator a cărui viteză depășea imaginația. Bineînțeles, configurația forțelor din furtună alcătuisese, datorită unui șir de schimbări, un model complet diferit, care continua să se schimbe. Dar, cu gestalt-ul și cu aparatul care mă ajuta, puteam studia care fusese și calcula cum vor arăta modelele ulterioare în orice moment al viitorului.

În orice model trecut, prezent său viitor, forțele furtunii de timp din orice zonă aveau posibilitatea de a ajunge într-o stare de echilibru dinamic. Posibilitatea, în sine, nu era prea grozavă. Pentru început, trebuia ca forțele să fie foarte apropiate de echilibru, cu o abatere foarte mică. Altfel, puterea relativ redusă a gestalt-ului nostru n-ar fi reușit să le împingă spre echilibru.

Mai întâi trebuia să înțeleg dezechilibrele pe care voiam să le corectez. Echilibrul reprezenta o stare ideală, iar șansele de a ajunge la el în mod natural erau cu atât mai mici cu cât furtuna de timp, în întregime, era mai mare. Singurul motiv pentru care se putea obține în mod artificial consta într-o caracteristică a furtunii: tendința ei de a se sfârâma

progresiv în modele tot mai mici, care se sfărâmau și ele, la rândul lor. Aceeași caracteristică pe care Porniarsk o menționase ca reprezentând pericolul principal al furtunii. Dezintegrarea continuă ar produce anomalii temporale tot mai mici, până când, într-un anumit moment temporal, va exista doar o singură particulă atomică. Această situație oferea un avantaj în faptul că procesul de dezintegrare producea anomalii temporale mai mici în interiorul celor mai mari, ca niște uragane miniaturale în zona calmă ce alcătua centrul unuia gigantic. Deci, alegând momentul potrivit pentru a acționa, era posibil să echilibrez forțele unei anomalii mici, incluse în alta, fără să am de-a face cu forțele continue dezechilibrate ale unei disturbări mai mari.

Desigur, cuvântul „uragan” nu redă imaginea corectă a unei anomalii temporale. În manifestarea sa cea mai întinsă, o asemenea anomalie reprezenta forțele enorme eliberate în spațiul intergalactic de-a lungul suprafeței de contact dintre o galaxie care se extindea și una care se contracta. Pe Pământ, în manifestările sale mai reduse, reprezenta o zonă, ca aceea pe care o locuiam noi și ființele experimentale, în care forțele conflictuale existau în locul zidurilor de ceață. Temporal, zidurile de ceață însemnau zone de activitate tumultuoasă. Fizic, după cum descoperisem, nu erau decât fâșii de aer ușor agitat și praf care plutea, ce se întindeau deasupra suprafeței Pământului până intrau în conflict cu alte forțe ale aceluiași „uragan”.

În imaginea mea filozofică despre zidurile ce însemnau linii de forță ale furtunii de timp, le vedeam încrucișându-se, astfel încât păreau o pânză de linii

adevărate ce umpleau un spațiu tridimensional, intervalul dintre linii fiind ciozvărte de spațiu cu patru dimensiuni, pe care le îngrădeau. Văzute de aproape, liniile arătau mai puțin a fire și mai mult a funii de fulgere, înghețate în timp ce loveau. Indiferent dacă înfățișarea aceasta reprezenta proprietățile lor reale în universul fizic, mi-am dat seama că se mișcau și erau mișcate de alte linii de forță cu care interacționau. Din această cauză se schimbau continuu dintr-un model în altul, se rearanjau întruna, sub impulsul dezechilibrului actual.

Cunoșteam direcția generală a modificării modelelor în zonă care mă interesa. Dar acum am proiectat acele modificări, studiind șirul de configurații succesive, căutând detalii specifice, urmărind unul care mi-ar fi dat posibilitatea de a impune un sistem în echilibru, înainte ca făpturile experimentale să ajungă la casa rotundă. Nu puteam face acest lucru înainte de a mă întoarce cu arme și de a izgoni ființele ce se cățarau pe pantă, pentru motivul că modelul îmi arăta desfășurarea evenimentelor de aici, ca și a celor din jur. Eu singur, chiar înarmat, nu-i puteam izgoni pe cei care veneau. Erau mai mult de o sută, iar de data asta urma să fie mai greu decât rândul trecut. Fuseseră condiționați să ignore casa rotundă. Într-un fel, Bătrânul reușise să sfărâme acea condiționare. Singurul lucru care i-ar fi oprit ar fi fost frica de un eveniment natural foarte puternic. O erupție vulcanică, un cutremur sau reacția meteorologică provocată de dispariția zidului de ceață prin care pătrunsesem acolo. Atmosfera zonei s-ar fi amestecat brusc la margine, cu cea exterioară.

Trebuia să mă duc jos, să aduc arme, să mă întorc,

să-i țin pe loc suficient timp ca să folosesc cu succes gestalt-ul pentru a obține echilibru în sistem. Minte mea galopa peste sisteme în dezvoltare, căutând, căutând, căutând... iar între timp, jeepul de sub mine derapă și alunecă la vale, spre tabără.

Am patinat în mijlocul corturilor, într-un nor de praf și am oprit. Am sărit din mașină, am descuiat ușa rulotei și m-am aruncat înăuntru.

Încălzite de atmosfera fierbinte, puștile se aflau acolo unde le țineam de obicei, într-un dulap pentru măhuri, cu muniția pe raftul de deasupra. Am înhățat două arme de vânătoare și două carabine grele, cu cartușe potrivite. Dar, când am căutat pistolul automat, nu l-am găsit.

Am irosit câteva minute căutându-l în cele mai imposibile locuri din rulotă, înainte de a admite că dispăruse. Cine pătrunsese în vehiculul pe care eu și Marie îl țineam încuiat cu grijă? N-aveam timp să mă întreb. Cu patul strâns, arma devenea suficient de mică pentru a fi ascunsă sub haina oricui, bărbat sau femeie, iar mulți dintre cei care urcaseră în clădirea rotundă, în dimineața aceea, purtau jachetă sau pulover gros. Am ieșit din rulotă în goană, fără să mă obolesc s-o încui. Am sărit la volan, am accelerat motorul pe care-l lăsasem să funcționeze și m-am îndreptat spre panta dealului.

Mă aflam la vreo sută cincizeci de yarzi de tabără, când tăcerea de moarte ce domnise acolo s-a spulberat. Cât timp căutasem armele, Duminică stătuse încuiat în furgonetă. Nu-l auzisem scoțând nici un sunet, deși probabil auzise sosirea jeepului și, mai mult ca sigur, mă mirosise. Ar fi putut face un tărăboi groaznic, ca să mă convingă să-i dau drumul. Dar nu

scoasese un sunet.

Am înaintat încă vreo douăzeci de yarzi înainte să am, subit, senzația de gol, de rău. Am întors mașina și m-am grăbit spre furgonetă.

N-a fost nevoie să ies din jeep ca să văd. Nici măcar să mă apropiu. Am zărit parbrizul furgonetei zăcând pe capota mașinii, ca o lentilă pierdută de un gigant. Duminică reușise să-l smulgă din ramă și plecase.

Știam unde. Am scos binoclul și am privit în direcția pantei în trepte ce ducea spre clădirea rotundă. Siluetele negre ale ființelor experimentale se aflau la jumătatea drumului. La început n-am văzut nimic jos, în urma lor. Apoi fulgerarea unei mișcări. Duminică, grăbit să ajungă în vârful culmii, unde credea că mă aflu, n-o luase pe pantă lină, pe unde venisem, ci direct pe cea muntoasă, pe lângă oraș.

Intenționa doar să vină la mine. Dacă ființele experimentale i-ar fi stat în cale, ar fi trecut, pur și simplu, pe acolo. Dar dacă ar fi încercat să-l oprească, ar fi ucis câte ar fi putut până ar fi fost omorât. Dar s-ar fi străduit să vină la mine.

Animal drag și tâmpit! Se îndrepta spre moarte. Chiar dacă ar fi știut, nu l-ar fi oprit nimic. Nu puteam să-l ajut, în clipa aceea. Nici măcar n-aveam timp să mă gândesc la el. Trebuia să mă gândesc la opt oameni și la întreg universul.

Am întors mașina și m-am îndreptat spre pantă. Era lucrul cel mai bun pe care-l puteam face. Distanța lungă făcea că sosirea mea înaintea ființelor experimentale să fie o chestie de șansă.

Nu mai aveam în minte schema viitoare a furtunii de timp. O vedeam dezvoltându-se pe cea care îmi trebuia. Nu eram absolut sigur, dar arăta destul de

apropiat de ceea ce mi-aș fi dorit pentru timpul limitat de care dispuneam. Urma să capete formă la câteva secunde după ce ajungeam în vârful culmii.

Nu puteam face altceva decât să șofez. În clădirea rotundă, ceilalți rămăseseră imobili, chiar și Bătrânul, prinși în gestalt. Am fost mai atent la drumul din fața mea.

Am condus mai bine decât o făcusem vreodată. Distrugeam jeepul, dar, dacă rezista până în vârful colinei, nu-mi păsa de rest. Nu puteam pierde timp, iar de câștigat tot ce puteam câștiga erau doar secunde. Când am ajuns pe terenul neted de lângă, clădire, ființele experimentale nu erau acolo.

Am frânat în fața ușii clădirii și am cărat o pușcă, o carabină și aproape toată muniția noastră. Apoi am dat la o parte piatra care ținea ușa deschisă în timp ce modelul furtunii pe care îl așteptam îmi apăruse în minte am făcut un pas înapoi, iar ușa s-a închis. Făpturile experimentale nu aveau uși la case. Poate că nu știau ce-i o ușă și vor crede, văzând-o închisă, că nu există intrare în clădire. Dacă vor declanșa accidental deschiderea ușii, înăuntru îi vor aștepta doi pușcași treji și gata să-și folosească armele. Pentru că, într-o clipă, urma să câștig sau să pierd, iar gestalt-ul va fi liber din nou.

Am văzut ușa închizându-se tocmai la timp, pentru că primul cap rotund, ca de maimuță, apăruse la câțiva yarzi, pe muchea culmii. Am dus carabina la umăr, dar mi-am dat seama că n-o să trag. Nu mai aveam timp. Momentul și modelul pe care le așteptam năvăleau asupra mea. N-aveam timp de irosit cu ucideri. Rămas cu pușca încă în mână, m-am întors la model. Ca și cum m-aș fi aflat la celălalt capăt al unui telescop,

vedeam silueta neagră avansând, alte făpturi negre apărând una câte una, până când patru dintre ele s-au îndreptat drept spre noi. Nu-și pregătiseră cuțitele pentru a le arunca. Le țineau de mâner, ca și cum ar fi vrut să fie sigure că mă vor da gata.

Era momentul final. Am văzut modelul pe care-l așteptam, gata să se nască. Am simțit puterea gestaltului meu de monade. Și, în cele din urmă, am știut că voi reuși în ceea ce încercam. Cele patru făpturi experimentale ajunseseră la jumătatea drumului. Acum înțelegeam limpede cât de corecte fuseseră indicațiile pe care le descifrasem. Eram în stare să fac ceea ce doream. Iar o dată cu uraganul ce se va declanșa la dispariția zidului de ceață, făpturile experimentale vor intra în panică și se vor retrage. Dar costul tuturor acestor lucruri va fi viața mea. Presimțisem asta.

Am rămas așteptând făpturile experimentale, în timp ce modelul năvălea în mine. În ultima secundă, un cap cu altă formă s-a ivit de după marginea râpei. Un altfel de trup a năvălit spre mine. Duminică. Prea târziu...

Modelul pe care-l așteptam a explodat în existență. Țesătura furtunii de timp din jurul nostru s-a zguduit, a tremurat și s-a prăbușit, prinsă într-un echilibru de forțe. Iar conștiința tuturor lucrurilor a dispărut din mine, ca lumina unei lămpi stinse.

AM REVENIT ÎN LUME încetul cu încetul. Simțeam vântul fierbinte. Îl simțeam pe față și pe mâini, îl simțeam fâlfâindu-mi hainele. Era puternic, dar nu un uragan. Am deschis ochii și am văzut șuvoaie de nori risipite în bucăți pe pânza cerului albastru, mișcându-se în timp ce le priveam. Simțeam solul tare, pietros, de sub trup, de sub cap. Și o apăsare, ca o greutate, pe șoldul drept.

M-am ridicat puțin. Eram viu și nevătămat. În fața mea, dincolo de marginea culmii de după care apăruseră ființele experimentale, nu mai exista nici un zid de ceață doar cer și un peisaj îndepărtat, foarte îndepărtat. M-am uitat în jos și am văzut patru trupuri negre pe sol, alcătuind aproape o linie. Nici unul nu mișca. Când m-am uitat mai atent, am văzut că fuseseră sfâșiate rău cu ghearele și cu colții. Am privit mai aproape, spre greutatea de pe șoldul meu. L-am văzut pe Duminică.

Zăcea cu capul întins, ca să-l rezeme de piciorul meu. Unul dintre cuțitele în formă de frunză era înfipt, până la jumătate, în mușchii mari de pe umărul lui stâng. În urma lui, o dâră de sânge, de vreo cincisprezece picioare, arăta pe unde se târâse spre mine. Fălcile rămăseseră deschise, cu dinții și buzele pline de sânge ce nu-i aparținea. Ținea ochii închiși. Pleoapele nu-i tresăreau, fălcile nu se mișcau... Era nemișcat.

— Duminică! Am zis.

Dar el nu era acolo, să mă audă...

Nu puteam face nimic. I-am luat capul în brațe și l-am strâns la piept. Nu puteam face nimic... Am închis ochii și am rămas acolo, un timp... În cele din urmă am auzit zgomot în apropiere.

Am deschis ochii și i-am văzut pe ceilalți, eliberați o dată ce gestalt-ul se terminase. Ieșiseră din clădire și se uitau în jur, privind lumea cea nouă. Marie venise lângă mine.

Tek și Ellen erau împreună, la vreo treizeci de yarzi de casa rotundă. Întorseseră jeepul și porniseră în jos, pe panta dealului. Dar, dintr-un motiv oarecare, se opriseră. Tek ținea una dintre carabine, probabil cea pe care o aruncasem în clădire, pe brațul drept, cu țeava în jos. Ellen coborâse din jeep și stătea la câțiva pași.

— Pleci singur, îi spuse ea lui Tek. Eu nu pot. Nu-l mai are pe Duminică.

Mi-am amintit cât de mult însemnase Duminică pentru ea, în primele zile după ce o găsisem. Și că se ciondăniseră mult mai mult decât mă așteptasem. Dar fata ținuse întotdeauna la el. Iar eu îl iertasem de fiecare dată. Pentru că fusese nebun. Pisică nebună, țicnită. Ce mai contează asta, când există dragoste? Cât există. Numai că nu-mi dădusem seama cât îi dăruisem din sufletul meu până în ziua aceea, până în clipa aceea...

Ellen se îndepărta de Tek și de jeep.

— Vino înapoi, a zis Tek.

Nu i-a răspuns. A trecut pe lângă mine, a intrat în clădire, prin ușa din nou înțepenită să rămână deschisă. Parcă dispăruse din cauza umbrei din

interior.

Figura lui Tek s-a crispat, a devenit furioasă.

— Nu încerca nimic! am auzit vocea răgușită a lui Bill.

Am privit în cealaltă parte și l-am văzut. Avea figura palidă, dar decisă. Ținea o pușcă de vânătoare. Distanța nu era prea mare, ca să nimerești precis cu o pușcă de vânătoare, iar Bill o pregătise.

— Du-te unde vrei, i-a zis lui Tek. Dar nu încerca nimic.

Tek a părut că se prăbușește. Umerii i-au căzut. Țeava carabinei a coborât. Furia i-a dispărut, făcându-l să arate neajutorat.

— Bine, a zis el, cu o voce lipsită de intonație.

A început să se întoarcă spre jeep. Bill a oftat și a coborât țeava puștii, încât părea că se reazemă în ea. Tek s-a răsucit brusc, cu carabina ațintită spre mine.

Bill a săltat pușca. Prea încet. Dar în aceeași secundă s-a auzit rafala unui pistol automat, iar Ellen a ieșit din clădire, trăgând în timp ce mergea. Tek, împins de izbitură gloanțelor, s-a lovit de capota jeepului și a alunecat la pământ. Carabina i-a căzut din mâini.

Ellen s-a îndreptat spre mine. Apoi a încetinit, s-a oprit. Tek murise. Fata a scăpat pistolul automat, ca și cum mâinile ar fi uitat să-l țină. După care a continuat să se apropie de mine.

Marie rămăsese nemișcată, alături, tot timpul. Dar când Ellen a ajuns la un pas, Marie s-a tras înapoi, ieșind din câmpul meu vizual. Ellen a îngenuncheat și a îmbrățișat, în același timp, trupul meu și capul nemișcat pe care-l strângeam la piept.

— O să fie bine, a zis ea. O să fie bine. Așteaptă și o

să vezi.

CÂȘTIGASEM. De fapt, omenirea câștigase, pentru că oprirea mișcării liniilor de timp într-o stare de echilibru dinamic era completă în zona din jurul planetei noastre. Dar pentru mine a urmat o perioadă ciudată. În prima parte n-am fost chiar în toate mințile. Iar în a doua parte am încercat s-o uit.

Rămăsese în seama celorlalți să rezolve treburile, în perioada de adaptare la noua situație. Ceea ce au și făcut. N-am amintiri limpezi despre lunile ce-au urmat momentului de schimbare. A fost un timp în care zilele și nopțile treceau peste mine. Lumină și întuneric, lumină și întuneric, ca dungile pe o peliculă de film. Primăvara s-a transformat în vară, vara în toamnă, toamna în iarnă. Fără ca toate astea să însemne ceva pentru mine. Când s-a făcut frig, aș fi continuat să umblu în blugi și bluză, dacă fata sau Marie nu m-ar fi îmbrăcat potrivit temperaturii. Probabil că aș fi murit de foame dacă nu mi-ar fi pus hrana lângă mine și n-ar fi avut grijă s-o mănânc.

În acest timp am trăit într-o realitate din craniul meu. Un univers în care ceața cenușie a indiferenței se ridică doar pentru a fi conștient de durere și de vină. Duminică mă iubise singura ființă care mă iubise iar eu îl uciseseam.

Porniarsk făcuse, aproape imediat, un exemplu de magie tehnologică, pe baza cunoștințelor din timpul și

locul său de origine. Dar asta nu m-a ajutat cu nimic. Crease un fel de cușcă din câmpuri de forță, în care trupul ucis al lui Duminică era ținut în stază un fel de cameră de păstrare necriogenică. Nu putea să-i redea viața. Dar, întrucât timpul devenise o variabilă pentru noi, exista posibilitatea ca, mai târziu, să contactăm pe cineva care ar fi reușit s-o facă. Mi-a spus lucrul acesta de mai multe ori, repetând răbdător, pentru ca informația să pătrundă prin ceața din jurul meu. Nu l-am crezut și, după ce l-am văzut prima dată, am refuzat să mă apropii de trupul cu blană neagră ce stătea țeapăn, în carapacea transparentă de energie.

Esența vinovăției, deși nimeni nu bănuia, se datora cunoașterii responsabilității mele în moartea lui Duminică. Și a încă ceva: eșuasem în privința oricărei persoane sau ființe care încercase să se apropie de mine. Această opinie se baza pe fapte din viața mea, iar în spatele ei, ascunsă multă vreme, bănuiala sinistră că, dacă nu puteam îndepărta dragostea de mine, făceam totul ca să-i distrug vehiculul. Iar cunoașterea responsabilității mele în ceea ce privea moartea lui Duminică întărea acea bănuială.

Confirmarea reprezenta purgatoriul meu. Nimeni, nici măcar Porniarsk, nu părea a bănuia că aș fi folosit, subconștient, momentul în care am venit de hac furtunii de timp pentru a scăpa de singura faptură care mă plectisea cu o afecțiune căreia nu-i puteam răspunde, pentru că-mi lipsea mecanismul intern. Știam și mă trezeam în fiecare dimineață cu această nou dobândită conștiință. Am purtat-o cu mine în lunile ce-au urmat, dormeam cu ea nopțile...

După cum vedeam lucrurile, păcatul nu era unul de omisiune simplă, ci premeditată. Ceea ce îl transformă

în păcat săvârșit. Se imprima, ca o întrebare blestemată, vizibilă doar pentru ochii mei, pe nori, în timpul zilei și strălucea noaptea, în întunericul camerei. Dacă putusem descifra coeficienții furtunii de timp și fusesem în stare atunci de ce nu zăbovisem un moment să descifrez coeficienții interacțiunilor umane și animale, care duseseră la moartea lui Tek și a lui Duminică?

Nu făcusem asta, repeta zi și noapte șoapta din mine, pentru că le dorisem moartea. Mai ales lui Duminică. Pentru că, dacă ar fi continuat să existe și să mă urmeze, oamenii ar fi descoperit, cu timpul, că în mine există un gol, acolo unde ar fi trebuit să fie inima. I-ar fi făcut să creadă că nu dădeam doi bani pe ei. Și s-ar fi întors împotriva mea, pentru că nu poți fi în siguranță lângă cineva de soiul ăsta...

Mi-am tot repetat gândurile astea cam un an și jumătate după furtuna de timp. Și, tot repetându-le, am depășit marginea cenușie a nebuniei, pentru că nu puteam rămâne așa cum știam că sunt. A fost o ironie a sorții că am revenit la viață fără partea invizibilă, necesară, care m-ar fi făcut uman, nu un robot din carne și sânge. În mintea mea, mă cățăram pe pereți, țipând din cauza nedreptății împrejurărilor, care mă scosese dintr-o situație în care nu știam că sunt un infirm emoțional și mă făcuseră să cunosc acest lucru.

Pentru că asta se întâmplase. Începând cu explozia mea mentală, când descoperisem că Swannee dispăruse moartă și dispărută pentru vecie existase un șir de confruntări mărunte. Un șir de cotituri mici, care, treptat, mă întorseseră cu o sută optzeci de grade, până m-am văzut complet în oglinda minții mele, am privit oasele de oțel strălucind prin pielea mea din

plastic, strălucirea becurilor ce-mi luminau artificial cavernele lustruite ale orbitelor. Atunci mi-am dat seama ce se petrecuse, tot timpul, în subconștientul meu.

Doar Swannee știuse cât de fundamental nonuman eram. Reacția ei la această descoperire fusese un fel de demonstrație că sunt uman. Sperând să plece, mi-am asumat riscul să mă las descoperit. La început am crezut că fată nebună și pisica țicnită, care erau cu mine, nu reprezentau un pericol pentru secretul meu. Nici unul nu se aștepta să mă dezvălui în fața lui. Dar apoi apăruse Marie, împreună cu bănuiala nerecunoscută, dar cicălitoare, că simțea golul din mine. După aceea Bill, alt om adevărat, capabil să mă observe și să tragă concluzii. Porniarsk era prea străin. Și după el, ființele experimentale erau, prin definiție, făpturi fără suflet, astfel încât oricine, unul dintre oamenii adevărați, ar fi putut să-și spună, în orice clipă: *Uite cum se poartă cu Duminică! Nu-i șocant că exact în felul ăsta te aștepți să răspundă la afecțiune sau blândețe ființele experimentale?*

Pericolul cel mai mare venea din partea fetei. Mă cunoștea de prea mult timp și-l știa și pe Duminică. Existaseră semne ce dovediseră că mă cunoaște mai bine decât crezusem. Voiam s-o țin în preajmă, dar dacă n-aș fi făcut ceva, ea ar fi fost cea care m-ar fi observat, în relația mea cu Duminică. Ar fi tras concluzii după care nu m-ar mai fi putut răbda și aș fi pierdut-o pentru totdeauna.

Sigur, Tek dorise s-o ia cu el, ceea ce ar fi rezolvat lucrurile într-un fel care nu-mi convenea. În străfundul meu știam că Tek nu se compara cu mine. Nu reprezentase o amenințare adevărată. Existau o

mulțime de căi de a-l elimina, începând cu a-l urmări, a-l ucide pe el și a lua fata înapoi cu forța. Nu, Duminică fusese cel care a trebuit eliminat și avusesem grijă s-o fac. Stând singur, în timp ce zilele și nopțile treceau, am plâns nu din cauza lui, ci a amărăciunii că a trebuit să recunosc ce eram, deși reușisem atât de bine să mă ascund de mine însumi.

Ceilalți au fost răbdători. În locul lor, aș fi împușcat și îngropat individul ce însemna o gură suplimentară de hrănit și haine în plus de spălat. Dar ei erau altfel. M-au suportat, lăsându-mă să rătăcesc cum îmi plăcea, venind să mă ia când trebuia să mănânc sau să mă culc. Îmi lăsau toată singurătatea pe care o doream.

Sau, mai bine zis, am avut-o mult timp. Apoi izolarea mea a început să fie invadată. Nu știu când am devenit conștient prima oară de lucrul ăsta. Poate că văzusem silueta neagră, uscățivă, dar o ignorasem. A venit însă ziua în care l-am văzut pe Bătrân privindu-mă, ghemuit la umbra unei stânci (în momentul acela era iar vară) la vreo treizeci de yarzi.

Îmi amintesc că mă întrebasesem cum se eliberase. În subconștientul meu, rămăsese legat în stația de observare. Poate că-i dăduseră drumul, să se întoarcă printre tovarășii lui. Nu voiam să ies din ceata mea cenușie și să fac efortul de a-i întreba pe ceilalți despre el, așa că am decis să-l ignor. Stătea și mă privea. Am presupus că mintea lui limitată va obosi după un timp și voi scăpa de el. Am decis să-l ignor.

Dar el n-a obosit să mă privească și n-a plecat. Treptat, mi-am dat seama că se afla tot timpul în vecinătate, chiar dacă nu-l vedeam. Nu numai că se ținea după mine dar, după câteva săptămâni, a devenit evident că reducea distanța la care stătea.

Nu știu ce dorea, dar voiam să plece. Să mă lase singur, nu cu o imitație de om. Într-o zi obișnuia deja să se așeze la mai puțin de douăzeci de picioare de mine am lăsat mâna, care era ascunsă de trupul meu, pe o piatră cât un ou de găină. Am înhățat-o și am așteptat. Ceva mai târziu, când am crezut că nu-i atent s-a dovedit că mă înșelasem am ridicat-o și am zvârlit-o în el, cu putere. A ridicat o mână și a prins-o înainte să-l atingă. A prins-o fără să se străduiască prea mult. De atunci n-am mai încercat să arunc cu ceva în el. I se mișcase doar brațul. Nici măcar nu-și clintise umărul. Brațul lung, osos, se ridicase iar palma apucase piatra din zbor. Apoi îi dăduse drumul, descleștându-și degetele, cu indiferență. Între timp, ținuse ochii ațintiți asupra mea.

Fierbeam de furie. Iar acest lucru m-a adus înapoi la viață. Prima reacție a fost să-i cer lui Bill sau altcuiva să-l ia de acolo și să-l lege cu lanțul. Apoi mi-am dat seama că, dacă-și vor da seama că mi-am revenit, ceilalți vor dori să redevin om, alături de ei ceea ce m-ar fi pus în situația de a mi se descoperi secretul.

Am decis să scap singur de Bătrân. Am început să fac planuri. Un plan simplu și eficient: să iau un pistol, când nu mă vedea nimeni, să-l țin ascuns sub haină până puteam să-l împușc dintr-o poziție pe care n-ar fi ratat-o nici un orb. Când ceilalți vor dori să afle de ce-am tras, o să le povestesc că a vrut să mă atace și a trebuit să-l împușc, ca să mă apăr.

Sustragerea armei era o chestie simplă. Pistoalele și majoritatea carabinelor se aflau în rulota în care locuiam împreună cu fata, Marie și Wendy. A doua zi după ce mi-am făcut planul, am ales un revolver de 38, cu țeavă scurtă și l-am ascuns sub cămașă, la centură.

Cămașa era destul de largă ca să nu se vadă nimic. Apoi mi-am văzut de ocupația mea zilnică, de a-i părăsi pe ceilalți îndată după gustarea de dimineață și de a mă duce printre stâncile de la marginea dealului, la o jumătate de milă de tabără.

Fusesem tentat să merg mai departe ca de obicei destul de departe ca alții să nu audă zgomotul împușcăturii. Dar, dacă mă hotărâsem să-l omor pe Bătrân, nu trebuia să fac nimic neobișnuit, ca să nu devină bănuitor. Așa că m-am dus la locul obișnuit și m-am așezat la soare. L-am descoperit curând, la vreo treizeci de yarzi, într-un petic de umbră. Am rămas unde eram, ignorându-l ostentativ. După un timp, am găsit un motiv să privesc în direcția lui. Se afla mai aproape ca înainte poate la jumătatea distanței. Ciudat, dar nu-l văzusem niciodată mișcându-se... Când mă uitam, stătea așezat, nemișcat, de parcă ar fi stat acolo ore în șir...

Timpu trecea. Venise mai aproape dar nu destul de aproape. Se afla la mai puțin de cincisprezece picioare și nu mai înainta. Se afla în spatele meu, spre stânga, deci trebuia să mă întorc și să scot pistolul două mișcări care l-ar fi făcut să sară la adăpostul unuia dintre bolovanii mari, care ne înconjura.

Ziua aceea s-a terminat fără să se întâmple nimic. Eu stăteam, el stătea... Singura deosebire față de celelalte zile petrecute împreună, dar la distanță, era că mă concentram nu asupra ceții interne, ci calculând posibilitatea de a-l atrage în bătaia armei.

N-a cooperat. Ziua următoare, același lucru. La fel și-n cealaltă. Până la urmă, mi-am dat seama că era prea precaut sau prea neîncrezător ca să se apropie de mine altfel decât dintr-o parte. N-aveam ce face,

trebuia să aștept până va ajunge chiar lângă mine, sau în altă poziție vulnerabilă.

M-am gândit că trebuia doar să am răbdare. Până la urmă a ajuns unde trebuia, chiar dacă a înaintat câțiva inchi pe zi. I-au trebuit trei săptămâni ca să fie destul de aproape pentru a fi ținta pe care mi-o doream. Iar în cele trei săptămâni s-a petrecut ceva cu mine. Am descoperit că mă amuza situația în care ne aflam. Eram încă prins în capcana propriei mele suferințe, ca o muscă într-o pădure de hârtii lipicioase. Dar navigam între țărmurile strâmte ale plăcerii vânătorii. Într-o zi mi-am amintit de un poem la care nu mă gândisem de ani, pe care-l citisem când eram copil. Era al lui Rudyard Kipling și se numea „Balada lui Boh Da Thon”. Despre un bandit care fusese hăituit de trupele engleze săptămâni în șir. Existau câteva versuri care ni se potriveau foarte bine Bătrânului și mie:

Iar urmărirea de s-ar opri,

Boh și hăitașii prieteni ar fi...

Pentru prima oară, m-am trezit că-mi place Bătrânul. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru că-mi oferea ceva de dorit.

În cele din urmă a venit ziua când, privind cu coada ochiului l-am simțit, mai mult decât l-am văzut, la o lungime de braț de mine. Un braț de-al meu și, bineînțeles, la o lungime mai mică decât a brațului lui.

N-aveam cum să nu-l nimeresc, de la distanța aceea. Nici el nu se putea feri. Dar, ciudat, acum, când era exact unde dorisem, mă temeam mai mult ca oricând să nu-l sperii, să nu-l ratez. Eram emoționat, ca un puști la prima întâlnire. Am vrut să mă întorc și să-l privesc. A trebuit să fac un efort cumplit. Mult timp n-am reușit să-mi întorc capul spre el. Apoi, pe măsură

ce soarele urca pe cer, am început să mă răsucesc, încet, ca mișcarea unei statui de piatră în secole. Când soarele a ajuns exact deasupra noastră, nu-l privisem încă, deși simțeam silueta lui întunecată ca un fel de nor, ca o umbră, cu coada ochiului stâng.

În acest timp, mâna îmi alunecase, treptat, între cei doi nasturi de jos ai cămășii. Am împins-o până degetele reci au întâlnit pielea caldă a pântecelui, până când vârfurile degetelor au atins patul neted al revolverului.

Se făcuse amiază. Dar mi-era frică să nu spulber vraja.

Așa că am continuat să stau, fără să mă întorc în tabără, iar Bătrânul continua și el să stea, în timp ce soarele se mișca, iar răsucirea înceată, chinuitoare, aproape involuntară, a gâtului meu, continua... Parcă eram vrăjit sau blestemat... Mi s-a făcut teamă că ziua se va sfârși, iar eu nu voi reuși să mă întorc suficient ca să-l privesc în ochi, să-i rețin atenția secunde de care aveam nevoie pentru a scoate pistolul și a-l împușca. Ciudat, în momentul acela uitasem complet de ce voiam să-l ucid. Pur și simplu făceam ceva, așa cum un acrobat merge pe-o sârmă întinsă la mare înălțime.

Apoi nu știu de ce tensiunea s-a întrerupt brusc. Deodată am putut să-mi întorc capul cât de iute voiam.

M-am răsucit și m-am uitat drept la el.

Am avut un șoc. Uitasem că nu-l privisem niciodată atent. Figură de antropoid, cu păr negru, cu ceva din tristețea permanentă a gorilei, m-a privit și ea. Așa cum ar fi făcut-o un prieten, un om, peste o masă, la restaurant. Însă figura Bătrânului era acoperită de o blană neagră, avea nări roșii, dinți galbeni, ochi și mai

galbeni ochi la fel de galbeni ca ai lui Duminică.

Ochii aceia m-au înghețat pentru o clipă. Peste sufletul meu se întinsese o nouă paralizie pe care, pentru moment, n-am crezut că pot s-o înlătur. Apoi, cu un efort teribil, mi-am spus că nu-i Duminică sau ceva asemănător. Și am simțit cum mâna se întinde spre revolver.

Degetele au apucat patul armei. L-am eliberat din strânsoarea centurii în timp ce îl priveam drept în față, care nu-și modifica expresia și rămăsese uitându-se la mine.

A fost un moment în afara timpului. Fusesem prinși amândoi într-un tablou, muște acoperite de chihlimbar, țepeni și incapabili de mișcare cu excepția faptului că mâna continua să se deplaseze, de parcă ar fi avut o viață proprie, strângându-se în jurul patului revolverului, ridicând țeava spre figura din fața mea. În mișcarea aceea exista ceva inexorabil.

Într-o secundă urma să se termine totul... Dar în secunda aceea Bătrânul s-a întins și a pus mâna pe cămașa mea, peste mâna mea care ținea pistolul, oprindu-i mișcarea.

Apăsarea era doar o atingere calmă, aproape blândă. Simțeam puterea nemanifestată din degetele lui, dar nu mă strângea. Pusese doar mâna peste a mea, așa cum ar fi oprit un invitat la masă care voia să plătească el. Nu era felul de atingere care să mă împiedice să scot pistolul și să-l împușc, dacă aș fi dorit. Dar, nu știu de ce, m-am oprit.

Pentru prima oară am privit direct, în profunzime, în ochii lui.

Fusesem odată la grădina zoologică și mă uitasem în ochii unora din animalele de acolo. Acum nu mai

existau grădini zoologice și nici nu se vedeau semne că vor mai fi vreodată. Dar existaseră. Și atunci, privisem în ochii animalelor din cuști, îndeosebi în cei ai felinei mari, maimuțelor, urșilor și lupilor. De la câțiva pași. Existase în ochii aceia ceva ce nu descoperisem la oameni. Ochii aceia mă priviseră din cealaltă parte a universului. Poate erau plini de dragoste sau, uneori, de furie și teamă. Dar pentru mine fuseseră străini, despărțiți printr-o prăpastie pe care n-o putea traversa nici omul, nici animalul. Se uitau la mine fără judecară, fără speranță.

Dacă ar fi supraviețuit furtunii, iar soartă ar fi făcut să ne întâlnim, ar fi făcut cu mine ce le-ar fi permis puterea lor. Dacă aș fi murit, m-ar fi privit cum mor, pentru că n-ar fi putut face altceva, fie că aș fi fost dușmanul lor cel mai îndârjit sau prietenul cel mai drag. Ochii lor erau ochii ființelor încuiate singure în interiorul propriilor lor cranii, pentru toate minutele, toate orele vieții lor. Ca animale, nu cunoșteau și nu așteptau comunicarea la care se așteaptă oamenii, chiar când sunt înconjurați de dușmani de moarte.

Ochii Bătrânului erau ca aceia ochii unui animal încătușat. Însă în ei se afla ceva mai mult doar pentru mine. Ceva propriu nu dragoste, ca la Duminică, dar probabil la fel de puternic. Am recunoscut ce era, fără să fiu în stare să-i dau un nume apoi, brusc, am reușit.

Bătrânul și tribul lui, născuți în eprubete, fuseseră creați la marginea omenescului. La limita sufletului. Dintre toți, cel mai dotat era Alfa Primul, Bătrânul, cel mai inteligent, mai puternic și care-și puneă cele mai multe întrebări. Participase la monadă, când oprisem efectele locale ale furtunii de timp. De fapt, participase înainte să mi se alăture ceilalți oameni. Participase la

comunicare pentru prima oară în viața lui. Iar asta îi dăduse o poftă teribilă. Mi-am dat seama că, în tot acel timp, încercase să reia comunicarea cu mine.

De aceea, imediat ce fusese lăsat liber oricând se întâmplase începuse să mă caute, să se apropie puțin câte puțin, zi de zi, până ajunsese la o lungime de braț de mine. Și nu numai că stătea la o lungime de braț, dar întinsese brațul într-un gest aproape implorator, oprind pistolul cu care intenționam să-l ucid.

M-a întors pe dos. Pentru că înțelesesem, brusc, ce înțelesese el. Înțelesese de la început, datorită faptului că fusese părtaș la momentul potolirii furtunii de timp, mult mai mult despre mine decât bănuisem. Știuse că nu-l doream în apropiere. Știa că dorința mea de a scăpa de el putea fi ucigătoare. Știuse ce făceam cu mâna vârată sub cămașă.

Avusesem destul de-a face cu el ca să știu că puterea mea era ca a unui copil, față de a lui, deși aveam cam aceeași greutate. Ar fi putut să-mi ia pistolul fără nici un efort. Mi-ar fi rupt cu ușurință brațul sau ar fi putut să mă sugrume. Dar n-a făcut nimic. Venise doar mai aproape de cineva decât o făcuse vreodată până atunci, pentru a se ruga să-l accepte, să-i fie apropiat, tovarăș, dacă nu prieten.

În același moment mi-am dat seama că el înțelegea oricât de bizară și incredibilă ar fi părut această capacitate, doar din cauza perioadei deosebite cât făcuse parte din monadă mai bine decât oricine ce simțise Duminică pentru mine și ce simțisem eu pentru el. În ochii lui de om-animal am citit ce simțisem cu adevărat pentru Duminică. Și, în cele din urmă, m-am lămurit.

Avusesem dreptate în ambele feluri. Eram o

persoană care nu știa să iubească. Dar mă înșelasem crezând că, din cauza aceasta, nu iubisem pisica nebună. Am înțeles toate astea brusc, în clipa în care Bătrânul stătea ghemuit lângă mine, cu brațul lung întins peste cămașa mea, peste umflătura făcută de pumnul care strângea revolverul ce ar fi trebuit să-l ucidă. Zăgazurile din mine s-au sfărâmat brusc și am fost împins, jumătate din drum, spre țărmul omeniei. Doar jumătate de drum, dar asta însemna mult mai departe decât ajunsesem vreodată.

AM STAT ACOLO și am plâns, mult timp. Iar Bătrânul m-a așteptat, așa cum ar fi așteptat în munți, ghemuit într-o peșteră, să treacă furtuna. Când am terminat, eram iar sănătos. Cât puteam fi de sănătos în situația respectivă. Ne-am întors împreună în tabără. De atunci s-a ținut după mine mereu, de dimineața până seara.

Reușise să-mi spargă găoacea protectoare, pe care o ridicasem în jurul meu ca reacție la efortul intern uriaș de control al puterii ce fusese necesară pentru folosirea monadelor. Făcând acest lucru, descoperisem mușchi ai eului interior pe care nu știam că-i posed și mă liniștisem emoțional dorind să mă răzbun. Ca autoapărare la moartea lui Duminică, mintea mea se închisese față de exterior, până avea să vindece rănille psihice create de acea încordare. Acum, când îmi venise mintea la cap, motivele acelea mi-au părut ciudate. Ca și alte lucruri. Concluzia era că trebuia să fac multe cu mine însumi, dacă doream să continuu lupta cu furtuna de timp și cu universul.

Între timp eram obligat să reintru în lumea celor vii. Spre bucuria mea (și în același timp o nouă lecție de umilință) am descoperit că se descurcaseră foarte bine fără să-i îndrum eu. M-am trezit conducătorul a ceea ce putea fi numit un mic regat iar aceasta a însemnat doar începutul descoperirilor care mă așteptau.

Se întâmplaseră multe într-un an și jumătate, cât fusesem preocupat de mine însumi. Lumea era, cu

certitudine, iarăși lume. Când interferențele liniilor de timp mișcătoare încetaseră, comunicațiile prin radio legaseră iar continentele, având ca urmare descoperirea reciprocă a supraviețuitorilor. Erau mai mulți decât bănuisem. Continentul nord-american fusese acoperit de o rețea de regate mărunte, ca al meu, cu excepția Coastei de Vest, de la Baja California spre nord, până la jumătatea distanței spre Columbia Britanică din Canada. Fâșia aceea, ce se întindea la est până în Denver, iar în unele cazuri și mai mult, constituia un singur stat, sub suveranitatea unei femei ce se pretindea împărăteasă. Împărăteasa provenea din insulele Hawaii, care suferiseră mai puțin decât oricare parte a lumii de pe urma zidurilor de ceață și a schimbărilor temporale, provocate de furtună de timp. Insulele pierduseră doar două treimi din populație, spre deosebire de restul lumii, unde procentajul atingea 98-99%. Împărăteasa era chiar din Hawaii și preluase stăpânirea acolo cu ajutorul unei armate improvizate, din lepădături, apoi pornise să cucerească restul insulelor și Coasta de Vest a Americii de Nord.

Anglia și Irlanda păreau a fi pustii. Ca și nordul Europei, ce devenise un pustiu din cauza unei scurte epoci glaciare, apărute din cauza schimbărilor de timp, ce acoperise majoritatea continentului cu un strat de gheață, de la cercul arctic până în mijlocul Franței. Gheața dispăruse, dar rămăseseră oameni doar la sud de marginea înghețului. În zona Mediteranei și Africii de Nord se aflau doar familii izolate, împrăștiate. Restul Africii, ca și America de Sud, nu comunicau mai deloc, din care motiv Bill presupunea că fuseseră depopulate de furtuna de timp.

Rusia, India și întreaga zonă orientală fuseseră lovite

greu. Ca rezultat, decăzuseră într-un fel de stare agricolă, medievală, pașnică. Sate mici, risipite pe teritorii imense. Australia și Noua Zeelandă pierduseră aproape toate orașele, însă aveau un număr surprinzător de mare de familii care supraviețuiseră în interiorul continentului insulă. Dar oamenii aceia, deși legați prin aparatele proprii de radio, erau atât de risipiți, încât reprezentau familii individuale, ce trăiau izolate.

Bill făcuse o hartă pe un perete al clădirii întinse pe care grupul meu o numea „palatul de vară”. Locul acela constituia o construcție ciudată, clădită în parte din cherestea, în parte din blocuri de ciment luate dintr-un oraș pe jumătate distrus, aflat la vreo treizeci de mile, în care existase o fabrică de prefabricate din beton. Palatul avea majoritatea încăperilor cu podea de ciment și pereții goi. Dar Bill fusese un arhitect îndeajuns de bun ca să pună să fie trase țevi necesare nu numai pentru încălzire, dar și pentru aer condiționat, în timpul verii, precum și cabluri electrice. Cred că-mi dădusem seama de existența acelei hărți în timpul perioadei mele de rătăcire, dar n-o privisem cu interes până când Bătrânul îmi sfărâmasese cochilia. Când am văzut-o, m-am minunat că rămășițele omenirii putuseră intra în contact atât de repede.

Am mai descoperit ceva, ca produs secundar al trezirii la realitate și anume că lumea noastră nouă era înfometată de știri, iar eu reprezentam o asemenea știre. Între timp, toți oamenii de pe pământ care aveau radioreceptoare aflaseră cine adusesese efectele locale ale furtunii de timp în stare de echilibru. Știau cum arătam, cine îmi ținea locul, care era situația la noi. Am descoperit că eram considerat un fel de combinație

Între Einstein și Napoleon celebritatea numărul unu a planetei. Această admirație mi-ar fi provocat, în mod obișnuit, o părere exagerată despre mine. Dar, în situația aceea, însemna o glorie deșartă. Ca și cum aș fi fost încoronat rege al Pământului, pe o scenă goală în Hollywood Bowl, în fața unui auditoriu de cinci persoane, care aplaudau de zor. După ce am descoperit cu ce semănăm, mi-am scos din minte imaginea de personaj public și m-am concentrat asupra unor probleme mai apropiate.

Ciudat lucru: eu, care crezusem că nu pot suporta căsătoria, aveam două neveste. Legal, bineînțeles, nu mă însurasem cu nici una. Dar eram soți în toate sensurile cuvântului. Mai ales în ochii celor din jur. Marie și Ellen. Aș fi pariat că, dacă ar exista două femei care nu s-ar înțelege, ele ar fi. Marie era vorbăreață, banală și deși nu mi-a spus niciodată vârsta mai bătrână ca mine. Fata nu împlinise douăzeci de ani, era anormal de tăcută și nu recunoștea nici un fel de convenții sau reguli, în afară de ale sale. Nu înțelegeam ce-ar fi avut în comun. M-am întrebat din când în când, dar n-am reușit să găsesc răspunsul.

Își uniseră forțele într-un fel magnific, mai ales când trebuia să se alieze împotriva mea. Un exemplu tipic a apărut imediat după ce mi-am recăpătat rațiunea și m-am întors în lumea oamenilor. Cât fusesem inconștient, avuseseră grijă de mine, ca de un copil de trei ani. Acum, având inteligența normală, deși nu revenisem încă la viața normală, au decis amândouă, fără un cuvânt, că trebuie să-mi intre în cap că zilele în care fusesem îngrijit se terminaseră.

Asta n-ar fi însemnat nimic dacă ele ar fi revenit la mersul normal al lucrurilor, cel care existase înainte de

a stabili echilibrul furtunii de timp. Dar au mers la fel de departe în a mă lăsa să mă descurc singur, pe cât de departe merseseră în îngrijirea mea. Treaba a atins ridicolul.

De exemplu, în perioada în care mă obsedaseră trăirile mele lăuntrice, fusesem, cu excepția unor perioade rare, la fel de asexuat ca un eunuc. Când mi-am revenit, lucrurile s-au schimbat. În ziua în care Bătrânul m-a ajutat să mă eliberez, m-am trezit că așteptam să se facă seară, să mă retrag în rulotă. Nu mi dorisem niciodată mai mult de-o femeie în pat. Nu eram prea sigur dacă pentru noaptea aceea o doream pe fată sau pe Marie. Dar știu că doream una din ele. Însă când am ajuns în rulotă, Ellen nu se vedea, iar Marie se ascunsese sub pături, în patul ei, cu spatele la mine.

I-am suflat ușor în ureche, s-o trezesc și am întors-o spre mine.

— Nu în noaptea asta, a mormăit somnoroasă și și-a tras pătura peste cap.

Enervat, am părăsit rulota și m-am dus s-o caut pe Ellen. Am găsit-o după un timp, într-un sac de dormit, lângă un copac, cu pușca la îndemână. Refuzul lui Marie înlăturase ceva din gândurile mele trandafirii. Am lovit sacul, iar fata a deschis ochii.

— Ce faci aici? am întrebat-o.

— Dorm, a răspuns ea. Noapte bună.

A închis ochii și și-a tras capul în sacul de dormit.

Am plecat, furios și jignit. Atât le păsa de mine? Revenisem la normal și nimeni nu se sinchisea! De parcă ar fi preferat să rămân idiot, așa cum fusesem în ultimele optsprezece luni.

M-am întors în rulotă, am deschis dulapul în care se

aflau sticlele și am scos una cu burbon. Mi-am aprins un foc de tabără solitar în pădure, la marginea luminișului în care se afla rulota și silueta pe jumătate incompletă a palatului de vară și m-am apucat să mă îmbăt, sărbătorindu-mă singur. Dar n-a mers. M-am amețit fără să mă simt mai bine. În cele din urmă, m-am întors în rulotă și m-am prăbușit pe pat, fără a mă osteni să-mi scot cizmele.

Doar atât le păsa de mine, după ce trecusem prin ce trecusem..., am gândit, plin de amărăciune, în timp ce mă prăvăleam.

Abia când m-am trezit, târziu, cu gura uscată, cu o durere de cap înfiorătoare, în lumina soarelui ce se scurgea prin ferestrele rulotei, mi-am imaginat cum o fi fost pentru ele... Dacă eu fusesem fără femeie, cât a durat rătăcirea mea și ele fuseseră fără bărbat. Oare? Asta a fost o întrebare la care n-am vrut să mă gândesc, dar mi-am făcut o însemnare mentală să găsesc, mai târziu, răspunsul (nu l-am aflat niciodată). M-am sculat, m-am spălat, m-am ras, am schimbat hainele și am ieșit.

Nu numai că-mi interziseseră să le intru în pat, dar nici nu-mi lăsaseră de mâncare. Nu că aş fi fost incapabil să-mi gătesc, dar mă obișnuisem să mi se vâre lingurița în gură și am simțit trecerea la starea aceea de neglijare ca inutil de dură și abruptă. În frigiderul rulotei, care funcționa datorită generatorului cu benzină de afară, exista suc rece, ouă și cârnați conservați. Mi-am pregătit o hrană decentă, am spălat vasele doar ca să le dau peste nas, că pot să fiu independent apoi am ieșit, să văd ce se mai întâmplă.

Nu era nimeni în jurul palatului de vară. Nici fata, nici Marie. Nici măcar Wendy. Aveam impresia vagă că

În lunile trecute Wendy încetase să fie creatura mică, timidă, pe care o cunoscusem la început, că se transformase într-o tânără drăguță, ocupată în fiecare oră a zilei.

Am intrat în palatul de vară, m-am plimbat prin camere și l-am găsit pe Bill trebăluind la o planșetă mare, în camera cu harta pe perete. În încăpere se mai aflau trei dulapuri mari, un birou obișnuit, acoperit cu hârtii și un perete cu rafturi pentru cărți.

— Salut! i-am zis.

M-a privit peste ceea ce lucra, a pus jos stiloul și a coborât de pe scaunul înalt pe care stătuse. Ne-am strâns mâinile cu un formalism înspăimântător.

— Ce mai faci? m-a întrebat el.

— Bine. Foarte bine. Am privit prin cameră.

— Ai fost foarte ocupat...

— Da. Sunt multe de făcut.

— Iar tu le faci pe cele mai multe, presupun...

— Nu. N-aș putea îndeplini multe dintre responsabilitățile de aici, chiar dacă aș vrea. Tot ce fac este să mă ocup de învățământ, întreținere, aprovizionare și altele de felul ăsta. Marie și Ellen fac majoritatea treburilor administrative. Marie e un manager înnăscut iar Ellen...

S-a oprit.

— Spune mai departe, am zis, interesat. Spuneai că Ellen...

— E un fel de general înnăscut, a zis el, cu un accent ciudat. Poate ar fi trebuit să spun: un conducător de război înnăscut. A fost cea care s-a asigurat că toți oamenii noștri știu să-și folosească armele și că nici unul dintre vecinii noștri nu-și poate imagina că poate veni aici, să ia ceva de la noi.

— Vecini? Care vecini?

— La nord și nord-est sunt Ryanii și Tvlost Chord. La vest, Walinstadt. La sud, în mișcare spre est, Billy Proiec și tribul lui. Nu avem de ce să ne îngrijorăm, chiar dacă le-ar trece prin cap să se alieze împotriva noastră.

Mi-a aruncat o privire scurtă.

— Suntem mai mult de șase sute.

— Șase sute de oameni!

Mă dăduse gata! Remarcasem vag, în răstimpul care trecuse, că mica noastră comunitate crescuse. Dar bănuisem că ajunsese la patruzeci-cincizeci de persoane... Șase sute, în condițiile acelea, însemnat o mică națiune.

— De unde au apărut?

— Unii știau de noi încă din vremea când mai acționau zidurile de ceață. Sau auziseră de la alții. Atunci eram un grup bine dimensionat și bine echipat pentru a merge de colo-colo. După ce schimbările de timp s-au oprit, au început să vină, unii din curiozitate, alții pentru că doreau să ni se alăture.

A arătat spre dulapurile pline.

— I-am trecut pe fiecare în formulare de recensământ. De fapt, dacă vrei, poți să citești istoria vieții fiecăruia, până în momentul în care ni s-a alăturat. În urmă cu nouă luni i-am pus pe fiecare să completeze o fișă. Acum orice persoană, înainte de a fi acceptată aici, face același lucru. Am notat nu numai fapte, ci și grupă sanguină, antecedentele medicale, meserii și orice alte date care ne pot fi folositoare.

Mi-am scuturat capul. Mintea mea și eu reprezentam două entități diferite. Ultimul lucru la care m-aș fi gândit, la un grup de asemenea dimensiuni, ar fi fost

să aflu ce meserii avuseseră și grupă sangvină. Dar ar fi fost primul lucru la care s-ar fi gândit Bill. Avea o minte ordonată.

— N-ai nevoie de mine. După cum văd, te descurci singur.

Acum a dat el din cap.

— N-am făcut decât să ținem mașina în funcțiune, așteptând să faci tu ceva cu ea. Vrei să vezi ce-i aici?

— Da.

M-a condus afară din cameră, pe un coridor al palatului prin care nu mai fusesem sau dacă da, nu-mi aminteam și am ieșit pe o ușă. Acolo se aflau un jeep și un transportor militar. S-a așezat la volanul jeepului, iar eu m-am cățărat lângă el.

— Porniarsk lucrează aici, în spatele palatului, a zis Bill, în timp ce pornea motorul și se îndepărta, cu spatele, de clădire. Cred că am terminat cu el. Să-ți arăt mai întâi restul.

Am mers printre copaci, în zona joasă în care fusese așezarea ființelor experimentale. De când oprisem efectul furtunii de timp nu coborâsem, iar ceea ce am văzut a fost uimitor. Orașelul era încă acolo. Dar înconjurat de un gard imens, cu porți largi, prin care putea trece un camion. În spate, urcând spre deal, se găsea ceva ce putea fi numit oraș un oraș nou, din orice, de la case prefabricate la corturi.

— Mai târziu vom ridica niște clădiri uniforme, a zis Bill, acoperind zgomotul motorului, în timp ce urmam drumul trasat, dar încă nenivelat, ce cobora dinspre copaci. Deocamdată dăm mână liberă oricui e acceptat, cu condiția ca locuința și comportarea să respecte regulile sanitare și legile locale.

— Cine aplică legile locale? am întrebat, mirat.

— Oricine face parte din miliție, iar cei care fac parte din miliție execută sarcinile polițienești cu schimbul. E departamentul lui Ellen. Ar trebui s-o întrebi pe ea. Se ocupă tot timpul, se îngrijește să meargă totul bine. Din câte îmi dau seama, avem cea mai organizată comunitate din lume. Sigur, oamenii care sunt aici au dorit acest lucru. Toți cred că vei face miracole și că vor ajunge să dețină supremația, sau vor redobândi tot confortul fostei civilizații.

— Din cauză că am reușit să opresc furtuna de timp?

— O urmare logică a evenimentelor, a zis Bill, cu pronunția lui precisă a fiecărui cuvânt. Gândește-te în felul lor: tu ești vrăjitorul; Porniarsk, demonul care te ajută.

— Iar tu, marele vizir. Ellen, generalul armatei, iar Marie, regina numărul unu. Nu-i așa?

Bill a zâmbit:

— Îhî! a făcut el.

ÎNTRE TIMP, ajunsesem la porțile așezării ființelor experimentale.

— Cum ați reușit să le capturați?

— Nu-s închise, mi-a răspuns Bill. Gardul e menit să le apere, în situația în care nou-veniții n-ar avea atâta minte ca să le lase în pace. Sau dacă am fi atacați. Pot să-și încuie porțile și să fie protejate, cât de cât, până am reuși să izgonim agresorii. Se pare că i-au înțeles perfect rostul.

M-a privit cu coada ochiului.

— Cred că Bătrânul poate să comunice cu ceilalți. Oricum, ne-am înțeles bine cu făpturile astea, după încetarea efectelor furtunii de timp.

În fața clădirilor stăteau doar câteva ființe experimentale. Ne-au privit, solemne, în timp ce treceam, dar n-au făcut vreo încercare să vină spre noi sau să fugă înăuntru. Jeepul mugea, în timp ce înainta pe strada principală, printre clădirile heterogene ale comunității umane. Opt-nouă copii ridicaseră zmeie, într-un luminiș pe jumătate înconjurat de copaci, chiar lângă sat. Imaginea arăta atât de normală, din vremurile de dinaintea furtunii, încât m-a impresionat.

— De unde au apărut copiii ăștia?

— Au venit împreună cu oamenii care ni s-au alăturat, a răspuns Bill, oprind mașina în fața unei barăci din tablă ondulată. Iar anul trecut s-au născut câțiva. E adevărat că aceia sunt prea mici ca să se

joace. Ponderea copiilor față de adulți e redusă. Nu-s decât vreo douăzeci...

Am încercat să recunosc o siluetă familiară printre puștimea ce se zbenguia.

— Wendy nu-i aici?

— Nu cred, a răspuns Bill, fără să se întoarcă. A ieșit, probabil să plimbe câinii. Acum îi conduce ea. S-au obișnuit și-o urmează pretutindeni. Marie crede că-i bine. Și eu. Câinii o apără. Asta-i clădirea guvernului. Să intrăm!

A coborât din jeep. L-am urmat și am urcat cele trei trepte din lemn, intrând pe ușa principală a barăcii. Parcă nimerisem într-un birou obișnuit. În spatele unei bariere joase din lemn se aflau cinci pupitre, la care stăteau trei bărbați și două femei. Băteau la mașină sau studiau hârtii. Pe un perete, un dulap cu fișiere, iar într-un colț, un copiator.

— De unde aveți curent? l-am întrebat pe Bill, pentru că mașinile de scris erau electrice, iar copiatorul părea să aibă nevoie de cel puțin două sute douăzeci de volți.

— Am construit un generator mai mare, cu benzină, a răspuns el, deschizând o ușă din împrejmuirea din lemn. Până-n toamnă, o să terminăm un baraj pe râu și o să avem o hidrocentrală, care o să acopere toate nevoile noastre.

M-a condus pe un coridor, cu câte două uși pe fiecare latură și a deschis-o pe prima din dreapta.

— Rezerve, a zis el.

Am privit înăuntru. O magazie. Majoritatea materialelor constau în rechizite de birou, dar am văzut și teancuri de pături și alte obiecte casnice. Un rastel încuiat, fixat pe peretele din fund, plin cu

carabine. Lângă el, unul mai scund, cu pistoale. Am închis ușa și m-am îndreptat spre următoarea.

— Comunicații, a zis el, scurt și m-a condus într-o cameră în care se aflau două femei, una tânără și una de vârstă mijlocie.

Încăperea era plină de echipament radio care, pentru un amator ca mine, părea impresionant.

— Bebe, Jill, acesta-i Marc Despard, m-a prezentat Bill.

Cele două și-au ridicat privirea de pe aparate, zâmbindu-mi. Bill m-a zorit să ieșim.

— Aici, a spus el, ciocănind la a doua ușă din stânga, se află...

— Intră! a răspuns vocea lui Marie.

Bill a zâmbit și mi-a făcut loc să intru. Marie stătea în spatele unui birou mare, cu niște hârtii în față, într-o cameră ce semăna cu una obișnuită dintr-o incintă administrativă. Se uita, pe deasupra dosarelor, la un bărbat slab, care avea, probabil, doi metri când stătea în picioare. Dar în momentul acela era așezat. Purta o bluză albă și pantaloni de aceeași culoare.

— Bine ai venit, Marc, a zis ea și a continuat discuția întreruptă. Trebuie să-i faci să înțeleagă, Abe, că dacă vor provizii să-și gătească singuri, trebuie să respecte regulile noastre, nu ale lor. N-o să accept irosirea hranei, nici alimentație nepotrivită sau încălcarea altor legi. Trebuie să-ți prezinte, spre aprobare, meniul pentru săptămâna următoare și dacă ești de acord, autorizezi livrarea proviziilor necesare pentru ce și-au propus să gătească. Ai înțeles?

— Da, a răspuns Abe, cu o voce profundă, domoală, cu o urmă de accent est-european.

Marie s-a uitat iar spre mine.

— Marc, acesta-i Abe Budner, directorul serviciului pentru hrană și șef al bucătăriei comunității. Sper să pregătim niște oameni care să-l scutească de muncă de la bucătărie.

Abe Budner se sculase, încet și solemn, în timp ce vorbise Marie. Ne-am strâns mâinile, apoi s-a așezat iar.

— Îi arătam ce-i aici, a explicat Bill.

— Foarte bine, a răspuns sec Marie. N-am timp de vorbă. O să-ți povestesc despre toate după-amiază, Marc.

Și cu asta, a terminat cu noi. Am plecat.

— Acesta, a zis Bill, ciocănind la ultima ușă, e biroul lui Ellen.

Am așteptat, dar n-a răspuns nimeni. Ușa de la capătul coridorului s-a deschis.

— Doriți ceva? a întrebat o voce.

M-am întors și am văzut un tânăr de vreo optsprezece ani, în pantaloni de culoare închisă și bluză kaki, cu doi nasturi de bronz pe partea stângă a gulerului.

— Ellen a plecat spre granița cu Ryan, a zis băiatul. Pot face ceva pentru dumneavoastră?

— Acesta-i Marc Despard, Doc, a zis Bill.

— Marc Despard? Sunt încântat să vă cunosc, domnule! a zis Doc, agitat și energic, scuturându-mi mâna. Doream să vă întâlnesc!

— Acum ai făcut-o, am răspuns eu.

Nu prea îmi plăcea tipul.

— Doc e adjunctul lui Ellen, m-a lămurit Bill. Se numește Kurt Dockwiler, dar îi spunem Doc. Are grad de căpitan în miliție.

— Da? am făcut eu.

— Voiam să-i arăt biroul lui Ellen, a adăugat Bill.

— Bine. Intrați, a zis Doc, trecând pe lângă noi și deschizând ușa.

L-am urmat și m-am oprit în prag.

Nu știu la ce mă așteptasem, dar camera lui Ellen era o încăpere simplă, utilitară, cu dulapuri obișnuite, un birou gol și câteva scaune în fața acestuia, de parcă abia ținuse o consfătuire.

— Dacă vrei s-o aștepți, se întoarce în douăzeci de minute. Să trimit la bucătărie după cafea sau ce doriți...

— Nu, doar m-am uitat. O s-o văd diseară.

— Sigur, a răspuns Doc și m-a însoțit pe coridor. Dacă pot fi de folos în vreun fel, domnule Despard, centrul de mesaje mă găsește oricând.

— Am să țin minte, i-am răspuns urcându-mă în jeep.

Bill a pornit motorul și am plecat.

— Câți ani are? l-am întrebat.

— Nu știu exact. Douăzeci sau douăzeci și unu.

— Arată de-o vârstă cu Ellen.

— Nu-i nimic rău în asta...

M-am uitat la el. Dar figura îi era nevinovată, fără vreo expresie deosebită.

— Am fost surprins că o funcție ca asta n-a fost acordată unui om mai în vârstă.

— Avem și oameni mai în vârstă, a răspuns Bill, conducând jeepul spre palatul de vară. Majoritatea au familii, ceea ce nu-i recomandă pentru o ocupație foarte riscantă. Și nici unul n-are calificarea lui Doc.

— Calificare?

— Tatăl lui a fost militar de carieră. Doc a învățat multe despre arta militară, fiindcă a crescut în diferite

baze militare. Pe de altă parte, are centură neagră la judo și a urmat cursuri de supraviețuire. E și alpinist...

Nu aveam ce să răspund. Am tăcut tot restul drumului, având senzația că fusesem nedrept față de Doc.

— Să-l vedem pe Porniarsk, a zis Bill, oprind jeepul lângă palat. Nu te-am dus mai întâi la el pentru că am crezut că Marie sau Ellen voiau să-ți arate cum merg lucrurile în domeniul lor. Pe Porniarsk poți să-l vezi oricând.

Am simțit căldura unei vechi afecțiuni, gândindu-mă la avatarul străin. Porniarsk, cu înfățișarea lui urâtă de bulldog și răspunsurile lipsite de emoție, reprezenta un punct deosebit de stabil în universul meu schimbător, explozibil. L-am urmat pe Bill în palat, amintindu-mi că timp de un an și jumătate nu-l căutasem nici măcar o dată pe Porniarsk și că-l întâlnisem doar de câteva ori.

Camera în care m-a condus Bill era mare, cât toată baraca pe care o văzusem în sat. O încăpere dreptunghiulară, cu podeaua, zidurile și tavanul vopsite în alb, cu un șir de ferestre într-o parte. Pe ceilalți pereți, echipamentul care fusese în stația de cercetare. Probabil că Porniarsk îl adusese aici.

Însă privirea mi-a fost atrasă nu de echipament, nici de figură prietenoasă a lui Porniarsk, ci de o cutie cu pereți transparenți, lungă de vreo douăzeci de picioare, lată de șase și înaltă de trei, aproape plină cu o substanță cenușiu-albastră. Când m-am apropiat, am văzut că era un lichid. Mai era acolo o lentilă concav-convexă, un *menisc*. Și un tub negru, ce pornea dintr-o margine și intra în lichid, prezentând deformarea unghiulară a unui băț vârat în apă. Porniarsk lucra ceva, lângă bazin. S-a întors și a venit spre mine, când

am intrat.

— Cum te simți, Marc? a întrebat, cu vocea lui lentă, ciudată, ca de obicei, cu timbru metalic al glasului și intonație bizară.

— Acum, bine. Dar tu?

— N-am nici un motiv de a fi altfel decât de obicei.

— Bineînțeles. Cum merge treaba?

— Am făcut câteva lucruri. Însă nimic cu un succes deosebit. Dar progresul adevărat nu-i dramatic, ci constă în pași mărunți, zilnici, care duc la o împlinire, după un timp...

— Da, am răspuns, gândindu-mă la experiența pentru care avusesem nevoie de un an și jumătate ca s-o înțeleg. Sunt multe lucruri despre care aș vrea să discutăm.

— Sunt bucuros să aud asta, a zis Porniarsk. Și eu am dorit să vorbesc cu tine. Aș progresa mai iute dacă aș lucra împreună cu o minte primitivă. Iar singura minte primitivă pe care o avem e a ta.

— Doar eu?

Mă enervase, dar în același timp simțeam o oarecare plăcere.

— Mințile primitive pot fi dezvoltate sau descoperite de activitatea monadei. Celelalte minți implicate în gestalt pot doar intra în rezonanță, amplificând-o pe a ta, fără să se dezvolte. Așa că am fost obligat să mă descurc cu minți rezonante. De fapt, m-am limitat la una, care nu era ocupată cu alte sarcini.

A întors capul și a făcut semn spre un colț. M-am uitat și l-am văzut pe Bătrân, cățărat pe scaun, în fața unei console luată din stație, cu casca pe cap.

— Alfa Primul, a zis Porniarsk. Principalul meu colaborator. Din fericire, s-ar părea că-i place să fie

conectat la echipamentul de aici. În timpul zilei nu-l pot folosi. Am înțeles că a stat pe lângă tine, aproape tot timpul. Dar noaptea vine aici, din proprie inițiativă, să lucreze cu mine.

M-am uitat la Bătrân. Stătea liniștit pe scaunul din fața consolei, cu o siguranță bizară de parcă ar fi fost un tron, iar el rege.

— Ce poți învăța de la el?

— Nu contează ce pot învăța *de la* el, a răspuns Porniarsk, ci ceea ce pot învăța *prin* el. Așa cum aș dori să învăț și să descopăr lucruri prin intermediul tău pentru că, deși ești o minte primitivă, mă aștept să înveți, să adaugi cunoștințele câștigate de tine la ale mele.

S-a oprit un moment, apoi a continuat:

— De fapt, trebuie să subliniez că puterea mea de a învăța e limitată de instrumentul care sunt eu. Ca avatar al lui Porniarsk, am doar o anumită arie conceptuală. Pe de altă parte, Marc, aria ta conceptuală reprezintă pentru mine ceva necunoscut. Poate fi mai mică decât a lui Porniarsk adică a mea dar poate fi mai mare. Poate fi infinită, în sensul că poți s-o extinzi, cât timp vei face efortul de a o lărgi. Și cu asta am ajuns la o problemă foarte importantă.

S-a oprit iar. De data asta n-a continuat imediat.

— Ce problemă? a întrebat, în cele din urmă, Bill.

— Problema dacă Marc, a zis Porniarsk, cu glasul acela lipsit de intonație, după experiența cu monada, dorește să continue explorarea într-o zonă în care mintea devine realitate și în care-i imposibil să trasezi o linie care să definească schimbarea definitivă.

— O să-ți răspund.

Îmi dădusem brusc seama că, deși nu mă îndoisem

că voiam să cercetez mai profund furtuna de timp și tot ce era legat de ea, în ultimul timp ocolisem gândul că, mai devreme sau mai târziu, urma să mă întorc la muncă.

— N-am marșarier. Singura cale e drept înainte. Nici măcar statul pe loc nu-mi place.

— În cazul acesta, a zis Porniarsk, ne așteaptă o sarcină grea.

— Mie îmi convine.

— Am presupus de la început că va fi așa. Atunci, poate discutăm chiar acum despre principiile implicate și cum ne putem implica și noi.

— Sigur. Asta se leagă de ceva pe care doresc să-l fac ceva ce trebuie să fac.

— Dacă îmi permiți, am simțit asta de prima oară, când ne-am întâlnit. Dar universul e mult mai mare decât crezi tu, sau orice entitate din timpul tău. Dacă n-ai fi un individ foarte neobișnuit, aş spune că ești prea îngâmfat, având ambițiile pe care le bănuiesc.

— Ți-am spus că trebuie să fac ceva. Dorim amândoi același lucru. Să stăpânim situația anormală a timpului.

— Corect, dar amintește-ți ce ți-am spus, dacă n-ai fi un individ neobișnuit, nu mi-aș irosi energia cu tine. Nu pentru că n-aș fi interesat, ci pentru că ar fi o pierdere de timp. După standardele noastre, ești arogant, Marc. În parte, pentru că îți cunoști propria capacitate. În parte, datorită unui caracter dificil, sfidător, datorat faptului că alții nu văd ceea ce vezi tu. Te înțeleg, dar este un lucru pe care trebuie să-l depășești, dacă vrei să capeți identitatea primară deplină, de care ai nevoie.

— Vom vedea...

Dorisem atât de mult să discut cu el. Aveam multe să-i spun. Cel mai mult voiam să discutăm despre ceea ce se întâmpla când, ca în vremea când mă ocupam de tranzacții la bursă, aveam chef aproape simțeam, că trebuie să fac un lucru, să stăpânesc furtuna de timp. Dar spiritul lui critic m-a oprit.

— Zici că-i un fel de reprezentare a furtunii? am spus, întorcându-mă spre bazin.

— Da.

— Nu văd nimic.

— Acum nu funcționează. Dar o să-l pornesc, pentru tine.

S-a dus la panoul de comandă, în capătul încăperii și a atins, cu vârful tentaculului de pe umăr, diferite taste.

— Ce vei vedea, a spus el, întorcându-se lângă mine și Bill, reprezintă o imagine a furtunii de timp. E realizată de echipamentul care a fost în stație. Privește în bazin. Nu la el, ci în el.

Privisem deja și-mi dădusem seama de eroare. Mă uitasem la el ca la un bazin cu pești, din afară. Dar echipamentul acela avea nevoie chiar avea nevoie, pentru că-l simțeam pornind, simțeam cum îmi atrage atenția psihic, așa cum o funie m-ar fi tras fizic de un observator care să privească dinăuntrul lui.

În primele semne ale activării nu era nimic senzațional. Vedeam doar mici scânteieri, ca niște fulgere miniaturale, sau ca acele sclipiri de lumină înregistrate de nervul optic când închizi ochii și-ți apeși degetele pe pleoape. Acele luminițe se îțeau ici-colo, prin albăstreala substanței ce umplea bazinul. Brusc, m-am trezit că lichidul albastru-cenușiu nu era deloc lichid. Ceva complet diferit, un gaz greu, poate... Mi-

am dat seama că nu avea culoare. Iar forma, funcție de atitudinea subiectivă a privitorului. Pentru mine, se făcuse aproape complet negru, negrul spațiului cosmic lipsit de lumină. Brusc, m-am pierdut în el, de parcă devenise întregul univers, iar eu stăteam, invizibil, în centrul lui.

Scânteierile mici erau forțele furtunii de timp, ce acționau. Se multiplicaseră în ochii mei, așa cum punctul meu de vedere mișcase punctul lor central. Umpluseră bazinul în toate direcțiile, numărul lor fiind finit, dar atât de mare, încât cu greu le puteai percepe. Am înțeles că priveam toți vectorii furtunii de timp depline, în acțiune. Și, în vreme ce priveam, am început, încet, să sortez mișcările lor în modele ca și cum aș fi privit cu ochii unui sălbatic din epoca de piatră un mesaj apărând scris pe un perete. Și în timp ce îl priveai, căpătai îndemânarea de a-l citi, de a înțelege limbajul în care fusese conceput, încât semnele întâmplătoare începeau să se alinieze într-un cod purtător de informație. În timp ce priveam, furtuna de timp începuse să aibă înțeles prea mult înțeles, un înțeles prea larg pentru că mintea mea să-l cuprindă. Ajunsesem să citesc mesajul, dar acesta transmitea lucruri prea mari pentru înțelegerea și experiența mea.

Vedeam că se întâmplă două lucruri. Două mișcări separate caracterizau modelul furtunii ce se întindea. Una era ca un val, ca întinderea unei unde create de o piatră aruncată într-o baltă, ce se împrăstia. Cealaltă semăna cu răspândirea unor crăpături într-o matrice cristalină. Cele două modele de dezvoltare aveau loc simultan și amândouă erau complexe. Valurile erau multiple și acționau la nivele și intensități diferite. Creau vâltori în puncte de pe linia lor de înaintare,

acolo unde întâlneau materie solidă și, mai ales, când dădeau peste corpuri gravitaționale, precum stelele. Pământul avusese vârtoarea lui proprie, iar noi reușisem să punem în echilibru doar forțele din vârtoarea aceea.

Efectul de cristal spart se intensifica și el în jurul surselor de gravitație. Asupra acestui efect, ce amenința rezultatul final al furtunii, ne avertizase Porniarsk la început situația în care fiecare particulă reprezenta o variantă temporală a particulelor din jur. Crăpătura se întindea și diviza universul în modele de o complexitate tot mai mare, până când materia implicată se reducea la elemente invizibile.

Atât am văzut și am înțeles din ce se petrecea în bazin. Dar, în procesul de a înțelege atât de mult, mintea mi s-a încordat până a cedat. Am avut imaginea fugară a universului în flăcări, răsucindu-se în jurul meu atât de iute, că nu-l puteam observa... și m-am trezit pe podea, simțindu-mă ca și cum aș fi fost aruncat de mâna unui gigant. Capul greu, de gargui, al lui Porniarsk, se afla lângă mine, la câțiva inchi de ochii mei.

— Acum îți dai seama de ce ai nevoie să te dezvolti? a întrebat el.

Am încercat să mă ridic.

— Stai liniștit, am auzit vocea speriată a lui Bill, care se afla alături, în cealaltă parte. Avem un doctor adevărat. O să-l chem prin radio, din camera de comunicații. Sosește în douăzeci de minute...

— Mă simt bine, i-am răspuns.

Am reușit să mă ridic în picioare. Privind dincolo de Porniarsk, am zărit o masă de blană neagră, la baza consolei, cu casca încă pe cap.

— Hei, Bătrâne! am strigat, îndreptându-mă spre el, urmat de Bill și Porniarsk.

Când am ajuns, se afla încă pe podea. I-am scos casca. Își revenea. Ochii căprui mă priveau.

— Sigur, a zis Porniarsk. A constituit o monadă cu tine și acum...

Bătrânul era bine. A continuat să mă privească, după ce i-am scos casca, apoi s-a ridicat, ca și cum nu i s-ar fi întâmplat nimic. După cum arăta, după ce fusese zguduit de ceea ce ne doborâse pe amândoi, părea că are o constituție mai solidă decât a mea. Mie îmi tremurau încă genunchii.

— Aș vrea să stau jos...

— Pe aici, m-a condus Bill.

Am ieșit din cameră și am pomit pe coridor, cu Bătrânul după noi. Am ajuns la o ușă grea, solidă, pe care n-o mai văzusem. Bill a scos o cheie, m-a privit o secundă, cu o timiditate pe care n-o văzusem niciodată la el, a descuiat și a deschis ușa.

— Intră.

Am pășit înăuntru, cu Bătrânul după mine și m-am oprit.

Camera pe care o descuiase Bill era îngustă și lungă. Unul dintre zidurile mai lungi se compunea doar din ferestre. Una lângă alta, astfel încât peretele era aproape numai sticlă. Iar ce se vedea prin el îți tăia răsuflarea. Văzusem și înainte ce vedeam acum, dar nu din această poziție aparte.

Din locul în care mă aflam în cameră, privirea mea cuprindea panta ce începea lângă palat, pe deasupra centurii de copaci, spre imaginea familiară a satului ființelor experimentale și a orașului omenesc. Dar ajungea mai departe pentru că din cameră puteam

vedea printr-un luminiș către spațiul liber de după tufișuri, care se întindea spre orizont, împărțit de un drum ce nu fusese acolo cu un an și jumătate în urmă. Drumul se îndrepta, ca o linie cenușie, spre locul unde se întâlneau cerul și pământul. Pe el, la vreo milă, un vehicul mic ce venea spre noi, urmat de un nor de praf, ca o coadă de veveriță.

— Cum ți se pare? m-a întrebat Bill.

— Minunat! am răspuns și așa era.

M-am întors și am privit interiorul camerei. Un covor pe jos, câteva fotolii capitonate, confortabile. Mi-am dat seama că nu mai văzusem de mult o mobilă comodă. Genul de mobilă pe care-l strânsesem noi consta în scaune portabile, utilitare, rezistente și mese simple din lemn sau metal. În camera aceea erau lucruri masive, opulente, menite unor ore de odihnă.

Dar acolo nu se găsea doar mobilier. Majoritatea spațiului disponibil de pe podea fusese ocupat de cărți și lăzi cu cărți. Câteva mii de volume, răspândite în jur. Grămezile se strecurau printre fotolii, până lângă căminul masiv din piatră, așezat în mijlocul zidului opus ferestrelor. Focul nu fusese aprins, dar existau surcele și bușteni. La capătul zidului, destinația finală a cărților: două biblioteci, din tavan până în podea, încastrate în perete, umplute cu volume. După polițele ce se întindeau în fața mea, urmau să existe trei pereți ticsiți cu cărți.

— Stai jos, a zis Bill.

M-am așezat într-un fotoliu îndreptat spre ferestre, să privesc peisajul. Vehiculul mic, pe care-l văzusem, o furgonetă se apropia de oraș. Deodată, a răsunat muzica Marii Porți din Kiev, din *Tablouri dintr-o expoziție*, de Musorgski, umplând toată încăperea.

— Cred, a zis Bill, din spatele meu, că trebuie să avem un loc în care doar să stăm...

Era încă jenat. Tonul vocii lui conținea pe jumătate o scuză, pe jumătate întrebarea dacă îmi plăcea.

— E nemaipomenit, Bill, i-am spus și, întorcându-mă, l-am văzut lângă perete, privind și el afară. Cine a făcut toate astea?

— Eu singur, a răspuns.

L-am privit îndelung. Știam că se pricepe la multe, dar nu mi-l imaginasem că dulgher, zidar sau meseriaș în general. S-a uitat iar la mine, ferm.

— Am dorit să le fac o surpriză oamenilor. Numai că păraai atât de afectat de cele prin care ai trecut, încât... N-o mai arăt nimănui, până nu termin totul, până nu pun cărțile în rafturi și toate celelalte...

— Să știi că încăperea asta reprezintă cea mai bună idee pe care ai avut-o!

Chiar așa era. Dacă există cineva căruia îi plăcea să citească, eu eram. Nu mai priveam peisajul, ci cărțile. Începusem să simt în mine o ațătare pe care n-o mai crezusem posibilă. Cărțile îmi sugerau un milion de lucruri, mă chemau cu un milion de voci. Poate doar câteva urmau să-mi spună ceva despre lucrurile pe care trebuia să le cunosc. Dar numărul lor nu avea importanță. Era vorba despre lupta mea cu furtuna de timp, iar eu reprezentam omenirea. Și ceea ce fusese omenirea se afla înscris în codurile de semne negre pe hârtie albă, care umpluseră, cândva, bibliotecile de pe întreg pământul.

Am dorit brusc să știu un milion de lucruri. Îmi simțeam gâtul uscat și capul înfierbântat, ca unul însetat, pierdut în pustiu.

CITEAM ULTIMUL PARAGRAF din nuvela lui Joyce, „Mortul”, din culegerea *Oameni din Dublin*:

Ningea peste toată Irlanda. Zăpada cădea în fiecare parte a podișului central, întunecat, peste colinele fără copaci, cădea lent peste mlaștina Allen și, mult spre vest, cădea lent în valurile întunecate, zbuciumate, ale Shannonului. Cădea și peste fiecare bucată a cimitirului îndepărtat, de pe deal, unde fusese înmormântat Michael Furey. Se așezase, groasă, pe crucile strâmbe și pe pietrele de mormânt, pe vârfurile porțiței și pe mărăcinii uscați. Sufletul lui a tresărit ușor auzind zăpada căzând lent peste univers, căzând lent, ca o coborâre a sfârșitului definitiv, peste cei în viață și peste cei morți.

Se afla ceva acolo, mi-am spus, plin de certitudine. Exista ceva acolo. O anumită bucată din omenire și din Tot. Ceva mic, dar ceva.

Am lăsat cartea jos și am descoperit cuvintele lui Ernest Hemingway, în primul paragraf din *Adio, arme*.

Spre sfârșitul verii aceluia an, am locuit într-o casă dintr-un sat, de unde vedeam, dincolo de râu și câmpie, munții. În albia râului se aflau pietriș și stânci, uscate, albe în soare, iar apa era limpede, iute și albastră. Trupele treceau pe lângă casă, coborând pe drum, iar praful pe care-l ridicau acoperea frunzele copacilor. Și trunchiurile erau prăfuite, iar frunzele au căzut devreme în anul acela...

Ceva... Am continuat să caut.

Hui-Nan Tzu scrisese, cu două secole înainte de Cristos:

Înainte ca pământul și cerul să ia formă, totul era neclar și amorf. De aceea s-a numit Marele Început. Marele Început a produs vid, iar vidul a produs universul... Esențele combinate ale cerului și pământului au devenit yin și yang...

Sigmund Freud:

Nimeni n-a invocat, ca mine, cei mai răi dintre demonii pe jumătate domesticiți care locuiesc în sufletul omenesc...

Tennyson, în *Moartea lui Arthur*:

*Apoi, așa cum la patul unui mort, după jale
Urmează tăcerea suferinței, sau moarte,
Sau leșin asemeni morții, așa pe tot tărâmul cela,
În afară de șoapta mării agitate,
S-a-ntins tăcere de mormânt. Dar când ziua durerii
S-a întunecat către amurg, iscatu-s-a
Amarnic vânt din nord, ce-a risipit
Întreaga ceață și vântul ridicat-a
Mareea, iar regele cărunț privit-a câmpul
De luptă. Nimeni nu mișca acolo...*

Einstein, *Eu cred*:

Nu-i suficient să înțelegi știința aplicată pentru ca munca ta să sporească bunăstarea omenirii. Grija pentru om în sine și soarta lui trebuie să constituie interesul principal al tuturor țelurilor tehnice... iar creația minții noastre trebuie să fie o binecuvântare, nu un blestem pentru omenire. Să nu uitați asta, în ceața graficelor și ecuațiilor...

— Simți? I-am întrebat pe Bătrân, în timp ce stăteam singuri în biblioteca lui Bill. Simți și tu asta aici sau în

alt loc?

M-a privit cu ochii lui căprui, sălbatici, pătrunzători, fără să răspundă. Nu era tovarășul potrivit pentru căutarea la care mă gândeam. Doar o remorcă, o anexă, care spera s-o car până la locul care să-i potolească setea de înțelegere acea sete fiind o parte a ceea ce trezise monada în el. Blestemul lui consta în faptul că nu era complet om, dar nici complet animal, ca Duminică, animal care putea iubi, suferi sau muri fără să-și pună întrebări. Exista în el ceva ca o povară vizibilă. Știa că depindea de mine. După o clipă și-a pus mâna lungă pe genunchiul meu, într-un gest aproape implorator, ce-i devenise obișnuit în ultima vreme și care mă întorcea pe dos de fiecare dată.

Am continuat tot așa. El ținându-se după mine, eu absorbit de cărțile din bibliotecă și de cele pe care mi le adusese Bill, din teritoriul înconjurător. Căutam ceva încă nedefinit. Aveam doar simțământul că trebuie să fie acolo, ascuns în depozitul uriaș al filozofiei și literaturii. Dar găseam doar fire, bucăți și părți de gânduri, ca praf de aur și grăunțe pierdute, rămase în urma caravanei de cunoștințe după care umblam.

În primele zile nu m-am îngrijorat. Dar, după o săptămână sau două, m-a uimit faptul că nimeni, nici Marie, nici Bill sau Ellen, nu-mi ceruse să preiau conducerea comunității. Uimirea a atras după ea un strop de dezamăgire și sentimentul rușinos al ușurării. Am fost supărat că nu simțiseră lipsa ajutorului meu. Dar în același timp simțeam, în sinea mea, că făceam un lucru mult mai important decât munca de administrație. Iar culorile verii de dincolo de ferestre s-au transformat în cele ale toamnei, apoi au decăzut în cafeniul murdar al ierbii de iarnă și albul ocazional al

zăpezii, în care doar nuanțele diferite ale coniferelor mai înviorau peisajul. Apoi am ajuns să înțeleg că prezența mea era necesară, să zicem, doar în ocazii festive.

Una dintre acestea se numea Ziua Recunoștinței, deși fusese stabilită, prin acord, pe 10 decembrie și reprezenta începutul a trei săptămâni de sărbătoare, care se sfârșeau cu ziua Anului Nou. La ospățul din Ziua Recunoștinței din anul acela am avut ca oaspeți, în palatul de vară, conducători și șefișori ai comunităților înconjurătoare, pe care mi le înșirase Bill.

Conducătorii erau de toate categoriile. Merry Water, de la Tvlostchord, se apropia de treizeci de ani, era slab, gârbovit, negru și sensibil. Arăta gata să se înfurie la orice cuvânt. Iar cele trei neveste și cinci copii, pe care-i adusese cu el, mergeau în vârful picioarelor, ca să zicem așa. Era singurul tânăr dintre conducătorii prezenți. Restul grupului său, mi-a spus Bill, aveau cam aceeași vârstă.

Bill Projec avea aproape patruzeci de ani. Pretindea că-i un sioux pur, din rezervația Rosebud, din Dakota de Sud. Dar nu arăta ca indienii sioux pe care-i văzusem în Minnesota, deși avea înfățișare clară de indian. După figură, părea tipul care ar fi trecut printr-un zid de oțel fără să-și schimbe expresia. Era doar un conducător politic al coloniei, din rândul căreia făceau parte puțini indieni. Petr Wallinstadt avea cam cincizeci și cinci de ani. Un bărbat înalt, cu păr cenușiu ca oțelul, mâini mari și figură osoasă. Un individ limitat la minte, a cărui calitate de conducător consta în fermitatea atitudinii și a scopurilor. Dacă Wallinstadt spune că va face un lucru, atunci îl va face, afirmase Bill în notițele pe care le întocmise despre conducători, înainte de

sosirea lor. A afirma că-i un om încăpățânat însemna un mod destul de blând de a-l descrie. O dată ce-și forma o părere, n-avea rost să mai discuți cu el, pentru că nici nu auzea ce încercai să-i spui.

Bătrânul Ryan de obicei numit Bunicul era patriarhul printre conducători și patriarhul grupului său. Putea avea doar câțiva ani mai mult decât Wallinstadt, sau douăzeci. Cărunt, lat ca un perete, inteligent, dibaci, dominator și exploziv. El și Merry Water nu-și ascundeau intențiile de a scăpa unul de celălalt. În celelalte comunități se făceau pariuri asupra datei când se vor ciocni cei doi. Un motiv posibil pentru care întârziaseră atât putea fi acela că tinerii Ryan (oricine făcea parte din grupul Bunicului se numea Ryan, indiferent dacă era din familia sa sau nu) admirau în ascuns libertatea ezoterică a oamenilor din Tvlostchord. De aici, multă fraternizare și surorizare, ca să născocesc un cuvânt. Până una-alta, cei doi conducători stăteau acasă și se ciocneau doar în ocazii precum petrecerea de Ziua Recunoștinței.

Între cei patru a avut loc o întrecere considerabilă, fiecare încercând să-mi atragă cât mai mult atenția. N-a reprezentat o surpriză că a câștigat detașat bătrânul Ryan. Nu mi-a putut monopoliza timpul, dar a obținut de două ori mai mult decât toți ceilalți. M-am trezit că-mi plăcea, în secret, ticălosul bătrân un titlu cu care se mândrea. Avea minte și experiență. Nu era un monomaniac, precum Merry, un fermier taciturn, cum fusese Petr Wallinstadt înainte de furtuna de timp (și așa rămăsese) sau un flușturistic suspicios ca Billy. Ryan putea vorbi despre multe lucruri, avea simțul umorului bine dezvoltat dar grosolan într-un mod inimaginabil.

El a adus în discuție problema împărțesei, după vreo săptămână de petrecere. Stăteam în bibliotecă, având cupele pline pe jumătate cu bere, privind peste panta luminată de soarele după-amiezii târzii de iarnă, spre râu, unde un grup de patinatori se zbenguiau pe gheața ce se formase la mal, lângă fâșia neagră, de apă curgătoare, din mijlocul văii.

— Ce vei face, dacă va veni? a întrebat Ryan, deodată, în mijlocul unei discuții despre semănatul de primăvară.

— Cine? am întrebat, neatent.

Mintea și atenția mea se concentraseră doar parțial asupra discuției despre depozitarea rădăcinoaselor și aveam impresia că-mi scăpase ceva din ce-mi spusese. Mă uitasem la patinatori. În amurgul timpuriu, unii își puseseră pălării cu lămpi de miner, aprinse, care scânteiau ca niște licurici în așteptarea înserării. Luminițele se roteau și țeseau desene pe cenușiul gheții. Modelele mă fascinaseră de când mă știu. Modelul pe care-l văzusem în mișcarea acțiunilor constituise baza succesului pe care-l avusesem. La fel, în conducerea companiei de autosănii și în duelul cu furtuna de timp, abilitatea mea de a descoperi modele fusese crucială. Acum începusem să descopăr un model în luminile ce se roteau. Un model fragil, creativ, ce se construia în același timp în care se dezvolta, dar limitat de spațiul disponibil de gheață, de împrejurarea socială, de simpatiile și antipatiile indivizilor implicați. Simțeam că, dacă a studia îndeajuns răsucirea de lumini, aş putea identifica, prin mișcările făcute, fiecare *invizibilă*, numai după izvorul de lumină.

— Cine? am întrebat iar.

— Cine? Împărâteasa! Te-a amețit berea, Despard?

Am întrebat ce vei face dacă va veni! Și va veni, dacă trăiește suficient, pentru că-i pornită să cucerească lumea. Ai aici o forță de luptă bunicică, dar nu poți rezista împotriva a trei sute de soldați-copii de meserie, echipați cu mijloace de transport, avioane, elicoptere și tot felul de arme, inclusiv artilerie ușoară aeropurtată.

— Ce vei face *tu*, dacă vine? am întrebat, fără să fiu încă atent cu adevărat.

— Eu? Isuse! O să mă târguiesc cu ea, bineînțeles! a zis el, ridicând paharul și sorbind îndelung. Nu pot să lupt cu ea. Dar tu ești destul de fraier ca să încerci.

S-a uitat la mine. Am reușit să-mi îndepărtiez atenția de la patinatori.

— Așa? am spus, imitându-i felul de a argumenta, pentru că, atunci când devenea atât de serios, vorbea cu puterea de explozie a unui tanc care trăgea. Mai bine să nu mă gândesc să-ți cer ajutorul, dacă-s suficient de nebun să mă împotrivesc, nu?

— Ai dreptate, a răspuns el, încetând brusc să replice și, întorcându-se să mă privească în față, a început să toarcă precum o pisică vagaboandă astmatică. Tu ești deștept. Știi la fel de bine ca mine că-s multe feluri de a curăța un fruct. Dacă l-ai lăsa pe Bunicu' să ducă tratativele numai pentru ai mei și ai tăi îți garantez că o să mă descurc cu una ca ea.

— Bineînțeles că poți. Iar dacă vei trata cu ea pentru oamenii tăi și ai mei, celelalte grupuri vor fi obligate să ni se alăture, pentru siguranța lor. Ceea ce o va conduce la ideea care vei avea grijă să iasă în evidență, în timpul târguielilor că reprezinți adevărata putere din zona asta, omul cu care trebuie să se înțeleagă. Iar eu și ceilalți vom fi la mila ta!

— Lua-te-ar dracu'! a urlat, depărtându-se de mine, ca să privească patinatorii; după-amiaza rece se întunecase repede, iar figura lui grasă arăta, în lumina slabă, obosită și furioasă. N-are decât să te snopească! N-o să-ți fac încă o dată o asemenea ofertă prietenească!

Am rânjit. Nu se putea abține. Îi stătea în fire să caute să obțină un avantaj, cât timp avea puterea s-o facă. Dacă aș fi avut cu adevărat nevoie de o alianță cu el, știam că s-ar fi repezit la cea mai vagă ofertă. Din câte-mi spusese Bill, n-am fi avut probleme să cucerim teritoriile învecinate, inclusiv pe al Bunicului și clanului său, dacă am fi vrut.

Asta nu schimbă faptul că împărăteasa trebuia luată în serios, iar Bătrânul avea capul pe umeri. Am revenit la problemă.

— Ce-i cu chestia aia că are trei sute de soldați profesioniști, avioane și artilerie? De unde știi?

— Unul dintre băieții mei s-a întors de pe Coasta de Vest.

— S-a întors de pe Coasta de Vest? Când a fost acolo unul din oamenii tăi?

— Cu câțva timp în urmă, a zis el, sorbind din cupă; știam că mințea, dar n-avea rost să irosesc o jumătate de oră ca să-l fac să recunoască adevărul. A fost în San Luis Obispo. Acolo-i o tabără veche a armatei, lângă oraș, iar ea o folosește ca zonă de instruire. Toți cei din oraș știu de avioane, elicoptere și tunuri. Iar soldații vin în San Luis Obispo în fiecare noapte, să-și facă de cap prin baruri. Acolo există patru baruri...

— Are la dispoziție o jumătate de lume de cucerit, începând cu America de Sud și altă jumătate, începând din Alaska. Ce te face să crezi că va veni încoace?

— Nu fi prost, a mormăit Ryan. Nu teritoriul contează. Oamenii. Locurile importante. Iar locul ăsta-i important. Te-a adus pe tine aici.

Din nefericire, avea dreptate. Am început, treptat, să fiu supărat pe mine pentru că începusem să trăiesc exclusiv în mintea mea, din momentul în care fusesem considerat un fel de vrăjitor al vremurilor de după furtună de timp, nu numai de oamenii din comunitatea noastră, ci de pe întreg globul. De ce mă aleseseră pe mine, nu pe Porniarsk sau pe Bill? Probabil că Bill nu era destul de interesant ca să reprezinte un mit sau o legendă bună. Iar Porniarsk arăta prea neomenesc ca să fie vrăjitorul, putea fi doar animalul care ajută vrăjitorul. Fapt e că această imagine despre mine se împrăștiase pe tot pământul, după cum auzisem prin intermediul discuțiilor prin radio. Fără îndoială, exagerată pe măsura distanței dintre mine și ceilalți.

Aceasta fiind situația, mi-am dat seama că existau motive serioase ca împărăteasa să organizeze o expediție în direcția aceasta. Nu putea pierde. Dacă dețineam magia despre care se zvonea, se alegea cu un fel de Merlin. Dacă nu, putea să mă țină sub supraveghere, să păstreze legenda și să amenințe oamenii cu puterile mele, bucurându-se de creditul cuiva care are la dispoziție un vrăjitor.

Un colț al situației s-a desfăcut imediat în nenumărate coridoare de posibilități. Partea minții mele ce căuta modele a început să alerge de-a lungul lor, să descopere avantaje posibile.

Ryan continuase să-mi vorbească.

— Ce-ai spus?

— Te-am dat gata, nu?

— Ai dreptate, Bunicule, m-ai dat gata.

M-am întors să-l privesc.

— Vreau să vorbesc cu băiatul ăla al tău. Vreau să-l aud povestindu-mi tot ce-a văzut.

— Nu știu...

— Putem să ne târguim mai târziu asupra prețului, ca să-l lași să-mi vorbească. E aici, printre cei care te-au însoțit?

— Nu, a zis Ryan, încruntându-se. Unde a zis că se duce? Parcă în est, de data asta...

Bineînțeles, era doar o încercare de a se asigura că nu dă ceva pe gratis. A trebuit să-i promit că o să trimit pe cineva să-i repare un generator eolian. Atunci s-a dovedit că ruda lui care fusese pe Coasta de Vest se afla aici, pe gheață, împreună cu cei pe care-i priveam pe fereastră.

Am chemat băiatul, avea doar optsprezece ani și, împreună cu Ryan, Bill și Ellen, am scos din el tot ce-și amintea despre împărăteasă și forțele ei armate. La început n-a vrut să ne spună ce căutase pe Coasta de Vest. Am avut impresia că se certase cu Bunicul și fugise înainte ca bătrânul să-i pună pe fiii mai loiali din clan să-i tragă o bătaie zdravănă. Mersese atât de departe pentru că nu întâlnise pe nimeni care să-i ceară să rămână alături de ei. Așa ajunsese lângă San Bernardino, unde a găsit de lucru ca vizitiu (Coasta de Vest ducea lipsă de produse petroliere, iar creșterea cailor devenise o necesitate). Mai târziu condusese o încărcătură spre nord, în San Luis Obispo și petrecuse o săptămână în oraș, înainte să vândă produsele transportate, altcuiva decât celui căruia trebuia să i le livreze. Apoi fugise cu ce încasase.

O dată plecat din San Luis Obispo, decisese să se întoarcă acasă. Nu numai pentru că San Bernardino

devenise un loc periculos pentru el, ci și pentru că se gândise că și-ar putea cumpăra favoarea Bunicului cu ce avea de povestit, dacă nu cu noile achiziții. Pentru că își cumpărase, cu ce obținuse pe marfă, cel mai bun cal, șa și pușcă. În plus, i se făcuse dor de casă.

S-a dovedit că nu avea prea mult de spus față de ce-mi spusese Bunicul, cu excepția descrierii avioanelor folosite pentru transportul trupelor. Care s-au dovedit a fi avioane cu decolare și aterizare verticală, VTOL-uri. Acest strop de informație explica modul în care plănuia împărăteasa să-și ducă soldații pe câmpurile potențiale de luptă, într-o lume în care aeroporturile și pistele de aterizare nu mai existau sau se dădăpănaseră. Cu VTOL-uri puteai ateriza oriunde...

Dar... în același timp aveam un atu în mână. Mintea mea a făcut conexiunea între problema petrolului și a creșterii cailor, într-un context militar. Avioanele ei aveau nevoie de combustibil. Dacă voia să ajungă atât de departe spre est, până la noi, trebuia să-și asigure locuri de alimentare pe drum, în resturi de orașe, unde rămăsese depozitat combustibil, sau să-l care cu ea. O ecuație a aprovizionării cu o singură soluție valabilă. Dacă-l căra în avioane, nu rămânea loc pentru trupe, înainte de a porni undeva, trebuia să trimită întâi benzina în căruțe trase de cai. Nu numai atât, dar și soldații erau nevoiți să meargă pe jos, până la câteva mile de obiectiv. Între timp, piloții duceau avioanele goale, doar cu împărăteasa și Statul-Major, la punctul de întâlnire. Apoi soldații erau duși în raza de izbire a obiectivului...

I-am expediat pe bătrân și ruda lui hoinară și le-am expus problema lui Bill și Ellen.

— Înseamnă că avem la dispoziție o perioadă de

câteva luni între momentul în care se decide să vină încoace și cel în care va ajunge. Nu numai atât, dar vom putea stabili o înțelegere cu comunitățile din vest, să ne avertizeze când trec soldații și căruțele. Avem pe cineva care s-ar putea duce să facă asta? Bill s-a uitat la Ellen.

— Doc ar fi bun, dacă te poți lipsi de el câteva săptămâni...

— Doc? am repetat eu și i-am văzut uitându-se la mine. E în regulă. Mi-e greu să uit că-i atât de tânăr.

Nu fusese răspunsul cel mai potrivit. Figura lui Ellen nu s-a schimbat, dar i-am simțit reacția.

— După ce-l vor cunoaște, Doc se va face respectat. Iar o călătorie, în zilele astea, nu-i o plimbare în parc. Dificultățile care ar fi putut să-l împiedice pe tânărul Ryan să se întoarcă sunt surprinzător de numeroase. Doc reprezintă cea mai bună posibilitate ca trimisul nostru să vină înapoi.

— Bine. Mă gândisem doar că-i va șoca pe cei care-l văd așa cum îl văd eu. Voi știți mai bine. Cred că ar fi trebuit să-l cunosc mai bine...

Ellen a rânjit, un lucru pe care-l făcea rar.

— O să-l cunoști.

Am rămas cu impresia că, deși fusesem iertat, pierdusem un punct în fața ei.

După ce-au plecat, mi-am spus că toate erau în subordinea ei, a lui Bill și a lui Marie. Sarcina mea era să caut ceva după care umblam în bibliotecă și în mintea mea. Nu puteam face mare lucru în perioada sărbătorilor, cu oaspeții în jur. Dar îndată ce se va termina cu aiureala asta, mă voi întoarce la muncă...

Cercetarea mea a continuat cu aceleași rezultate ca înainte, doar că mai multe. Găseam fire, bucăți,

indicații ziceți-le cum vreți. Ceea ce aduceau în plus era dovada că nu umblam după ceva ce exista doar în imaginația mea. În același timp, nu erau decât dovezi. Am început să stau treaz noaptea, ascultând răsuflarea trupului de femeie de lângă mine, privind încăperea luminată de lună și încercând să-mi oblig mintea să schițeze imaginea a ceea ce căutam. Indiferent de natura acelui lucru, era tot un fel de furtună de timp. Nu *de același fel*, ci aparținând aceluiași aspect al universului.

Ceea ce căutam trebuia să aibă de-a face cu universul total. Urmele lui se aflau aici, de netăgăduit, ca ale pașilor unui uriaș, în gândirea și creativitatea lumii literare.

Am devenit lacom, nerăbdător să mă apropiu de ținta pe care-o urmăream. Viteza mea de citire, care fusese mare de la început, s-a mărit de patru-cinci ori. Galopam furtunos prin cărți, smulgând informația din ele în îmbucături mari, ridicând un morman de volume necitite în dreapta scaunului din bibliotecă în fiecare dimineață, sfâșiind în ciozvărte informațiile pe care le conțineau, apoi le aruncăm în stânga aceluiași scaun, iar în aceeași secundă apucam altă carte. Pe măsură ce iarna se îndrepta spre primăvară, deveneam tot mai mult un căpcăun într-o peșteră, un Polifem orb, îmbătat de Ulise, însetat de cărți, cât mai multe cărți.

Dar nu mi-am pierdut mințile, cum făcusem după moartea lui Duminică. Am continuat să mă îmbrac, să mă spăl, să mă rad, să mănânc la timp. Încetam cercetarea când și când, în momentele în care situația socială sau administrativă necesita atenția lui Marc Despard. Iar zăpezile iernii și anul ce se trezea în jurul meu semănau cu scene pictate zilnic, proaspete, pe un

zid la care abia mă uitam. Și am fost șocat, într-o dimineață de aprilie, privind câmpurile, să descopăr că zăpada dispăruse, că pretutindeni era o explozie de verde proaspăt.

Ridicasem, la sfârșitul zilei din ajun, un teanc nou de cărți în dreapta scaunului. Dar dimineața am observat, prima oară, verdele proaspăt al peisajului. Nu m-am aplecat, ca de obicei, să apuc volumul de deasupra și să încep să-l devorez. Dintr-un motiv oarecare, Bătrânul nu-mi ținea companie. Soarele încălzea camera prin ferestre, atât de puternic, încât încetasem, de la un timp, să fac foc în cămin. În dimineața aceea, o tăcere ciudată, o pace aparte părea să învăluie încăperea plină de cărți grămădite, risipite, aruncate, înghesuite, încât arăta ca o magazie.

Dar dincolo de ferestre se vedea lumina aurie, caldă, a soarelui. Locul în care mă aflam era ca o bulă mică în afara timpului, un moment în afara veșniciei, unde oricine putea să-și tragă răsuflarea, fără ca vremea irosită să-i fie reproșată. În loc să citesc, m-am trezit privind îndelung panta și zona de dincolo de oraș.

Citisem multe scrieri religioase în ultimele săptămâni, despre Yoga, zen și arte marțiale, încercând să înțeleg ceea ce chinezii numeau *ch'i* iar japonezii *ki* și se traducea, de obicei, prin cuvântul „spirit”. În timp ce stăteam privind pe fereastră, un cardinal masculin a venit în zbor și s-a oprit pe consola pentru hrănit păsările, pe care o instalase Bill în timpul iernii. Am privit pasărea și mi-am dat seama că nu văzusem niciodată asemenea culori minunate, că roșul bogat al penelor de pe trup, ce se transformau în negru, la gât. S-a legănat pe scândură, a ciugulit câteva semințe pe care le pusese Bill, apoi și-a ridicat

capul și a rămas complet nemișcat, profilat pe cerul albastru al primăverii.

Se întâmplase ceva.

Dintr-o dată, momentul în afara timpului care mă înconjurase se întinsese prin geamul ferestrei și prinsese pasărea. Nu se petrecea nimic fizic, era doar o percepere a mea dar, în același timp, era real. Brusc, eu și cardinalul am fost împreună. Aceiași, identici.

M-am aplecat și am luat nu una din cărțile necitite, ci ultimul volum pe care-l avusesem în mână seara trecută. S-a deschis aproape de început, unde îl pusesem o clipă cu fața în jos, deschis, ieri. Sub influența momentului din afara timpului, cuvintele pe care le citisem înainte au început să-mi vorbească, având vocea întinsă cât lumea. Cuvintele din paragraful de început al capitolului doi: ÎNSEMNĂTATEA EXISTENȚEI NOASTRE, din cartea *Aikido în viața zilnică*, de Koichi Tohei, care întemeiasă Societatea Internațională Ki. Studiase cu maestrul Morihei Ueshiba, întemeietorul artei aikido.

Viețile noastre sunt o parte a vieții universului. Dacă înțelegem că viețile noastre vin din univers și că am venit să existăm în această lume, trebuie să ne întrebăm de ce ne-a dat viață universul. În japoneză folosim expresia suisei-mushi, care înseamnă a te naște beat și a muri visând, pentru a descrie starea de a te naște fără să pricepi înțelesul acestui lucru și să mori continuând să nu înțelegi...

Și toate s-au unit, s-au adunat... Nu deodată, ci încetul cu încetul, ca și cum ar fi fost întotdeauna la un loc. Fusesem născut beat, sortit să mor beat, dar acum mă trezisem.

Cardinalul stătea încă pe scândură, momentul în

afara timpului cuprindea încă biblioteca. Dar părea că o lumină ciudată, aurie, începuse să inunde totul. Și îndată mi-am dat seama că lucrul pe care-l căutam nu se afla chiar în șirurile de rânduri pe care le citisem din cărțile ce-mi trecuseră atât de vijelios prin mână. Nu fragmentele de idei, exemplele de înțelepciune pe care le studiasem erau bucăți prețioase din ceea ce urmăream. Tot ce citisem, tot ce trăisem, lumea și tot din ea din orice timp și orice loc era ceea ce căutam și doream să găsesc. Acum puteam să apuc ceea ce găsisem, nu mărimdu-mi mâinile cât să prind în cupa palmelor universul, ci reținând tot, orice, oricât de mic, ca o clipă, o frază sau imaginea unei păsări pe o ramură. O dată cu această înțelegere, s-a născut impresia că lumina aurie se află pretutindeni. Și deodată mi-am dat seama de viața din jurul meu, cât de departe putea mintea să cuprindă. Simțeam bătaile iuți ale inimii cardinalului de pe scândură. Simțeam bătaile inimilor făpturilor experimentale și ale oamenilor de la poalele pantei. Simțeam viața lentă, reală, din firele de iarbă, stejari, plante, flori. Simțeam mișcarea oarbă a râmelor din pământul abia încălzit. Sensibilitatea mea se întindea fără limite, dincolo de orizont, peste întreaga lume. Simțeam viața agitându-se pretutindeni, de la rechinii ce înotau în mările calde, tropicale, până la focile Weddell ce se soreau pe ghețurile de la Polul Sud. Întregul glob bătea ritmul existenței, iar dincolo de această pulsație se afla ritmul mai lent, mai puternic al celor neanimate: sol, stânci, apă, vânt, raze de soare. Gravitația trăgea. Forțele Coriolis se roteau în sensul acelor de ceasornic la nord, în sens contrar la sud. Modelele amestecate ale vremii sunau la unison, în armonie, ca instrumente

disciplinate ale unei orchestre interpretând o simfonie.

Nu-mi amintesc când au dispărut lumina aurie și sensibilitatea adusă de ea. S-au risipit, după un timp... Cardinalul zburase de pe scândură. Am revenit la simțurile obișnuite ale timpului și vieții mele. Dar le simțeam mai vii ca niciodată. Orice lucru părea a fi văzut sub o lumină puternică, limpede și pătrunzătoare. Mintea mea gonea. Sorbeam energie. Nu mă așteptam că descoperirea mea să aibă un folos practic. Am sărit de pe scaun și am ieșit din palatul de vară, pe ușa alături de care stăteau vehiculele. În parcare se afla un jeep. M-am urcat la volan și am coborât panta spre oraș. Nu știam exact unde sau cum o să preiau universul în felul ce abia îmi devenise limpede, dar mi se părea imposibil să nu găsesc un loc și mijloace.

Pe măsură ce mă apropiam de terenul neted și de case, m-a cuprins o sfială bizară. Fusesem acolo doar de câteva ori, pentru scurt timp și, de fiecare dată, mă dusesem direct la primărie, s-o văd pe Ellen, Marie sau altcineva și plecasem după vreo oră. Mi-am dat seama că nu-i întâlnisem niciodată pe cei ce trăiau în oraș. Am devenit brusc conștient de statutul meu ciudat, ca un elev în prima zi într-o școală nouă.

Am parcat jeepul în niște tufișuri ce-l ascundeau, la câteva sute de yarzi de cea mai apropiată clădire, am coborât și am continuat drumul pe jos.

Prima casă spre care m-am îndreptat era una în lucru, cu o platformă drept podea, pereți din scânduri și acoperiș din pânză de cort. La aceasta fusese adăugată o structură mai solidă, ziduri din blocuri de ciment și acoperiș din șindrilă. Nu existau geamuri la ferestre. În fața porții era parcată o furgonetă albă, din

care un bărbat în blugi și pulover descărca bucăți de cherestea.

M-am oprit lângă mașină, în timp ce el era înăuntru și am așteptat să iasă. Un tip slăbănog, cu păr negru, în jur de treizeci de ani, cu nas drept, lung.

— Salut! am zis eu.

M-a privit indiferent.

— Bună, mi-a răspuns.

S-a dus la furgonetă și a început să scoată scânduri de douăsprezece picioare, groase de doi inchi și late de patru.

— Pot să te ajut?

M-a privit din nou, nu la fel de indiferent.

— Bine. Mulțumesc.

M-am dus la mașină, am luat scânduri și le-am cărat în clădire.

Înăuntru nu era lumină, cu excepția celei ce pătrundea prin ferestre, dar se vedea că, o dată terminată, va fi bine iluminată natural. Scândurile păreau a fi pentru pereți, pentru că o parte fuseseră deja montate.

Mi-am dus povara acolo unde le așezase pe celelalte. Podeaua fusese turnată din ciment, dar nu finisată profesional; avea neregularități și era un pic strâmbă. Dar, ca și plăcile de zid și blocurile exterioare, asigura securitate și protecție. Am continuat să descărcăm, fără să spunem nimic.

Am descoperit o plăcere ciudată în a fi folositor în felul ăsta obișnuit. Simțământul era în plus față de plăcerea exercițiului fizic care, o dată ce m-am încălzit, încânta trupul, ca toate eforturile. Eram conștient că omul mă privea în timp ce munceam, dar asta i-a fost singura reacție, până am terminat de cărat

cheresteaua în clădire. Am ieșit după ce dusesem ultimele bucăți și l-am găsit uitându-se la ce rămăsese în camionetă, cuie și fierărie.

— Ce urmează? l-am întrebat.

— Am uitat să iau țevi pentru cabluri electrice, a răspuns, fără să mă privească. Să ducem și restul. Să căram cutiile de cuie împreună, una câte una. Sunt grele.

Am împins cutia de carton spre ușa din spate a mașinii, am apucat-o de câte o latură și am cărat-o. Când am ajuns lângă ușă, a zis:

— Ești Marc Despard, nu-i așa?

— Da.

M-a privit atent.

— Nu, nu ești, a spus, în timp ce intrăm în semiîntunericul din interior.

— Ba sunt.

— Nu poți fi.

— Mi-e teamă că trebuie să te contrazic.

— Are o barbă lungă și-i mai înalt decât tine cu șase inchi.

Am lăsat cutia și ne-am dus după alta.

— Nu poți fi, a zis, în timp ce căram a doua cutie. Știu. Știu cum arată Despard.

Nu m-am putut stăpâni să nu râd.

— Și eu.

— Deci recunoști că nu ești el.

— Nu, pentru că sunt el. De ce crezi că are barbă și-i mai înalt?

— Toată lumea știe asta. Și n-a coborât niciodată de pe munte.

— Am făcut-o acum.

— Rahat!

Am cărat celelalte cutii fără să vorbim. Mi-am dat seama că-și închipuia că râsesem de el. Mi-a părut rău.

— Dacă nu arăt ca Marc Despard, l-am întrebat, de ce m-ai întrebat dacă sunt el?

Abia după ce am lăsat încărcătura înăuntru și am ieșit la soare a răspuns, fără să mă privească în față.

— Nu știam de ce ai vrut să mă ajuți.

— Aveai de descărcat furgoneta. Treaba ar fi mers mai repede în doi.

— E ceva mai mult decât asta! a zis el, s-a oprit și m-a privit. Ce-i? Ce-am făcut? E vreo lege sau ceva asemănător, pe care am încălcat-o?

— Omule..., am început, apoi m-am întrerupt. Nici măcar nu-ți știi numele.

— Orrin Elscher.

— Marc Despard, am spus, întinzând mâna. Încântat să te cunosc.

S-a uitat la mâna mea, de parcă aș fi avut în ea o cursă de șoareci. Apoi, încet, a prins-o în a lui și a scuturat-o.

— Orrin, e o zi atât de frumoasă, încât am vrut să vin aici. Și când am ajuns, te-am văzut descărcând camioneta, așa că m-am gândit să-ți dau o mână de ajutor. Asta-i tot.

N-a zis nimic, doar și-a tras mâna înapoi.

Am terminat de descărcat. Ciudat, dar după atâta timp, îmi pare încă rău că s-a supărat. Ar fi trebuit să acționez emoțional, răspunzând la emoțiile lui. Tot ce pot crede despre ziua aceea plăcută este că mi-am folosit trupul într-un scop practic și eficient. Simțisem, descărcând camioneta, aceeași plăcere pe care aș fi avut-o practicând sportul favorit. Îi eram recunoscător lui Orrin Elscher că-mi oferise acea satisfacție. Cât

despre uimirea lui, nu simțeam nevoia să-i dau explicații. Va înțelege, cu timpul. Iar dacă acel timp nu va veni nicicând, lumea nu va fi altfel. Tot ce conta cu adevărat era că furgoneta fusese descărcată, că el economisise ceva muncă, iar mie îmi făcuse plăcere.

Aici ajunsesem cu gândurile când mi-am amintit că părăsisem palatul de vară cu intenția de a-mi pune noua înțelegere la treabă. Uitasem complet de ea.

Ba nu. Am văzut legătura dintre înțelegere și ceea ce făcusem. Leșisem să înhaț universul. Și asta făcusem. Nu existau acțiuni necorelate. Gestul de a-l ajuta pe Orrin să-și descarce furgoneta se lega de necesitatea de a-și completa casa, de dezvoltarea întregului oraș, de viitorul oamenilor de aici, plus efectul și legătura cu restul oamenilor din lume. De fapt, gestul se conecta cu întregul model al viitorului, în felul în care-l vedeam construindu-se și întinzându-se, până devenea o parte a imensei pânze de păianjen a forțelor interactive ce conțineau însăși furtuna de timp. Cât despre mine, enunțând că această legătură face parte din ea și recunoscând acest lucru, extinsesem cunoașterea mea, pe care trebuia s-o măresc, înainte de a face următorul pas împotriva furtunii de timp.

Am terminat de descărcat.

— Ai grijă de tine! i-am spus lui Orrin și am plecat.

Făcusem vreo cinci pași spre locul în care ascunsesem jeepul, când l-am auzit strigându-mă:

— Domnule Despard...

M-am întors și l-am văzut lângă mine.

— Eu... îți mulțumesc.

— N-ai pentru ce. Mi-a făcut plăcere să muncesc. Sper să te mai întâlnesc.

— Sigur! A zis, apoi a adăugat, mai puternic: Sigur!

— Bine.

M-am întors și am plecat. Primisem un ecou bun din partea lui, ca sunetul limpede al metalului fără defect, când ciocnești un vas de bronz cu unghia. M-am dus la jeep, m-am așezat la volan și, după un moment de gândire, m-am îndreptat spre primărie.

Când am ajuns, nu era nimeni acolo. Nici dactilografele nu se aflau la birourile lor. M-am uitat la ceas. Doar zece dimineața. Pauză pentru cafea, probabil... Am ieșit, m-am întors la jeep și m-am întors la palatul de vară, bucurându-mă de ziua senină, de imaginea clădirilor și oamenilor pe lângă care treceam. Ca și cum întreaga lume ar fi fost ceva minunat, inventat cu o zi în urmă, pe care n-o văzusem până atunci...

Când am ajuns la palat, în parcare se aflau opt vehicule, de tipuri diferite. Am sărit din jeep, iar Bill a ieșit în grabă pe ușă.

— Aici erai! Te-am căutat peste tot. Împărăteasa a pornit. Abia am primit știrea.

N-AM FOST SURPRINȘI să vedem elicopterele ignorând orașul și îndreptându-se direct spre palatul de vară. Erau trei, de mărimea unui aparat cu care zburasem între aeroporturi ca La Guardia și Kennedy, în New York. În fiecare încăpeau, confortabil, cel puțin treizeci de persoane.

Stăteam în parcare și le priveam venind. Eram treisprezece, incluzându-i pe Bătrân și Porniarsk. Nu puteam face nimic. Avertismentele anterioare, de la comunitățile din vestul îndepărtat, ne confirmaseră faptul că Paula Mirador, împărăteasa, pornise împotriva noastră cu cel puțin cinci sute de soldați (o treime din ei femei) și trei obuziere de 155 mm. Se pare că trecuse prin alte comunități doar ca să accepte supunerea lor formală. Din fericire, nu încercase nimeni să i se opună. Nici noi nu eram în stare s-o facem, chiar dacă eram cea mai puternică unitate socială dintre teritoriul nostru și Munții Stâncoși.

Conform planului ei obișnuit de luptă, pe care cercetașii noștri îl confirmaseră, majoritatea trupelor așteptau dincolo de orizont, cu VTOL-urile de transport pregătite. Obuzierele se aflau acolo, gata să fie aduse mai aproape, ca să facă una cu pământul tot ce aveam, înainte ca trupele să înainteze, pentru a lichida supraviețuitorii. Avea argumente militare puternice.

Noi nu capitulasem încă. Orașul fusese evacuat, cu excepția câtorva poziții fortificate, ascunse printre

clădiri, cu mitraliere de calibrul 50. Acestea, dacă supraviețuiau bombardamentului de artilerie, puteau oferi ceva mai mult de un picnic trupelor ce-ar fi înaintat. Problema era dacă împărăteasa știa de mitraliere. Se părea că aflate multe despre noi, dar poate nu cunoștea dotarea completă cu arme și muniții.

Necombatanții fuseseră împrăștiați printre dealuri, cu o forță redusă care să-i apere, cu armele personale, hrană și provizii pentru un an. Nu-i putea vâna pe toți, chiar dacă ar fi pierdut vremea încercând. În afară de asta, mai aveam trei mitraliere grele și echipe de pușcași camuflați, care acopereau zona parcării, din stâncile și copacii din jur. Și o mitralieră ascunsă în palat. Chiar dacă adusesse șaiszeci sau optzeci de soldați în elicoptere, n-ar fi fost o idee înțeleaptă să încerce să ne ia prizonieri pe noi treisprezece, cu ajutorul avangărzii.

Dar nu acesta era scopul. Nu dorea cu adevărat să irosească oameni pregătiți și muniție, așa cum noi nu doream să purtăm un război împotriva ei. Ne aliniasem forțele față în față pentru faza de tratative. Elicopterele s-au lăsat într-o parte, arătând foarte dramatic pe cerul albastru, cu câteva pete de nori și au aterizat cu mult zgomot, ridicând praf.

Ușile celor două elicoptere mai îndepărtate s-au deschis, iar pe ele au sărit oameni în uniformă, cu puști, mortiere și mitraliere ușoare. S-au răspândit într-un fel de semicerc, cu fața spre zona înconjurătoare. Nu s-au îndepărtat de elicoptere, lăsând impresia că aveau sarcina să le apere.

A urmat o pauză de două-trei minute, până s-a deschis și ușa aparatului de lângă noi. Au ieșit vreo

zece bărbați și femei, în haine civile, care s-au așezat în șir, la capătul scării, ca o gardă de onoare.

După un timp a mai apărut o siluetă. Nici o îndoială că aceea era Paula Mirador, iar procedura fusese menită tocmai să înlăture orice îndoială. Am făcut ochii mari. Nu mai văzusem așa ceva dinainte de furtuna de timp. Aș fi pariat că nici ceilalți. Ne obișnuisem să trăim și să ne îmbrăcăm util și practic, încât uitasem că lumea obișnuia să poarte haine. Și ce fel de haine se puteau purta.

Paula Mirador reprezenta o pagină dintr-o revistă de modă fantomatică, de la cizmele albe, elegante, cu tocuri înalte, până la coafura complicată. Arăta de parcă abia ieșise dintr-un salon de cosmetică. Sub această vestimentație se afla o femeie înaltă, subțire, care nu era extrem de frumoasă doar pentru că avea nasul puțin prea scurt și ascuțit. În afară de cizme purta un costum alb, foarte bine croit și o bluză decoltată, al cărei guler larg fusese întins peste vestă. De un umăr atârna o poșetă cenușie, din piele de căprioară, cu o cataramă sofisticată, din argint.

Mi s-a oprit răsuflarea nu numai din cauza perfecțiunii înfățișării. Părul ei nu era atât de blond (era de fapt un castaniu cald), figura nu atât de perfectă, dar ceva îmi amintea de Swanee.

A coborât treptele fără să se uite la noi, țăranii. A privit peisajul, în general, apoi a spus ceva unuia dintre civilii care așteptau. Acesta s-a repezit și a ales o grupă de opt soldați înarmați, care l-a însoțit spre noi.

Altădată aș fi crezut că știuse dinainte cum arătam, văzându-l cum vine direct spre mine. Mai târziu mi-am dat seama cât de mult își semnalează oamenii poziția socială, instinctiv. Modul în care stăteau ceilalți în jurul

meu reprezenta un semn, ca o săgeată indicatoare îndreptată spre mine, pe care scria: *acesta-i conducătorul nostru*.

Oricum, emisarul, un bărbat tânăr, de vreo douăzeci și ceva de ani, cu figură rotundă, arătând ca o versiune mai înaltă a lui Bill, a venit până la zece pași de mine și s-a oprit. Soldații s-au oprit și ei.

— Domnul Despard? a întrebat el. Eu sunt Yneho Johnson, împărăteasa dorește să vă vorbească. Vreți să mă urmați?

Nu m-am mișcat.

— Înseamnă că suntem doi, pentru că și eu vreau să-i vorbesc. Vreau să știu ce naiba face aici, pe teritoriul meu, fără să fie invitată. Voi aștepta cinci minute. Dacă nu vine să-mi explice, personal, vă arunc pe toți în aer. V-ați așezat pe niște dinamită industrială îngropată. Suficientă ca să rămână doar praful din voi.

A albit. Greu de spus dacă din cauza tonului meu sau a informației despre dinamită. Poate din amândouă motivele. Era un bluf, bineînțeles. Ar fi fost nevoie de încărcătura a douăzeci de camioane ca să minăm, cât de cât întreaga parcare. Dar n-avea de unde să știe, nici el, nici restul echipei Paulei, că nu aveam atâta. În orice caz, nu riscam nimic încercând să-i înșel, dacă voiau să ne împuște indiferent de discuție.

A ezitat. M-am întors.

— Bill, am spus, vezi să nu tragă de timp!

Am făcut câțiva pași spre palat. L-am auzit pe Bill:

— Ai pierdut deja cincisprezece secunde. Vrei să irosești mai multe?

Am răsucit capul și l-am văzut pe Johnson și escorta lui retrăgându-se liniștiți spre stăpâna lor. A ajuns la ea

și i-a spus ceva, foarte agitat. Ea, atât cât se vedea de la distanță, părea indiferentă. A făcut un semn grațios cu mâna și trimisul a venit iar la noi, cu paznicii lui.

— Domnule Despard, împărăteasa te avertizează! Dacă blufezi, vei fi împușcat de trupele de escortă, peste cinci minute. Dacă nu, indiferent dacă o ucizi sau nu, trupele ei, care o iubesc, te vor prinde și te vor frige la foc încet. Ea nu blufează niciodată!

M-am întors spre Doc.

— Doc, împușcă-l!

Doc a ridicat pistolul automat, care-i atârna de umărul drept.

— Stai! a strigat Yneho Johnson. Nu! Așteaptă! Mă întorc imediat!

— Au rămas doar două minute! i-am amintit eu.

L-am privit cum galopa spre împărăteasă. După un minut, discutau încă.

— Au trecut patru minute, a zis Bill, din spatele meu.

— Să așteptăm până mai rămân treizeci de secunde. Am așteptat.

— Au trecut patru minute și jumătate, m-a anunțat Bill.

Am pășit în fața celorlalți și am dat un întreg spectacol, privindu-mi ceasul.

— Acum! i-am spus lui Bill, abia respirând.

Avea un declanșator de detonare în buzunar. Un fir ducea în palat, iar de acolo afară, spre un loc din marginea de vest a parcurii. A căutat în buzunar, a apăsat butonul; iar o fântână de praf a țâșnit în aer, foarte impresionant, la înălțimea de vreo cincisprezece picioare. Cu asta, terminasem aproape toată dinamita. Nu era industrială, ci soiul de explozibil care se găsește în magazinele de fierărie din zonele miniere. Am

repetat spectacolul cu privitul la ceas.

— Poate nu-și dă seama că a fost doar un avertisment, a zis, cu greutate, Marie.

— Ba își dă, a afirmat Ellen.

Oricum, împărăteasa pornise spre noi. Nu singură, ci însoțită de tot grupul. În minte, i-am scăzut câteva puncte pentru că nu venise mai devreme. Ar fi trebuit să-și dea seama că, dacă exista vreo bucată de pământ ne minată în parcare, aceea era locul în care stăteam eu și oamenii mei. A venit până când grupul ei s-a amestecat cu al meu. S-a oprit zâmbind, în fața mea.

— Marc, noi doi trebuie să discutăm în particular.

— Putem vorbi aici.

— *Tu*, poate, a zis cu o voce foarte amabilă. Dar eu lucrez mai bine dacă nu acord o încredere excesivă echipei mele. Nu crezi că ne-am simți amândoi mai relaxați, dacă am pălăvrăgi doar între noi?

Un argument rezonabil. Însă eu decisesem să nu fac nici o învoială ascunzându-mă de asociații mei. Puteam să-i spun lucrul acesta cu amabilitate.

— Bine. Intră înăuntru.

Am condus-o în palat. În aerul liniștit de acolo am simțit o undă de parfum pe care n-aș fi remarcat-o afară. Am devenit brusc conștient de fizicul ei de prezența feminină impecabilă. Fantoma lui Swannee a dispărut, pentru moment... Din instinct, am condus-o în bibliotecă, am luat cărțile de pe un scaun și ne-am așezat, față în față.

— Probabil ai pe cineva care se pricepe la păstrarea informațiilor, a spus ea, privind în cameră.

— Da. Despre ce vrei să vorbim? Și-a pus un picior peste celălalt.

— Am nevoie de ajutorul tău, Marc.

— Puteai să-mi scrii, Paula.

A zâmbit.

— Sigur. Dacă ar fi fost doar o problemă a noastră. Dar eu sunt împărăteasa, iar tu Marc Despard, omul care stăpânește furtuna de timp. Când doi oameni ca noi trebuie să se întâlnească, n-o pot face decât în mod oficial.

— N-am ajuns să stăpânesc furtuna de timp. Iar despre vizita ta oficială... Așa se face, cu armată și mortiere?

— Nu pretinde că ești mai puțin inteligent decât știu că ești! Toată demonstrația asta de forță reprezintă o scuză pentru tine, Marc, o scuză ca să accepți să lucrezi pentru mine, pentru că este singura cale prin care cei din jurul tău vor fi feriți să pățească ceva.

— Sunt atât de valoros?

— Ți-am spus să nu te prefaci că ești mai puțin inteligent decât ești! Sigur că ești valoros!

— Bine. De ce ar trebui să profit de această scuză? De ce ar trebui să lucrez pentru tine?

— Nu dorești să ai la îndemână resursele întregii lumi, nu doar ce găsești pe aici?

— N-am nevoie de mai mult.

S-a aplecat înainte. Exista în ea o intensitate, o vibrație reală, unică. Știa că știu c-o folosește în mod deliberat, să mă influențeze.

— Marc, lumea are încă o mulțime de oameni, care trebuie să fie uniți într-o singură comunitate activă. Nu-mi spune că nu vrei să te amesteci. Ești un conducător înnăscut. E un lucru evident, în afară de furtuna de timp și ce-ai făcut cu ea. Poți să întorci spatele șanseii de a îndrepta lumea?

Avea un strop de puteri oculte sau era capabilă să citească modelele de comportare, aproape la fel de bine ca și mine. Căutarea mea profundă de a înfrânge furtuna de timp se sfârșea cu mâinile întinse, pentru a atinge pofta de bază a omului, cea de a cuceri și conduce. În minte, i-am dat înapoi punctele pe care i le luasem înainte ba i-am acordat câteva în plus. Dar nu i-am răspuns imediat. Știa cum să încheie, ca o bună negociatoare.

— Făgăduiește-mi, cel puțin, că vei discuta cu mine în zilele următoare!

— Cred că-ți pot promite asta, i-am răspuns.

Și astfel, apariția ei s-a transformat cu adevărat într-o vizită oficială. Contingentul principal și obuzierele au rămas dincolo de orizont, ascunse vederii, deși nimeni, inclusiv eu, n-a uitat că sunt acolo. Iar ea și colaboratorii apropiați au preluat rolul de oaspeți, ca bătrânul Ryan și ceilalți în timpul sărbătorilor de Ziua Recunoștinței.

Discuta mult mai plăcut decât vecinii mei. Era mult mai convingătoare. Avea o minte ascuțită, ca un brici. Dar cel mai puternic argument, cu care m-a plictisit în următoarele cinci zile, a fost pretenția că renunța la forță pentru a încerca să mă convingă doar cu ajutorul argumentelor. Știam care era adevărul. După cum am spus, nimeni nu uitase de trupele și artileria aflate dincolo de bătaia binocurilor. Dar refuzul ei de a pune puterea militară în discuție mă lăsase să analizez în tăcere, în conștiința mea, dacă mândria personală sau doar încăpățânarea mă făcuse dornic să-mi expun soțiile și prietenii mutilării sau uciderii, în loc să-mi unesc forțele cu ea.

Mai folosisse o pârghie, deși în momentul acela nu-i

văzusem eficiența, datorită mascaradei cu „numai argumente”. Era renumită prin faptul că avea o senzualitate legendară, care noaptea îi bântuia pe soldați în vise, celelalte femei devenind pentru ei doar substitute lipsite de savoare. Dar nu promisem din partea ei vreun asemenea semn. Cu excepția momentelor ciudate în care îmi amintea de Swannee, era o companie bună și interesantă. În același timp, prin contrast, făcea ca Marie să pară limitată și lipsită de darul conversației, iar Ellen juvenilă.

Bineînțeles, aveam rareori ocazia să fim singuri. Eram doi șefi de stat și, dacă trebuia distrată, se cerea să fiu pe scenă. Îmi rămăsese puțin timp pentru oamenii mei, de obicei dimineața, înainte ca Paula să-și facă apariția din camerele apartament ar fi fost un cuvânt prea pretențios ce fuseseră puse la dispoziția ei și însoțitorilor ei, sau noaptea târziu, după ce se plictisea.

O situație care le pusese pe Ellen și Marie la oarecare distanță de Paula și de mine. Poate nu era un lucru rău, pentru că n-o plăceau și vedeau doar necazuri într-o asociere strânsă cu ea.

— Știi că nu te place nici pe tine, mi-a spus Marie, în seara celei de-a treia zi petrecute de Paula la noi. Nu-i place nimeni.

— Își permite. E un conducător. Trebuie să-și păstreze mintea limpede, fără simpatii sau antipatii, pentru a lua decizii doar în baza faptelor, dacă un lucru e bun sau nu pentru oamenii ei.

— Adică pentru ea, a zis Marie.

Fusesse neobișnuit de vorbăreată. Dar, cu cât m-am gândit mai mult la ceea ce-i spusese, cu atât mi-a plăcut mai mult sunetul propriilor mele cuvinte. M-am

dus în camera lui Ellen și i-am ținut același discurs.

Ellen a mârâit.

— Trebuie să înțeleg că ăsta-i răspunsul? Bine, spune-mi exact ce-i rău la Paula.

— Nu-i nimic rău la ea.

— Trebuie să fie ceva, altfel nu te-ai purta așa! Ce?

— Tu.

— Eu?

— Dacă faci pe prostul, vezi să nu rămâi așa!

M-am enervat.

— De ce-s prost? Încerc să găsesc o cale de a trata cu ea și trebuie să mă port cu mânuși. Dacă n-aș face-o, ne-ar rade de pe fața pământului!

Ellen s-a sculat din pat, s-a îmbrăcat și a plecat să se plimbe la trei noaptea! Numai ea putea face asta atât de definitiv, cu atâta expresivitate. În timp ce ieșea pe ușă, spatele ei părea un semn de exclamație.

Nici Bill n-o plăcea. Nici Doc. Nici măcar Bătrânul, care dispărea din cameră când apărea Paula pe scenă. Am început să mă simt ca un erou într-o tragedie antică, pe care corul îl avertizează, la fiecare pas, că-l așteaptă un dezastru. Nu i-am spus nimic Paulei, dar a simțit ceva, pentru că, la sfârșitul săptămânii, a atacat un subiect care se potrivea în mod deosebit situației.

— *Este o viață singuratică*, a zis ea, apropo de ceva spus de mine, în timp ce ne plimbam, dimineața devreme, prin pădurea de lângă palatul de vară. Rangul face mai mult decât să te izoleze social. Îți dai seama, Marc, că ești singura persoană din lume cu care pot vorbi de la egal la egal, ca să zicem așa? Cu oricare altul nu trebuie să uit că sunt împărțeamă. Dar asta nu-i atât de important ca faptul că trebuie să fiu echilibrată în ceea ce-i privește pe cei din jur, de

fiecare dată când iau vreo decizie. Adesea, sfaturile pe care le primesc sunt părtinitoare, uneori mă silesc să le resping și să fac exact pe dos, pentru că trebuie să am încredere în hotărârile mele mai mult decât în ale celorlalți. Altfel, n-aș fi bună de conducător.

— Știu ce vrei să zici.

— Bineînțeles că știi. Nu poți să-ți asumi o responsabilitate fără să-ți asumi și ce implică ea, a adăugat, după ce m-a privit un timp, apoi s-a uitat la drum.

S-a oprit. M-am oprit și eu, din politețe și am privit-o.

— De aceea ar însemna atât de mult să fii cu mine, Marc. Știu că ai de lucru la furtuna de timp. Abia acum am început să-mi dau seama cât de important e lucrul acesta. Dar e nevoie de tine mai mult în a mă ajuta să unific într-o singură comunitate acest Pământ fărâmițat. Aceasta-i responsabilitatea ta cea mare, pentru moment.

— Dacă nu-s de partea ta, sunt împotriva ta?

— Oh, Marc! a exclamat ea, tristă. Nu sunt un monstru!

M-am simțit ușor rușinat de mine însumi. Adevărul era că, până atunci, nu văzusem la ea nimic care să nu fie rezonabil, chiar admirabil. Singurul lucru care contrazicea această imagine consta în zvonurile despre ea. Mă pricepeam la zvonuri, pentru că auzisem unele care circulasera pe seama mea.

— Bine. Cât timp îmi ceri să investesc?

— Vreo doi ani, a zis, privind într-o parte, în timp ce mergeam. Sigur nu mai mult!

— Crezi că poți cuceri lumea în doi ani? Un record mai bun decât al lui Alexandru, iar el se gândise doar la Asia...

— Nu mai sunt atât de mulți oameni. Știi foarte bine. Și e vorba doar de a contacta centrele cu populație mai mare. O dată organizate acestea, comunitățile mici și persoanele individuale se vor adapta de bunăvoie situației.

— Doi ani...

Brusc, mi s-a părut un timp îndelungat pe care să-l petrec departe de aici, de bibliotecă, de laboratorul lui Porniarsk...

— Ascultă-mă, a zis ea, oprindu-se iar.

Am stat din nou față în față și, pentru prima oară de când o cunoșteam, m-a atins, punând ușor mâna pe brațul meu.

— Să uităm totul astăzi. Să facem ceva deosebit! Ca să mai schimbăm lucrurile, lasă-mă pe mine să te distrez!

— Cum?

— Să zburăm în tabăra mea și să prânzim acolo. Vei vedea cum arată soldații mei și de ce cred că n-am nevoie de doi ani ca să fac ordine în lume.

— Știu și eu... ceilalți vor fi îngrijorați...

— Totul se va termina cu bine. Iar când vor vedea că te întorci nevătămat, după ce ai fost singur cu mine, își vor da seama că n-au de ce să le fie frică de mine.

— Bine.

Ne-am întors în palat. Nu m-am simțit în stare să le spun lui Marie și Ellen că voi face o plimbare singur în tabăra armatei Paulei, așa că i-am căutat pe Bill și pe Doc. L-am găsit întâi pe Doc. A acceptat ideea destul de calm. Chiar mi s-a părut că-i văd ochii sticlind un pic.

— Să vin și eu? a întrebat.

— Nu-i nevoie. De fapt, de ce nu? Ai putea vedea

lucruri pe care eu nu le-aș remarca...

L-am trimis să-i spună lui Bill unde ne duceam și i-am explicat Paulei că vom fi doi, simțindu-mă vinovat că luasem pe cineva cu mine doar pentru ca obiecțiile celorlalți să nu fie îndreptate doar împotriva mea.

— Sigur, ia-l, a zis Paula, amabilă, când m-am justificat că nu puteam pleca fără Doc.

Am avut impresia că, așa cum făcusem și eu, îl subestima pe Doc din cauza tinereții lui. Îl cunoscusem între timp mai bine. Dacă ea făcea aceeași greșeală, lucrul s-ar fi dovedit chiar avantajos. În timpul zborului spre tabără, am privit-o atent, să văd ce părere avea despre el, dar n-am descoperit nimic. Se purta prietenos cu el, dar condescendent, ceea ce însemna că nu-i recunoscuse valoarea, sau îl inclusese în mulțimea de trupuri omenеști pe care le privea de sus, din poziția ei de împărăteasă.

Tabăra arăta impresionant. Soldații Paulei poate c-o iubeau, după cum spuneau zvonurile, sau nu, dar erau bine îmbrăcați, bine înarmați și disciplinați. Corturile lor formau un pătrat uriaș, iar în centru, pentru a fi apărate din toate părțile, cele mari, ale Paulei. Dacă intenționa să mă ia prizonier, n-ar fi avut nici o dificultate, după ce aterizăm. În jur, în toate direcțiile, se aflau zece rânduri de gărzi.

Dar vizită a fost plăcută. Paula călătorea însoțită de un grup masiv de servitori cel puțin încărcătura a două elicoptere, ceea ce însemna că nu ducea chiar atâta lipsă de combustibil, cum crezusem inclusiv un număr de tinere, nu chiar atât de atrăgătoare ca ea, dar pe aproape. Îmbrăcate la fel de nepractic, acordând mai multă importanță aspectului decât utilității. Acest lucru m-a uimit, până am început să-mi dau seama de

funcția lor principală, sau cea mai importantă dintre funcțiile secundare, cea de ornament sau gheșe. Tăbărâseră pe mine și pe Doc în timp ce beam cocteiluri înainte de prânz. Serveau și luau parte la masă în același timp.

Nu m-am sinchisit că mă năpădiseră însoțitoarele Paulei, iar lui Doc nu i-au ieșit ochii din cap. A rămas la fel de calm și de indiferent la toate atențiile. Fiind ceva mai trecut prin viață, am notat într-un colț al minții că fusese o mișcare dibace a Paulei, înconjurându-se cu asemenea curtene. Nu numai că o scoteau în evidență și-i subliniau autoritatea, dar adăugau un nivel suplimentar între ea și femeile obișnuite. Poate că trupele o venerau, la urma urmei, văzând-o astfel, așa cum ar fi venerat un zeu sau semizeu...

După prânz, Paula l-a chemat pe comandantul soldaților ei, un bărbat mărunț, slab, cărunț, numit Aruba. Avea trei stele pe epoleții uniformei impecabile. Generalul Aruba și Paula ne-au condus să vizităm tabăra și să vedem trupele. Cei în uniformă erau toți tineri. Am văzut băieți și fete care nu aveau mai mult de paisprezece, cincisprezece ani. Toți erau veseli, arătau strălucit și aveau aerul indivizilor conștienți de apartenența lor la un grup de elită. De o uniformitate ciudată, care m-a uimit, până mi-am dat seama că nu exista nici unul înalt, nici bărbat, nici femeie. Ca și generalul, toți erau scunzi, iar mulți tindeau să aibă o formă pătrată.

Cu toată înălțimea redusă, arătau impresionant. Se părea că-și petreceau vremea antrenându-se, în așteptarea rezultatului negocierilor. Făcuseră un teren pentru alergări în afara taberei și am văzut vreo treizeci-patruzeci alergând ca niște atleți de

performanță. După cum spusese Bunicul Ryan, erau departe de miliția mea de amatori...

După inspecție, am intrat în cortul cel mare al Paulei, pentru a bea ceva înainte de zborul înapoi, la palatul de vară. Muream de curiozitate să aflu părerea lui Doc despre ce văzuse. Dar redevenisem gazdă și n-o puteam părăsi pe Paula, pentru a mă cufunda într-o conferință cu un membru al grupului de conducere. Așa că abia la nouă seară am avut posibilitatea să fiu împreună cu Doc și cu ceilalți. Am ținut convorbirea la primărie, departe de palatul de vară și de urechile vreunuia dintre însoțitorii Paulei.

— Ce părere ai despre soldații ei? I-am întrebat pe Doc, în timp ce stăteam în biroul lui Ellen, cu ceștile de cafea în față eu, el, Ellen, Marie și Bill.

— Au formă fizică bună, a răspuns el, scărpinându-se în ureche. Bine pregătiți. Tineri, viguroși, obișnuiți să se supună ordinelor. Cred că-și cunosc meseria.

— Tari, deci, după cum auzisem, a zis Ellen.

— Poate, a spus Doc.

— De ce „poate”? M-am interesat.

— Nu-s veterani. Tata și ceilalți ofițeri discutau mult despre asta. E un fapt recunoscut. Mi-am dat și eu seama. Cei în care s-a tras, în timpul luptelor, știu cum e. Dar cel în care nu s-a tras niciodată nu-și poate imagina cum e. Tata și ceilalți spuneau că n-ai de unde să știi ce va face un om când se trage prima oară în el.

— De ce ești convins că aceia pe care i-am văzut n-au primit botezul focului? I-a întrebat Bill.

Doc a dat din umeri.

— Așa s-ar părea, după cum arată.

— Din ce ți-ai dat seama? M-am interesat eu.

— Ei bine... Au ochii prea strălucitori și-s cu coada în

sus. Prea zglobii. Înțelegeți? Dacă ar fi fost veterani, nu și-ar consuma energia decât când trebuie. De exemplu, când nu sunt de serviciu, pe veterani nu-i vezi în picioare. Stau așezați sau întinși... Lucruri de felul ăsta...

Am rămas toți gânditori, un timp.

— Încercați să vă amintiți dacă ați auzit că împărăteasa a luptat cu cineva. Poate în insule, la început. Dar de când a sosit pe Coasta de Vest, se pare că a fost suficient să se arate, cu toate armele ei și toți cei cu care a avut de-a face s-au predat.

— Deci crezi că avem vreo șansă, dacă luptăm? a întrebat Bill.

— Am putea avea o șansă. E cert că oamenii noștri care au arme le vor folosi și vor continua să le folosească, după începerea luptei.

Altă tăcere, plină de gânduri.

— Nu-mi place, a spus, în cele din urmă, Marie. Sunt prea mulți.

— Și eu cred același lucru, le-am spus. Chiar dacă am fi siguri de victorie, nu doresc ruina orașului și moartea vreunui om de-al nostru. Paula mi-a cerut să mă alătur ei, pentru un an sau doi, până va pune stăpânire pe restul lumii.

Au început să vorbească toți, deodată.

— Tăceți o clipă! Dacă o să mă hotărăsc să plec cu ea, nu înseamnă că o să rămân doi ani, poate nici măcar unul. Dar dacă asta-i calea cea mai bună, sau singura cale ca să-i lase în pace pe ceilalți, atunci timpul pierdut cu ea e cea mai ieftină soluție de a scăpa.

— Și ce fel de loc o să fie ăsta, fără tine? a întrebat, aprig, Marie.

— Să fim serioși! Voi faceți totul. Eu stau și citesc cărți. Puteți să vă lipsiți de mine.

— Marc, a zis Bill, nu avem nevoie de tine ca să îndeplinești niște sarcini. Ești necesar pentru că ești punctul central al întregii așezări.

— Lăsați-l să plece, a zis Ellen. Asta dorește!

Bill s-a întors imediat spre ea.

— Nu-i adevărat!

— Sigur că nu-i adevărat, a spus Ellen, dar mă enervează!

Și-a încrucișat brațele și s-a uitat urât la mine.

— Ce faci cu furtuna de timp? m-a întrebat Bill. Cum o să continui să cauți o cale s-o oprești permanent, dacă pleci cu Paula? Dacă echilibrul forțelor temporale se sfărâmă, când vei lipsi? Dacă se întâmplă mâine?

— Dacă are loc mâine, pot să încerc să-l restabilesc, așa cum am făcut-o prima dată.

— N-o să poți, dacă n-o să fii aici, a zis Marie.

— Nu vorbi prostii! Paula are nevoie de un Pământ stabil, ca și noi. Mă va trimite înapoi în grabă, să restabilesc echilibrul de forțe, dacă se distruge, iar zidurile de ceață se vor pune în mișcare.

— Poate că nu va fi ușor, rândul viitor. Așa a zis Porniarsk. Ce crezi? a întrebat Bill.

— Dacă n-o să fie ușor, n-o să fie ușor și gata! Nu sunt pregătit să înfrunt furtuna de timp, pentru a produce o stare de echilibru mai durabilă decât cea pe care am stabilit-o anterior.

O vreme, n-a spus nimeni nimic. Tăcerea era înțepătoare, ca un pumn de ace.

— Te-ai sfătuit cu Porniarsk? m-a întrebat Ellen. Îi datorezi măcar atât, înainte de a pleca.

De fapt; uitasem de Porniarsk. Avatarul nu fusese

consultat sau implicat în discuțiile pur omenești privind problemele comunității. Ca urmare, nu mă gândeam la el când trebuia să fie luată vreo decizie. Ellen avea dreptate. Nu puteam face nimic împotriva furtunii de timp, dacă pierdeam sprijinul lui Porniarsk. Dacă plecăm cu Paula și își închipuia că am renunțat să lupt împotriva furtunii...

— N-am discutat cu el, dar o voi face chiar acum. E în laborator?

— Cred că da, mi-a răspuns Bill.

— Este, a zis Ellen. L-am văzut înainte de a veni aici.

Această informație mi-a atras atenția. Din câte îmi aminteam, Ellen nu-i acordase prea multă atenție lui Porniarsk. Am plecat și m-am dus spre laborator. În drum, am trecut prin curtea interioară în care era păstrat Duminică. Cuprins de un impuls, m-am oprit să-l privesc.

Nu trecusem să-l văd de luni de zile. Mult timp fusese chinuitor doar să mă gândesc la el. Acum, când durerea trecuse, obișnuința rămăsese. Dar în momentul acela am simțit nevoia să-i spun pisicii nebune că plec ca și cum ar fi fost viu și s-ar fi îngrijorat dacă nu m-ar fi văzut. Spațiul intern, fără acoperiș, era întunecos, luminat doar de stele și rece în noaptea de primăvară. Am închis ușa și am întins degetul spre comutatorul ce aprindea becurile de pe ziduri. Brusc, în curte s-a făcut atâta lumină, încât m-au durut ochii. În dreapta se vedea cutia transparentă în care se afla Duminică.

Ca un acvariu paralelipipedic, puțin mai lungă decât leopardul și înaltă de trei picioare, pe un suport din lemn, de mărimea unei măsuțe pentru cafea. Înăuntru, aceeași substanță ca un lichid ce umplea bazinul lui

Porniarsk (care reprezenta universul și despre care mi se explicase că înfățișa, de fapt, doar o stare a universului dacă vă puteți imagina vidul având stări variabile). În orice caz, chestia aia ținea trupul lui Duminică în afara scurgerii timpului, a oricărui timp. Rezultatul era că trupul rămăsese în aceeași stare în care se aflate la două ore de la moarte, când Porniarsk îl înconjurase de versiunea redusă a bazinului cu spațiu netemporal.

Pentru o reînviere biologică, două ore fuseseră prea mult. Chiar dacă am fi putut vindeca rănila și reporni procesele vitale în trupul mort, aflat în starea aceea, n-am fi avut ce readuce la viață. Celulele creierului muriseră în câteva minute, lipsite de oxigen, iar informația din ele, pierdută. Reușisem să obținem un trup într-o comă veșnică.

Porniarsk sperase însă în ceva diferit. Credea că, dacă am învăța să controlăm chiar puțin furtuna de timp, am putea căpăta cunoștințe sau am putea lua contact cu persoane aflate departe, în timp, încât să întoarcem trupul lui Duminică în momentul temporal existent cu câteva secunde înainte de a fi omorât. O speranță aiurită, în care nu crezusem niciodată cu adevărat. Dar dacă Porniarsk spera, eram dispus să-l sprijin.

Stând și privind siluetă tăcută a lui Duminică, întinsă, cu ochii închiși și rănila ascunse de bandaje, mă gândeam că, poate și eu am o speranță aiurită, secretă. Trebuia să sper, pentru că Duminică se afla încă în mintea mea, ca o bucată colțuroasă de gheață care nu se topea. Murise înainte să-i arăt cât de mult prețuiam ce făcuse pentru mine iar faptul că promisem un cadou de la un animal neînzestrat cu rațiune nu-mi

reducea obligațiile. Tot ce datoram celorlalți, lui Ellen, poate lui Marie, lui Bill chiar și lui Porniarsk puteam plăti oricând, pentru că trăiau și erau lângă mine. Dar factura cu dragostea lui Duminică și moartea lui, provocată de grabă de a mă ajuta, rămăsese prinsă pe peretele sufletului meu, cu pumnalul conștiinței mele născute prea târziu.

Nu, nu-i eram îndatorat pentru că murise, m-am gândit în timp ce-i priveam trupul nemișcat, scăldat în lumină. Ci pentru ceea ce făcuse când trăise. Sfărâmasese carcasa tare ce-mi acoperea emoțiile, astfel că acum umblam prin lume simțind lucruri, indiferent dacă voiam sau nu. Lucru uneori dureros, dar care făcea parte din viață. Nu, indiferent cum vor evolua lucrurile cu Paula, nu puteam întrerupe lupta continuă cu furtuna de timp. Măcar pentru a-l vedea iar pe Duminică viu, ca să-i arăt ce simțeam pentru el.

Am stins lumina. Brusc, în întuneric, sub lumina stelelor, am început să tremur. Înghețasem stând în noaptea umedă de primăvară, doar în tricou. M-am întors la căldura din casă și m-am dus la laboratorul lui Porniarsk.

Era acolo, împreună cu Bătrânul, care stătea ghemuit lângă un perete. Avatarul privea în bazinul de vizualizare a universului. S-au întors spre mine, în timp ce mă apropiam.

— M-am gândit să trec pe aici, am zis, iar cuvintele au sunat prostesti, în laboratorul acela, spuse unui avatar străin și unui animal experimental, aproape uman. Ai descoperit ceva nou? m-am grăbit să adaug.

— N-am făcut progrese mari în cunoaștere sau percepere, a răspuns Porniarsk calm, de parcă discutasem ultima oară cu o oră sau două înainte, nu

cu câteva luni în urmă.

— Crezi că vei reuși?

— Mă îndoiesc. Sunt limitat prin ceea ce sunt, iar cel de colo, a arătat el spre Bătrân, care l-a privit o secundă, înainte de a se uita iar la mine e limitat prin ceea ce este. Poate că Porniarsk însuși ar fi reușit mai mult sau poate că nu.

— Ești sigur că nu-l putem aduce pe Porniarsk aici?

Îl mai întrebasem și altă dată, dar nu mă puteam împiedica să nu încerc iar, în speranța că, de data asta, răspunsul va fi altul.

— Sunt sigur. Există șansa de a se înfăptui ceva mare aici.

Dar avem certitudinea că se va săvârși ceva nu atât de mare, dar cu nimic mai puțin important, în locul în care se găsește Porniarsk. Nu va abandona o certitudine pentru o posibilitate.

— Și nu poți să-mi spui unde este?

— Nu în termeni pe care să-i înțelegi.

— Și dacă lucrurile se schimbă? Atunci va veni?

— Dacă lucrurile se schimbă, e posibil orice.

— Mda...

Mi-am dat seama brusc că mă aflam la capătul unei zile lungi și obositoare. Aș fi stat jos, dacă ar fi existat un scaun în apropiere. Dar cel mai apropiat se afla în cealaltă parte a camerei și nu mă simțeam în stare să mă duc să-l iau.

— Mi-e teamă că nici eu n-am realizat nimic, am zis și îndată mi-am dat seama că nu era chiar adevărat.

Am ezitat, întrebându-mă dacă experiența mea din zilele trecute cu pasărea cardinal, care se cățăraseră pe jgheabul pentru hrană, avea vreun înțeles pentru avatar.

— Ba nu, a fost ceva...

Porniarsk aștepta. Și Bătrânul aștepta. Dacă ar fi fost oameni, măcar unul m-ar fi întrebat ce se întâmplase.

— Am citit mult, în ultimul timp..., am continuat eu, după un moment, apoi i-am povestit lui Porniarsk cum mă scosese Bătrânul din ceața mentală în care mă aflasem după moartea lui Duminică; despre cum am început căutarea prin cărțile care mi-au picat în mână.

Nu-i mai spuseseam asemenea lucruri înainte și, auzind cuvintele ce-mi ieșeau din gură, m-am întrebat ce mă reținuse până atunci.

Porniarsk a ascultat în tăcere, ca și Bătrânul. Nu știu cât înțelegea animalul experimental. Pricepea câte ceva din ce-i spuneau oamenii, fiind limitat nu de vocabular, ci de abilitățile conceptuale. Știa cu siguranță că vorbisem un timp despre el și aproape cert înțelesese că povestisem despre momentul acela, de pe panta muntelui, când fusesem gata să-l ucid, iar atingerea mâinii sale mă oprise.

Porniarsk m-a lăsat să istorisesc totul, până la descrierea luminii aurii și a felului în care l-am ajutat pe Onin Elscher să descarce furgoneta. Când am terminat, am așteptat să spună ceva, dar a tăcut.

— Ce crezi? Am ajuns la ceva, sau nu?

— Nu am cum să răspund la această întrebare. Orice descoperire poate fi valoroasă. Dar n-am de unde să știu dacă-i prețioasă în felul în care ne trebuie nouă, valoroasă în a ne învăța să controlăm furtuna de timp. În principiu, orice îți dezvoltă cunoștințele e valoros.

M-am supărat. Episodul acela, cu pasărea cardinal, lumina aurie și timpul petrecut cu Elscher, însemnase mult pentru mine. Iar felul în care avatarul trata

lucrurile mă scosese din sărite. Eram gata să țip la el, când mi-am dat seama că manifestam o emoție suspectă, furia.

De ce eram furios? Răspunsul a venit iute și limpede. Mă așteptasem să fiu lăudat. Îmi pregătisem o motivație, în subconștient: sub pretextul că făcusem un pas atât de mare lucrând de unul singur, însemna că plecarea cu Paula nu-mi irosea timpul, pentru că puteam face alți pași importanți cât lipsea. Dar Porniarsk distrusese tot planul doar prin faptul că nu se arătase uluit, uimit de realizarea mea. Și rămăsesem fără justificarea mea...

Bine. Trebuia s-o iau de la început. De data asta, cinstit.

— Ne găsim într-o dilemă, am spus. Trebuie să plec. Nu știu pentru cât timp.

— Să pleci? a întrebat Porniarsk.

I-am povestit despre Paula.

— E singura soluție pentru cei de aici și pentru ce faci aici, pentru orice-i în legătură cu furtuna de timp, i-am spus, după ce terminasem de istorisit. Trebuie să plec cu ea, pentru un timp. Voiam să știi.

— Pot să-ți înțeleg intențiile, a zis Porniarsk. Îmi permit să te întreb dacă ai comparat importanța a ceea ce vrei să aperi aici cu importanța a ceea ce ai putea face luptând împotriva furtunii de timp. Sau dacă te-ai gândit că poți fi distrus de un accident, cât vei lipsi.

— Pot fi ucis de un accident și aici.

— Puțin probabil. Cu această Paula intri într-o arie de risc fizic mai mare.

— Cred că da. Adică sigur. Ai dreptate.

— Atunci, poate nu pleci.

— Să-mi ajute Dumnezeu, Porniarsk, pentru că am nevoie! Nu putem lupta cu ea și să supraviețuim! Și trebuie să supraviețuim, ca să ne putem ocupa mai departe cu furtuna de timp! Fiindcă nu avem altă cale!

— Ești sigur că nu putem supraviețui dacă rămâi?

— Foarte sigur.

Masca grea a figurii sale a rămas un timp îndreptată spre mine.

— Te rog să faci un lucru. A trecut ceva timp de când nu te-ai mai uitat în aparatul de supraveghere de aici. Vrei să te uiți și să-mi spui dacă vezi vreo diferență față de ce a fost?

— Bineînțeles.

M-am apropiat de bazin și am privit în el. Îndată ce m-am concentrat asupra spațiului conținut acolo, am văzut încă o dată miliarde de luminițe ce se mișcau prin el. M-am uitat, simțind o dezamăgire bizară. Mi-a trebuit o secundă, două, ca să-mi dau seama de motiv. Construisem în subconștient o poveste despre o breșă în înțelegere, clipa cu pasărea cardinal. Mă așteptasem să văd mai mult ca de obicei în aparat. De aici dezamăgirea.

Identificată, dezamăgirea s-a transformat în durere ascuțită, împotriva oricărei logici. Nu voiam să descopăr motive împotriva plecării mele cu Paula. Doream motive să plec și le căutam. Dar mi-am dat seama că nu asta doream cu adevărat, nu asta dorea sufletul meu.

Am scotocit în memorie, încercând să regăsesc momentul cu pasărea cardinal și lumina aurie aflată pretutindeni. Dar îmi fugea din imaginație. M-a cuprins o furie amară. Mintea mea se izbea de barele de oțel ale propriei mele nepriceperi, iar ceea ce căutam se

Îndepărta tot mai mult de mine.

Probabil că am spus ceva, am mârâit, am înjurat, am scos niște sunete. Parcă-mi amintesc de așa ceva, dar nu sunt sigur. Deodată, am simțit o atingere pe mâna stângă. Mintea mi s-a limpezit. L-am văzut pe Bătrân lângă mine. Îmi prinsese degetele în palmă și se uita la mine.

Mintea mi se limpezise. Deodată, Duminică, pasărea cardinal și toate celelalte s-au întors, împreună. Furia a dispărut și mi-am amintit că nu împingând în afară, ci acceptând înăuntru găsisem, în final, modelul comun care mă conectase la toate celelalte. Mi-am dat drumul, mi-am deschis mintea pentru oricine și orice și am privit încă o dată în bazinul cu universul.

Din nou lumini. Dar, în timp ce priveam, am început să prind ritmul mișcării lor, să identific modele. Forțele lucrau pentru a le alcătui, iar acele forțe erau dezvăluite de modelele pe care le vedeam. Cu cât identificam mai multe, cu atât numărul lor creștea, până au început să interacționeze, până când ciorchinii din ce în ce mai mari de lumini s-au prins în mișcări interdependente. De data asta, în jurul meu nu era nici un fel de lumină aurie, dar exista o intensitate nu o tensiune, ci o intensitate care urca precum amplexarea muzicii, până a atins o anumită culme și am trecut dincolo. Deodată, am fost acolo.

Nu mai priveam în dispozitivul de observare. Eram cuprins în universul actual. Eram un observator destul de mare pentru a vedea dintr-un capăt al universului în celălalt și, în același timp, capabil să mă concentrez asupra unei singure stele, sau unei singure planete. Observăm nu reprezentarea, ci realitatea. Și, pentru

prima oară, am perceput-o ca pe un întreg unic, activ, vedeam toate părțile, de la particule la atom, la stele, galaxii, la întregul univers, acționând împreună, ca un organism viu, masiv, ce se mișca datorită presiunii entropiei.

— *Doamne!* am spus și mi-am auzit vocea prin oasele craniului, mici și îndepărtate, pentru că eram încă acolo, în univers. Doamne! Se prăbușește! Se contractă!

Asta făcea. Văzusem modelul unui univers care se extindea uniform, cu galaxiile îndepărtându-se una de alta, generând o entropie ce se întindea cu o viteză uniformă. Dar modelul se întinsese prea mult. Devenise prea subțire și începuse să se rupă, în unele locuri. Ici-colo, galaxiile începuseră să cadă înapoi în model, să se apropie. Iar în locurile în care se întâmpla așa ceva, entropia își schimbă sensul. În locurile acelea entropia creștea, alături și în conflict cu modelele ce continuau să se extindă, în care entropia continua să scadă.

Rezultatul provoca tensiune, un haos de legi în conflict, răspândindu-se ca o rețea de crăpături ce sfărâmau un cristal, răspândindu-se prin spațiul universului, modificând forma de mișcare a corpurilor solide în cosmos. Tensiunea se concentrează și genera noi crăpături în punctele cu masă mai mare, în principal în centrul galaxiilor. Iar acolo pe unde trecea linia crăpăturii, starea timpului se schimba, înainte sau înapoi, într-o direcție sau alta.

Cu patru miliarde de ani în urmă, prima crăpătură datorată tensiunii atinsese galaxia noastră. Văzul meu a întors timpul înapoi până în acel moment. Am observat ce se întâmplase. O acumulare de conflict

entropie lângă centrul galaxiei. O stea masivă a devenit o novă dar, neobișnuit, o novă de implozie.

Atunci a avut loc o prăbușire masivă de masă. O prăbușire de spațiu și timp, urmată de o izbucnire de erori de timp radiante, purtând modelele de val ale mișcării stelare și planetare în galaxie, până când, în cele din urmă, furtuna de timp a ajuns departe, în ramurile galaxiei și a atins sistemul nostru solar.

Peste tot era prăpăd. Se prăbușea nu numai galaxia aceasta, ci însuși universul. Nu rămăsese nimic de care să te prinzi, nici un loc în care să rezisti până putea fi oprit procesul, curmată distrugerea și făcute reparații. Era prea mare... Era peste tot, de la particulele din propriul meu corp până la universul atotcuprinzător. Nu exista cale prin care eu sau oricare altul să putem opri așa ceva. Depășea puterea mea, a umanității, a tuturor ființelor inteligente. În fața prăpădului, eram doar particule trecătoare de praf într-un uragan, fără speranța de a visa măcar să controlăm ce ne rostogolea și ne putea distruge, când voia.

M-AM TREZIT în propriu-mi pat, cu sentimentul că mai trecusem o dată prin ceva asemănător. Nu mi-am amintit imediat când. Apoi mi-am adus aminte de experiența cu bazinul universului, cum leșinasem din cauză că mă impresionase ce văzusem în el... M-am enervat un pic. Dacă o să-mi pierd cunoștința de fiecare dată când o să încerc să văd ceva în bazin...

Enervarea a dispărut când mi-am amintit ce văzusem. Stând întins în patul cu care mă obișnuisem, în camera familiară, cu toate din jur simple și normale, amintirile păreau imposibile, un coșmar... Dar nu avusesem nici un coșmar. Văzusem realitatea. Și, în contradicție cu aparența confortabilă a siguranței zilnice ce mă înconjură, realitatea era că furtuna de timp, așa cum o văzusem, atârna deasupra noastră ca un munte uriaș, indiferent, ce se putea prăbuși în orice clipă, să ne îngroape. Sau să ne lase în pace, să trăim o mie de ani.

Totuși... din ceea ce simțeam, cu mintea încă încețoșată de furtună, îmi dădeam seama că nu fusesem la fel de grav afectat ca atunci când o văzusem prima oară reprodușă în bazin. În mine se produsese o reacție, un reflex încăpățânat împotriva disperării profunde și ne ajutoării. Nici urmă să visez, ca înainte, să controlez furtuna. Și totuși... totuși... ceva din mine mă împiedica să capitulez. O parte ciudată, adormită, din mine insista să mă convingă că

puteam lupta cu șanse de izbândă.

Imposibil. Poate că o mie de indivizi ca mine, înzestrați cu puteri mai mari decât ale zeilor, ar fi avut vreo șansă să stăpânească furtuna. Însă eram singur și fără asemenea puteri... Dar nu puteam abandona. Ceva din mine mă împiedica...

Ellen a intrat în cameră, aducând un pahar cu apă.

— Cum te simți? m-a întrebat.

— Bine.

Singura fereastră din cameră era întunecată, lumina dispăruse. Dar când m-am uitat mai bine, am văzut lumina slabă, dar clară, a zilei, la marginea zonei întunecate.

— De cât timp sunt aici? am întrebat-o, când a venit lângă mine.

Mi-a întins paharul și două pilule albe.

— Ia astea.

— Ce sunt?

— Nu știu, dar Marie mi-a spus că trebuie să le iei când te trezești.

— N-o să iau niște medicamente despre care nu știu nimic, doar pentru că tu spui că Marie a zis că trebuie să le iau!

— Cred că-s doar aspirine...

— Aspirine?

M-am uitat atent. Da, aveau cruciulița stanțată pe o parte, marca sortimentului pe care reușisem să-l găsesc. Când le-am dus la nas, am simțit mirosul acid de aspirine vechi. Medicamentele cu termen expirat reprezentau una din problemele noastre, pentru că eram limitați la stocurile din perioadă anterioară momentului când echilibrasem furtuna de timp. Cele două tablete erau mai proaspete decât multe pe care

le folosisem în ultima jumătate de an. Marie le păstrase, probabil, pentru vreo urgență. Mi s-a făcut rușine de mine însumi. N-aveam nevoie de pilule, dar dacă nu le luăm, le-ar fi păstrat în continuare. Mie nu-mi făceau nici un rău, iar Marie ar fi simțit că eforturile ei nu fuseseră inutile.

Le-am înghițit.

— Porniarsk vrea să-ți vorbească, dacă te simți mai bine.

— Mă scol imediat.

Am aruncat pătura și m-am așezat pe marginea patului. Mă dezbrăcaseră.

— Unde-mi sunt pantalonii?

— În dulap, a răspuns Ellen. Poate ar fi mai bine să nu te scoli...

— Mă simt bine, am spus, dar văzând-o cum mă privește, neîncrezătoare, am decis să mint un pic. Doar o durere de cap, dar pare să-mi treacă.

A ieșit și abia am avut timp să mă îmbrac, înainte ca Porniarsk să intre în cameră, zăngănind.

— Te simți bine? a întrebat el.

— Bine. Nici un fel de probleme.

— Mă bucur. Îți amintești ce-ai spus, înainte să leșini?

— Nu...

— Ai zis: „Doamne! E imposibil... Nu pot s-o fac... Nu poate nimeni...” Poți să-mi explici ce-ai vrut să spui și ce te-a făcut să te exprimi așa?

I-am povestit. Când am terminat, a stat o secundă, apoi a scârțâit, dând din capul lui greu.

— Crezi că n-are rost să încercăm să stăpânim furtuna?

— Așa arătau modelele. Dar acum... nu sunt sigur.

N-am nici o speranță dar, în același timp, nu mă simt în stare să abandonez.

— Îmi pare bine, a zis avatarul. Dacă nu există dorință de succes, ai eșua chiar dacă ai avea șanse. Chiar Porniarsk crede că aparența reprezintă doar o posibilitate. Eșecul, ca și succesul sunt posibilități, nu certitudini.

— Bine. Ce facem?

— Aceasta-i întrebarea pe care ți-o pun eu. Presupunerea mea anterioară s-a dovedit corectă. Capacitățile tale sunt mult superioare alor mele. Tu trebuie să găsești răspunsul.

În următoarele trei zile am încercat să evit să-i dau un răspuns Paulei. Dar în seara celei de-a patra zile, nerăbdarea ei s-a manifestat deschis.

— Vreau răspunsul mâine, Marc, a spus, plecând spre camerele ei. Am irosit aici mai mult timp decât avusesem de gând.

Era ora unsprezece. M-am gândit să-i chem pe Porniarsk, Ellen și Marie, să discutăm. Apoi am respins ideea. Nu puteau să mă ajute cu nimic. După cum spusese Porniarsk, totul cădea în sarcina mea.

M-am izolat în bibliotecă, plimbându-mă de colo-colo, fără să găsesc vreo soluție. Mintea mea aluneca pe problemă, ca o albină pe un geam unsuros. Până la urmă am renunțat și m-am dus să mă culc, sperând să-mi vină vreo idee în somn.

M-am trezit după trei ore, fără nici o soluție. Mintea îmi funcționa foarte iute, dar numai făcându-și griji. Ce-o să se întâmple cu Ellen și Marie, de fapt cu întreaga comunitate, dacă plecăm cu Paula, ca un servitor prizonier, dacă muream sau nu mă întorceam? Cine va ajuta lumea, dacă forțele furtunii sfărâmă iar

echilibrul? Nu găseam răspuns, cu excepția speranței de a face ceva cu furtuna, care să înlăture superioritatea militară a Paulei.

Nu găseam nici o soluție. Orice posibilitate părea slabă, fără speranță. Exista doar o cale de a descuia ușa din fața mea cu un fel de cheie. Dar nu exista o asemenea cheie. Gândurile mele s-au rotit în cerc până au obosit. Mi-am pus halatul și m-am dus în bibliotecă, să-mi continuu goana circulară după idei.

În lumina artificială, biblioteca arăta neliniștitoare. M-am așezat pe unul dintre fotolii și am închis ochii. Mintea îmi alerga de colo-colo, redând imaginea tuturor celor pentru care mă simțeam responsabil. Marie, Wendy, Ellen, avatarul...

Imaginile îmi alungau orice altceva din imaginație, ca un film proiectat pe suprafața interioară a pleoapelor închise. Apăreau și imagini ale unor oameni care nu mai erau. L-am văzut pe Tek prăbușindu-se sub gloanțele trase de pistolul automat din mâna lui Ellen; pe Samuelson, pândind, cu lansatorul de rachete, agresorii ca niște jucării care năvăleau asupra orașelului; Duminică, așa cum îl întâlнисem prima oară; iar Duminică, împreună cu Ellen, pe vremea când îi spuneam „fata”... Duminică...

Duminică...

Brusc, gândindu-mă la el, totul s-a legat. Mintea mi s-a deschis, ca o floare la răsăritul soarelui, iar viața a pătruns în mine. Lumina și lucrurile din cameră au părut că se schimbă, încă o dată, m-am simțit identic cu toți oamenii mei și cu felina moartă. Și am văzut ce trebuia făcut, dacă aveam suficient timp. M-am ridicat cu ideea în minte și m-am dus, cât am putut de iute, în laboratorul lui Porniarsk.

Când am aprins lumina în camera întunecată și l-am văzut, Porniarsk stătea în fața bazinului, cu privirea în gol. Imposibil de spus dacă în asemenea momente dormea, sau dacă dormea vreodată. Îl întrebases, dar răspunsese că întrebarea era fără înțeles, în termenii lui și fără răspuns, în ai noștri. Când am aprins lumina, s-a ridicat și a întors capul spre mine.

— Ce s-a întâmplat, Marc?

— Cred că am găsit! Mi-a venit în minte așa, deodată! Poți manevra bazinul ca pe un calculator, nu? Adică poți extrapola forma furtunii, înainte sau înapoi?

— Da.

— Cât de departe?

— Până nu mai e posibilă nici o extrapolare. Până când furtuna de timp distruge universul său bazinul își depășește capacitatea logică de urmărire.

Îmi simțeam gâtul uscat, iar vocea mi-a răsunat, rezonând în pereții goi, din ciment, vopsiți în alb.

— Am avut întotdeauna o șansă să venim de hac furtunii, dar nu ne-am gândit niciodată la distanțe prea mari în timp. Îmi amintesc că, atunci când am văzut modelul din bazin, m-am gândit că, dacă aș găsi o mie de indivizi puternici, ca mine, am reuși. Însă nu vom găsi așa ceva în viitorul destul de apropiat. Dar, dacă vom căuta cât de departe e posibil, poate că vom descoperi cei o mie de oameni. Cât mai departe în viitor.

— Și dacă ar exista, cum îi vei contacta?

— Poate reușim să ajungem la ei, am zis, în timp ce cuvintele galopau, ieșind din mine și-mi simțeam creierul cuprins de flăcări. Dacă aș vedea cum arată modelul furtunii în timpul acela doar modelul ce afectează zona aceasta, din jurul casei, poate chiar

numai din jurul laboratorului, aş fi în stare să dezechilibrez forţele actuale, până vor corespunde cu acelea. Aş produce o linie de schimbare a timpului, un singur zid de ceaţă care să treacă peste noi, să ne mute în viitor, la ei.

Nu s-a mişcat, nici n-a scos vreun sunet, cinci-şase secunde, în timp ce inima îmi bătea puternic, zgâlţâindu-mi pieptul.

— Posibil..., a zis el.

Respiraţia, pe care o reţinusem fără să-mi dau seama, a ieşit din mine cu zgomot.

— Putem să facem asta?

— Pot să-ţi arăt ultimele modele posibile, la acest aparat. Dacă reuşim, eşti sigur că vei fi în stare să le foloseşti?

— Nu. Dar voi încerca.

— Bine, a zis el, împingând capul înainte şi în jos, în felul în care dădea el din cap. Am nevoie de timp ca să prelucrez modelele furtunii, atât de departe în viitor.

— Cât timp?

S-a uitat ţintă la mine.

— Nu ştiu. Poate zile... Poate ani...

— Ani!

Dar pătrunsesem sensul celor spuse de el. Modelul cel mai îndepărtat putea fi atins doar trecând prin cele precedente.

— Când voi ajunge la limita capacităţii aparatului, te voi chema să vezi rezultatul.

— Atunci, trebuie să obţinem timp cu orice preţ. Îi voi spune Paulei că merg cu ea.

— Poate că aşa-i mai bine. Probabil că te vei întoarce până voi găsi modelul final.

— Mă voi întoarce, nu-ţi fie frică.

Mă simțeam minunat. Toată frustrarea îmi dispăruse, într-o explozie de energie și siguranță. Nu m-aș fi întors în pat, chiar dacă aș fi putut dormi. M-am uitat la ceas. Era cinci și jumătate dimineața.

— Îi voi trezi pe cei care trebuie să știe, să le spun chiar acum. Vii cu mine?

— N-ai nevoie de mine, iar de acum, orice moment irosit întârzie momentul rezolvării finale.

— Bine.

Am ieșit și i-am trezit pe ceilalți. Aproape peste o oră, stăteam toți în sufrageria palatului de vară, bând cafea, ca să ne ținem ochii deschiși. Așteptau o explicație. Îi strânsesem pe toți cei care ar fi trebuit să știe că voi pleca. Numai pe aceștia. La masă stăteau Ellen, Marie, Bill, Doc și Wendy. Crescuse suficient ca să aibă un prieten de paisprezece ani sau să creadă că are. Părerea mea era că zece ani reprezintă o vârstă ridicolă pentru așa ceva, dar se dezvoltase fizic. Ceruse să ia parte și el la consiliu. Bineînțeles, ignorasem propunerea. Fusesse doar ultimul dintr-un șir de eforturi pe care le făcuse pentru ca mama ei și noi ceilalți să-i acceptăm prietenul în cercul nostru intim.

Dintre ceilalți, Doc arăta imperturbabil, de parcă ar fi fost singura persoană de acolo complet trează, în afară de mine. Ellen părea preocupată, Marie obosită și mai bătrână decât o văzusem vreodată, iar Bill palid și buimac, din cauza somnului întrerupt.

— Îi voi spune Paulei astăzi că merg cu ea, am zis, fără nici un preambul. Probabil că vom pleca în cursul zilei.

Le-am povestit despre speranța mea, despre discuția cu Porniarsk și despre ceea ce lucra, în momentul acela.

— Veți fi în siguranță, cât timp Paula mă consideră prieten și colaborator. Dacă lucrurile se vor schimba, poate să-i treacă prin minte să ia câțiva dintre voi ca ostatici, ca să mă țină sub control. Dacă lucrurile nu vor merge bine, vă voi avertiza. Doresc să dispăreți imediat de aici, să vă ascundeți. Fiecare în altă parte, iar restul comunității să nu știe unde vă aflați.

Wendy părea tristă. Am privit-o în ochi.

— Wendy, poți rămâne cu mama. Dar ceilalți să fie singuri.

— Marc, a zis Marie, crezi că-i nevoie să mergem toți cu tine, în viitorul îndepărtat, dacă treaba funcționează? Nu poți să te duci singur, să spui celor de acolo ce vrei și să te întorci?

— Cum să fac asta? Știi că am nevoie de monadele unui gestalt, pentru a controla forțele furtunii. Pentru asta am nevoie de voi toți. Îl voi lua pe Bătrân cu mine. Dacă îl trimit înapoi sau se întoarce singur, în orice stare, înseamnă că trebuie să vă ascundeți.

— Marc, a zis Doc, avem nevoie să-ți putem transmite un mesaj, dacă Porniarsk găsește ce caută. Ce-ar fi dacă aș veni periodic la tine, să-ți aduc scrisori, cutii cu prăjituri sau alte daruri, încât oamenii Paulei să nu bănuiască nimic?

M-am uitat la el, recunoscător. Îmi făcuse bine să aud vocea cuiva a cărui minte lucra.

— E bine, a zis Ellen. Și dacă va trebui să pleci de unde vei fi, Doc te poate ajuta.

Altă idee bună.

— Foarte bine, Doc. Ai dreptate, Ellen. Mai are cineva vreo propunere?

— Cât timp vei lipsi? a întrebat Marie.

— Nu știu. Depinde de cât de repede ajunge

Porniarsk la ultima configurație din bazin. De ce?

Știam de ce. Avea din ce în ce mai multe dificultăți s-o stăpânească pe Wendy și-mi lăsase o mare parte din această responsabilitate.

— Poate merge și Wendy cu tine. Vede restul lumii...

— Nu, am zis și eu și Wendy, într-un singur glas.

Asta-mi trebuia, s-o am pe Wendy pe cap, în timp ce trebuia să încerc s-o fac pe Paula mulțumită și lipsită de orice bănuială! Am adăugat repede:

— E prea periculos pentru ea!

— Nu vreau! a bombănit Wendy, care înțelegea mai greu. Marie s-a uitat la fată, apoi la mine, neajutorată. Știa că eram amândoi împotriva ei, că nu putea face nimic.

— Bine, am zis. Dacă nu mai are nimeni nici o sugestie, atunci să-mi fac bagajul și să răspândim zvonul că voi pleca. O voi anunța singur pe Paula, la micul dejun, peste vreo oră.

PAULA A PRIMIT ȘTIREA CU CALM. Nu știu dacă aflase de la oamenii ei zvonul ce se răspândea rapid printre ai noștri, sau se purta astfel datorită faptului că strategia ei consta în a acționa ca și cum nu s-ar fi îndoit niciodată că mă va convinge s-o urmez. Pentru mine, diferența nu avea importanță, din moment ce plecam din propriile-mi motive.

— Când vei fi gata? m-a întrebat ea, aplecându-se peste masă.

— Probabil că în vreo șase ore.

— Atunci te voi aștepta și te vei alătura echipei mele chiar aici. Dacă n-ai fi reușit să te hotărâști destul de repede, ar fi trebuit să mă ajungi din urmă. Îmi voi anunța ofițerii. Nu vreau să-ți jignesc bucătarul, Marie, dar sunt încântată să mă întorc la cartierul meu general și să beau o cafea decentă.

La plecare, doar un mic incident. Oamenii Paulei se cățăraseră deja în elicopterele care îi așteptaseră în parcare, dar eu nu urcasem încă la bordul celui care o ducea pe Paula. După cum am mai spus, Bătrânul n-o plăcuse pe Paula. Se lăsa căutat. În cele din urmă, Doc l-a găsit la o jumătate de milă de palatul de vară, printre stâncile de pe coasta muntelui și a trebuit să-i pună țeava pistolului la tâmplă ca să-l convingă să vină la punctul de îmbarcare. Bătrânul știa ce-s armele oamenilor și-l urmase pe Doc, fără să fie prea încântat.

Când l-am văzut stând sinistru, alături de Doc, în

jeep, m-am răzgândit să-l iau cu mine.

— Dacă o s-o tullească de fiecare dată când n-o să fiu cu ochii pe el..., i-am spus lui Doc, în șoaptă, când mașina s-a oprit lângă elicopter. Lasă-l aici și vino tu cu mine, până ne dăm seama care-i situația. Apoi te întorci.

— În regulă, a zis Doc. Am timp să-mi iau niște haine?

Dar în clipa aceea, Bătrânul a rezolvat problema. Privise spre mine. Nu era lipsit de inteligență și-și dăduse seama că voi pleca fie cu el, fie fără el. A făcut un salt direct din jeep pe prima treaptă, m-a prins de mână și m-a tras după el pe scară.

— E în regulă, i-am spus lui Doc. De ce n-ai veni și tu, până ne lămurim despre ce-i vorba? N-ai timp să-ți iei haine. Ai vreo armă?

— Pistolul.

— Bine. O să le cer oamenilor Paulei lucrurile de care ai nevoie și un mijloc de transport, ca să te întorci. Urcă!

M-a urmat. Bătrânul mergea înainte.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Paula, când am intrat și scară a fost trasă în urma noastră, văzându-l pe Doc.

— Niște treburi neterminate. Trebuie să iau niște hotărâri, le voi transmite prin el, când se va întoarce, peste câteva zile. Ești de acord?

— De ce nu? A acceptat ea, apoi și-a îndreptat atenția spre Bătrân, care mă ținea de mână. Asta-i făptura? Cred că am văzut-o... E domestică?

— Cu mult înainte de a o întâlni noi. Poporul său a învățat să trăiască precum oamenii, ca și copiii noștri.

— Popor? A zâmbit ea. Bine, ia-o de aici!

Și și-a întors privirea în altă parte.

După cum se părea, nu se întorcea în tabăra pe care o vizitasem. Ordinele ei fuseseră transmise, trupele și mașinile se puseseră în mișcare la o oră după ce-i spuseseam ce decizie am luat. Am zburat spre est și am aterizat lângă un râu, la vreo douăzeci și cinci de mile, unde secția motorizată sosise deja și întinsese corturile. Mai târziu, spre seară, a sosit și corpul principal de mașini și infanterie.

L-am ținut pe Doc cu mine patru zile, să aibă timp să privească și să-și dea seama cum rezolvă treburile oamenii Paulei. Apoi l-am trimis acasă, înainte să-și dea cineva seama ce se ascunde sub figura de adolescent, pe care avusese grijă s-o păstreze. Bătrânul stătea în cortul ce-mi fusese repartizat pentru folos exclusiv și nu-mi făceam probleme. M-am trezit fericit că-l aveam cu mine. La urma urmei, reprezenta o parte din comunitatea rămasă acasă...

Înaintam spre est. În teren deschis, între obiective, modelul părea a fi următorul: cartierul general al Paulei stătea confortabil trei zile, în timp ce armata mărșăluia înainte. Apoi divizia motorizată muta corturile cartierului general și echipamentul, în mai puțin de-o zi. Paula, generalul și o mână de oameni aflați în vârful organizației nu se grăbeau, stăteau liniștiți până spre seară, apoi strângeau cortul și făceau un salt de-o oră cu elicopterul, până la noul sediu, iar alte două aparate o însoțeau goale, cu excepția pilotului și copilotului.

O viață plăcută, dar monotonă, mai ales când a început să devină evident că Paula nu avea nevoie de serviciile mele, că mă căra după ea ca pe un supus, să impresioneze inamicii posibili și aliații neascultători. Aveam o mulțime de timp la dispoziție, dar s-a dovedit

că Paula prevăzuse asta. Și am descoperit principala sarcină a echipei ei de femei, funcționare și însoțitoare: să aibă grijă ca toți să fie fericiți, începând cu mine și terminând cu ofițerii inferiori ai armatei. Iar în felul ăsta, să ne țină la o parte din calea și mintea Paulei, cu excepția momentelor în care avea nevoie de noi. O parte din astea le-am descoperit singur, dar punctul pe i l-a pus generalul Pierre de Coucy Aruba.

Generalul era un băutor. Nu încă un bețiv, pentru că rezistă la alcool și nu părea să bea niciodată mai mult de trei-patru pahare. Dar băuturile se repetau la gustare, prânz, cocteil, cină...

— Poți să mă consideri un filozof, mi-a spus într-o seară, în cortul lui, după o ședință de Stat-Major.

Ofițerii plecaseră și el mă invitase la o discuție particulară, doar între noi doi.

— Îți dai seama că aș putea să-mi înjgheb propria-mi armată și să-mi clădesc un mic imperiu, numai pentru mine. Aș putea. Dar nu fac parte dintre cei ce-și doresc un imperiu. „Toți sunt nebuni, cu excepția ta și a mea, iar în privința ta am unele îndoieli.” Oamenii mă intrigă. Îmi place să stau liniștit și să-i urmăresc. Așa că-s comandantul ideal pentru împărăteasa noastră. Știe că n-are de ce să-și facă griji în privința vreunei loviturii militare atâta timp cât controlez eu situația.

— Se vede că apreciază lucrul acesta!

— Da, mi-a zâmbit el, un zâmbet, nu un rânjel, cu încrețituri la colțurile ochilor și mustăcioara subțire, căruntă, ridicându-se la colțurile gurii. N-ai face același lucru, în locul ei?

— Pun pariu că-i un stăpân bun.

— O împărăteasă bună, vrei să spui. Ține minte asta, a îndreptat el un deget spre mine. O împărăteasă

trebuie să fie împărăteasă tot timpul! De aceea are nevoie de fete...

— De fete?

— Bineînțeles. Familiaritatea produce dispreț, a zâmbit el iarăși. Și nu există familiaritate mai mare ca în pat, nu?

— Adevărat, am răspuns gândindu-mă la cele două femei ale mele.

— Multe regine au avut probleme, când s-au urâțit. Și multe împărătese. Regina Elizabeta... Ecaterina a Rusiei... Ai remarcat că nici una dintre fete nu arată atât de bine ca împărăteasa?

— Am observat.

— Evident! Arta de a stăpâni un bărbat prin prezența ta feminină constă în a fi inaccesibilă, cu puțin, dar inaccesibilă. Ai înțeles?

Nu numai că înțelesesem, dar apăruse în mine un impuls aproape demonic, iar instinctul meu de negustor mă provoca. În zilele în care Paula îmi ceruse să vin cu ea, pe drumul cuceririi, îmi sugerase limpede că era atrasă de mine. Privisem acest lucru ca o acțiune calculată, pentru a-și atinge țelul. Dar, după cum se dovedise, nu avusese nevoie de serviciile mele ca negociator, nici de mine personal. Cumpărase un exponat, plătindu-l cu promisiuni, fără să irosească trupe și materiale ca să-l obțină. Fusesse un caz de „îndemânare de vânzător”, așa că nu mă afectase că promisem bani falși pentru ceea ce vândusem. Dar faptul că-și închipuise, după ce fusesem înșelat și mi se dăduse marfă de doi cenți pentru un dolar, că o să accept situația, mi se păruse o insultă.

Acceptasem jocul cu echipa de femei ca să nu trezesc nici o bănuială. Însă pusesem ochii pe Paula.

Aveam răbdare. Aveam capacitatea de a descoperi modelele ce-mi foloseau. Succesul se află undeva în viitor.

Găsisem un hobby, ca să-mi umplu timpul. Pătrunsesem de două ori în unitatea cu universul și nu mă îndoiam că o asemenea stare de spirit există. Dacă exista, orice era posibil, inclusiv distrugerea furtunii de timp. Făceam exerciții de a privi în jurul meu, căutând modele, dezvoltându-mi perceperea spre un punct în care perceperea, recunoașterea și înțelegerea să fie simultane.

Munca merita făcută. Modelele se aflau acolo, în jurul meu, tot timpul. În interacțiunea dintre oameni, în mișcările lor, în vorbire, reacții, gândire. În tot ce privea fauna, flora, pământul și cerul. Încetul cu încetul, cunoașterea acestor modele a devenit mai profundă, mai sigură, până s-a apropiat de adevărata magie a telepatiei și previziunii. Puteam juca șah mai bine ca oricine. Dar modelele șahului, deși fascinante și nenumărate, erau modele moarte. Preferăm să trăiesc modele create de semenii mei, bărbați și femei.

Așa că priveam și învățam. Și, ciudat, îl simțeam pe Bătrân învățând prin intermediul meu.

Ne apropiam de țărmul Atlanticului. Locurile în care ne opream erau uneori fragmente de orașe, în care existau provizii sau echipament folositor, alteori centre populate, precum propria-mi comunitate, care nu existaseră înainte de echilibrarea forțelor furtunii de timp, dar care răsăriseră în jurul vreunei instalații de comunicații sau baze militare.

În toate cazurile, oamenii din locurile acelea fuseseră inferiori puterii armate a împărătesei. Uneori blufau o zi, două, înainte de a capitula, dar sfârșeau

prin a-i recunoaște supremația. Dar până la urmă am întâlnit rezistență.

Ajunsesem la ocean, la un loc numit Capitol, care fusese, cândva, o parte din aeroportul internațional Washington, iar acum rămăsese pe jumătate ce fusese și pe jumătate altceva, pentru că oceanul cu apă adâncă izbea la baza stâncilor ce tăiaseră drumul principal spre aeroport. Pe ocean, ancorate la mică distanță de un chei, un număr de nave oceanice mici. În hangarele de pe aeroport, niște avioane comerciale, de pasageri, tip 1980, iar pe zona liberă dinspre ocean, câteva aparate ușoare, cu cinci locuri, ca niște bule zburătoare, cu aripi boante, având generatoare de energie ce păreau alimentate de o sursă interioară, neconsumabilă.

Acestea aparțineau unui timp ulterior secolului al XX-lea și, din punctul de vedere al Paulei, o pradă valoroasă. Avioanele, după părerea ei, ca și a mea, erau uluitoare. Pentru că, deși existau nave mari pe coasta Atlanticului, nu puteau fi întreținute sau conduse. Rămânea posibilitatea traversării Atlanticului în ambarcațiuni de mărimea unor yahturi. O asemenea călătorie ar fi fost lipsită de orice confort și ar fi durat câteva săptămâni. Cu avioanele acelea ușoare, din viitor, oceanul putea fi trecut în câteva ore.

Încă o dată, Paula a înaintat singură, însoțită doar de o gardă redusă, pentru a negocia, în timp ce în spate se pregăteau trupele și artileria. Dar, de data asta, scopul n-a putut fi atins și a trebuit să lupte pentru ce-și dorea.

Nu numai atât. Cei de acolo au luptat cu îndârjire. A durat aproape o săptămână până când Aruba și soldații lui au cucerit locul și i-au supus pe băștinași. Au

pierdut jumătate din soldați. Trebuia că rezervele de pe Coasta de Vest să parcurgă tot continentul până la noi, pentru că împărăteasa nu avea încredere în comunitățile recent subjugate, în loialitatea luptătorilor recrutați din acestea. Asta însemna câteva luni. Până să sosească și să fie pregătite, se făcea iarnă. Paula și ofițerii Statului-Major puteau traversa oceanul, prin aer, oricând. Dar navele mici disponibile nu-i puteau transporta armata pe vreme rea. Era obligată să rămână pe loc până se împrăvăra.

Am văzut modelul situației evoluând, cu zece zile înaintea celorlalți. Se întârșise în mintea mea în prima zi de luptă grea, când bombardaseră pozițiile inamicului cu artileria și înaintaseră plini de închrâncenare, pentru a fi măcelăriți de mitraliere. Am văzut și m-am înfuriat, pentru că asta însemna o întârziere a planurilor Paulei de cucerire a lumii. Urma să sosească Doc, pentru una dintre vizitele lui periodice și mă temeam, în loc să sper, că Porniarsk descoperise ultimul model posibil al universului în bazinul de vizualizare. Dacă îl găsisese, nu aveam de ales. Trebuia să mă întorc fără întârziere acasă, riscând să fiu ucis, schilodit sau împiedicat să trec.

Nu doream ca Paula să se afle pe continentul nord-american când urma s-o părăsesc, ca să nu se îndrepte, încă o dată, spre teritoriul meu. Mi-ar fi plăcut să fie dincolo de Atlantic, iar efortul și cheltuiala de a trimite trupe după mine să fie atât de mari, încât s-o întârzie cât mai mult. Credeam că aveam motive rezonabile să-i doresc victoria. De aceea, pe măsură ce săptămâna de luptă trecea, iar pierderile creșteau, arătam la fel de supărat ca toți ceilalți din tabăra împărătesei. Dar din alte motive.

Doc a venit abia vineri.

— Porniarsk a găsit ce căuta? I-am întrebat, de îndată ce am ajuns într-un loc în care puteam discuta în siguranță.

În ziua aceea, locul însemna o zonă de instrucție, dincolo de spitalul militar, unde puteam vedea dacă cineva se apropia suficient ca să ne audă.

— Nu, nu încă, a răspuns el.

— Bine, am zis, iar Doc s-a holbat la mine, o fracțiune de secundă. O să-ți explic mai târziu, I-am potolit eu. Alte știri?

— Să ți le spun. Porniarsk n-a descoperit încă modelul, dar e pe aproape.

— Fir-ar să fie!

De data asta s-a uitat uluit la mine.

— Am motive serioase, i-am spus. Continuă.

— După cum spuneam, Porniarsk n-a găsit încă cea mai îndepărtată configurație din viitorul pe care-l poate arăta aparatul, dar a descoperit un punct de blocare, un punct în care aparatul ciclează, dintr-un motiv oarecare. E aproape sigur că poate trece de el, cu puțin efort. Dar mi-a spus să-ți transmit că acel punct de blocare înseamnă că se apropie de sfârșit.

Am oftat.

— Bine. Dacă a reușit, asta e! O să-ți spun îndată părerea mea. Altceva important? Cum se simt cei de acasă? Comunitatea se descurcă bine?

— N-am alte noutăți. Câteva scrisori, bineînțeles, a zis, atingând geanta de piele ce-i atârna de umăr, scrisorile fiind motivul aparent al venirii lui. Toată lumea e bine. Iar lucrurile merg perfect, ca de obicei.

— Bine. Să ne întoarcem în cort.

Ne-am dus acolo. Era o precauție elementară să nu

vorbim decât câteva secunde, să nu trezim suspiciuni. Având în vedere știrile generale, puteam să ne descurcăm discutând în metafore, în timp ce citeam scrisorile, chiar dacă ne asculta cineva.

În cort, Bătrânul s-a repezit să mă prindă de o mână, apoi s-a întins s-o apuce și pe a lui Doc. Ne-am așezat în fotolii, iar el s-a ghemuit între noi. De când plecasem, devenise mult mai dependent, nu numai de mine, care la început fusesem singurul om de care se atașase, ci și de Doc, în timpul vizitelor acestuia.

— Servește-te cu o băutură, i-am spus lui Doc, cât timp mă uit prin scrisori.

— Mulțumesc, a zis el, entuziasmat.

Și-a eliberat mâna din cea a Bătrânului și s-a dus la masa ce-mi servea drept bar. Doc nu bea și nu fuma. Dar avea întotdeauna țigări la el și era expert în a da spectacole că bea și fumează, acestea fiind doar două dintre numeroasele lucruri pe care le mima, sperând ca aspectul lor înșelător să se dovedească folositor, vreodată. Am desfăcut plicurile și am citit scrisorile.

Obișnuite, personale, de acasă. Și chiar dacă fuseseră trimise cu scop de camuflare, m-am trezit parcurgându-le la fel de grăbit ca oricare altul aflat departe de casă și familie împotriva voinței sale. Marie era îngrijorată din cauza lui Wendy, care îmi scrisese câteva rânduri indiferente probabil obligată. Ellen înșirase doar câteva rânduri, mai degrabă o notă, în care îmi transmitea că lucrurile merg bine, așa cum le lăsasem, că nu trebuia să-mi fac griji. Am interpretat ultimele cuvinte ca un sfat să privesc grijile materne ale lui Marie cu un anumit grad de detașare. Limbajul lui Ellen n-ar fi fost mai laconic dacă ar fi fost ea însăși un soldat din prima linie. Așa că „te iubesc” de la

sfârșit părea nepotrivit. Dar o cunoșteam bine...

Bill îmi scria că era încântat de felul în care mergeau lucrurile. Asta însemna, mesajul venind din partea lui, că se referea la munca lui Porniarsk. Mai menționa că refăcuse „planul de recoltare în caz de urgență”, adică planul meu de împrăștiere și ascundere, dacă Paula decidea să ia ostatici, pentru a se asigura de cooperarea mea. Porniarsk nu-mi trimisese nici un mesaj.

— Se pare că acasă lucrurile merg bine, i-am spus lui Doc, după ce am terminat de citit scrisorile.

— Într-adevăr. Ai ceva de transmis?

— Am pregătit scrisorile. Sunt pe masă, acolo. Vrei să te întorci chiar acum?

— Dacă nu-i nimic să mă rețină...

A pus scrisorile în portofel, s-a întors și s-a așezat. Bătrânul l-a prins iar de mână.

— Mă gândeam... de ce n-ai mai rămâne o zi, două, până cucerim zona asta? Are loc o luptă și, dacă mai zăbovești, ai putea să le spui femeilor, la întoarcere, că n-am fost rănit...

— Bine. Ai o viață plăcută aici. Ar însemna, pentru mine, o vacanță gratuită...

În timp ce vorbea, avea o voce amabilă, veselă, dar își ațintise ochii asupra mea, să înțeleagă de ce-i ceream să rămână. Mi-am mișcat ușor capul, făcându-i semn nu acum și am început să-i descriu situația, fără să spun nimic care ar fi supărat-o pe Paula, plin de încredere în ce va săvârși ea, dar strecurând, strop cu strop, informații despre starea actuală a armatei. Când am terminat, știa faptele, nu și legătura dintre acestea și motivul pentru care doream să stea în preajmă.

Întâlnirea noastră avusese loc în a treia zi a bătăliei

pentru stăpânirea zonei. Abia duminică soldații Paulei au reușit să cucerească majoritatea punctelor întărite ale adversarilor, iar luni după-amiază au reușit să curețe terenul.

— Dacă tot ai stat atât, poți rămâne și la sărbătorirea victoriei, i-am spus lui Doc.

— Îmi convine, a zis el, cu vocea împleticită, stând întins pe o sofa din cortul meu, cu un pahar în mână, dar cu ochii limpezi, că ai unui țintaș ochind prin cătarea puștii.

Eram mai încântat că se afla cu mine decât crezusem. Văzusem modelul consecințelor bătăliei construindu-se, toată săptămâna. Paula și Aruba, mai ales, ar fi trebuit să vadă același lucru, după terminarea luptelor. Deci, în timp ce șirurile de supraviețuitori aclamau, Paula și cei din jurul ei mușcau din fructul amar al victoriei prea scump plătit. Modul în care vor reacționa îmi va arăta mai mult despre modelul lor, iar o parte din ceea ce voi învăța putea fi o informație folositoare, bună de trimis acasă prin intermediul lui Doc.

Paula trebuia să facă față unui adevăr deosebit de neplăcut: că exista o limită, dincolo de care soldații ei bine pregătiți nu se supuneau. Din recruți se transformaseră în veterani, în timpul băii de sânge din ultimele șapte zile. Comandanții din istorie i-ar fi putut spune ce se întâmplă când asemenea soldați reușesc să copleșească un inamic care le produsese pierderi grele. Copiii se transformaseră în ucigași. Măcelăriseră în dreapta și-n stânga, în după-amiaza zilei de luni, în timp ce-i subjugau pe cei cucerțiți.

A fost primul eșec al Paulei. Printre foștii ei inamici se aflau mecanici aviatici și navali, diferiți experți care

ar fi constituit supuși credincioși. Dar nu reușise să oprească soldații însetați de sânge, pentru a selecta indivizii valoroși dintre învinși. Ziua de luni o costase scump.

Dar a trebuit să se stăpânească și să apară în public, pentru a încuraja petrecerea sălbatică ce a avut loc noaptea. Începuse după-amiaza și a ținut până-n zori, timp în care toți, în afară de câțiva mai rezistenți, se prăbușiseră. Când a dat soarele, Aruba a venit la mine.

Faptul că venise el la mine, în loc să mă cheme, dovedea că era foarte îngrijorat. A intrat în cort, a privit o secundă spre silueta liniștită a lui Doc, care părea că doarme pe o sofa, apoi spre mine. În lumina ce pătrundea prin ferestrele de plastic, figura lui arăta măslinie, de culoarea leberwurstului proaspăt.

— Vrea să te vadă, a zis el.

— Paula?

A confirmat din cap și s-a ridicat în picioare. Eram îmbrăcat. În noaptea trecută fusese posibil să se întâmple orice și nu putusem să dorm.

— Despre ce-i vorba? I-am întrebat în timp ce mergeam prin aerul rece al dimineții, prin vântul ce bătea dinspre ocean.

— Îți va spune chiar ea, a răspuns, lingându-și buzele.

Fusese șocat zdravăn și mi-l imaginam repezindu-se la sticlă, îndată ce va rămâne singur.

Am dat din cap, indiferent, încercând să-mi fac curaj singur. Nu mi se părea de bun augur dorința ei de a mă vedea atunci. Am ajuns împreună cu Aruba la intrarea în cortul principal, unde stăteau de gardă doi ofițeri colonei cu mitraliere. S-a oprit lângă cort.

— Intră, te așteaptă.

Am intrat singur. Și Paula era singură, într-un veșmânt galben, transparent, de parcă atunci se sculase din pat. Dar avea figură aspră și obosită, cu o privire ce dovedea că rămăsese trează și încordată ore în șir.

— Marc, a zis cu o voce ca un diamant industrial, pe masă e o hârtie. Semneaz-o.

— S-o semnez?

M-am dus și m-am uitat. O scrisoare dactilografiată, de câteva pagini, purtând antetul pe care mi-l acordase ca membru în Statul ei Major.

— Doar semnează.

— Nu, până nu o citesc, i-am răspuns.

Ochii i-au sclipit. A dat din umeri și s-a întors. Dar reținuse împotrivirea mea la un ordin al ei. Își va aminti la momentul potrivit.

— Bineînțeles, a zis ea.

M-am aplecat asupra scrisorii și am citit-o. Am simțit ceva care semăna cu o lovitură prin surprindere în stomac. Sau ca o ciocnire groaznică în întuneric, când goneam cu toată viteza spre un zid de beton despre care știam că-i acolo, dar la a cărui existență nu mă gândisem un impact atât de neașteptat și de brutal, încât mi se făcuse greață. Pentru că, brusc, am înțeles-o pe Paula, am văzut-o în întregime, goală, în lumina puternică a ceea ce plănuia să mă pună să fac.

Am citit că fusesem șocat de comportarea iresponsabilă a unor soldați ai ei, când cuceriseră zona dușmană. În primul rând, din cauză că văzusem exterminarea, în mod criminal, a unor persoane nevinovate, aflate printre apărători: meseriași, mecanici și alți specialiști care fuseseră în tabăra inamică în cursul asaltului. Uciderea acestor nevinovați

Însemna nu numai o crimă împotriva lor, ca indivizi, dar și o trădare a imperiului, deoarece împărâteasa fusese lipsită de serviciile oferite de bunăvoie de acești oameni, iar mulți dintre supuși vor suferi din cauza acestor pagube. Ca urmare, îi ceream să ia măsuri împotriva criminalilor vinovați, să-i aducă în fața judecății, pentru că eu, cu talentul ce-mi permisesese să opresc ravagiile furtunii de timp, puteam vedea mai profund și mai limpede decât oricine costurile teribile pe care trebuia să le plătim toți datorită morții acelor nevinovați.

În timp ce citeam, modelul pe care-l construiseam despre Paula s-a completat. Am văzut ce răzbunare avea în minte nu numai împotriva soldaților vinovați de a o obliga să zăbovească acolo pe durata iernii, ci și împotriva oricui fusese martor la ce i se întâmplase. Iar acest lucru îmi spunea despre ea mai mult decât ar fi putut să reiasă în doi ani de observații.

Am semnat.

— Sunt mândru să fac asta, i-am spus, ducându-i scrisoarea. Nu conține nimic care să nu redea exact ceea ce simt. Nu-i de mirare că ești împărâteasă, Paula! Poți citi gândurile!

A zâmbit și a luat foile. Nu mă iertase că citisem înainte de a semna, dar, pentru o clipă, zâmbetul fusese plăcut. N-aș fi riscat s-o flatez atât de grosolan înainte, dar acum știam unde și când era vulnerabilă.

— Dragă Marc, ai înțeles!

S-a uitat la mine. Înțelesesem. Ce ironie! Momentul pe care-l așteptasem cu răbdare, în care puteam s-o stăpânesc, posedând-o fizic, sosise. În clipele acelea de tulburare era accesibilă, dacă aș fi dorit-o. Dar, după ce citisem scrisoarea, n-aș fi atins-o nici cu un harpon

pentru rechini.

— Mai mult ca oricând, i-am răspuns. Vrei să le spun celorlalți că ți-am trimis scrisoarea?

A ezitat, dar numai din obișnuința de a fi precaută. Dacă ar fi fost ea însăși, aș fi ezitat să mă arăt atât de naiv. Dar nu era. Acest adevăr crucial ieșise la iveală, completând modelul ei, pe care-l avusesem în minte... Avea un defect pe care nu-l remarcasem până atunci, un defect profund, care o va costa stăpânirea lumii, ce păruse posibilă până în momentul acela. Acceptase deja sugestia mea de a recunoaște că eram autorul scrisorii pe care o concepuse ea. Deja începuse să creadă în ideea ispititoare că o scrisesem eu, din proprie inițiativă.

— Dacă aș lăsa scrisoarea aici și m-aș duce să răspândesc știrea, sunt convins că ofițerii tăi s-ar grăbi să mă sprijine. Putem să-i arestăm pe vinovați și să-i aducem în fața justiției înainte să apuce să umple mințile camarazilor lor cu minciuni.

— Da, a zis ea, punând atentă scrisoarea pe capătul mesei de lângă ea. Bineînțeles că ai permisiunea mea să povestești ce mi-ai scris. Se va face dreptate repede.

— Plec chiar acum. O secundă. Poate dacă mi-ai da un ordin scris, să fac ce-i necesar, aș reuși să nu scape nici unul... Pentru că eu n-am nici o autoritate...

A zâmbit fermecător, văzând că-mi prind singur lanțul responsabilității de gât.

— Bineînțeles!

S-a așezat la birou, a scris ceva pe o foaie de deasupra unui pachet de ordine de serviciu, a desprins-o și a împins copia cu indigo spre marginea biroului.

— Iată!

— Mulțumesc, am zis, luându-l fără să-l citesc și îndreptându-mă spre ușă. Să nu pierd timpul...

— Nu, sigur că nu. Acum mă voi odihni... să vii să mă vezi după micul dejun, Marc. Dragul meu... Ce m-aș face fără tine...

— Ești împărăteasa. Poți face orice. A zâmbit fermecător.

Am ieșit. Aruba plecase, după cum mă așteptasem. M-am dus direct în cortul meu. Doc a sărit din culcuș, îndată ce perdeaua cortului a căzut în urma mea.

— Plecăm spre casă chiar acum. Îți voi explica pe drum. Ești înarmat?

— Pușca e în jeep. Am la cingătoare un pistol și un cuțit.

— Bine. Vreau să mă ajuți să aducem în fața justiției niște ucigași. Împărăteasa mi-a încredințat autoritatea necesară pentru a aresta soldații care au comis atrocități împotriva unor oameni nevinovați din rândul populației civile ce ni s-au opus până în noaptea asta.

A ridicat din sprâncene, ironic. Am căutat în buzunar ordinul, pe care nu-l citisem, l-am desfăcut și m-am uitat spre el, apoi i l-am întins lui Doc.

— *Marc Despard a cerut și a primit din partea mea dreptul de a face tot ce-i necesar*, a citit el, dând încet din cap. Bine!

Am luat hârtia înapoi și am pus-o în buzunar.

— Primul lucru pe care vreau să-l fac e să verific avioanele construite în viitor, ca să ne asigurăm că nici unul dintre responsabilii atrocităților nu le va folosi ca să fugă. Ar putea folosi explozibil, să le distrugă pe cele care rămân. Ești expert în explozibili. Ce crezi că ar distruge asemenea aparate?

A rânjit și a făcut semn spre centură.

— Cartușe detonante. Ar face prăpăd dacă știu meserie.

— Deci asta vom căuta. Să mergem.

Ne-am îndreptat spre ușă. Bătrânul a venit după noi.

— Să-l trimit înapoi? a întrebat Doc.

— Nu. Văzându-l cu noi, nu vor bănuși că facem ceva important. Domnule maior!

Chemasem un ofițer scund, oacheș, de vreo douăzeci și cinci de ani, care trecea pe lângă noi. Faptul că era treaz la ora aceea a dimineții însemna că nu se implicase profund în festinul din noaptea precedentă. A venit mai aproape și l-am recunoscut. În armata Paulei existau destui maiori.

— Maior Debrow, îmi pare rău că te întrerup din treabă, dar am o sarcină specială și am nevoie de ajutorul dumitale. Citește asta!

I-am întins ordinul Paulei.

— Trebuie să acționăm înaintea criminalilor. Am dreptate?

Figura lui arăta că nu-i de acord. Cineva lipsit de prejudecăți ar fi descoperit chiar o urmă de aversiune față de mine, un civil care numea soldații căliți în luptă „criminali”.

— Da, domnule Despard.

— Bine. Mă bizui pe dumneata, domnule maior. Cred că ar putea încerca să fure câteva din avioanele acelea prețioase, construite în viitor. Vom merge să verificăm. Aș dori să mă însoțiți.

— Avioanele sunt încuiate și păzite, a zis Debrow. Nu le poate fura nimeni.

— Să ne convingem.

Ne-am dus spre acea parte a fostului aeroport în

care erau păstrate avioanele din viitor. Distanța nu era scurtă, dar am trecut peste o barieră din saci cu nisip și ne-am trezit la patruzeci de picioare de intrarea într-un hangar izolat, în jurul căruia stăteau de pază o duzină de soldați care păreau treji și competenți.

— Chemați-l pe ofițerul lor aici, să-i explicăm despre ce-i vorba, i-am zis maiorului.

— De fapt, ce doriți? a întrebat Debrow. Ce vreți să facă?

— Vreau să verific oamenii de pază și să arunc o privire înăuntru. Iar ofițerul să vină cu noi, când facem controlul.

Debrow s-a dus spre cei doi soldați care păzeau ușa hangarului. A fost somat. Când a răspuns, m-am uitat la Doc, care mă privea întrebător.

— Vreau să fugim cu unul din avioanele de acolo, i-am șoptit. Iar cele rămase să nu fie utilizabile. Soldații de pază să fie anihilați. O să încerc să-ți dau o mână de ajutor să faci toate treburile astea, una câte una.

— Numai noi doi plecăm? Nu și maiorul?

— Numai noi doi.

Doc a încuviințat din cap. Debrow s-a întors, ne-a condus spre ușa hangarului. Am intrat printr-o ușiță pentru personal, înăuntru, interiorul vast, întunecat, cu niște sclipiri mărunte, perlate, în beznă: avioanele din viitor. În dreapta, o încăpere cu pereți din sticlă, puternic luminată de becuri cu baterii proprii, ce înlocuiseră luminile clădirii, care nu funcționau datorită lipsei de energie. Centrala comunității nu mai funcționa.

În cameră, la masă, un ofițer subțiratic, tânăr, cu bare argintii de locotenent pe epoleții uniforme din piele. S-a ridicat când am intrat.

— Domnule maior? a întrebat el.

— Locotenente, acesta-i Marc Despard.

— Îl cunosc pe domnul Despard.

— Iar aceștia..., a zis Debrow, privind spre Doc și Bătrân, sunt servitorii săi. Domnul Despard vrea să-ți arate o autorizație specială a împărătesei.

I-am întins hârtia. Sprâncenele blonde ale locotenentului s-au ridicat de câteva ori, în timp ce citea, dar restul figurii i-a rămas calmă.

— Da, domnule, a zis, înapoindu-mi scrisoarea. Ce doriți?

— În primul rând, să verific avioanele din viitor, fără mult târboi. Eu, maiorul, tu și Doc.

Și am făcut un semn spre Doc.

— Doc are experiență în combaterea sabotajelor. Dacă au fost instalate bombe în avioane, ne va ajuta să le dezamorsăm. Ființa experimentală care-i cu mine se numește Bătrânul. Are simțul mirosului foarte dezvoltat și colaborează bine cu Doc în treburi de felul ăsta. Câte avioane sunt aici?

— Nouă, a răspuns locotenentul.

— Știe cineva să zboare cu ele?

— N-a încercat nimeni. Cred că trebuie să-i facem să vorbească pe cei care le-au avut.

— Am auzit că nu-s greu de manevrat. S-ar putea ca ucigașii pe care-i caut să cunoască acest lucru. Cu aparatele astea pot obține tot ce doresc, în restul lumii, dacă reușesc să le fure împărătesei.

Ambii ofițeri s-au uitat ciudat la mine și m-am întrebat dacă nu-mi exageram importanța.

— Să mergem. Domnule maior, locotenente, vom cerceta fiecare câte trei avioane. Nu vom lua ființa experimentală la primul control. Îi voi ține pe Doc și

Bătrân cu mine, până-i nevoie de ei. Aveți lanterne?

— Bineînțeles, domnule, a răspuns locotenentul.

S-a dus la un dulap din cealaltă parte a biroului și s-a întors cu lanterne pentru fiecare. L-am lăsat pe Bătrân în birou și ne-am dus în hangarul curat.

Am ales cele trei aparate mai apropiate, obligându-i pe ofițeri să se ducă spre cele îndepărtate. La lumina lanternei, primul avion la care m-am dus părea că sclipește datorită unei străluciri interioare, proprii. Fusesse construit din plastic lăptos, semitransparent. Părea îndeajuns de ușor ca să plutească în aer doar dacă ai fi suflat spre el. Dar, în ciuda aparențelor, era solid și rezistent. Am deschis ușa curbată de pe o latură și am intrat. Poate din cauza formei ovale, avea interiorul mai spațios decât crezusem. M-am dus la panoul de comandă.

Ceva simplu, un ecran mic, ca de televizor, în mijlocul bordului, cu cinci clape dedesubt. Am apăsât una, la întâmplare, iar luminile s-au aprins. Nu numai pe panoul de comandă, ci în tot avionul.

— *Pregătit!* a spus o voce.

Am zâmbit. Nu căutasem un model, dar găsisem, deodată, unul aproape complet.

— Cum se decolează?

— *Poți pilota singur sau da indicații de decolare și zbor.*

— Mulțumesc. Culcă-te la loc.

Am apăsât aceeași tastă și luminile s-au stins. Ca încercare, am apăsât, la lumina lanternei, altă clapă.

— *Pregătit!* a spus o voce, iar luminile s-au aprins din nou.

— Culcă-te la loc.

Asta fusesse! Știam secretul zborului cu ele. Nu

exista nici un secret! Am apăsât iar tasta, luminile s-au stins, am părăsit avionul.

— În regulă, i-am șoptit lui Doc. Scoate din funcțiune celelalte avioane. O să-mi fac de lucru cu cele două pe care trebuie să le verific. Ne întâlnim la ultimul, al treilea din urmă noastră, aproape de capătul hangarului. O să întârzii cât pot. Ai grijă să nu te vadă ofițerii.

— Nu mă vor vedea, a zis Doc și s-a evaporat în beznă. L-am luat pe Bătrân, m-am dus la următorul avion, m-am așezat în fața panoului de comandă și l-am pornit. Am avut o mică discuție cu calculatorul (sau ce-o fi fost), iar când am terminat, aveam cunoștințe generale despre felul acela de avioane, de parcă aș fi avut unul timp de mulți ani. Erau ridicol de simple, copilăresc de ușor de manevrat.

După ce mi-am omorât timpul cum am putut, m-am dus la al treilea avion, am scotocit și prin el un timp, apoi am ieșit. Nici Doc, nici ceilalți nu se vedeau. M-am dus la coada avionului și am așteptat. Am simțit un deget care mă bătea pe umăr.

M-am întors, făcând instinctiv un pas înapoi. L-am văzut pe Doc rânjind.

— Le-am aranjat pe toate.

— Bine.

Ne-am dus spre avionul alăturat și l-am găsit pe locotenent examinând conștiincios partea de dedesubt a avionului, la lumina lanternei.

— Ai găsit ceva, locotenente?

— Nu, domnule. Dumneavoastră?

— Nici eu n-am avut noroc. Poate maiorul Debrow a găsit ceva... Mergem să vedem?

L-am descoperit pe Debrow în interiorul ultimului

aparator. După un timp, a ieșit.

— Nimic, a zis el.

— Mă simt foarte ușurat. Acum, dacă nu te superi, aș dori să discut cu paznicii.

— De ce, domnule? N-am găsit nimic...

— Ca să fim siguri. Împărăteasa vrea să fim siguri. Nu-i așa, domnule maior?

— Locotenente! a zis maiorul, cu voce răgușită.

— Da, domnule maior! Da, domnule Despard! Dacă mergeți în birou, voi chema întâi oamenii de la poartă...

— Îi vei aduce unul câte unul, locotenente, am zis eu. Există altă ușă a hangarului?

— O intrare mică, de serviciu, în spate.

— Bine, am zis, întorcându-mă spre Doc. După ce-i vom interoga, unul câte unul, aș vrea să-i conduci înapoi la posturile de pază. Ai grijă să nu vorbească între ei, mai ales cu cei care n-au fost încă interogați. Vei merge cu locotenentul, ca să știi unde să-i conduci. Locotenente...

— Da, domnule Despard!

— Cred că ar trebui să ții locul fiecărui om, pe măsură ce vin înăuntru. Dacă Doc se întoarce fără cel pe care l-a luat dacă vine singur înseamnă că am descoperit unul dintre ei. Aș vrea să te întorci cu Doc cu un aer cât mai natural, să nu-i alarmezi pe ceilalți.

Locotenentul a deschis gura, s-a uitat la maior și a închis-o la loc.

— Poate că-i mai bine că locotenentul să rămână aici, domnule Despard, a zis maiorul. Nu se obișnuiește ca un ofițer să țină locul unui soldat aflat în gardă. Și...

— Nu sunteți de acord cu mine, domnule maior?

— Ba da, domnule, a răspuns el, încet.

— Atunci să facem cum am spus. Locotenente, vrei să mergi cu Doc, iar el să se întoarcă cu prima santinelă?

Au plecat, iar eu m-am întors spre Debrow.

— Domnule maior, cât de bine îl cunoașteți pe locotenent?

— Îl știu de câțiva ani. Cred că de vreo trei...

— Dar îl cunoașteți bine?

M-a privit, brusc îngrijorat. După o secundă, a răspuns, încet:

— Nu pot spune că-l cunosc... bine, domnule Despard.

— Mda...

Am tăcut. După câteva minute, Doc s-a întors cu prima santinelă, un caporal solid, înalt de cinci picioare și jumătate, cam de vârsta locotenentului.

— Numele? L-am întrebat.

— Caporal Charles Onash, domnule. Plutonul trei, compania a patra, Regimentul Albastru.

— Ai condus vreodată o motocicletă, caporal Onash?

— Nu, domnule!

— Bine. Poți să pleci. Du-l înapoi, Doc.

Nici următorul nu condusesese vreodată o motocicletă. Nici cei trei de după el. Abia al cincilea. Trebuia să găsesc niște întrebări misterioase...

— Ai zburat cu planorul, soldat Mahn?

— Da, domnule.

— Știi să conduci un hidroavion?

— Da, domnule.

Debrow s-a mișcat, stânjenit, pe scaun, în spatele biroului. M-am simțit prins în propria-mi cursă.

— Știi să citești în sanscrită?

— Domnule?

— Te-am întrebat dacă știi să citești în sanscrită!

— Nu, domnule!

— Bine, am zis ușurat. Du-l înapoi, Doc.

— Domnule, a zis Debrow, aproape cu timiditate, după ce soldatul Mahn plecase, mă tem că nu înțeleg...

— Veți înțelege imediat.

A stat pe scaun, fără să spună nimic. Ceilalți șapte oameni aflați la posturi au venit pe rând și i-am trimis înapoi, după ce i-am făcut să recunoască faptul că nu știau să facă un lucru sau altul.

— Domnule Despard, a început Debrow, după ce plecase ultimul om. Aceștia au fost toți. Înseamnă...

— Înseamnă că situația e mult mai gravă decât am crezut. Sunteți înarmat, domnule maior?

— Nu, domnule.

— Păcat. Vom face ce vom putea. Voi rămâne aici. Vă veți duce încet la ușa pentru personal, pe care am intrat și veți rămâne lângă ea, în interior. Dacă puteți, încuiați-o. Ascultați zgomotele de afară. Dacă încearcă să forțeze ușa cineva, ascundeți-vă, iar după ce-au intrat, duceți-vă după ajutoare.

— Da, domnule. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce bănuți că se va întâmpla?

— Nu vă pot spune, încă... Datoria mea e să mă gândesc la Paula, la împărăteasă. Acum plecați. Mă voi ascunde în umbră, lângă birou, gata să vă avertizez dacă vine cineva din cealaltă parte a clădirii.

A plecat. L-am luat pe Bătrân de mână și am ieșit după maior, furișându-ne în umbră, unde nu ne putea vedea dar unde îl puteam intercepta pe Doc, care urma să se întoarcă, după ce condusese ultimul soldat la post. De unde ne aflam, vedeam linia subțire a luminii zilei pătrunzând pe lângă ușa pentru personal,

acum încuiată și silueta ghemuită lângă ea. Mai târziu, eclipsarea aceea a dispărut, iar Doc s-a ivit singur, din bezna de lângă noi.

— Am rezolvat, a șoptit el.

— Ai avut grijă de toți?

A confirmat din cap.

— Locotenentul?

— L-am lăsat penultimul.

— Bine. Maiorul e lângă ușa pentru personal.

— A fost. Am avut grijă și de el. A fost ultimul.

Am vrut să-l întreb câți muriseră, dar cuvintele mi s-au oprit în gât. Faptul că aveam un lup tânăr că Doc drept prieten îmi salvase viața și era illogic să-i cer să fie, în același timp și lup și nevătămător.

— Ce-i cu avioanele?

— Nu m-am atins de cel în care ai urcat prima oară. Restul vor sări în aer, când vei dori.

— Bine. Să deschidem ușa hangarului. Altfel, va trebui să facem o gaură în ea.

— Nici o problemă. Ar trebui să funcționeze cu ajutorul unor motoare electrice, dar există și un sistem de scripeți, care este folosit când nu-i curent. Poți să faci chestia aia să zboare, Marc?

— Pot. Sau, mai degrabă, pot să-i spun să zboare, iar el se supune.

— Verificam și eu, a zis el și i-am văzut rânjetul prin întuneric.

— Nu te condamn. Și eu aș fi făcut la fel, am zis, simțindu-mă foarte obosit. Fă cumva că aparatele celelalte să se distrugă îndată ce ieșim de aici, iar eu îl voi trage pe cel cu care vom pleca lângă ușă. Apoi deschizi poarta hangarului, sari în el și plecăm.

— Bine.

A dispărut. Am aprins lanterna și l-am condus pe Bătrân spre avionul pe care Doc îl lăsase neatins. Am urcat în el, am închis ușa și am apăsat o tastă.

— *Pregătit!*

— Mișcă-te încet pe sol, către ușa clădirii. Sau, ca să zicem altfel, înaintează încet, iar eu îți voi spune când și încotro să cotești, când să te oprești.

Avionul s-a mișcat și a început mai degrabă să alunece, decât să ruleze înainte.

— La stânga, vreo zece grade. Acum încă vreo cinci, înainte... oprește!

Ne-am oprit chiar lângă ușa hangarului. Am deschis portiera aparatului și am așteptat. După un moment, s-a auzit un zgomot slab de roți care se rostogoleau, iar ușile din fața mea s-au dat de-o parte. Prin deschizătură au pătruns razele soarelui, orbindu-mă.

— Ajunge! Am spus încet, spre zona luminată.

Ușile se opriseră deja, lăsând un spațiu suficient să ieșim. Am auzit zgomot de pași, iar Doc a intrat în cabină, trăgând ușa după el.

— Am rezolvat totul.

— Pornește! am spus avionului. Drept înainte, ieși pe ușă, ridică-te și înalță-te până la o mie de metri. Îndreaptă-te spre vest.

A ieșit la lumină. Fără să-și ia avânt, s-a înălțat brusc spre cer. S-a auzit un zgomot, ca o pungă de hârtie spartă, în urmă. Am privit și am văzut fum ieșind pe ușa deschisă a hangarului. După o secundă, ne aflam atât de sus, încât drumurile păreau linii subțiri, trase cu creionul, iar peisajul a început să alunece în spate, către soarele ce se ridicase pe cerul senin.

— Cred că am rezolvat totul, a zis Doc.

A venit în față și l-a împins pe Bătrân de pe scaunul

de lângă mine. Acesta a acceptat fără să se plângă. Surprinzător cât de multe înghițea Bătrânul de la Doc... Aproape cât suportase Duminică de la Ellen... Doc s-a așezat pe scaun.

Ai nevoie de ajutor la zbor, sau la altceva? m-a întrebat.

Am făcut semn că nu.

— Atunci o să dorm, a zis el, imperturbabil. Chestia asta e mai sigură ca o ușă încuiată. Nimeni nu poate năvăli peste tine, prin surprindere, în aer.

S-a ghemuit în scaun, a închis ochii și s-a cufundat în somn.

Eu n-am avut norocul ăsta...

AVIONUL DIN VIITOR n-avea nevoie de prea multă supraveghere. I-am cerut o hartă a țării, iar aceasta a apărut pe ecranul din fața mea. Am selectat zona comunității noastre, am solicitat mărirea segmentului respectiv și am continuat operația până am reușit să identific destinația zborului. I-am spus să se ducă acolo și să aterizeze lângă palatul de vară, pe care i l-am descris. Cu asta, terminasem tot ce avusesem de făcut. Mi-ar fi plăcut să mă ghemuiesc, ca Doc și să dorm. Dar n-am reușit. Nici să-l imit pe Bătrân, care moțăia, deschizând din când în când ochii, ca să se uite la mine, ca și cum ar fi vrut să se asigure că sunt acolo.

Am stat și am privit cerul gol, limpede și mișcarea lentă a peisajului de dedesubt. Nu se auzea nici un zgomot. Mă simțeam ca o muscă prinsă sub un pahar.

Cât timp acționasem, ca să pregătim fugă, mintea îmi fusese limpede, ascuțită, orientată spre un scop precis. Acum, efectul adrenalinei din trup începuse să scadă, făcându-mă să mă simt gol, prost și urât. Gândul la soldații de pază care muriseră, pentru ca noi trei să ne întoarcem liberi acasă, mă obseda, indiferent că voiam sau nu. Doar Dumnezeu știa că nu dorisem să pricinuiesc moartea cuiva, mai ales acum, când descoperisem că o parte din mine putea să se îmbine cu restul universului. Simțeam că trădasem acea parte interconectabilă din mine, că o folosisem într-un fel

greșit, ca pe o sculă ascutită utilizată pentru a face rău.

Dar ce-am fi putut face? m-am întrebat. Trebuia să scăpăm, iar singurul drum ducea peste cadavrele câtorva dintre războinicii Paulei.

Oare? mă cicălea o voce din subconștient.

Ar fi existat altă soluție?

Spune tu. Tu ești cel care poate citi modele.

În cazul acesta, n-am văzut nici unul care nu implica violență.

Atunci nu ești suficient de bun.

Lasă-mă în pace! Ieși din mintea mea!

Cum să te părăsesc? Suntem aceeași ființă. Ești legat de mine.

Existase o cale, mi-a trecut prin minte. Și am înghețat, când mi-am dat seama.

N-ai avut curaj. Și chiar dacă ai fi avut, ce s-ar fi întâmplat cu Ellen, Marie și ceilalți, care s-ar fi dus după Paula, să se răzbune? Le-ai fi dorit moartea, în schimbul conștiinței tale?

Paula, m-am străduit să mă gândesc la Paula. Dar asta nu-mi producea nici o ușurare. Imaginea ei îmi genera o stare de silă. Pentru că fusesem atras de ea. Mai eram încă. Faptul că mă provocase cu indiferența ei reprezenta doar o formă de a ascunde că o doream, că o dorisem de când o văzusem coborând din elicopter, arătând ca o pagină dintr-o revistă de modă, dintr-o lume dispărută pentru totdeauna. Posedarea ei ar fi fost ceva asemănător aducerii lumii înapoi.

Bineînțeles, știam că se îmbrăca așa în mod deliberat, că apariția ei fusese calculată, pentru a produce efectul pe care-l avusese asupra noastră. Dar cunoașterea acestui lucru nu modifica saltul emoțional

pe care-l trăisem. Văzând-o arătând așa, mă simțisem ridicat deasupra realității crude, murdare a prezentului, pătrunzând într-un vis aurit al amintirilor. Îmi arătase lipsa de eleganță a lumii mărunte pe care voiam s-o apăr, cu prețul vieții. Mă simțisem plictisit brusc de banalitatea cotidiană a celor două femei ce-și împărțeau viața cu mine, de mâna de prieteni loiali. Ca de niște pâine neagră, grosolană, pusă alături de o prăjitură făcută din hrana îngerilor. Ca de o bere de casă, comparată cu șampania.

Fusesem atras de Paula chiar din prima clipă. Treptat, aș fi ajuns să fiu convins că sunt îndrăgostit de ea. Aș fi uitat de datoria mea de a mă întoarce și a termina ce începusem să fac cu furtuna de timp. Probabil că gândul de a nu mă întoarce mă urmărise tot timpul. Așa că atunci când mă înfuriasem că Paula nu reușise să-și ducă armata și pe mine în Europa, în toamna aceea, mă înfuriasem, de fapt, împotriva întârzierii scuzei că, ajungând de cealaltă parte a Atlanticului, aș fi avut un motiv să renunț să fug de la Paula, dacă primeam știrea că Porniarsk reușise să realizeze sarcina pe care i-o încredințasem.

Toate acestea fuseseră ascunse în mine, ca și impulsul de a renunța la lumina aurie pe care o descoperisem, în schimbul unui ineluș din cositor emailat. Că fusese din cositor descoperisem abia în dimineața aceea, când o întâlnisem în cortul ei și mă obligase să semnez scrisoarea pe care o compusese în numele meu.

În clipa aceea, toate piesele ce-i alcătuiau modelul personal se îmbinaseră și fusesem obligat s-o văd așa cum era în realitate. Crezusem că exista măcar un strop de ceva napoleonian sub strălucirea de la

suprafață. La urma urmei, cucerise cea mai mare parte a Americii de Nord. Avea un guvern, o armată puternică, acumulase mai multe resurse decât alte cinci-șase comunități la un loc. Și, deasupra tuturor, visul alexandrin de a cuceri întreaga lume. Trebuia deci, crezusem eu, să existe ceva unic și puternic în ea.

Dar nu exista. Când intrasem în cort, dimineața, când văzusem cum arăta și scrisoarea pe care voia s-o semnez, modelul ei se completase. Mi-am dat seama că priveam o persoană care, cel puțin pentru moment, devenise iresponsabilă, sub șocul înfrângerii și dezamăgirii. Dovada iraționalității declanșase lămurirea mea. Nu era nici napoleoniană, nici alexandrină. O psihopată care nimerise într-un șir de circumstanțe ce-i permisese să înainteze triumfătoare pe creasta unui val ascendent atât timp cât totul urmase aceeași cale. Cât timp norocul fusese de partea ei, păruse genială. Când lucrurile merseseră prost, rămăsese fără nici un plan.

Literalmente.

Cei din tabăra ei erau oameni. Nu păpuși cu care să dai de perete sau să le smulgi părul, dacă te enervai. Ar fi putut înota în sânge și nu i-ar fi păsat. Pentru că n-ar fi fost sânge adevărat. Nu putea fi sânge adevărat, din moment ce aparținea celor ce fuseseră împotriva ei. Aceste opinii reprezentau latura ei psihopată, care mă izbise, ca o ușă trântită în nas, de cum intrasem în cort.

Toate comunitățile ce i se supuseseră, în drumul ei, erau alcătuite din oameni adevărați. Dar Capitol preferase să o respingă. Deci populația de acolo nu era compusă din oameni adevărați și dăduse ordin

soldaților să ucidă. Dar unii soldați nu făcuseră deosebire între cei cărora le dorea moartea și cei pe care-i voia în viață. Deci nici soldații aceia nu erau oameni reali. De aceea îl va pune pe Marc Despard să-i găsească și să-i ucidă. Dar Marc Despard știa că ideea venise de la ea, de aceea va avea o părere greșită despre împărăteasă ceea ce n-ar fi făcut o persoană reală. Trebuia ca lucrurile să fie aranjate astfel încât pedepsirea soldaților să pară o idee a lui Marc, iar mai târziu va folosi alți soldați să-l omoare pentru ceea ce făcuse. Atunci toată lumea va fi mulțumită, pentru că vor rămâne în viață doar cei care erau de acord cu ea. Adică oameni reali.

Modelul respectiv explica de ce nu permisesse nimănui, mie sau altcuiva, să-i devină apropiat. Experiența îi dovedise că dacă lăsa pe cineva în intimitatea ei, acesta sfârșea prin a nu fi de acord cu ea, în vreo privință. Crezusem că depășisem punctul în care o singură ființă mă poate îngrozi. Ea reușise s-o facă, dimineața, în cort. Mă simțisem ca închis într-o cușcă, împreună cu un tigru rănit.

Deci dorisem să vând universul, universul și tot ce iubeam pentru una ca Paula. Mi se făcuse silă, fizic și moral. Și ca să vindec o situație bolnavă, fugisem, provocând alte crime. Eu, care văzusem lumina aurie, mă scăldasem în sânge. Îl pusesem pe Doc să ucidă.

Durerea devenise mai puternică decât puteam suporta. M-am zbatut disperat după unitatea cu universul după lumina aurie și n-am reușit s-o găsesc. Mă chinuiam să-mi descopăr o autojustificare și nu puteam. Doar scuza, care nu ducea nicăieri, a salvării vieții celor câțiva oameni care însemnau ceva pentru mine. Ucisesem pe cei care nu trebuie. „Natură, roșie

la dinți și la gheare...”, scrisese Tennyson... Cărțile pe care le citisem în săptămânile acelea trecute îmi dansau în minte, fără să găsesc vreo consolare. Singurul motiv pe care îl găsisem să trăiesc, un motiv mărunț și șubred, fusese că trebuia să apăr ce iubesc. Dacă nu exista o justificare făcând asta, nu exista nici chin. Poate că eram doar incult și prost.

Cum poți muri mai folositor

Decât luptând împotriva a ceva îngrozitor,

Pentru cenușa părinților

Și templele zeilor lor?

Nu aveam nici cenușă a părinților, nici temple, nici zei. Nu eram nici Horațiu, din care Macaulay tradusese aceste versuri, din *Legile străvechii Rome*. Aveam doar tribul meu mărunț, din foști străini, pe care să-l păzesc de toate lucrurile omenești, trecătoare sau nesfârșite. Dar aveam nevoie de un sprijin, de o rugăciune, de care să mă agăț... Ca un pasager căzut peste bord ce se agață de un colac de salvare, mă prinsesem de cele patru versuri ale lui Macaulay și de ideea de a termina lupta, de a termina tot, de a curăța totul. Și m-am cufundat în vârtejul întunericului, în vis și uitare...

M-am trezit brusc, după mult timp, așa mi s-a părut, privind la două figuri îngrijorate, din apropiere. Una, fața netedă a lui Doc, cealaltă păroasă, a Bătrânului.

— Marc! a zis Doc. Te simți bine? Visai?

— De ce? Ce s-a întâmplat? Am întrebat, cu limba uscată.

— Țineai ochii închiși și spuneai întruna: Nu pot face asta, nu pot...”, iar noi nu reușeam să te trezim...

Bătrânul mi-a adulmecat fata, ușurat. I-am simțit mirosul pielii. Avea nevoie de o baie. Gândul ăsta m-a adus imediat la normal.

— Unde suntem?

— Cred că aproape de casă, a răspuns Doc. Aruncă o privire. Tu știi cum funcționează aparatul. Eu nu.

M-am întors spre panoul de comandă și am apăsat o tastă.

— Unde suntem? Arată-mi cu un semn pe hartă.

Ascultător, ecranul mi-a redat imaginea hărții mărite, cea pe care o cerusem mai devreme. Pe ea a apărut silueta subțire a avionului. Am privit-o o secundă, două, înainte să-mi dau seama că se mișcă de-a lungul liniilor de pe hartă.

— După cum arată, mai avem câteva minute. Depinde de viteză de zbor.

M-am uitat în jos. Ne aflam la aceeași altitudine, iar soarele părea să nu fi urcat deasupra orizontului, de când plecasem. Asta indica o mișcare egală cu viteza de rotație a pământului o viteză bună, într-adevăr!

— Am aranjat să aterizeze lângă palatul de vară, i-am explicat lui Doc, apoi m-am întors spre panoul de comandă. Aterizează încet. Nu vreau ca oamenii să se sperie și să tragă în noi.

Avionul a îndeplinit ordinul întocmai. A ajuns deasupra palatului la trei mii de metri altitudine, apoi a coborât vertical, lent. Au trecut vreo douăzeci de minute până a atins solul, iar în momentul acela, majoritatea comunității se strânsese la vreo cincizeci de metri de locul aterizării, cu conducătorii în față.

Am deschis ușa avionului din viitor și am pășit pe pământ iar ei s-au uitat la mine ca la un marțian. După aceea Doc și Bătrânul au coborât lângă mine și toți au năvălit spre noi. Am fost înconjurați, luați pe sus, purtați până în palat.

Când, în cele din urmă, am reușit să-i potolim, m-am

cățărat pe un jeep parcat acolo și le-am spus, cât am putut de scurt, că am fugit de la Paula, că va veni după mine, probabil în câteva săptămâni și că le voi da mai multe amănunte a doua zi. Că în momentul acela trebuia să mă odihnesc și să discut cu ceilalți conducători.

Au fost un pic dezamăgiți că n-au aflat imediat întreaga poveste, dar s-au răspândit la treburile lor, după ce le-am promis o relatare mai amănunțită la sărbătoarea din seara aceea. În cele din urmă am intrat în palat, împreună cu Ellen, Marie, Bill și ceilalți.

În timpul mesei, în aceeași sufragerie în care le spuseseam că plec cu Paula, le-am spus știrea, fără preliminarii.

— Nu-i sănătoasă. Nu înseamnă că-i nebună tot timpul, dar ar fi mai puțin periculoasă dacă ar fi țicnită complet. Pentru că, atunci când are chef de ceva, face exact cum vrea, indiferent de consecințe. Atunci când ajunge într-o asemenea stare, nu contează decât dorința ei. De aceea am plecat. Mai devreme sau mai târziu ar fi vrut ceva și s-ar fi putut să se împiedice de mine. Iar atunci m-ar fi distrus.

Le-am povestit despre scrisoarea pe care mă pusese s-o semnez.

— Dorea să-i pedepsească pe soldații care-i uciseseră pe experți și să arunce vina pe mine. Mai târziu, ar fi folosit motivul ăsta ca să mă ucidă, M-am întors, fără să pierd timpul. Fiindcă puteam fi ucis oricând, din clipa în care ar fi fost executați cei pe care îi dorea morți.

— Ce va face acum? a întrebat Marie.

— Va trimite un grup să mă aducă înapoi. Poate nu imediat, pentru că duce lipsă de oameni. Și acesta a

fost unul dintre motivele pentru care am fugit acum. Voi lucra cu Porniarsk și poate vom găsi o cale să ne mișcăm în timp, înainte să apară oamenii ei. Am lucrat la recunoașterea modelelor. Sunt mai puternic decât am fost. Oricum, avem o șansă.

M-am uitat la Porniarsk, care nu ieșise afară, cu ceilalți, când aterizasem, dar venise în sufragerie.

— Ar fi trebuit să-ți dau de știre mai devreme, a zis el. Am dat peste punctul de ciclare acum o lună, dar am crezut că pot să-l depășesc. Acum nu mai sunt sigur. Poate că vom reuși împreună...

— O să vin în laborator, îndată ce terminăm aici, i-am spus, între îmbucături de șuncă pregătită în casă. Dar, în orice caz...

M-am uitat spre ceilalți.

— În orice caz, toți cei din comunitate de care nu-i nevoie pentru monadele gestalt-ului să se pregătească de acum să se ascundă. Dacă Paula vine să mă captureze, o să declanșeze un infern... vreau să înțelegeți exact ce am spus... împotriva oricui a avut vreo legătură cu mine. Bill, Marie... S-au uitat la mine.

— Să începeți să faceți planuri de împărțire a proviziilor și a locurilor în care să se ascundă oamenii. Doc...

— Da.

— Ne trebuie un sistem rapid de avertizare, ca să știm când se vor îndrepta înapoi Paula și oamenii ei. Vezi cum putem folosi avionul cu care am venit înapoi...

— Bine, Marc, a zis el, uitându-se spre Ellen. În regulă, Ellen?

Ea a încuviințat din cap. Am terminat șunca și am dat farfuria la o parte.

— Mai are cineva vreo sugestie, înainte de a mă duce în laborator, cu Porniarsk?

— Ai nevoie de somn, a zis Marie. Arăți dărâmat. Și Doc.

M-am uitat la ea. Cuvintele erau cele pe care le folosea de obicei, dar le spusese într-un fel diferit, care trezise un ecou în mine. Dar n-aveam timp să cercetez asemenea lucruri...

— Am dormit în timpul zborului. Doc poate să doarmă.

— M-am odihnit noaptea trecută, a răspuns Doc.

— O să dorm mai târziu, am spus, ridicându-mă în picioare. Ești gata, Porniarsk?

— Da.

Am ieșit din sufragerie, lăsându-i acolo pe ceilalți.

— E o situație neobișnuită, a zis Porniarsk, când am ajuns lângă bazinul din laborator. Ciclează ca și cum elementul extrapolator al dispozitivului ceva ce voi numiți calculator, a întâlnit o contradicție logică, încât în acest punct extrapolările ar duce la o eroare cumulată. Încercările mele de a descoperi în ce constă contradicția n-au dus la nici un rezultat.

— Să mă uit și eu.

A activat bazinul. Am privit, încă o dată, în cenușiul-albastru cu puncte ca niște licurici ce scânteiau în el. Pentru un moment, m-a cuprins teamă că plecând cu Paula pierdusem capacitatea de a vedea modele în bazin. Dar, încet, punctișoarele de lumină au început să se lege, să se grupeze.

Modelul a luat formă. Un model ciudat, nefamiliar, după cum mă așteptam. Dar când am încercat să fac un pas mai departe și să-mi schimb perceperea, de la luminițele din bazin la universul real, așa cum făcusem

altă dată, am simțit că nu pot. Frica ascunsă a reapărut, mai puternică.

— Văd ce-i aici, i-am spus lui Porniarsk, dar nu înțeleg nimic. Nu-mi dau seama ce-i greșit.

— Poate ești obosit, a răspuns el. Sau poate ai lipsit prea mult de lângă aparat și nu mai ești obișnuit cu el.

— Poate...

M-am retras, îndepărtându-mă de bazin. Brusc, m-am simțit cumplit de obosit. Până în măduva oaselor...

— Ai dreptate măcar într-o privință. Am nevoie de somn. Mă duc să mă întind.

M-am îndreptat spre camera mea, o parte din apartamentul, în care locuiam împreună cu Marie și Ellen. Nici una dintre ele nu se afla acolo. Era doar începutul după-amiezi, probabil că erau la muncă, împreună cu restul comunității.

Am simțit o nevoie copilărească să fiu cu cineva când dormeam, dar am îndepărtat emoția, m-am dezbrăcat, m-am întins în pat, am tras o pătură peste mine și am privit încăperea albă, umbrită când și când de norii de afară, reflectați de fereastră.

Eram atât de obosit, încât m-am întrebat dacă o să reușesc să adorm. Am rămas întins...

M-am trezit zgâlțâit de cineva. O secundă, am avut impresia că mă găseam în avionul din viitor, că mă treziseră Doc și Bătrânul. Apoi am observat că se făcuse întuneric, că silueta aplecată asupra mea era feminină...

— Marc, îmi pare rău că te trezesc, am auzit vocea lui Ellen, dar întreaga comunitate te așteaptă. Dacă ai ieși măcar pentru un moment, după aceea te-ai putea întoarce, să dormi cât poțestești...

— Bine...

Mi-am așezat trupul înțepenit pe marginea patului, iar ea mi-a masat ceafa, stând în fața mea și întinzându-se spre spatele meu. Mi-am sprijinit fruntea, recunoscător, de moliciunea omenească a pântecelui ei, simțindu-mă iarăși viu sub apăsarea caldă a degetelor care-mi mașau tendoanele și mușchii ce porneau de la umeri spre urechi. Mirosea minunat, iar eu doream să rămân acolo pentru tot restul vieții, lăsându-mă în grija ei...

Dar după un timp s-a oprit.

— Te-ai trezit. Îmbracă-te.

Avea dreptate, mă trezisem, trebuia să mă îmbrac... Am stat într-un picior, punându-mi pantalonii. Atunci mi-a venit ideea că simțisem ceva asemănător fericirii câinilor și pisicilor când sunt mângâiați de oameni. Nu numai senzația fizică, ci și implicațiile de afecțiune și grijă. Pentru o secundă, am simțit ce-ar fi simțit un animal într-o asemenea situație, iar în secunda aceea am realizat iarăși identitatea cu universul. Dar secundă a trecut și totul a dispărut.

Am terminat îmbrăcatul. Ellen plecase deja. Am urmat-o pe coridor, am ieșit pe ușă și m-am oprit în întunericul cald de afară. În zona de aterizare fusese întins un grătar și simțeam mirosul cărnii ce se frigea. Mai erau și alte focuri, care trimiteau scânteii spre cer, încât păreau că se amestecă printre stelele de deasupra. Spațiul din jurul lor mișuna de siluete, era plin de voci. Dintr-un oarecare motiv, mi-a amintit de un orașel din Mexic, prin care trecusem, într-o vacanță, în seara unei fiesta. Nu-mi amintesc numele sfântului ce urma a fi celebrat, dar era noapte, artificiile explodau sus, deasupra orașului, iar scânteile lor curgeau peste străzile întunecoase. Luminile și vocile

mișunau peste tot, oamenii veneau și plecau pe ulițele înguste, dându-le o bogăție inimaginabilă. Mă întrebasesem de unde simțământul acela de bogăție. Acum știam. Inconștient, citisem modelul fiestei din jurul meu, în felul în care o vedeau cei de acolo. Extrăsesem din ei sentimente puternice. Iar acum făceam același lucru, extrăgând magia și căldura momentului de la restul comunității, strânsă acolo să sărbătorească faptul că eu și Doc, chiar și Bătrânul, ne întorseserăm sănătoși acasă.

Am pătruns în mulțime, am fost recunoscut. Figurile și trupurile se învârteau în jurul meu. M-am trezit în mână cu un pahar de băutură. Am fost înghesuit, înghiontit, întrebat, bătut pe umăr, sărutat, până a început să mi se învârtă capul. Mă aflam între vârtejul acela și oboseală, sprijinindu-mă doar pe un pic de somn. Nu-mi aminteam prea bine evenimentele acelei seri. Părea mai degrabă o pată încețoșată, lungă, plină de fericire, care s-a terminat când, în cele din urmă, după câteva ore, mi-am croit drum înapoi, în camera mea întunecată și am căzut în pat.

Ellen era acolo. M-am tras lângă ea.

— Unde-i Marie? am întrebat-o, după un timp.

— E încă afară. Acum dormi...

Am adormit.

M-am trezit, a doua zi, târziu. Dar, în ciuda somnului îndelungat, am avut nevoie de trei zile să-mi revin cu adevărat, la trup și la minte. Noaptea sărbătoririi mă vindecase, într-un fel, într-un mod pe care nu-l pot exprima. Mă simțeam mai sănătos, mai întreg. În a treia zi m-am întors în laboratorul lui Porniarsk și am încercat iar să descifrez modelul din bazin.

Prima oară n-am avut mai mult succes decât în ziua

În care mă întorsesem acasă. Dar eșecul nu mi-a lăsat impresia de neajutorare, ca înainte și, după ce m-am odihnit, am încercat din nou. Nici de data asta n-am reușit, dar am avut senzația că mă apropiasem de perceperea anterioară a universului. Așa că am continuat, încercând iar și iar, simțind că mă apropii tot mai mult cu fiecare încercare. Iar după câteva săptămâni am reușit.

Oricare a fost bariera, a dispărut deodată. Fără nici un avertisment, am nimerit brusc în universul galaxiilor și stelelor, iar ceea ce am văzut m-a șocat atât de puternic, încât am fost aruncat înapoi în realitatea laboratorului, în mine, cel care stăteam acolo și priveam în bazin.

— Ce naiba! am exclamat eu. E greșit!

— Greșit? m-a întrebat Porniarsk. În ce fel?

M-am întors spre avatar.

— Nu știu. Adică știu, dar nu contează! Nu vezi? Aparatul tău ciclează pentru că urmărește incompatibilități în modele, pornind de la modele anterioare. Logic, n-ar trebui să mai existe vreo incompatibilitate. Dar există!

— Nu înțeleg, a zis Porniarsk.

— Nu? Bazinul ăsta a generat modele anterioare care au fost corecte, iar acum a produs unul incorect.

— Deci aparatul s-a defectat? Nu văd cum ar fi putut...

— Nu, nu s-a defectat, asta-i chestia! Nu-i defect! Realitatea este cea care nu-i în regulă! Unul dintre factorii de care ține seama aparatul este cel uman, scuză-mă, am vrut să spun cel al vieții inteligente. Iar evoluția logică a acestui factor creează incompatibilități prin simpla evoluție fizică a celorlalți

factori luați în considerare. Nu vezi ce înseamnă asta?

— Nu, a zis Porniarsk.

— Înseamnă că undeva, în viitor în timpul la care ne uităm acum viața inteligentă face ceva împotriva furtunii de timp! Ceva suficient de eficient pentru a produce incompatibilități care n-ar fi apărut dacă furtuna își continua cursul. I-am găsit, Porniarsk! Am descoperit un timp în care oamenii sunt în stare să acționeze împotriva furtunii de timp!

Avatarul a rămas nemișcat, privind-mă. Lipsa lui de reacție a durat atât de mult, încât am început să cred că nu mă auzise.

— Înțeleg, a zis el, tocmai când mă pregăteam să repet. Deci căutarea noastră s-a terminat.

— Da. Tot ce trebuie să facem acum e să ne imaginăm cum pot modifica monadele factorii mărunți, imediați, încât laboratorul să fie mutat în viitor.

— E posibil?

Nu încetasem niciodată să mă îndoiesc, iar întrebarea lui mi-a risipit pe loc jumătate din bucurie.

— Sigur că este. Ar trebui să fie! Suntem departe, la capătul schimbărilor de timp. Forțele ce acționează asupra acestei zone ar trebui să fie relativ slabe...

M-am oprit.

— Bineînțeles, trebuie să verificăm... Poate că ar fi mai bine să facem asta înainte de a le spune celorlalți ce am găsit, să nu le dăm speranțe deșarte...

Am continuat să verificăm, iar peste câteva zile, într-o dimineață, Doc a intrat în laborator.

— Am făcut un zbor spre est cu avionul, ca de obicei învățase să-l folosească și patrula zilnic și am văzut o trupă de vreo sută cincizeci de soldați ai Paulei, jumătate pe jos și jumătate călare. Se află la o sută

douăzeci de mile est de noi. Nici un transportor motorizat sau ceva care să ducă arme. Nu poartă uniforme, dar nu pot fi alte trupe. Nimeni altcineva de pe continent nu poate strânge atâția oameni și să-i facă să se miște în formație, în felul acela.

— Cum au ajuns atât de aproape neobservați? A întrebat Porniarsk.

— Au călătorit individual sau în grupuri mici, a răspuns Doc. E singura cale pe care mi-o imaginez. S-au întâlnit undeva, noaptea trecută. Astăzi au fost prima oară împreună. Altfel, i-aș fi descoperit. Cu viteza cu care înaintează, vor ajunge aici într-o săptămână.

M-am uitat la Porniarsk.

— Asta pune capăt verificărilor. Tot ce putem face e să-i dăm drumul și să sperăm că reușim.

CEVA NU ERA ÎN REGULĂ în atmosfera din jurul palatului de vară. Simțeam, dar nu aveam timp de irosit. Am pus restul comunității să împacheteze, să fie gata de plecare, iar eu și Porniarsk ne-am apucat să alegem nanosecunda de țintă optimă, pentru ziua în care aveau să apară soldații. Doream un răgaz în care structura furtunii de timp în zona noastră să fie cât mai aproape de configurația pe care voiam s-o stabilesc cu monadele. Ideea inițială fusese să am de-a face cu o zonă cât mai mică doar laboratorul și ce se află înăuntrul lui. Dar după cum evolua situația, s-a dovedit că diferența între a restructura forțele ce acționau asupra laboratorului și cele ce se manifestau pe o suprafață ce includea palatul de vară, zona muntoasă și suficient din câmpie pentru a conține orașul și câteva mile pătrate din jur, nu era esențială, în termenii dimensiunilor forțelor cu care lucram.

Asta făcea ca lucrurile să se desfășoare altfel. Era prima știre bună de care avusesem parte de mult timp. Acum îi puteam lua cu noi pe toți cei care voiau să vină. Eu eram legat de munca din laborator, dar l-am trimis pe Doc să spună tuturor din comunitate că situația se schimbese, că nu mai era nevoie să fugă și să se ascundă de soldați, decât dacă voiau să facă asta.

Cei care doreau să meargă cu mine și monada în viitor, nu aveau decât să stea în apropiere.

După ce am transmis știrea, m-am întors la muncă. Problemele păreau să se rezolve. Cu cât examinam schimbările de forțe ce urmau a fi făcute, cu atât arătau mai posibil de efectuat. Chiar fără să țin seama de faptul că aveam mai multă experiență în privința monadelor, că mă dezvoltasem și maturizasem față de momentul în care echilibrasem forțele din jurul planetei, treaba pe care urma s-o fac părea mult mai simplă.

Și asta cu toate că aveam să ne mutăm, pe o distanță necunoscută de timp, în viitor. Nu puteam măsura cât de departe oricum, mii de ani, după vechea măsură temporală pe care o foloseam înainte de furtuna de timp. Și asta pentru că, deși preluam zona ce includea orașul, aveam de-a face cu un petic mic de spațiu, în comparație cu întreaga vecinătate a Pământului. Trebuia să fac o schimbare temporală mult mai mare, dar într-o zonă mult mai redusă ca înainte. Ca și cum aș fi înmulțit ceva cu câteva mii, dar împărțeam rezultatul la câteva milioane.

Deci activitatea din laborator progresa mulțumitor. Dar nimic nu mergea strună. Porniarsk și cu mine eram deranjați din munca de stabilire a parametrilor deplasării, pentru că trebuia mereu să părăsesc laboratorul, pentru a rezolva latura umană a mutării.

Fără să-mi dau seama, îi loviseam pe cei din comunitate mai puternic decât crezusem, când îl trimiseseam pe Doc să-i anunțe că aceia care doreau să vină cu mine puteau s-o facă. Trăind doar cu furtuna de timp în minte, uitasem că doar cei care fuseseră cu mine când echilibrasem forțele inițiale aveau idee la ce să se aștepte, dacă se implicau în ceea ce voiam să fac. Nimeni nu privea mutarea în viitorul îndepărtat la

fel de calm ca mine.

Ca urmare, oamenii puneau întrebări ce necesitau un soi de răspuns, dacă voiam să vină în urma propriilor lor decizii. Am descoperit că trebuia să convoc întreaga comunitate, pentru a explica problema și a răspunde la întrebări. Eram prea mulți ca să ne înghesuim în cea mai mare baracă, așa că întâlnirea a avut loc în zona de aterizare. Bill încropise un sistem de amplificare și microfoane la capătul unor fire lungi, astfel încât oricine putea auzi atât întrebările, cât și răspunsurile.

Am început prin a explica mecanismul furtunii de timp, așa cum îl înțelesesem și cum îi afectase acest mecanism pe cei de pe Pământ. Porniarsk stătea lângă mine, în jeepul pe care-l foloseam drept tribună, gata să răspundă și el la întrebări. Dar nu l-a întrebat nimeni nimic. Cred că le era frică de el, pentru că, în afara celor din palatul de vară, puțini îl văzuseră vreodată.

Când am terminat partea aceea a explicațiilor, am așteptat întrebări, dar n-au fost. Așa că am început să spun de ce credeam că în viitor ființe nu neapărat oameni, dar ființe în sens larg, cu viață inteligentă, civilizată, ca aceea reprezentată de Porniarsk ajunseseră, în cele din urmă, să lupte cu furtuna de timp și găsiseră o cale de a o opri. La sfârșit, am repetat ceea ce știau deja, că localizasem un asemenea timp și că plănuiam să merg acolo. Cei care doreau, puteau să mă însoțească.

Încă o dată, am așteptat întrebări. De data asta au fost timp de trei ore. Multe la care nu puteam răspunde nici eu, nici altcineva.

În principal, cele la care nu puteam răspunde se refereau la cum va fi în viitor. Nu știam mai multe ca

ei. În timp ce mă străduiam să răspund cât mai bine, mi-am dat seama ce prăpastie inimaginabilă exista între cei obsedați de un țel și cei care doreau doar să trăiască, atât cât se putea de bine. Ca și cum eu doream doar să ajung în Samarkand, iar ceea ce se întâmpla pe parcurs n-avea importanță, pe când ceilalți erau îngrijorați de tigrii și tâlharii de pe drum, de posibilitatea de a achiziționa bunuri pe parcurs, de locuințele ce le vor avea la sosire și de piețele în care își vor vinde produsele.

N-aveam cum să-i ajut. Fără să-mi dau seama, mă dezinteresasem complet de prețul pe care trebuia să-l plătesc ca să obțin ce voiam. Ei nu. Nu puteau gândi ca mine și slavă Domnului nici eu ca ei.

Am făcut ce am putut. Le-am vorbit, le-am explicat, până am răgușit, iar ei au plecat, discutând despre ce auziseră, convinși că le spuseseam ceva important, dar neliniștiți, nesatisfăcuți.

M-am întors cu Porniarsk în laborator. Cu sau fără alții, trebuia să lichidez forțele furtunii, la momentul potrivit. Iar acel moment se apropia, inexorabil.

Terminasem de analizat toate posibilitățile, în după-amiaza din ajunul sosirii soldaților. Doc le urmărise înaintarea din aer, de la o înălțime de zece-cincisprezece mii de picioare. Indiferent dacă îl observaseră sau nu avionul colorat în alb nu putea fi văzut de la sol, la altitudinea aceea continuaseră să înainteze, fără să încetinească sau să mărească viteza de mers. Dacă ar fi reprezentat forțele complete trimise de Paula împotriva noastră, aș fi fost tentat să le ieșim în întâmpinare. Unul sau două raiduri nocturne, executate de oameni instruiți special de Doc, plus câteva ambuscade în timpul zilei, le-ar fi redus

atât de mult forța, încât ne-am fi putut apăra foarte bine. Dar Paula m-ar fi urmărit veșnic și n-avea rost să irosim vieți.

Mă întrebam ce-o să facem cu ființele experimentale, dacă o parte dintre noi se mutau în timp iar alții se refugiau în munți. Paula era genul de om care le-ar fi ucis imediat ce-ar fi descoperit că scăpasem, iar ele rămăseseră fără apărare.

Am descoperit că problema nu mai exista. După ce Bătrânul se apropiase de mine, restul satului se dezintegrase social. Cu excepția câtorva, care se aliaseră cu familii omenești și mergeau în viitor, restul părăsiseră satul și dispăruseră. O diasporă tristă, pentru că le aștepta doar existența unor animale inteligente, solitare. Dar nu puteam face nimic, nici eu, nici cei din jurul meu. Poate își dăduseră seama că rasa lor nu avea viitor așa cum nu avea trecut, în afară de eprubetă. Asemenea gânduri nu mă făceau să mă simt mai bine...

Oricum, nu aveam timp să mă gândesc la ființele experimentale. În după-amiaza aceea ne despărțeam. M-am dus în zona de aterizare. Au venit, singuri, în familii sau grupuri, să ne spună adio, mie și tuturor celor care plecăm. Am fost surprins, chiar nefericit, văzând numărul celor care aleseseră să fugă de Paula tot restul vieții, decât să mă urmeze în viitor. Dar era decizia lor. Și mai bine că o luaseră acum, decât să regrete mai târziu că n-o făcuseră.

Când s-a sfârșit despărțirea, se făcuse ora cinei. Ne-am dus înăuntru. Dorisem să țin o întrunire cu cei care urmau să stea alături de mine, în monadă, înainte să mâncăm. Dar când ne-am strâns în sufragerie, acolo se aflau câteva persoane în plus. Una era Wendy, care nu

se arătase niciodată interesată de lupta împotriva furtunii de timp, dar care era bine venită în monadă. Prietenul ei, care n-ar fi fost bine venit în nici o împrejurare și Abe Budner, directorul serviciului pentru hrană, un om masiv, lent, care îmi plăcea ca persoană, dar despre care nu credeam că ar reprezenta un material potrivit pentru monadă.

— Abe, nu te supăra, i-am spus, așezându-mă la masă, voiam să discutăm ceva. Tu și...

— Marc, m-a întrerupt Marie.

Am devenit brusc atent. Am înlăturat complet problema mișcării în timp și am revenit la prezent, la sufragerie și cei aflați acolo. Am observat că Marie, Wendy, prietenul ei și Abe purtau haine țărănești, rezistente și cizme grele. Am mai observat că în cameră se făcuse liniște, o tăcere încordată, ceea ce îmi spunea că toți știau de câțva timp ce remarcasem eu atunci.

M-am uitat la Marie.

— Pleci?

— Da, Marc.

Am privit-o atent pentru prima oară după mult, mult timp. Am fost șocat de ce-am văzut. Avea figura obosită, cu toate semnele vârstei mijlocii, cu riduri la colțurile ochilor, cu bărbia atârănând... N-o privisem cu adevărat în lunile acelea... Nu mă gândisem s-o privesc...

— Plecați de aici, toți! Am zis, cu voce răgușită.

N-am specificat cine erau acei toți, dar au ieșit din cameră, cu excepția celor patru, îmbrăcați de drum și a lui Ellen.

— Wendy și Walter nu vor să meargă în viitor, Marc, a zis Marie. Iar eu și Abe am decis să mergem cu ei.

— Marie...

Nu-mi găseam cuvintele. Modele fulgerau și alergau prin mintea mea, am văzut ce nu voisem să văd. Dacă Marie rămânea, Paula o va găsi, mai devreme sau mai târziu și-și va aminti că fusese una dintre soțiile mele. Era inevitabil... nu, nu era inevitabil. Eram o zeitate, să am de-a face cu inevitabilul? Dar era atât de zdrobitor probabil, încât posibilitatea de a nu se întâmpla era neglijabilă.

— Marie, nu înțelegi? Dacă nu mergi cu mine, o să sfârșești în mâinile Paulei. Crede-mă!

— Rămân, chiar în condițiile astea.

Am făcut efortul de a înlătura emoția din voce și de a vorbi rezonabil.

— Ascultă! N-are rost să te sacrifici pentru că Wendy vrea să rămână. E tânără și...

— Nu înțelegi, m-a întrerupt Marie. Nu vreau să merg cu tine. Vreau să rămân aici.

Realitatea m-a izbit ca o lovitură amețitoare. Nu înșelasem pe nimeni, cu excepția mea. Mi-am dat seama că ea și Ellen știuseră de la început cum reacționasem față de Paula și, măcar în parte, de ce plecasem cu ea.

— Ascultă-mă! Între Paula și mine...

— Marc, înțelege! Nu vreau să merg în viitor. Eu nu vreau. Nu pot să mă mut încă o dată. M-am săturat. Vreau să mă așez într-un loc și să rămân acolo.

— Vânată de Paula?

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Nu contează. Voi fi aici, în lumea asta, nu în alta. Nu vreau s-o iau de la început. Nu pot s-o iau mereu de la început. Tu poți. Foarte bine, du-te. Dar vreau un pic de viață obișnuită, cât se poate, înainte să vină

sfârșitul.

Mi-am scuturat capul. Ce nebunie! Mi-am dat seama că aceia care rămăseseră la început plecaseră Wendy, prietenul ei și Abe. Toți, cu excepția lui Ellen, care rămăsese în colțul îndepărtat al camerei, aproape ascunsă în umbră. Marie a venit, ocolind masa, lângă mine.

— Nu m-ai înțeles niciodată, Marc. Nu m-ai înțeles de la început. Și nu m-ai iubit.

— Poate nu la început, i-am spus, cu aceeași voce răgușită. Acum e altfel, am adăugat, știind că stând acolo și spunându-i asta, în timp ce cealaltă femeie pe care o iubeam asculta, făcea parte din nebunia generală.

— Nu suficient, a zis ea. Nu cât să te clinești un inchi din drumul tău pentru mine. Sau pentru altcineva.

— Nu-i adevărat.

— Atunci, dovedește-mi! Rămâi aici. Nu pleca.

— Marie, pentru numele lui Dumnezeu, fii rațională!

— Sunt rațională. Dar nu mă ascuți.

S-a oprit și n-a spus nimic, un timp. Apoi, surprinzător, s-a întins și mi-a mângâiat obrazul, cu multă blândețe.

— E în regulă, Marc. Nu trebuie să mă ascuți. Nu te poți schimba pentru mine. Știu. Dar există o limită dincolo de care nici eu nu mă pot schimba pentru tine. Nu-ți dai seama că nimeni nu se poate schimba de atâtea ori cât vrei tu?

— Vreau doar să trăiești. Nu să te prindă Paula.

— Știu, dragul meu. Dar nu poți face nimic. Ar trebui să rămâi. Și chiar dacă ai rămâne, nu m-ai putea apăra.

— Nu fi chiar atât de sigură, am zis și, pentru o clipă,

speranța a sclipit vie în mine. Dacă m-aș hotărî s-o înfrunt pe Paula și armata ei, mi-ar trebui ceva timp, dar...

— Ai descoperi altceva pentru care ești făcut. Dacă ai rămâne, te-aș ține prizonier aici, în loc să mă ții tu prizonieră în viitor.

Nu știam ce să-i spun.

— Marc, ia-ți rămas-bun de la mine!

Fantoma unei mâini gigantice m-a apucat de ceafă și mi-a împins capul spre al ei. Am sărutat-o, iar buzele ei erau uscate, străine, cum nu le cunoscusem niciodată. M-a îmbrățișat, iar eu m-am agățat de ea, până s-a desprins cu forța.

— Gata, a zis, făcând un pas înapoi. O parte din tine nu suportă să piardă ceva. Dar, cu timpul, va fi bine. La revedere. Ai grijă de tine.

A plecat. Am privit ușa pe care ieșise și, când m-am uitat în jur, în cameră nu mai era nici Ellen. Am ieșit în umbra serii și m-am plimbat îndelung.

Când m-am întors, era aproape zece. Aveam multe de făcut. Am strâns monadele, care însemnau eu, Bătrânul, Ellen și Bill. Doc se oferise să ni se alăture și, în lipsa lui Marie, aveam nevoie de el. Le-am descris modelul, atât cât am putut. Nu prea mult, pentru că modelul nu însemna mare lucru pentru ei. Dar, cu cât mințile lor puteau deveni mai identice cu a mea, când acționam împreună, cu atât mai puternice am fi devenit ca unitate, iar șansele de reușită ar fi fost cu atât mai mari.

Majoritatea celor din comunitate care plecau porniseră la drum la miezul nopții. L-am trimis pe Doc să verifice dacă părăsiseră zona toți cei care nu doreau să fie transportați în timp, împreună cu noi. A fost o

noapte cu cafele, pentru că totul trebuia să se întâmple în zori, iar nervii erau întinși, ca niște strune de chitară. În timpul serii se apropiase un val de aer cald, iar întunericul devenise tăcut și fierbinte. Un zgomot de tunet se auzise în depărtare. Luminile din clădirile de jos erau mai puține decât ar fi fost într-o zi geroasă de iarnă, iar localitatea arăta ca un oraș părăsit.

Doc s-a întors.

— Au plecat toți, în afară de familia Mojowsky, care porniseră chiar când am ajuns. Zona urmează să fie liberă în douăzeci de minute.

— Bine. Du-te în laborator. Porniarsk să pună căștile tuturor și să ne pregătim de plecare. Spune-i să fie gata peste douăzeci de minute.

Doc a ieșit, iar eu m-am dus să mă plimb. Aerul nopții era atât de întunecat și liniștit, încât puteai să-l pipăi. Iar bubuitul tunetelor părea să se fi apropiat. Mi-am imaginat soldații Paulei mășăluind noaptea, prin beznă, dornici să ne atace prin surprindere. Însă chiar dacă ar fi pornit la asfințit, tot n-ar fi reușit să ajungă la timp. Pe străzile orașului nu se afla nimeni. Cei care veneau cu noi se aflau în case, așteptând.

Am intrat în palat și am făcut un tur final al clădirii. Camerele păreau ciudat de goale, de parcă ar fi fost părăsite de ani de zile. Am intrat, pentru câteva clipe, în curtea în care zăcea Duminică, dar fără să aprind lumina. În timp ce stăteam acolo, un greier s-a mișcat în întuneric și a început să cânte.

Am pătruns în clădire, cu cântecul greierului în minte. M-a urmărit cât am mers pe coridoare, până în laboratorul luminat. Toți erau la posturi, cu căștile pe cap. Doar Porniarsk se afla la consola de comandă, pe

care o mutase în centrul încăperii, lângă bazin. M-am dus și eu acolo, ca să fac o ultimă verificare a modelului, pentru că-l fixasem pe modelul de destinație. N-am văzut nici o schimbare.

M-am așezat și mi-am pus casca pe cap. În timp ce o ridicăm, cântecul greierului îmi sună încă în urechi, de parcă ar fi fost prins în ele. Am simțit puterea mea scurgându-se împreună cu a celorlalte monade, iar amintirea cântecului insectei s-a pierdut în cântecul tăcut al identităților combinate, în timp ce mă deschideam către forțele furtunii de timp, aflate în echilibru în jurul nostru.

Erau acolo. Fuseseră acolo tot timpul, așteptând, ținute în echilibru, ca un amestec de fulgere încremenite. Am citit modelul dintr-o privire, de data asta și am așezat modelul viitorului îndepărtat peste el, ca un șablon. Între cele două modele existau potriviri, suprapuneri și nepotriviri. Am intervenit, cu puterea monadelor, am împins și cele două au devenit identice. Nu mai era nimic de făcut.

Mi-am scos casca și am privit în jur. Și ceilalți și le scoteau. În lumina fluorescentă, figurile lor păreau palide, uimite, ca de copii.

— Am ajuns? a întrebat Ellen. Unde suntem?

— Nu știu, i-am răspuns.

Atunci am observat că, în jurul draperiilor de la ferestre, strălucea din plin lumina zilei.

AM TRAS DRAPERIILE, iar lumina soarelui, care nu arăta altfel decât soarele pe care-l cunoșteam, a pătruns înăuntru. Dar tot ce puteam vedea prin fereastră era curtea interioară în care se afla Duminică. Cerul era pe jumătate acoperit de mormane de nori groși, albi, ce atârnav pe albastrul limpede.

Am ieșit în parcare. În față, satul părăsit al ființelor experimentale și orașul arătau neschimbate. Dar, dincolo de o porțiune redusă de câmpie, se întindeau ierburi înalte. Tulpinile păreau a avea cel puțin șase picioare și se întindeau spre orizont ca un lan întins de grâu gigantic. Drumul dispăruse. Nu puteam vedea ce este în cealaltă parte a muntelui.

În oraș, nici o mișcare. Nu mă surprindea, pentru că mulți nu-și dăduseră seama că transferul fusese efectuat. Nu se auzise nici un sunet, nu se simțise nici o zguduitură. Și mie îmi venea greu să cred că acesta era viitorul îndepărtat despre care vorbisem.

— Să mă duc să le spun? a întrebat Doc.

— Da.

A săltat într-un jeep și a plecat. Am rămas locului, cu Ellen alături de mine. Ceilalți, inclusiv Porniarsk, se aflau în apropiere. După un moment, am văzut jeepul ieșind dintre copaci și înaintând printre clădirile orașului, oprindu-se ici-colo. Doc cobora și intră în case... De fiecare dată când ieșea, era urmat de locuitorii clădirii. Curând, străzile s-au umplut, iar

siluetele de jos au început să urce către noi. După o jumătate de oră, am ținut o serbare improvizată, în zona de aterizare.

Mi-am dat seama că suportasem mai multe șocuri și mai multe reuniuni, în ultimul timp, decât în oricare altă perioadă, de la începutul furtunii de timp. Totuși serbarea de sosire, cum a fost botezată imediat, vibra de ceva ce nu semăna nici cu explozia de bucurie a întoarcerii mele acasă, nici cu îngrijorarea întrunirii de informare. Domnea un sentiment relaxant de pace, pe care nu-l observasem altă dată. Un simțământ cald, aproape agreabil. Mergând printre tovarășii mei de drum în timp, citind modelele din mințile lor, am descoperit motivul. Exista ceva comun la toți cei aflați acolo, ceva la care nu mă gândisem să mă uit înainte de a efectua transferul.

Într-un fel, toți cei care ne urmaseră erau aventurierii comunității, adevărați pionieri. Cuvintele acestea sunau puțin nepotrivit pentru situația în care ne aflam. Dar prin asta înțelegeam că aceia care migraseră în timp erau bărbați și femei, chiar și copii, care nu voiau să se afle mai prejos decât ar fi trebuit pe scara istoriei. În fiecare exista graba de a fi pe vârful valului, în frunte, atunci când rasa, ca un întreg, ar fi atins noi pământuri.

Dându-mi seama de asta, din mine i-a privit cu căldură ceva nou și nebănuț. Un colț din mine care nu știu să fi existat înainte. De fapt, era acea parte a mea care simțea la fel ca ei. Chiar dacă aș fi știut, înainte de plecare, că vom nimeri în momentul Armageddonului, sfârșitul definitiv al rasei noastre, tot aș fi vrut să plec, să iau parte la acele evenimente cât ar fi durat ele, în loc să-mi petrec viața într-un timp

anterior, indiferent cât de confortabil ar fi fost.

Mă aflu aici împreună cu vreo sută și optzeci de oameni, care simțeau la fel ca mine. În acele condiții, cele mai neobișnuite ce puteau fi imaginate, strânsesem, inconștient, tribul meu propriu unul cu totul aparte. Am fost atât de încântat de descoperire, încât am vrut să vorbesc cu cineva despre ea. Ellen era ocupată, dirija pregătirea mâncării și băuturii pentru sărbătoare, așa că l-am căutat pe Bill.

Și el era ocupat. Stătea la o masă, cu un teanc de hârtii și cerea fiecăruia să le completeze, pentru a avea o evidență exactă a celor ce veniseră cu noi, pentru că existaseră oameni care se răzgândiseră în ultima clipă, fie să vină, fie să rămână. La masa de recensământ, lucrurile mergeau de la sine, după ce știrea se răspândise în mulțime. Am reușit să-l trag deoparte.

I-am povestit despre descoperirea vocației de coloniști în cei ce ne urmaseră și cât de încântat fusesem de acest lucru.

— Nu pot să irosesc o mină de aur ca asta, i-am zis. Amintește-ți cât de redusă era populația Americii de Nord la oprirea zidurilor de ceață. Iar din acea populație am ales aproape două sute de persoane care aparțin cu adevărat acestui timp, aflat la mii de ani în viitor.

— Adevărat, a zis el.

Figura lui mică, frumoasă, se bronzase după ani de muncă în aer liber. În același timp, părea că se consolidase, se maturizase, arăta mai competent, mai serios. Mi-am dat seama că procedasem cu el ca și cu Marie. Nu-l privisem cu adevărat de multă vreme, iar el se schimbase sub nasul meu...

— De fapt, nu-i nimic surprinzător, a continuat el, în timp ce remarcasem schimbările din el. Să ne amintim că aceia care s-au strâns în jurul nostru, la început, reprezentau tipul supraviețuitorului. Trebuia să fii așa, ca să rămâi în viață când zidurile de ceață se mișcau de colo-colo. Chiar puținii norocoși care n-au avut nici un zid de ceață în preajmă au trebuit, prin contactul cu indivizi de tipul supraviețuitorului, să ajungă iute la fel sau să piară.

— Cred că oamenii ăștia reprezintă ceva mai mult decât niște simpli supraviețuitori, am zis, privind în jur, pentru a mă asigura că nu-i nimeni suficient de aproape, ca să mă audă discutând despre ei în felul acela clinic.

— Ai dreptate, a zis Bill, cu o figură serioasă. Să vedem ce s-a întâmplat. După furtuna de timp, grupul nostru a început să atragă un fel deosebit de oameni: cei care auziseră de noi și care au considerat că le-ar plăcea să ni se asocieze. Cei atrași au fost indivizi care vedeau în noi lucruri pe care le vedeau în ei înșiși. Așa că au venit, dar n-au rămas toți. Comunitatea a reprezentat un filtru automat pentru indivizii obișnuiți. Iar când s-a pus problema saltului în viitor, a fost înlăturată și restul plevei.

Am tresărit, în sinea mea, dar am avut grijă să nu mi se citească nimic pe figură. O etichetase pe Marie într-un fel cu care nu fusesem de acord, cu o denumire pe care nu aş fi vrut s-o aud, chiar dacă aş fi fost de acord. În același timp, trebuia să recunosc că judecase corect. I-am spus-o.

— Timpul va dovedi, bineînțeles. Vreau să-ți spun un lucru, a adăugat el, privindu-mă în ochi. Nu m-am simțit niciodată atât de fericit ca atunci când mi-am

dat seama că sunt o ființă stabilă, neschimbătoare, că voi merge în viitor astfel.

— Sunt bucuros, i-am zis, un pic stânjenit.

— Cred că, dacă Bettijeau n-ar fi dorit să vină, eu n-aș fi ezitat să te însoțesc.

Am deschis gura să-l întreb cine-i Bettijeau, apoi am închis-o la loc. Se întâmplase încă un lucru, sub nasul meu, pe care nu-l observasem... O s-o întreb pe Ellen, mai târziu...

— Să ne întoarcem la ceilalți, i-am zis.

După ce sărbătoarea a început să se domolească, m-am urcat la tribuna mea obișnuită, jeepul, pentru a anunța ce vom face în zilele următoare. Vom începe prin a reconstitui comunitatea. Doc va face cercetări cu avionul, pentru a descoperi așezări omenești din lumea aceea, a viitorului. Va descrie o spirală, cu centrul în zona noastră. Echipamentul de bord va întocmi o hartă a terenului, adică va înregistra date ce vor putea fi afișate pe ecran.

— Cât de curând vom descoperi oameni? a întrebat cineva din mulțime.

— Nu știu. Cred că ne vor găsi ei.

S-a așternut tăcerea și mi-am dat seama că așteptau să le explic.

— Suntem în viitor. Eu și Porniarsk am găsit dovezi că în acest loc se acționează împotriva furtunii de timp. Dacă-i așa, oamenii trebuie să fie foarte competenți, din punct de vedere tehnologic. Mai devreme sau mai târziu, faptul că am ajuns aici va fi înregistrat de echipamentele lor. Dacă sunt conștienți de existența furtunii de timp, atunci își vor da seama că o bucată din terenul lor a fost schimbat brusc, de forțele furtunii, cu o bucată din trecut.

Au urmat întrebări, unele serioase, altele nu, de la cum ar putea arăta oamenii viitorului, până la eventuala necesitate de a pune santinele împotriva animalelor, poate și a oamenilor, până ne vom lămuri dacă e nevoie sau. Nu. I-am pasat ideea lui Doc, care a considerat-o bună. Întâlnirea s-a terminat cu urcarea lui Bill pe jeep. A reușit să ajungă oarecum antipatic, anunțând că dorea să înceapă, a doua zi, un inventar complet a tot ce ne rămăsese, după ce aceia care se despărțiseră de noi luaseră ce avuseseră nevoie.

Am plecat de la petrecere înainte de sfârșit și m-am dus cu Porniarsk în laborator. Imaginea din bazin era ca înainte de transfer. Diferența constă în faptul că acum reprezenta ceva real, nu extrapolat. Din acest motiv, existau câteva diferențe minore.

— Încearcă acum, din nou, i-am spus lui Porniarsk. Să vedem dacă putem extrapola de aici, din moment ce acesta-i prezentul!

A lucrat vreo douăzeci de minute, apoi mi-a zis:

— Nu. Ciclează încă, din cauza incompatibilităților.

— Atunci am nimerit în locul corect în timpul corect. Trebuie să-ți mărturisesc că am fost un pic speriat. Fie vorba între noi, am presupus că oamenii din timpul acesta ne vor aștepta...

— Ai presupus că activitatea noastră în privința furtunii de timp le va atrage atenția? Și eu am gândit la fel.

— Și că au mijloace ca să ajungă aici în clipa în care ne vor vedea. Dacă n-au, cum ar fi putut acționa împotriva întregii furtuni de timp?

— Nu știu, a zis Porniarsk. Cred că există prea multe necunoscute ca să facem speculații.

— Sper să ai dreptate.

— Am. De fapt, oricine poate să-și dea seama.

— Bine. Dar dacă în douăzeci și patru de ore nu apare nimeni, încep să devin îngrijorat.

N-a apărut nimeni în ziua aceea. Nici în ziua următoare, nici în săptămâna ce-a urmat. Între timp, Doc, care făcea zboruri zilnice, nu descoperise nimic care să dovedească existența umană. Nici locuințe, nici mișcare... Ne aflam la extremitatea estică a unei zone continentale de câmpie acoperită uniform cu iarbă înaltă, ca America de Nord pe timpul bizonilor, deși nu se vedea nici urmă de bizon.

Dar atât zona ierboasă, cât și pădurea de esențe tari, care începea la vreo șazeci de mile de locul în care aterizasem, erau pline de vânat. Căprioare, cerbi, lupi, urși, elani și toate speciile cunoscute de sălbăticiuni mărunte. Pădurea părea că se întinde spre Coasta de Est și exista de suficient timp pentru ca tufărișul să fi dispărut de sub copaci, încât arăta puțin artificială, ca și cum ar fi fost făcută pentru un film cu Robin Hood. Doc aterizase într-un luminiș și văzuse stejari și fagi cu trunchiuri groase, iar solul neted dintre ei era acoperit de mușchi, astfel încât, în lumina soarelui ce se scurgea printre frunzele ramurilor de sus, păreau o catedrală...

Am păstrat pentru mine îngrijorarea că nu fusesem contactați de ființe inteligente, din viitorul acela. Comunitatea noastră săpa. Așa cum sosisem ziua, deși plecasem noaptea, tot așa găsisem primăvară, deși în locul din care plecasem fusese toamnă. O parte din câmpurile semănate rămăseseră în urmă și, chiar fără Bill, care-i zorea, mulți dintre oamenii noștri abia așteptau să însămânțeze solul din locul acela. Aici nu existau magazine rămase din perioada de dinaintea

furtunii, care să ne furnizeze hrană și bunuri.

Prima săptămână a trecut și a doua și a treia, fără să găsim pe continentul din jurul nostru nici un semn de viață inteligentă și fără să apară vreun vizitator. Am început să ne obișnuim cu ideea că s-ar putea să fim cu adevărat singuri pe planeta viitorului, iar viața comunității îmi ocupă atenția tot mai mult.

O perioadă obositoare. Nu numai că trebuia să producem tot ce aveam nevoie, dar existau semne că vremea din zonă avea ierni mai reci decât cea din care veneam. Mult mai reci, Trebuia să etanșăm clădirile, să mărim capacitatea mijloacelor de încălzit, cămine sau sobe.

O dată cu transferul în timp pierdusem și râul care acționa generatorul electric. Bill se oferise să construiască niște unități eoliene, dar depindea de mâna de lucru disponibilă. Mai urgentă era problema lemnului de foc. Singurul lemn disponibil se afla pe bucata de munte pe care o adusesem, în timp, cu noi. O iarnă aspră ar fi despădurit-o cu desăvârșire. Trebuia să rezolvăm într-un fel posibilitatea de a aduce combustibil din zona împădurită, aflată la șaiszeci de mile, sau să ne mutăm acolo. Dar aveam prea multe lucruri ca să ne putem muta în timpul verii scurte.

Ca urmare, toată lumea lucra din greu, inclusiv eu. Într-un fel, munca mă mulțumea, îmi abătea gândurile de la faptul că nu ne contactase nimeni. Doc zburase până la Coasta de Est și câteva sute de mile spre nord, acolo unde fusese, cândva, granița cu Canada. Nu văzuse nici un semn de civilizație. Peste tot, doar sălbăticie, de la pădurile de conifere din nord și formele modificate ale Marilor Lacuri, până în zona netedă, la fosta graniță cu Mexicul. M-a cuprins spaima

că Pământul fusese părăsit, nelocuit. Dacă așa stăteau lucrurile, cum să iau contact cu luptătorii împotriva furtunii de timp, care se aflau, poate, la ani-lumină?

Așa că eram recunoscător muncii grele. Mă mai împiedica să-mi amintesc de altă grijă, una care mă ardea profund, ca un acid. O dată cu plecarea lui Marie ieșise la iveală ceva ce nu bănuisem. Descopeream același lucru și la Ellen. Ellen se afla alături, la muncă, ziua și lângă mine noaptea, dar simțeam că nu-i în întregime cu mine. O parte a ei se îndepărtase. Între noi se ridicase un zid, așa cum se ridicase, fără să-mi dau seama, între mine și Marie.

Am vrut să discut cu ea, dar n-aveam timp. Dimineața ne sculăm, ne îmbrăcam, mâncam și plecăm. În timpul zilei nu există odihnă sau pauză în care să vorbim. Seara, apucam să mâncăm, înainte să ne cuprindă somnul, care amenința să nu ne lase să ne alimentăm mașinile goale ale organismelor. Cădeam în pat și deschideam ochii, având senzația că trecuse doar o clipă. Și alt ciclu zilnic ne împingea, inexorabil, înainte...

Trebuia să existe o pauză. A apărut la sfârșitul săptămânii a cincea, când prima moară de vânt a lui Bill a început să rotească generatorul, iar o sclipire electrică a prins să pâlpâie în becuri, luminând slab camerele și pereții. A fost un motiv potrivit să las oamenii să răsuflă și am declarat o pauză de-o zi și o noapte.

Cu toată minunea redescoperirii luminii electrice, în prima seară a fost puțină sărbătoare. Majoritatea dintre noi doreau să doarmă. Și am dormit până târziu, a doua zi... Apoi, la lumina soarelui de amiază, am început să ieșim din dormitoare, pentru a zăbovi sau a

ne plimba încet, fără să facem nimic, sau îndreptându-ne atenția spre ceea ce neglijasem de mult, pentru că abia acum aveam timp să ne dăm seama: să ne spălăm, să reparăm, să construim.

Când m-am trezit, Ellen plecase deja. M-am sculat, am băut o ceașcă de cafea și am căutat-o.

Am găsit-o spălând rufe, pe coasta muntelui, versantul opus zonei de aterizare. Văzând-o de la distanță, mi-am dat seama că preluase, față de cele pe care le avea, toate obligațiile lui Marie. Mă obișnuisem să fie amândouă în preajmă și, cufundat în propriile-mi probleme, ca un egoist, nu-mi trecuse prin minte că Ellen făcea treabă dublă, pe lângă munca pe câmp, împreună cu restul comunității. Nu-mi trecuse niciodată prin minte s-o ajut, nici pe ea, nici pe Marie. Am venit de după colț și am privit-o de aproape. Am urmărit-o un timp, pentru că nu mă observase. Apoi m-am dus, am luat niște pantaloni de-ai mei, din coș și am ajutat-o să atârne restul rufelor ude.

Am muncit alături, în tăcere. Când am terminat, am spus:

— De ce nu stai jos, un moment? Duc coșul înăuntru, aduc o măsuță pliantă și niște scaune, fac ceva de mâncare... tu stai și odihnește-te.

S-a uitat la mine. Nu fusesem niciodată în stare să-i citesc gândurile ascunse în spatele figurii. N-am reușit nici acum. Dar am remarcat că Ellen se schimbase. Era încă tânără nu-mi imaginasem, cândva, că nu putea fi mai în vârstă decât Doc, dacă nu cumva mai tânără? Dar nu rămăsese nimic din fată în ea. Nici măcar fantoma a ceea ce fusese când o luasem în camionetă. Ellen la care mă uitam era o femeie matură, o ființă complet schimbată.

— Bine, a zis ea.

S-a așezat pe iarbă și-a dezlegat eșarfa pe care o legase în jurul capului și-a eliberat părul. Purta niște pantaloni vechi, cafenii și un tricou verde închis, desfăcut la gât, ce se înălța ca o coloană dreaptă. Sub părul negru, revărsat pe umeri, îi sclipeau ochii albastru-verzui, luminoși.

Am luat coșul și m-am dus în casă. Am scotocit prin bucătărie, încercând să-mi amintesc ce mâncare îi plăcea. Fusesem un bucătar bun, în anii de singurătate din pădurile din nord, înainte de izbucnirea furtunii de timp. Dar nu existau prea multe alimente disponibile. Trăiam din conserve până toamna, în așteptarea recoltei pe care o însămânțasem.

Până la urmă am găsit o șuncă în cutie, niște cartofi conservați și trei ouă, foarte prețioase, de la puținele găini ale comunității. Am reușit să îngheb un fel de salată de șuncă și cartofi, amestecată cu maioneză de casă, făcută în grabă din gălbenușul unui ou și ulei de porumb, din care aveam destul. Am căutat prin palat o sticlă de Liebfraumilch, care nu depășise termenul de garanție. N-aveam cum s-o răcesc, neavând curent pentru frigider. Dar salata și vinul, după ce întinsesem masa și o acoperisem cu o față de masă, arătau destul de sărbătorești.

— E bună, a zis Ellen despre salată, în timp ce mânca, iar eu mi-am limpezit gândurile.

— Îmi pare bine. Am descoperit că nu știu ce mâncăruri îți plac...

— Îmi place orice.

— E bine, pentru că va trece mult timp până vom avea lucrurile cu care ne obișnuiserăm.

Am continuat să-i povestesc despre ce meniuri ne

așteptau în iarna aceea, dacă recolta ar fi fost bună.

Vorbeam mereu, încercând s-o atrag într-o conversație, care să ajungă la subiectul ce mă interesa. Nu mă ajuta deloc. Cu toate acestea, datorită relaxării produse de mâncare și băutură, am început să-mi întind pânza cuvintelor spre zona dorită.

— Există două posibilități care i-ar apăra pe Marie și ceilalți. Una este ca atunci când soldații Paulei vor găsi zona schimbată, să-și închipuie că i-am dus pe toți, printr-o vrajă, în siguranță, într-un loc în care nu-i pot găsi, iar Paula să accepte situația, când o va afla.

— Crezi că o va accepta?

Am ezitat.

— Nu. Dacă ar fi normală, poate... Dar o parte a minții ei nu-și va găsi odihna. Mai devreme sau mai târziu, va afla câte ceva de la cei care-i vor întâlni pe oamenii noștri și-i vor recunoaște. Atunci va declanșa iar vânătoarea. Tot ce putem spera e o perioadă de răgaz...

— Și cealaltă șansă?

— O chestie de durată. Dacă aș reuși să intru în contact cu cei de aici care luptă împotriva furtunii de timp și voi colabora cu ei, poate voi găsi o cale să mă întorc și să-i salvez definitiv pe Marie și ceilalți de Paula poate ducând-o pe Paula în alt timp.

Ellen n-a spus nimic. A urmat un răstimp de tăcere, iar o muscă a descoperit sticla de vin și a început să bâzâie în jurul ei.

— S-o ajute Dumnezeu! am spus, cuvintele țâșnind deodată din mine. Să-i ajute Dumnezeu pe toți!

— A fost hotărârea ei, a zis Ellen.

— Știu. Dar...

M-am uitat la ea.

— Are vreo legătură cu Paula plecarea ei? am întrebat-o.

— Nu prea multă.

— Voi două ştiaţi cum am reacţionat fată de Paula. Crede-mă, eu mi-am dat seama. Am înţeles abia după ce am descoperit ce urmărea şi am ştiut că trebuie să plec.

— Pentru Marie, Paula n-avea importanţă.

— Crezi? Dacă n-ar fi fost Paula şi ce-am simţit pentru ea, Marie şi Wendy ar fi venit cu noi.

— Nu cred, a zis Ellen.

— De ce? Nu mi-a spus nimic, înainte de plecare...

— Ție? Mie mi-a spus, de mai multe ori.

Am privit-o uimit.

— Ți-a spus? De ce?

— Ți-a spus şi ție, când te-a părăsit, Marc. Dar n-ai ascultat-o. Țsta-i unul dintre motivele pentru care a plecat.

— Ba am ascultat-o!

N-a zis nimic.

— Ellen, am iubit-o pe Marie! De ce n-aş fi ascultat pe cineva pe care-l iubesc? Am iubit-o pe Marie şi te iubesc pe tine!

— Nu, a spus Ellen, ridicându-se de la masă şi strângând farfuriile goale şi tava. Nu, Marc. Nu iubeşti pe nimeni.

A plecat spre casă.

— Întoarce-te! am strigat după ea, iar Ellen s-a oprit. Vrei să vii aici şi să spui mai mult de trei cuvinte la rând? Pentru Dumnezeu, stai jos şi vorbeşte! E ceva aici, în aerul dintre noi. Îl simt. Mă izbesc de el de fiecare dată când mă întorc! Iar tu îmi spui că la fel a fost şi cu Marie, iar eu n-am ştiut. Vino şi spune-mi

despre ce-i vorba! Întoarce-te și vorbește, fir-ar să fie!

A rămas în fața mea, ținând farfuriile.

— N-ar folosi la nimic.

— De ce? N-a răspuns.

— Mă iubești?

— Bineînțeles! Și Marie te-a iubit.

— M-a iubit, dar a vrut să mă părăsească? Iar eu n-am iubit-o, dar am vrut să rămână? Ți se pare că vorbele astea au vreun înțeles? Dacă mă iubești, după cum spui, explică-mi, să fac ceva!

— Nu, a spus ea. Ai face exact pe dos. Te iubesc fără să faci nimic.

— Bine!

— Îmi ceri să mă schimb. Nu-mi e ușor să vorbesc. Știi asta. Dacă trebuie să vorbesc, ca să mă iubești, înseamnă că nu mă iubești. Voiai ca Marie să se schimbe, dar nu putea. Eu pot, dar n-o voi face. Tu trebuie să te schimbi, Marc, nu eu.

Am privit-o, dar înainte să apuc să spun ceva, de după colțul palatului de vară a apărut un străin și s-a apropiat de noi. Un individ impresionant, cu vreo patru inchi mai înalt ca mine, complet chel, cu un fel de kilt din pânză albă în jurul șoldurilor. Descult. Trăsăturile îi semănau cu ale unui eschimos, dar avea pielea cafenie, iar mușchii îi jucau sub piele ca niște frânghii. Arăta de parcă și-ar fi petrecut viața făcând exerciții, nu cu haltere, ci la inele, paralele și alte aparate de gimnastică. A venit lângă mine.

— Marc Despard? a întrebat el, fără un accent pe care să-l pot identifica, dar timbrul vocii sale se deosebea, într-un fel, de orice voce omenească pe care o auzisem. Mă numesc Obsidian. Îmi pare rău că a durat atât până am venit să te întâlnesc, dar a fost

nevoie să te studiem un timp, înainte de a ne vedea.

MI-A ÎNTINS MÂNA, în modul cel mai natural cu putință: Am luat-o și am strâns-o, din reflex. Îl așteptasem, pe el sau pe cineva ca el, dar întârzierea fusese foarte lungă, iar apariția atât de bruscă, încât ivirea lui mă dezorientase. M-am trezit apelând la rutina socială.

— Soția mea, Ellen.

— Ellen, mă numesc Obsidian, a zis el, strângându-i mâna.

Avea o figură rotundă, prietenoasă, cam turtită, mongoloidă. Toate acestea, împreună cu țeasta fără păr, îl făceau să arate cam ciudat.

— Bună, i-a zis Ellen. De unde vii?

— De la vreo două sute de mile de voi.

— Doar două sute? am exclamat eu.

— A trebuit să vă împiedicăm să ne găsiți, cât v-am studiat. A trebuit să prelucrăm o mulțime de informații pentru a vă înțelege limbajul și obiceiurile. Și, bineînțeles, am dorit să culegem informații despre accidentul care v-a adus aici.

— Accident? am zis eu. Am venit aici în mod deliberat!

M-a privit îndelung.

— Adevărat?

— Da. Poate-i mai bine să mergem să vezi laboratorul lui Porniarsk. Îmi pare rău, poate pun căruța înaintea cailor, dar, după ce v-am așteptat în

fiecare zi de când am aterizat aici, iar voi nu v-ați arătat până acum...

— M-ați așteptat de când ați venit? a întrebat Obsidian.

Părea că discutam în contradictoriu.

— Da. Am venit aici pentru că doream să contactez oamenii care luptă împotriva furtunii de timp.

— O clipă, a zis el. Scuzați-mă!

Și a dispărut.

Nu s-a întors imediat. Nici în ziua aceea, nici în următoarea. Abia după aproape o săptămână, când am deschis ușa palatului de vară care dădea spre parcare, l-am găsit, stând în lumina soarelui de dimineață. Ellen a ieșit în urma mea.

— Scuzați-mă că nu m-am întors mai devreme, a zis el. Dar m-ați prins pe picior greșit, când am venit prima oară. Am discutat problema cu alții și am decis că informațiile despre voi erau mai puține decât credeam. Vreți să stați jos, împreună cu mine și să-mi spuneți întreaga poveste despre cum ați ajuns aici, ca să avem informațiile necesare?

— Cu plăcere, i-am spus. Nu vrei să intri?

— Nu. Dacă nu te superi, nu. Mai târziu, mi-ar face plăcere să văd interiorul palatului tău de vară, dar nu acum. Putem vorbi aici?

— Bineînțeles.

— Bine, a zis și s-a așezat pe iarbă cu picioarele încrucișate.

— Dacă nu te superi, noi vom folosi scaune.

— Nu mă supăr. Sunt foarte curios. Te simți confortabil, pe mobilă aceea?

— Mai confortabil decât șezând ca tine. Pot sta și așa, dar nu prea mult.

— Mda...

Am intrat și am adus scaune, pentru mine și Ellen. Ne-am așezat.

— Scaunul era un produs al culturii vestice, pe vremea mea, am spus. Chiar în vremurile acelea, în orient, oamenii se simțeau mai bine stând ca tine.

— Mulțumesc, a zis el. Acestea-s informații pe care le apreciem.

— De unde vrei să încep?

— Orice informație pe care ne-o poți da e folositoare.

— Să încep atunci cu furtuna de timp. Acționăm împreună asupra ei, nu? Știi la ce mă refer când vorbesc de furtună de timp?

— Da, a răspuns Obsidian. Cunoaștem furtuna de timp.

— Noi nu o cunoașteam, până nu ne-a izbit, fără nici un avertisment. Eu mă aflam în zona de nord, împădurită, a statului numit Minnesota, în partea de nord a centrului acestui continent.

Am început povestea din momentul în care am crezut că am al doilea atac de cord. Am presupus că pot să termin într-o oră, dar subestimaseam cât aveam de povestit și nu-mi închipuisem câte lucruri trebuia să-i explic lui Obsidian. Am început cu atacul de cord și mi-au trebuit treizeci de minute să-l fac să înțeleagă ce-i aia. Am mers mai departe, alunecând frecvent în ceea ce părea să fie un vodevil bazar pe ideea a doi orbi întâlnindu-se în mijlocul Saharei, la miezul nopții.

— Dar acum nu există nici un semn de defecțiune la inima ta...

— Nu?

— Nu știi?

Și tot așa, până târziu, în noapte... După un timp, Ellen plecase și-l chemase pe Porniarsk, apoi îl trimisese pe Doc să-i anunțe pe ceilalți din comunitate ce se întâmpla. După câteva ore, Obsidian și cu mine aveam un auditoriu atent, așezat în semicerc în jurul nostru, alcătuit din toți care putuseră pleca din oraș și veni în zona de aterizare.

Discuțiile au continuat patru zile. Obsidian venise cu intenția de a obține informații, dând în schimb puține sau deloc. Dar s-a dovedit imposibil să comunicăm, dacă nu ne explica nimic despre propria lui civilizație. Nu aveam nimic în comun, în afara limbajului pe care poporul lui îl descifrase din înregistrările făcute în primele săptămâni și, deși învățase să vorbească fără accent, după o oră ne-am dat seama cât de nepotrivit era.

Cuvintele în sine înseamnă puțin, fără referințe conotative. Iar referirile mele conotative erau depășite de ale lui cu mii de ani. O senzație ciudată să auzi o frază alcătuită din cuvinte cunoscute și să-ți dai seama că, nu înțelegi nimic din ce voia celălalt să spună... Din fericire, Obsidian era o persoană inteligentă și avea simțul umorului. Altfel, discuția ar fi încetat din cauza exasperării celor două părți.

Era suficient de deștept și de sensibil să se adapteze situației, cu tot ordinul primit de a asculta, dar a nu vorbi. La sfârșitul celei de-a treia zile, ne spusese despre poporul lui la fel de multe cât îi spusese eu despre al nostru. Iar din momentul acela, schimbul de informații a început să funcționeze.

Discutam atunci doar noi doi, dar în fața unui magnetofon alimentat de la o baterie de mașină, încărcată de Bill la generatorul eolian. Benzile erau

copiate și puse la dispoziția întregii comunități. Pentru a ajunge la informațiile importante pe care le dorea, Obsidian lucra împreună cu aproape o mie de indivizi aflați pe Pământ, care aparțineau unei rase evolute, ce se risipise pe toate planetele locuibile din galaxie.

Acești umanoizi nu se considerau membrii unei rase, ci membrii unei comunități mai mari, care includea reprezentanți ai câtorva milioane de alte rase civilizate, cu care se amestecaseră. Indivizii din aceste rase erau și ei răspândiți pe planetele locuibile. Unii dintre ei, ca și umanoizii, puteau fi găsiți în alte galaxii sau oriunde în univers deși Obsidian nu ne explicase în ce vreme se întâmplase asta, nici împrejurările speciale în care avusese loc migrația.

Se părea că indivizii se împrăștiaseră într-o zonă atât de întinsă deoarece: a) furtuna de timp dusese populația pe planete nelocuite, încât existau mai multe planete pentru fiecare individ inteligent; b) se părea că existau mijloace de transport mult mai iuți decât lumina, încât vizitarea unor galaxii devenise posibilă. Obsidian evitase să-mi răspundă la întrebări, când încercasem să aflu mai mult despre mijloacele de transport. Evident, nu explicase termenul „mai iute decât lumina” și nu era convins de capacitatea sa de a-mi explica nivelul actual al comunicațiilor.

Întâlnisem mai multe asemenea situații de imposibilitate de comunicare. Problema principală rămânea diferența totală a referințelor noastre ne trezeam uneori vorbind fără să ne înțelegem. Unele diferențe culturale apăreau accidental. De exemplu, s-a dovedit că Obsidian nu era numele lui cel puțin nu în sensul în care ne gândim la un nume. Nu avea nume. Asta pentru că avea o anumită identitate unică,

structură sau valoare, nu exista posibilitatea exprimării în termenii noștri care era recunoscută ca a lui de către tovarășii umani sau de alte rase care-l întâlneau și recunoșteau acea identitate unică a lui.

Cei care nu-l întâlneau niciodată se refereau la el printr-un cod sau simbol care spunea, în esență, unde se născuse și ce făcuse. Dar așa ceva nu se folosea decât în scop de referință. Pentru scopuri obișnuite de comunicare, avea un număr de porecle nu-i cuvântul potrivit, dar e cel mai apropiat pe care l-am putut găsi, depinzând de lucruri cu care-l asociau cei care se refereau la el. Cea mai răspândită dintre porecle, cea care-i plăcea cel mai mult, folosită de obicei de tovarășii săi de pe Pământ, era un nume ce-l compara cu mineralul pe care noi îl numeam „obsidian”, iar după ce stabiliseră, în luna în care ne studiaseră limbajul, că vom recunoaște cuvântul, se prezentase cu el, când ne întâlneau prima oară.

Se părea că problema numelor nu reprezenta o diferență arbitrară față de noi, ci ceva mult mai important: se lega de modul deosebit în care comunitatea lui de umanoizi și neumanoizi gândeau și lucrau. Până puteam înțelege de ce se numeau în felul acela, o parte importantă a culturii lor rămânea un mister pentru mine. Mă străduiam să înțeleg și să-i explic în așa fel încât să poată înțelege.

Problema numelor avea ceva de-a face cu identitatea în sensul cel mai fundamental al cuvântului, care era legat de ocupație mult mai mult decât la noi, care eram, în schimb; legați de un fel diferit de echilibru între responsabilități individuale și de grup ceea ce se lega, într-un fel, de faptul că nu luaseră legătura cu noi în momentul în care am apărut,

ci se ascunseseră și ne studiaseră.

Asta nu pentru că le-ar fi fost frică de noi. La Obsidian, frica avea un înțeles pur științific. Fuseseră obligați să descopere cum comunicăm, înainte de a ne contacta. Ca urmare, se ascunseseră de privirea lui Doc, când acesta zburase cu avionul lucru nu atât de greu, pentru că foloseau mai puțin clădirile decât noi. De fapt, construcția noastră îi părea respingătoare lui Obsidian, de aceea refuzase invitația de a intra în palat. Interiorul acestuia îl atrăgea la fel de mult că tunelul și cuibul unei molii de mărimea unui om. Poporul lui Obsidian construia observatoare, dar acestea nu aveau pereți sau acoperiș.

Se părea că nu aveau nevoie să se apere împotriva vremii, ca noi. Când l-am întrebat, Obsidian mi-a demonstrat că se putea înveli într-o saltea invizibilă de căldură, doar dorind acest lucru deși a insistat să ne asigure că fierbințeala era produsă prin mijloace mecanice, nu mentale. Dar îmi dădusem seama de la începutul discuțiilor că suportă, într-un mod uluitor, temperaturi mari și neplăcerile mediului înconjurător, mult mai ușor decât mine. Cu tot frigul dimineții de primăvară sau căldura amiezii, purta doar un kilt. Abia în a treia zi am descoperit că-l purta din considerație față de noi, deoarece ajunseseră la concluzia că respectam un fel de tabu al îmbrăcămînții.

În a treia zi, multe alte lucruri începuseră să capete înțeles. Surprinzător, capacitatea mea de a comunica părea mult mai mare decât a lui. Atât de mult încât a remarcat, uimit, lucrul acesta. Uimirea lui mi s-a părut de neînțeles, ca și alte mistere ale lui. Mi-a provocat un sentiment stânjenitor, m-a făcut să cred că oamenii din viitor nu ne erau, de fapt, superiori. Că, într-un fel,

puteau fi inferiori.

Eu și Obsidian ne-am mirat de discrepanțele de comunicare și am ajuns la concluzia că, paradoxal, Obsidian era, într-un fel, inhibat de stăpânirea amănunțită a limbajului, pe care o demonstrase când apăruse prima oară.

S-a dovedit că grupul lui nu obișnuia să traducă nici un fel de concepte. Doar sunete și simboluri. Acestea variau de la rasă la rasă, într-o varietate infinită. Dar, așa cum se puneau de acord asupra identității unice a unui individ, tot așa se înțelegeau asupra valorii unui concept, încât traducerea, în acest sens, nu era necesară niciodată. Când am apărut noi, au instalat aparate de înregistrare, pentru a surprinde orice sunet scos în comunitatea noastră și a-l dirija spre un dispozitiv, un soi de calculator, care le-a sortat și a dedus vocabularul și regulile limbajului nostru, cu valorile implicite sau observate ale fiecărui sunet. O dată terminată această treabă, au pompat informațiile în capul lui Obsidian și l-au trimis să discute cu noi, convinși că poate comunica.

Numai că s-a dovedit că sunetele pe care le folosea aveau și alte înțelesuri, în afară de cele date de calculator. Pe scurt, Obsidian și tovarășii lui s-au găsit în postura neplăcută a unui popor care dezvoltase un singur set de concepte, crezând că nu există altele și care dăduse peste un set complet diferit de-al nostru. Ca niște persoane ajunse la maturitate ce descoperă că există și alte limbaje decât cel pe care-l cunosc și au de lucru, emoțional, cu ideea că altcineva poate prefera cuvintele străine celor pe care le știu ele, în străfundul sufletului, ca fiind singurele cuvinte „reale”, pentru un lucru său gând.

Din cauza asta, planurile lor au fost date peste cap. Plănuiseră să vină la noi, să ne stoarcă de orice informație interesantă, să le bage în calculator și să ne analizeze în toate departamentele, pentru a descoperi cum puteam fi adaptați la cultura timpului lor. Dar iată că acum se chinuiau să-mi absoarbă modelul, în timp ce eu îl prindeam din zbor pe al lor.

Ei, nu chiar din zbor. Modelul lor, spre deosebire de al nostru, era complet logic, cu legături logice, ceea ce îmi dădea un mare avantaj. Dar existau aptitudini și concepte pe care le considerau ca înțelese de la sine și nu puteam să-l fac să-mi vorbească despre ele, pentru că nu știam cum să-i descriu ce doream.

Abia în a patra zi am reușit să străpung această barieră, iar lucrul s-a produs dintr-un motiv bizar. Mintea mea, care nu putea lăsa o problemă nerezolvată, ci o urmărea până când mintea sau problema ceda, prelucra cele două discuții enigmatice pe care le avusesem cu Marie, înainte de plecare și cu Ellen, în ziua în care apăruse Obsidian.

Nu găseam înțelesul spuselor lor. Din cauza efortului de a pricepe, amintirea cuvintelor rămăsese în mine, de parcă ar fi fost acoperite cu sticlă. Aveam un motiv să continuu să mă gândesc la ele. Exista ceva în mine ce nu puteam vedea, așa cum nu-mi puteam vedea ochii sau ceafa decât în oglindă. Trebuia să existe în mine ceva, o zonă întunecată, o umbră produsă chiar de mecanismul sentimentelor, care mă împiedica să mă apropiu de alți oameni iar dintre toți, de Ellen. Încercasem tot felul de abordări ale problemei, căutasem o metodă de a răsuși ceea ce nu se vedea și, în timp ce vorbeam cu Obsidian, mi-am dat seama că exista o similitudine între problema aceea și problema

comunicării cu el.

Încercasem să evoc lumina aurie, ca metodă de a ajunge s-o înțeleg pe Ellen. Dar am descoperit, când am încercat să simt sentimentul unității cu toate ființele, că eram cum fusesem în avion, după ce părăsisem tabăra Paulei nu puteam provoca starea de unitate. Mi-a venit ideea că n-aș face nici un rău dacă aș încerca încă o dată cu Obsidian și tovarășii săi, ale căror rădăcini emoționale nu pătrundeau atât de adânc în întunecimea propriului meu suflet.

Așa că am încercat. Începuse să-mi placă Obsidian, în ultimele zile de discuții. Am crezut că puteam înțelege ceea ce descria ca element de identitate unică, prin care celelalte ființe din timpul său îl recunoșteau. Așa că am prins momentul în care încerca să-mi explice ce loc ocupa la ei structura familiei, așa cum o cunoșteam din comunitatea noastră. L-am privit în timp ce vorbea, stând cu picioarele încrucișate sub el. Figura îi era animată, iar mâinile desenau modele în aer. Părea să fie plin de energie chiar când se vedea că se relaxează, că e lipsit de tensiune. O calitate pe care o remarcasem în timpul unor întâlniri întâmplătoare cu atleți profesioniști în formă optimă.

Abia ascultam ce vorbea. Adică mintea mea nota, automat, dar liniștită, pentru că magnetofonul mergea, înregistrându-i spusele, știind că puteam să-l ascult iar, seara, în bibliotecă din palat. Atenția mi se concentrase asupra lui, ca entitate completă. Un individ care scotea sunete, mișca membrele, întinzând energia spre mine în formă de sunete și gesturi. Am încercat, mental, să mă focalizez asupra lui în acest sens, iar când l-am avut în focar, pe imaginea din fața

mea a apărut gestalt-ul emoțional/intelectual care era prietenul meu, Obsidian, așa cum îl cunoșteam.

Cele două s-au amestecat. Iar în momentul acela am fost în stare să mă îndepărtez de el și de clipa prezentă. Mi-am păstrat punctul de observare la distanța aceea și am lăsat să pătrundă în mine, încet, liniștea zilei.

Stăteam chiar lângă palatul de vară, cu spatele rezemat de el, privind dincolo de Obsidian, peste zona de aterizare și panta ce cobora spre orașul din vale, spre iarba înaltă ce se întindea către orizont. Ca niciodată, era o zi foarte senină, nu se zărea nici un nor. Doar o boare rece adia peste muntele pe care mă aflam...

Am văzut vârfurile copacilor mișcându-se și am simțit atingerea intermitentă a adierii pe față și pe mâini, înlăturând, când și când, căldura soarelui puternic de după-amiază. Era prea devreme să apară insectele. Dar jos, pe panta împădurită, un nor de pete, alcătuit din păsări mărunte, a țâșnit pe neașteptate, întunecând, pentru un moment, cerul îndepărtat, strălucitor, ca o puzderie de țânțari, apoi s-au așezat la loc, ascunzându-se în masă întunecată a frunzelor.

Sus, pe cerul fără nori, o altă pată. Un șoim? Viziunea mea s-a dus spre orizont și înapoi. Lent, am devenit conștient de bătăile inimii mele și, în același timp, de respirația planetei, încă o dată, lumina aurie a început să crească în jurul meu, încă o dată am simțit că ating toate făpturile din pământ, cer și apă, de la un pol la celălalt. Atingeam toate ființele și încercam să-l ating pe Obsidian.

Mă uitam la el fără să-mi mișc ochii. L-am văzut, pentru prima oară, în întreaga mărire. Pentru că era o

parte a universului, așa cum toate celelalte ființe erau o parte a lui. Iar asta reprezenta deosebirea esențială dintre comunitatea lui și a noastră. Ei erau conștienți de universul din care făceau parte, în timp ce noi ne vedeam dispați, izolați de el. De aceea, identitatea lui Obsidian era neschimbătoare și recunoscută imediat de camarazii lui. Pentru că dimensiunile acelei identități erau măsurabile prin universul ce-l înconjura, în care era învăluit, din care făcea parte ca unitate activă. Încă o dată gestalt-ul s-a format, iar eu am înțeles fără cuvinte, fără simboluri, locurile diferite, fixe, pe care le aveau el și alte minți gânditoare din acele vremuri în timpul și spațiul lor.

Produsesem din nou lumina aurie, iar aceasta mă ajutase să găsesc ce căutasem. Am rămas așa, simțind încă o clipă, apoi am lăsat-o să plece. Lumina a scăzut, am intrat din nou în trupul meu obișnuit și i-am zâmbit lui Obsidian.

El n-a răspuns zâmbetului meu. A încetat să vorbească și m-a privit uluit.

— Obsidian..., am început eu, dornic să-i explic ce înțelegem.

El dispăruse.

ÎNCĂ O DATĂ, a trecut un timp până să revină. A lipsit tot restul zilei și următoarele două. Dacă ar fi plecat cu cinci minute înainte, m-aș fi îngrijorat că distrusesem relația clădită între noi, sau poate între grupul nostru și comunitatea interstelară. Ca urmare a momentului de lumină și accesului subit la înțelegere, am fost sigur că nu era cazul. Am încercat să-i liniștesc pe ceilalți, care începuseră să fie îngrijorați de dispariția lui.

— Nu se poate explica în cuvintele noastre, le-am spus lui Ellen, Bill, Doc, Porniarsk și altor cinci din comunitate, care apăruseră ca lideri în ultimele săptămâni.

Stăteam toți în jurul focului din bibliotecă, în a doua seară, cu ferestrele deschise spre curtea interioară.

— Sunt sigur că nu l-am supărat. Nu vă pot spune de unde știu, dar știu.

— Atunci de ce lipsește? a întrebat Bill. Ai vreo idee, Marc?

— A recunoscut ce am făcut. Treaba aceea cu integrarea în univers, de care v-am povestit. V-am explicat cât de bine am putut, așa că n-o să mai încerc o dată. Trebuie să învățați singuri s-o faceți, dacă vreți să înțelegeți cu adevărat.

— Mai bine ne-ai da lecții, a zis Doc, iar ceilalți au izbucnit în râs.

— Cu plăcere. Vorbesc serios. Când vom avea timp.

— Marc, termină ce începuseși. A recunoscut ce-ai făcut. Cu ce l-a deranjat asta?

— Nu l-a deranjat. A fost surprins. S-a dus să se consulte cu prietenii lui. Așa cum sunt ei așa cum știu că sunt consultațiile de felul acesta reprezintă responsabilitatea lor.

— De aceea ești sigur că se va întoarce? a întrebat Bill.

— Nu asta vă spuneam?

— Porniarsk, a zis Bill, întorcându-se spre el, poți să ne spui ce se întâmplă? Faci parte dintr-o rasă mai evoluată decât noi.

— În comparație cu Obsidian și tovarășii lui, sunt la fel de primitiv ca voi. Și, vă reamintesc, sunt doar un avatar. N-am creativitate, nici imaginație, în afară de ce am căpătat ca imagine a lui Porniarsk. Nu sunt dotat să fac speculații sau interpretări.

— Bine, a zis Bill. Oricum, avem o grămadă de treburi de făcut până se întoarce. Marc, să vorbești cu el în privința posibilităților de a ne ajuta cu provizii și cu ce am mai avea nevoie.

— O să vorbesc, după ce se întoarce. Mai înainte mi-a fost teamă că nu-i pot explica, fără să denaturez ideea că vrem să fim independenți aici. Dorim încă să fim independenți și să ne descurcăm singuri, nu?

Am privit în jur. Nu aveam nevoie de murmure de aprobare. Doream doar să le amintesc că aveam aceleași opinii.

— Dacă au aici doar o stație, a spus Leland Maur, un negru slab, de douăzeci și ceva de ani, fost arhitect și ajuns expertul nostru în construcții și mecanică, cred că planeta ăsta aparține celui ce-o ocupă. Nu dorim să începem prin a datora cuiva ceva.

Acest comentariu a încheiat seara. Am rămas, bând cafea și comparând note despre cum mergeau lucrurile în proiectele de lucrări ce urmau să fie făcute pentru iarnă: După o oră, majoritatea s-au pregătit să meargă la culcare.

Obsidian nu s-a întors nici în ziua următoare. S-a nimerit să fie jumătatea de zi din săptămână în care ne odihneam, urmând exemplul pozitiv al zilei de vacanță pe care o luasem când începuse să funcționeze generatorul eolian. Există o limită a eficienței când lucrezi șapte zile pe săptămână. După o perioadă de muncă neîncetată, reușiserăm să punem lucrurile în mișcare, dar în total făcusem mai puțin decât dacă am fi luat, din când în când, o pauză și am fi reluat lucrul odihniți. Deci în dimineața aceea puteam să stau acasă, în loc să-mi consum energia făcând muncă fizică jos, în oraș. Ellen cârpea niște haine. Am profitat de ocazie să scotocesc prin cărțile pe care, în ultimul timp, le neglijasem. Păreau că nu-mi mai rețin atenția. Creștea în mine dorința de a trăi iar starea produsă de lumina aurie și am încercat s-o îndrept spre Ellen, așa cum o îndreptasem spre Obsidian.

Fusesem încurajat de succesul obținut și începusem să cred că reușisem în căutarea mea interioară. Cercetarea exterioară fusese legată de furtuna de timp, dar cea interioară pornea, bănuiam, de la relația mea cu Swannee. Și cu mama mea.

Am pus jos cartea pe care o țineam în mână și am privit în curte, căutând, încă o dată, unitatea cu universul. N-am reușit ușor. Ca și cum ar fi știut ce doream și nu voia să mă ajute în privința aceea. Dar încet, pe măsură ce minutele treceau, mai întâi camera, apoi curtea și cerul pe care-l vedeam, au

căpătat o valoare de realitate mai mare, ca și cum le-aș fi văzut cu o dimensiune în plus, cu o profunzime mai mare, cu transcendentalitate. Trupul meu și-a încetinit respirația și bătăile inimii, a început să fuzioneze cu mișcările planetei.

Lumina s-a schimbat, aurul a pătruns în ea și am avut, încă o dată, legătura aceea...

Am ținut-o lângă mine un timp, poate zece-douăzeci de minute, deși timpul părea suspendat, ca să mă asigur că mă cuprinsese deplin starea pe care o evocasem. Apoi m-am extins s-o simt pe Ellen, în altă parte a palatului.

Atingerea mea s-a întins, ca un val ce acoperă o plajă. Am atins-o, am simțit-o, am început s-o cuprind și ceva, îndepărtat, din mine, s-a tras înapoi, iar valul simțirii a fost supt înapoi, brusc, iar atingerea a dispărut. Imediat, lumina aurie s-a stins iar unitatea s-a distrus. Am rămas singur, izolat, în fotoliul din cameră, privind pe fereastră la o lume pe care n-o mai simțeam.

Am stat acolo, un timp, zăpăcit și năucit din cauza eșecului. Dar, după un timp, s-a întâmplat un miracol: ușa s-a deschis, a intrat Ellen, care s-a aplecat și m-a sărutat. Apoi s-a întors și a plecat, fără să scoată o vorbă.

— De ce? am reușit s-o întreb, în timp ce ieșea.

A privit înapoi și a zâmbit.

— Am simțit că trebuie s-o fac.

A închis ușa în urma ei, iar eu am avut senzația că sufletul mi se înalță, ca o rachetă. Acum știam. Nu reușisem s-o ating complet, dar aflasem că mergeam în direcția corectă, pentru că-mi simțise încercarea. Mai târziu, voi ajunge la ea...

Jumătatea de zi de odihnă se termina la amiază. Mi-am pus hainele de lucru și am părăsit palatul, să-i ajut pe oamenii care extindeau cea mai mare dintre barăci, care trebuia să devină o combinație de sufragerie, spital și locuință, pentru cei dintre noi care erau prea tineri, prea bătrâni sau prea slabi ca să suporte frigul iernii în clădirile mai șubrede din oraș. Abia închiseseam ușa palatului, când Obsidian a apărut în fața mea.

— Putem discuta? m-a întrebat.

— Bineînțeles.

Venise înainte să mă apuc de dulgheria rudimentară, de care eram în stare.

— Am ajuns la o decizie importantă, eu și colegii mei. Îți amintești că planul nostru inițial fusese să obținem informații, ca să știm cum să vă educăm, ca să vă obișnuim cu civilizația? Cel puțin cât să puteți sta cu noi.

— Da.

— Mi-e teamă că nu ți-am spus totul. Exista o alternativă de care nu ți-am pomenit. Dacă se dovedea că nu puteți să vă adaptați la un mod de viață civilizat, intenționam să vă trimitem înapoi, în timpul vostru, cel pe care l-ați părăsit venind aici.

— Nu mi-ai spus, dar n-a fost nevoie. Noi, primitivii, putem să ne gândim la asemenea alternative fără să ni se spună.

— Da? Bine. S-a dovedit că sunteți, într-un fel, mai mult decât am presupus. Mai mult decât ne-am așteptat. Tu ești deosebit de orice ne-am imaginat. Așa că a apărut o a treia variantă. Dar avem nevoie de acordul vostru.

— Acordul nostru la ce?

— La o variantă legată de dorința voastră de a

controla ceea ce numiți furtună de timp. Logic, e de neimaginat ca o persoană din trecut, ca tine, să fie în stare să învețe să facă o treabă pe care o efectuează doar indivizi deosebiți, cu calificare înaltă, din timpul nostru. Dar, din cauza unor anumite anomalii, dorim să-ți testăm aptitudinile pentru această muncă.

— Bine.

Și, pentru a doua oară în aceeași zi, inima mi-a tâșnit ca o rachetă.

— Acest test nu schimbă faptul că nu ne-am imaginat să fii în stare să lucrezi în domeniul temporal. E un mijloc de a ne furniza date, ca să decidem mai bine ce să facem cu grupul vostru.

— În regulă.

— Ești sigur că ai înțeles? Interesul nostru în a ști dacă ai capacitatea de a lucra în domeniul temporal e doar teoretic.

— Te-am înțeles.

Sufletul îmi era plin de bucurie. Oricât ar fi explicat, Obsidian nu putea ascunde că, oferindu-mi posibilitatea testării, îmi permitea să fac un pas mai aproape de ținta spre care mă chinuiam să înaintez.

— Bine, dacă ești de acord urmează altă întrebare. În mod obișnuit, n-ar trebui să părăsești zona aceasta. Dar situația implică unele condiții speciale. Pentru a fi testat trebuie să fii de acord să mergi la o anumită distanță, în galaxie. Dacă ai nevoie de timp de gândire...

— Mulțumesc, n-am nevoie. Merg bucuros unde trebuie.

M-a privit o secundă.

— Ești sigur că ai înțeles?

— Cred că da. Vrei să știi dacă sunt de acord să mi

se testeze capacitatea de a lupta împotriva furtunii de timp. Mai vrei să știi dacă sunt de acord să fac un salt de ani-lumină, până în locul unde voi fi testat. Sunt de acord.

— Îți dai seama că asta înseamnă călătorie printre stele, prin spațiul cosmic?

— Evident.

Nu mi-a răspuns la zâmbet.

— Sunt un pic surprins. Am înțeles, din ce mi-ai povestit, că n-ai părăsit niciodată planeta aceasta.

— Adevărat.

— Și accepți să mergi, fără să te gândești mai bine? Fără să discuți cu ceilalți din grupul tău?

— O să vorbesc cu ei, bineînțeles. Dar s-au descurcat și fără mine, cât timp am discutat cu tine. Se vor descurca și în continuare. Cât timp voi lipsi?

— În modul de aici de-a măsura timpul, nu mai mult de două săptămâni. Poate mai puțin. Probabil că un singur test ne va da răspunsul. S-ar putea să te testăm în continuare, dar nu mai mult de o zi, două.

— Cu cât voi dovedi o capacitate mai mare, cu atât veți continua testele mai mult.

— În principiu. Dar, Marc, dacă îți închipui că testele vor descoperi că ai mari capacități, te sfătuiesc să-ți temperezi speranțele.

— Bine. Vreau să merg. Ne-am înțeles?

— Da, a răspuns el, încet.

— Trebuie să înțelegi, prietene Obsidian, că voi face ceea ce cred că-i mai bine. Nu-i voi părăsi pe cei de aici. Voi discuta cu ei. Dar am spus că voi merge și voi merge.

— Scuză-mă, a zis el.

— N-am de ce. Numai că asta nu-i o problemă de

rezolvat prin discuții în grup. Eu trebuie să aleg ce voi face.

— Nu-i așa cum sunt eu obișnuit. Noi...

— Știu. Voi aveți un model al responsabilității. Și eu. Nu-mi voi încălca modelul, așa cum nici tu nu l-ai încălca pe al tău. Dar vreau să merg acolo unde voi fi testat de ai tăi. Faptul că vom traversa spațiul cosmic nu contează, din moment ce voi traversa universul iute, ca și cum aș ocoli jeepul ăsta.

Mă încinsesem puțin și mă așteptam să reacționeze cu o emoție egală. M-a privit însă lung, întrebător, apoi a dat din cap.

— Se vede că treaba înseamnă pentru tine mai mult decât am crezut...

M-am uitat la el. Ceva diferit de lumină aurie mă mișca. O tălăzuire de simțuri ca o maree ce înainta, târându-mă irezistibil.

— Nu mă înțelegei deloc, nu-i așa?

— Nu, a dat el din cap.

— Bine. Să vedem dacă reușesc altfel. Nu știu cine au fost strămoșii mei îndepărtați. Dar ceea ce m-a impresionat atât de profund împotriva furtunii de timp trebuie să-și aibă rădăcinile în trecut, de la ei. Știu un lucru: că pot fi ucis, dar până voi fi ucis, sunt ceea ce trăiesc. Și cât voi trăi, voi lupta. Du-mă să țin piept dușmanului meu special. Cât voi fi în stare să mă mișc, îl voi urmări. Când, în cele din urmă, îi voi veni de hac, voi fi fericit. Pentru că n-am irosit șansa de a face ceva. Îmi doresc șansa asta, iar altceva nu contează. Și tu mă întrebi dacă faptul că trebuie să parcurg ceva spațiu cosmic, ca să fiu testat, nu mă face să renunț!

Ajunsesem la capătul de sus al scalei emoționale, dar am văzut că reușisem, în cele din urmă, să-l

conving. Nu cred că înțelesese ce-i spusese, dar sesizase încărcătura emoțională din cuvintele mele.

— De cât timp ai nevoie ca să fii gata de plecare?

— Două-trei ore.

— Bine. Încă un lucru. Am dori, dacă tot te transportăm la o asemenea distanță, să profităm de ocazie și să facem niște teste asupra avatarului. Crezi că va dori să vină? Am înțeles că-i obișnuit cu călătorii în spațiul cosmic...

— Este. O să-l întreb. Cred că va accepta să vină.

— Atunci mă întorc peste trei ore de-ale voastre.

A dispărut.

M-am întors în palatul de vară și l-am căutat pe Porniarsk. Până atunci nu-l întrebasesm cu ce se ocupă, de când venisem în viitor. Mi-am dat seama că lucrase, tot timpul, în laborator. La ce? Când am ajuns, se afla lângă bazinul de vizualizare. M-am interesat ce făcea.

— Cercetez, a răspuns el, întinzând un tentacul spre bazin. M-am gândit că, dacă aș reuși să stabilesc exact incompatibilitățile pe care le remarcasem, aș putea să evaluez imaginea a ceea ce se întâmplă cu furtuna de timp în acest moment viitor.

— Și ce-ai găsit?

— Că, exceptând anumite zone în care par a se produce linii de forță ale furtunii de timp, universul, în general, a fost adus într-un fel de echilibru temporar, dinamic, așa cum am reușit noi să facem, în timpul nostru, în jurul planetei.

— Și ce-i cu zonele de producere?

— Interesant, foarte interesant. Liniile de forță par a se înmulți și reduce, în același timp a se mări și micșora în zonele acelea. Ele se află în afara mijlocului galaxiilor. Nici una nu-i chiar în centrul unei galaxii, în

ceea ce se numește zona miezului mort.

— Miez mort?

— Credeam că știi. Centrul celor mai multe galaxii, ca și al acesteia, e format dintr-o zonă de stele foarte vechi, cufundate într-un nor de praf.

— Unde se află cea mai apropiată activitate, raportată la acest sistem solar?

— Într-o stea alb-albastră, supra gigantică, numită Rigel. Dar activitatea principală apropiată de noi e localizată pe steaua numită de voi S Doradus, în Norul lui Magellan, în afara acestei galaxii, la o sută patruzeci de ani-lumină de noi.

— S Doradus e o stea mare, fierbinte?

— Ca și Rigel, una dintre cele mai incandescente.

— De parcă ar fi nevoie de o stea mare, strălucitoare... Poți să-mi spui de ce?

— Nu, a răspuns Porniarsk. Tot ce știu e că liniile activității furtunii de timp par a se focaliza, în zona respectivă, în S Doradus. Iar S Doradus a încetat să emită radiații.

— Ce a încetat?

— Nu mai radiază. A devenit întunecată. Adică, dacă te-ai afla în vecinătatea imediată a stelei, n-ai vedea-o. De la distanță, pare că strălucește, pentru că noi receptăm lumina emisă cu mii de ani în urmă.

Mă durea capul. Distanțele, mărimile stelelor și restul informațiilor implicate aveau un nivel atât de mare, încât imaginația mea se chinuia să le priceapă.

— Am un mesaj pentru tine, i-am spus, ca să schimb vorba.

I-am povestit despre Obsidian, despre testul pe care voia să-l facă, despre întrebarea lui dacă ar accepta să meargă și el.

— Bineînțeles, a zis Porniarsk. Sunt foarte curios să văd cum fac asemenea teste.

TREI ORE s-au dovedit a fi un timp prea scurt pentru a-i găsi pe Ellen și ceilalți conducători, să le explic de ce eu și Porniarsk plecam și să-mi fac bagajele. Când Obsidian a reapărut în zona de aterizare, a găsit vreo patruzeci de persoane toți cei care putuseră să vină să asiste la plecarea mea și a lui Porniarsk. Nu s-a uitat la ceilalți, nici măcar la Porniarsk, ci la valiză de la picioarele mele.

— Pot să întreb..., a început el.

— Bagajul meu, i-am spus, ghicind ce-l uimea. Lucruri personale. Amintește-ți că port haine, că mă râd în fiecare zi... Lucruri din astea...

Descoperisem, la sfârșitul primei zile de discuții, că oamenii din timpul lui nu aveau păr pe trup.

— Am înțeles.

După aceea, au urmat o mulțime de sărutări și strângeri de mâini. De fapt, comunitatea noastră era doar o familie mai mare. Am ratat ocazia să râd de spectacolul oferit de Porniarsk, care a promis solemn că va fi atent și va avea grijă de sine. Semăna cu o navă de război care făgăduia să se ferească de rechini, să n-o muște...

În cele din urmă, despărțirea a luat sfârșit.

— Suntem gata, i-am spus lui Obsidian.

— Bine. Stați lângă mine.

Ne-am apropiat, până am ajuns nas în nas cu el. În jur a rămas o zonă liberă, lată de zece picioare. Ne-am

trezit imediat în altă parte, într-un spațiu liber între trunchiurile masive ale fagilor aflați la vreo treizeci de picioare. Stăteam pe ceva asemănător unui linoleum, dar moale sub picior, de culoare verde întunecat. În apropiere, niște ziduri cu unghiuri ciudate, niște perne mari, pufoase, pe care ar fi stat confortabil un uriaș și mai multe panouri de comandă, ce nu păreau conectate la ceva.

M-am uitat în jur.

— Aici e locuința și atelierul tău? I-am întrebat pe Obsidian.

— Da, cred că ne vom simți bine toți trei. Pot aranja zidurile în așa fel încât să aveți camere separate, dacă doriți.

— Nu te obosi. Presupun că nu vom rămâne mult aici...

— Cam cinci zile, după timpul local.

— Cinci zile? Credeam că plecăm în câteva ore, dacă nu minute...

— Am plecat deja, a spus Obsidian.

A făcut un semn cu mâna și, între copacii din stânga, a apărut un fel de ferească. Prin ea se vedea spațiul cosmic, negru, cu stele strălucitoare, dese ca pietrișul de pe o plajă și un glob pământesc albastru și alb, în colțul din dreapta, jos.

Am privit globul și am remarcat că-și micșora sensibil dimensiunile, în timp ce-l priveam.

— Ai spus că aici locuiești și lucrezi.

— Da.

— În același timp, e și navă spațială?

— Poți să-i spui și așa. Dar denumirea potrivită e de locuință. Călătoria între stele e mai plăcută dacă o luăm cu noi. Nu ne încurcă deloc.

M-am învățat, privind în jur.

— Copacii sunt o iluzie?

— Cei de acum, da. Când ați sosit, ați văzut pădurea ce ne înconjură.

— Când am plecat?

— Îndată ce am ajuns. Dar denumirea de plecare...

— Știu, nu descrie exact ce se întâmplă. N-are importanță, nu mă interesează acum mecanismul... Dacă tot vom sta aici cinci zile, aș prefera să am o cameră a mea. Presupun că și Porniarsk.

— Pentru mine, lucrul e lipsit de importanță, a zis avatarul. Eu sunt interesat de mecanismul zborului spațial. Pot examina tablourile de comandă?

— Bineînțeles, a răspuns Obsidian. Dacă vrei, îți explic cum funcționează. Sunt pentru a fi folosite pe planeta pe care am părăsit-o. Zborul e dirijat automat.

— Mă interesează tot. Din cauză că sunt avatarul unui individ pe care-l interesează tot.

S-a gândit un timp.

— Ar fi trebuit să spun „pe care-l interesa tot”...

— Îi duci dorul? a întrebat Obsidian. Individului al cărui avatar ești?

— Da, a răspuns Porniarsk. Într-un fel. Ca și cum mi-aș da seama că a dispărut o parte din mine, ca și cum aș fi avut un frate geamăn, pe care n-o să-l mai văd...

Tonul vocii sale era perfect calm, obișnuit, dar m-am trezit privindu-l atent. Nu-mi imaginasem că Porniarsk putea avea emoții sau că se gândea că se pierduse, în sens personal, călătorind în timp cu noi.

— Ar fi trebuit să te întreb dacă voiai să vii cu noi...

— Dacă ai fi făcut-o, ți-aș fi răspuns afirmativ, a zis avatarul. Am fost construit pentru a cerceta și a învăța.

— Mda...

M-am simțit, brusc, obosit, cuprins de un sentiment uimitor de epuizare. O parte se datora, fără îndoială, muncii pe care o făcusem în ultimele săptămâni, pentru comunitate. Dar cea mai mare parte era psihică, nu fizică. Cu toate insistențele lui Obsidian că testul pe care urma să-l dau nu însemna mare lucru, eram convins că ajunsesem în ultima arenă, că urma momentul confruntării finale.

Mă afluam în situația cuiva antrenat, luni și ani de zile, pentru o singură bătălie. Eram pregătit, dar mă simțeam stors, gol în interior, indiferent la toate, cu excepția inevitabilității conflictului spre care mă îndreptam, inexorabil. Dispăruse entuziasmul, rămăsese doar acceptarea tăcută, deplină, a ceea ce urma să fie.

— Aș dori, dacă nu te superi, i-am spus lui Obsidian, să-mi faci camera. Cred că o să mă culc.

— Cu plăcere, a răspuns el.

Subit, zidurile m-au înconjurat. Nu mă mișcasem, dar mă închiseseră, lăsând doar fereastra sau ecranul ce arăta stelele nenumărate și Pământul ce se micșora. M-am îndreptat spre cea mai mare pernă și m-am prăvălit pe ea. O clipă, lumina a rămas puternică, precum în timpul zilei, dar, înainte să închid ochii, s-a redus treptat, până a dispărut, iar camera a rămas luminată doar de strălucirea stelelor, prin fereastră...

Am adormit.

Când m-am trezit, stelele din fereastră arătau altfel, nu semănau cu ceea ce văzusem pe cerul Pământului. Le-am privit uimit, atent. Fie automat, fie ca răspuns la dorința mea de a vedea mai bine, lumina din cameră a crescut lent, până a ajuns la nivelul celei din timpul

zilei. M-am ridicat și am descoperit o ușă care dădea în baie, o copie atât de exactă a celei de acasă, încât am fost convins că Obsidian o construise special pentru mine.

I-am fost recunoscător. O parte a trezirii mele consta, întotdeauna, într-o rutină ce implica un brici ascuțit, săpun și multă apă caldă. După un timp, am părăsit camera și l-am găsit pe Obsidian dormind liniștit, pe o pernă. Porniarsk își ocupa timpul făcând lucruri de neînțeles cu una din consolele de comandă.

— Bună dimineața, Marc, a zis el, întorcându-se spre mine.

— Bună dimineața, dacă asta o fi..., am zis eu încet, privind spre Obsidian.

— Nu trebuie să-ți faci probleme, a spus Porniarsk, cu vocea obișnuită. Nu aude nici un zgomot pe care nu vrea să-l audă, până se trezește în momentul în care a hotărât să se trezească.

M-am uitat curios la Obsidian.

— Bună chestie! Cum e cu micul dejun?

— În camera aceea există hrană de toate felurile, a arătat el spre o ușă.

Am intrat și am descoperit că avea dreptate. O cameră mică, plăcută, în aparență înconjurată de pădurea luminată de soarele amiezii. În ea se aflau scaune, ca ale mele și o masă, tot ca a mea. Plus o mobilă ce arăta ca un șifonier de modă veche, din lemn.

Când am deschis ușa acestuia, l-am găsit plin cu farfurii în care se aflau tot felul de fructe și legume proaspete. În vase transparente, suc de fructe, lapte și un lichid negru, care s-a dovedit a fi cafea. N-am reușit să aflu cum își păstrau temperatura. Nu exista carne

sau ouă și, deși am căutat atent, nici o plită sau alt mijloc de a găti ceva. Oricum, cafeaua era fierbinte. Am găsit un vas mic, gol, mi-am turnat cafea și am început să mănânc.

O masă interesantă. Fără șocuri, dar cu surprize. În primul rând, feliile de pâine erau fierbinți. Nu prăjite. Fierbinți, ca și cafeaua. Lichidul despre care presupusesem că-i suc de portocale s-a dovedit a fi ușor gazos. Nu exista zahăr, iar mierea parcă ar fi fost amestecată cu votcă.

Am terminat și am ieșit. Obsidian dormea în continuare, iar Porniarsk lucra.

— Ai mâncat? l-am întrebat pe avatar.

Știam că mănâncă, deși putea rezista săptămâni întregi fără să se hrănească. Îmi spusese, odată, că sistemul lui de combustie reprezenta, pentru el, un mister la fel de mare ca pentru noi. Făcea parte dintr-o zonă de informații care nu-l interesaseră pe Porniarsk cel adevărat. Se părea că putea obține mult mai multă energie decât oamenii din substanțele cu care se hrănea. Îmi imaginasem că, sub armura groasă, din plăci, se găsea o instalație mică, din oțel inoxidabil, de fisiune, deși el mă asigurase că era alcătuit din proteine naturale.

— Nu, mi-a răspuns el. N-am nevoie. Mă preocupă foarte tare echipamentul ăsta.

— Se pare că am accelerat, în timp ce dormeam. Unde ne aflăm?

— Mă fascinează, a făcut el un semn, greoi, spre consola de comandă. În aparență, după cum a zis Obsidian, călătoria noastră e controlată automat. Dar consola aceasta mi-a furnizat informații despre traseul nostru. Acum ne aflăm undeva la trei milioane de ani în

trecut și, ca urmare, foarte departe de sistemul nostru solar.

— Departe? am zis eu.

Însă, îndată ce-am rostit cuvintele, mintea mea a găsit explicația.

— Obsidian și comunitatea lui au făcut o treabă superbă, a afirmat Porniarsk. În primul rând au echilibrat zone întinse ale furtunii de timp. În al doilea, au întocmit hărți ale liniilor de forță dintre zonele în echilibru. De fapt, înclin să cred că procesul de echilibrare a urmărit să lase rețeaua de linii de forță activă. Rezultatul constă în faptul că, deși nu pot călători în spațiul cosmic cu o viteză mai mare decât a luminii, pot sări, folosind liniile de forță, peste distanțe echivalente cu sute sau chiar mii de ani lumină. Ajung astfel la destinație în câteva ore sau zile. Privește poziția actuală a stelelor!

A atins consola din fata lui, cu vârful unui tentacul. A apărut altă fereastră, arătând imaginea stelelor din urmă noastră. Memoria mea era prea bună, în privința modelelor, pentru a mă dezamăgi. Galaxia arăta altfel decât o văzusem în cealaltă cameră, când mă trezisem.

— Vom face imediat un alt transfer, a zis Porniarsk. Acum! Imaginea stelelor s-a schimbat brusc, fără nici o zgâlțâitură, fără nici un zgomot, atât de iute încât n-am văzut când s-a petrecut.

— Am coborât pe scala timpului, ca să facem un salt în spațiu, a zis Porniarsk. În nodul de forțe mai mic, de pe Pământ, saltul în timp ar fi fost mai mic, iar deplasarea fizică minoră. Aici, când facem un pas mare înainte sau înapoi în timp, stelele din jur și alte corpuri cerești solide se mișcă în jurul nostru. Cum zicea fraza

aceea pe care am auzit-o la Marie, despre Mahomed, care neputând să se ducă la un munte, a trebuit să vină muntele la el... Oamenii din timpul lui Obsidian au învățat să folosească furtuna de timp să aducă munții la ei, în loc să călătorească până la munți...

S-a uitat la mine. Porniarsk nu avea o expresie facială ușor de citit, dar îl cunoșteam destul de bine ca să-mi dau seama că felul în care-i atârnavă tentaculele însemna că e jenat.

— M-am referit la stele și alte corpuri cerești ca „munți”...

— Am bănuț.

— Mi-e teamă că uneori sunt cam pedant... Așa a fost și Porniarsk... Păcat că se întâmplă așa ceva unei minți iscoditoare...

— Nu-ți face probleme. Unul dintre obiceiurile mele rele este de a spune celorlalți care-i situația, pe o durată lungă.

— Adevărat, a zis el, cu o nepăsare blândă față de simțămintele mele. Oricum, două rele... Cred că gazda noastră s-a trezit.

Și-a scârțâit capul într-o parte, în timp ce vorbea. Obsidian deschisese ochii și se așezase pe pernă, cu picioarele încrucișate. Totul dintr-o singură mișcare, într-o clipă.

— Te-ai odihnit, Marc? a întrebat el. Până la urmă am tras și eu un pui de somn... Se pare că Porniarsk doarme puțin...

— Teribil de puțin.

— Mai avem patru zile până ajungem la destinație. Să mai discutăm. Cred că ai ajuns la o înțelegere mai bună a timpului nostru.

— S-ar putea să greșesc, dar din câte am văzut,

toate rasele inteligente din galaxie s-au unit și luptă pentru supraviețuire. Organism însuflețit împotriva forțelor fără viață, care altfel ne-ar fi ucis pe toți...

— Sunt o mulțime de probleme, a zis Obsidian. Suntem preocupați în primul rând de supraviețuire, pentru că, dacă viața nu supraviețuiește, restul nu mai are decât un interes pur teoretic. Așa că primă sarcină constă în controlul mediului. Dar suntem interesați și de evoluție, de direcția în care se va îndrepta viața de aici încolo...

— Stai o clipă, trebuie să fii odihnit înainte de a începe o discuție ca asta!

— Dar sunt odihnit! s-a încruntat Obsidian.

— Atunci povestește-mi totul! Cum a început frăția aceasta a entităților civilizate. Ce a produs-o?

— Rasele care au devenit comunitatea civilizată actuală au fost strânse la un loc de ceea ce voi numiți de acum încolo o să folosesc termenul vostru furtună de timp. Ceva paradoxal: furtuna de timp amenința existența tuturor vieților, dar a făcut posibilă adevărata civilizație...

După aceea a urmat un potop de informații, aproape înainte de a avea timp să mă așez pe perna cea mai apropiată. În următoarele patru zile, în timp ce locuința lui zbura prin spațiul cosmic, de la o linie de forță la alta, iar Porniarsk urmărea fascinat procesul, de la consola de comandă, Obsidian mi-a descris imaginea a circa patruzeci de mii de ani ciudați de istorie, în timpul folosit în galaxia noastră și a unui interval de timp necunoscut, anterior, în care viața fusese aproape distrusă de furtuna de timp, dar în care fusese pusă temelia comunității universale.

— Procesul a fost destul de instinctiv. Am încercat să

ne adaptăm la un mediu ce includea furtuna de timp, am învățat să manevrăm acest mediu, cât am putut. Acum, furtuna de timp face posibile o mulțime de lucruri care, fără ea, n-ar fi existat. În același timp, continuă să existe, amenință să ne ucidă. Am făcut tot ce-am putut ca s-o controlăm. Ține minte: nu mai vrem s-o anihilăm, ci s-o stăpânim.

— Ca și cum ai dresa un tigru să ajungă câine de pază.

S-a încruntat o clipă, apoi s-a limpezit la față.

— Ah! Înțeleg ce vrei să spui! Da, vrem s-o dresăm și s-o folosim.

— Asta vreau și eu.

Figura lui a căpătat o expresie nefericită.

— Speram să apreciezi distanța dintre cei din timpul tău și oamenii din prezent. Vom ajunge curând, în câteva ore. Cred că, în urma discuției de acolo, vei vedea prăpastia imensă dintre ceea ce știi și ești și ceea ce trebuie să știe și să fie oricine din prezent.

— Nu-i atât de uriașă.

A deschis gura, gata să vorbească din nou. Am ridicat o mână și el a rămas tăcut, fără să pară prea încântat.

— Bine. Ați dezvoltat o știință întreagă. Dar oricine născut în aceste vremuri poate s-o învețe, nu?

— Bineînțeles, a răspuns Obsidian. N-am vrut să spun că nu ești în stare să înveți lucruri dificile. Avem tehnicieni și echipament care te pot învăța tot ce ai nevoie, în câteva zile. Dar cunoștințele, în sine, nu-ți vor fi de folos. Folosirea lor cere o anumită înțelegere a furtunii de timp, pe care ți-o poate da doar viața și educația din prezent.

— Vrei să spui că, în afară de cunoștințele

intelectuale, am nevoie și de înțelegerea provenită din cunoașterea unei culturi și filozofii. Iar partea culturală constă în aceeași filozofie, exprimată la un nivel simbolic. Deci, important e să înțelegi principiile de bază. Iar tu abia ai terminat să-mi spui că aceasta s-a format, timp de generații, în contact cu furtuna de timp. În regulă și eu am avut contacte cu furtuna de timp. Iar cultura și filozofia voastră nu diferă prea mult de ceea ce am înțeles singur despre forțele furtunii de timp.

A dat din umeri.

— Marc, te îndrepti spre un eșec!

— Vom vedea!

— Da, a oftat el, mi-e teamă că vom vedea...

Așa cum n-am simțit nimic părăsind Pământul, tot așa n-am simțit nimic la aterizare, când am ajuns la destinație. Fără nici un avertisment, Obsidian s-a întrerupt din ceea ce spunea despre elementele esențiale ale artei, care există în conceptul operei de artă în sine un lucru cu care nu eram de acord, pentru că nu concepeam arta separată de actul creativ. Ce s-ar întâmpla dacă Gânditorul, statuia lui Rodin, ar fi transpusă într-un șir de semne simbolice? Aprecierea intelectuală a acelor semne ar fi apropiată de plăcerea de a vedea, de a simți statuia originală, indiferent de defectele de execuție microscopice, lăsate de dalta sculptorului și de structura materialului? Ideea mi se păruse absurdă. Și nu era singură idee de acest fel enunțată de Obsidian, cu toată inteligența lui.

Oricum, s-a întrerupt și s-a ridicat în picioare, dintr-o singură mișcare a membrelor, de pe perna pe care stătuse cu picioarele încrucișate.

— Am ajuns, a zis el.

Am privit pe fereastră și am văzut doar imaginea unor stele. Cu un singur element neobișnuit, o zonă întinsă, întunecată, în dreapta, aproape de centru. Porniarsk privea și el fereastra, de lângă una dintre console și a observat la ce mă uitam.

A zăngănit de-a lungul camerei și a atins cu vârful tentaculului suprafața ecranului, deasupra zonei întunecate.

— S Doradus, a spus el.

Obsidian a întors capul, puțin cam repede, uitându-se la avatar.

— Nu suntem pe suprafața unei planete? I-am întrebat pe Obsidian.

— Ba da.

Imaginea stelelor a dispărut, fiind înlocuită de cea a unor dealuri în trepte, acoperite cu stânci uriașe. Cerul de deasupra era albastru-închis, iar printre roci se aflau un fel de stupi, colorați în verde violent, înalți de douăzeci-treizeci de picioare.

— Scena pe care o vedeți e cea a locului de asolizare, văzută din locul cel mai înalt. Nu v-am spus că avem tendința să ne înconjurăm de imagini care ne plac, indiferent unde ne aflăm cu adevărat?

— Deci îți place imaginea pădurii de pe Pământ, Obsidian?

— Nu neapărat, dar mi-am imaginat că vouă vă place.

— Mulțumesc, am zis eu, simțindu-mă recunoscător și, un pic, umilit. Apreciez gestul.

— N-ai de ce. Pot să...

S-a întrerupt brusc, privind către mai mulți indivizi care se apropiau, prin iluzia pădurii pământești.

Erau patru, deși, când i-am văzut intrând, avusesem

impresia că sunt mai mulți. Nici unul nu purta haine sau podoabe. În frunte se află ceea ce am crezut că-i un bărbat obișnuit, până am văzut că avea un fel de muchie osoasă, sau creastă, înaltă de trei inchi, ce pornea din șira spinării, de la mijlocul spatelui, până la ceafă, unde se înfigea în craniu. Era mai înalt decât Obsidian. Următorul, un individ pestriț, cu petice de piele deschise la culoare, ca a mea, amestecate cu unele ruginii sau precum ciocolata cu lapte. Acesta era aproape umanoid, arăta a femelă, de mărimea lui Obsidian. Al treilea părea un hibrid de crab și sepie, sepia crescând pe cochilia crabului și a intrat în cameră plutind pe un fel de pedestal înalt de trei picioare. Cred că pe Pământ ar fi cântărit vreo sută de livre.

Al patrulea, un umanoid negru ca smoala, cu membre tubulare, înalt de trei picioare, lipsit de păr. Am fost ușurat să descopăr că nu aveau dimensiuni uriașe, ca să-mi succedă gâtul uitându-mă în sus, spre ei. Când au intrat toți în cameră, suprafața acesteia s-a extins imediat, până a ajuns lată de treizeci de picioare și lungă de patruzeci. Iluzia pădurii de pe Pământ ocupa doar o parte a perimetrului. În spațiul rămas, alte patru scene, de la un fel de mlaștină la un deșert de nisip cafeniu, cu movile înalte, ridicându-se dramatic din câmpia netedă.

Fierbeam de curiozitate, până când am băgat de seamă că Obsidian încerca să mă prezinte.

— Răsărit-de-soare (individul cu creastă), Cea-care-trage (femela multicoloră), unul dintre Copiii Vieții (crabul-sepie) și Îngerul (individul mărunț, negru, posac).

— E un lucru deosebit că v-am întâlnit, le-am spus.

Prețuiesc norocul pe care l-am avut.

— Nu-s necesare complimente, a zis Cea-care-trage, cu o voce cam răgușită. Putem să-ți spunem Marc, fără să te jignim?

— Bineînțeles! Vorbești limba mea foarte bine...

— N-ar fi fost practic s-o înveți tu pe a noastră, a zis ea, părând a fi purtătorul de cuvânt al grupului. Dacă nu te deranjează, am vrea să începem testele. Vrei să fii atent la panoul din spatele tău?

M-am întors. Panoul pe care mi-l arătase era înalt de trei picioare și lung de cinci, așezat pe un fel de ladă, care apăruse la sosirea lor. În timp ce priveam, un bazin elipsoidal de întunecime a părut că se scurge de afară, acoperind zonele din colțuri ale plăcii. M-am apropiat și m-am trezit privind în beznă, nu la ea, de parcă ar fi avut adâncime și mă uitam într-un spațiu tridimensional.

În timp ce mă concentram tot mai profund asupra întunericului, am văzut că era viu, plin de aripi mișcătoare de lumină, ceva ce semăna cu aurora boreală, răspândindu-și succesiunea de culori lăptoase pe cerul nordic, noaptea. Luminile pe care le priveam se mișcau mai repede decât luminile nordului pe care le cunoșteam, iar modelul lor era mult mai complicat. Altfel, semănau.

Mai semănau și cu altceva. Le-am privit, incapabil să-mi dau seama de ce-mi aminteau. Apoi am văzut, brusc.

— Sigur, le-am spus. Modele ale liniilor de forță ale furtunii de timp. Foarte încetinite, totuși modele de linii de forță în acțiune.

S-au uitat la mine, toți patru. Apoi Cea-care-trage s-a întors spre Obsidian.

— Mulțumesc, Obsidian. Mulțumesc, Marc.

S-a răsucit și i-a condus pe ceilalți afară.

M-am uitat după ei.

— Așteptați puțin!

— Marc, a zis Obsidian, ți-am spus că s-ar putea să fii dezamăgit!

— Dezamăgit? Ce naiba! Am spus că sunt modele de linii de forță și sunt! Întoarceți-vă! Nu puteți pleca așa! Îmi datorați o explicație! Am învățat destul despre vremea voastră ca să știu asta!

Au încetinit și s-au oprit. Au rămas grupați un timp și am avut impresia că discutau, deși nu se auzea nici un sunet, nu se vedea nici o mișcare. După aceea s-au întors în cameră, conduși de Cea-care-trage și au rămas în fața mea.

— Nu avem ce explicație să-ți dăm. Am dorit să testăm dacă ai sensibilitatea necesară pentru ca tu și grupul tău să căpătați permisiunea de a rămâne în prezent. Din nefericire, nu o ai.

— De unde știi? Mi-ai arătat un model al forțelor furtunii de timp în acțiune. Ți-am spus ce sunt. Unde-i indicația lipsei de sensibilitate?

— Marc, îmi pare rău să-ți spun, dar ceea ce ai văzut nu-i ce spui că este.

— Nu-i un model al forțelor furtunii de timp?

— Nu. Îmi pare rău.

S-a întors iar să plece, cu ceilalți după ea.

— Fir-ar să fie, vino înapoi!

— Marc..., a încercat să intervină Ponarsk.

— Pornarsk, nu te băga! Nici tu, Obsidian! Cea-care-trage, voi ceilalți, veniți înapoi! Nu știu de ce încercați să mă mințiți, dar nu ține! Credeți că nu recunosc forțele furtunii de timp, când le văd? I-am spus lui

Obsidian ce-am făcut împreună cu Porniarsk. Știți ce i-am povestit, sau nu v-ați pregătit lecțiile? Dacă știți, atunci cunoașteți că nu-mi puteți arăta un model al liniilor furtunii și să pretindeți că-i altceva!

Cei patru s-au privit în tăcere. După o secundă, Obsidian a făcut iute trei pași și li s-a alăturat. Au rămas nemișcați, fără să scoată un cuvânt, privindu-mă îndelung. Apoi s-au întors spre mine.

— Marc, a zis Obsidian, te asigur că aceasta n-a fost o reprezentare a liniilor de forță a ceea ce tu numești furtună de timp. A fost un model al ritmurilor conceptuale comune tuturor minților din cultura prezentă. Dacă ai fi dovedit capacitatea de a răspunde la acele ritmuri, modelul ar fi trezit în mintea ta imagini obișnuite: apă, gaz, stea, spațiu cosmic... Se pare că nu s-a întâmplat așa. Deci am tras concluzia că n-ai capacitatea de a răspunde în termeni moderni. Asta-i tot. Nu câștigi nimic insistând că ai văzut reprezentarea liniilor de forță temporale.

— Le-am văzut!

Pentru că le văzusem. Și, deodată, am fost atât de sigur că aveam dreptate, încât am continuat fără să-mi aleg cuvintele:

— De fapt, am văzut o mulțime de lucruri. Unul dintre ele este că eu vă înțeleg mai bine decât mă înțelegeți voi și vă voi dovedi imediat. Știu că nu puteți scăpa de mine cu răspunsul ăsta, dacă spun cuvintele potrivite. Reflexul vostru de responsabilitate nu v-ar permite, iar eu vă voi spune cuvintele necesare! Aceste cuvinte sunt: voi și cei de aici și toți pe care-i cunoașteți, suferiți de o orbire culturală galopantă! Sunteți orbi într-o zonă în care eu nu sunt. Eu văd acolo unde voi nu reușiți, pentru că privesc cultura

voastră din afară. Setul vostru de reguli se bazează pe faptul că nu-mi puteți refuza o audiență în această privință. Acum, după ce am enunțat problema, trebuie să analizați dacă am sau nu dreptate. Dacă mă înșel, puteți să mă trimiteți de aici. Dacă am dreptate, trebuie să învățați altceva. De la mine. Am dreptate?

M-am oprit și am așteptat. Au rămas pe loc.

— Am dreptate sau nu? Am dreptul să fiu ascultat sau nu?

S-au privit îndelung. Apoi s-au întors toți spre mine.

— Marc, a zis Obsidian, trebuie să ne consultăm. În teorie, cel puțin, ai dreptate. Vei avea audiența. Dar trebuie să discutăm întreaga problemă, iar asta cere ceva timp. Iar din cauza importanței provocării, se pare că va trebui să înveți felul nostru de comunicare...

S-A DOVEDIT că motivul pentru care nu încercaseră să mă învețe, pe mine și pe Porniarsk, cum să comunicăm în felul lor fusese presupunerea că, din punct de vedere conceptual, nu eram apți pentru o asemenea educație. Până nu le spuseseam că după părerea mea lucrurile stăteau altfel, că știam lucruri pe care nu și le imaginau, presupuseseră acel motiv corect. Pe scurt, indiferent dacă puteam sau nu să le folosesc eficient limbajul, mi se dăduse ocazia să mă justific prin intermediul lui, pentru a nu-i acuza că nu avusesem posibilitatea să mă exprim în termeni pe deplin inteligibili.

Procesul de învățare s-a desfășurat ușor. După cum îmi spusese Obsidian, aveau aparate și tehnici de învățat. În douăzeci și patru de ore, eu și Porniarsk am putut utiliza cele patru feluri de comunicare ale lor. Acestea erau: sunete; semnale (mișcări ale membrilor etc.); atitudini (de fapt, o altă formă de semnale, din moment ce însemna comunicare prin atitudini fizice un limbaj al trupului); modificări ale mediului, care constau, în esență, în comunicarea prin modificarea scenelor înconjurătoare, reale sau iluzorii.

Aceste patru forme se copiau una pe alta. Deci, la început avuseseră câte un singur mod de comunicare, exclusiv, apoi le combinaseră, amplificând redundanțele. Puteam să-mi susțin expunerea doar în mod verbal. Dar, dacă aș fi fost întrebat ce însemna o

anume exprimare verbală, puteam s-o explic repetând ce spusese, în alte feluri. În teorie, orice declarație făcută în cel puțin două moduri stabilea un mesaj ferit de ambiguitate.

Deci, am fost pregătit pentru discuție în douăzeci și patru de ore. Dezbaterea urma să aibă loc peste încă trei zile pământene. N-am regretat, pentru că-mi dădea timp să mă gândesc. Sub impulsul nervozității, când Cea-care-trage și ceilalți se pregătiseră să plece, mă grăbisem să trag niște concluzii bazate pe intuiție. Trebuia să transform această intuiție în argumente solide, coerente.

Când a avut loc întâlnirea, numărul membrilor comunității universale crescuse de la cinci la treizeci și doi. Spațiul fusese aranjat într-o zonă cuprinzătoare, cu laturile în pantă, în jurul unui podium neted, central, astfel încât spectatorii priveau în jos, spre mine și Cea-care-trage, ca într-o arenă sau aulă mică.

Cea-care-trage a început prin a prezenta ce se întâmplase la prima noastră întâlnire. Stăteam acolo și mă vedeam într-o reproducere ce părea autentică, cerându-le să se întoarcă și să mă asculte. Când a ajuns la sfârșit, la cuvintele pe care mi le spusese Obsidian, figurile noastre iluzorii au dispărut, iar Cea-care-trage s-a întors spre mine.

— Vrei să ne arăți orbirea noastră culturală, Marc?

— Cât mai concis cu putință. Prima oară când am observat semne de orbire culturală a fost în timpul primelor zile în care am discutat cu Obsidian. Am descoperit că mă înțelegea greu, deși fusese pregătit de echipamentul vostru. Pe de altă parte, eu îl înțelegeam mai bine, deși încerca să obțină informații despre cultura noastră, nu să mă învețe despre a

voastră. Puteți să verificați înregistrarea, ca să vă dați seama ce-am vrut să spun.

Figurile iluzorii au apărut din nou. De data asta, eu și Obsidian vorbind, lângă palatul de vară. Un sprijin la care nu mă așteptasem. Priveam cum imaginea mea îi spunea lui Obsidian că era precum cineva care crescuse cu convingerea că toată lumea vorbește un singur limbaj și care are dificultăți în a accepta ideea existenței altor cuvinte care să desemneze obiecte familiare.

Setul de imagini a dispărut.

— Acest lucru mi-a dat de gândit. De la început, când ați luat contact cu noi, ați decis că singura soluție posibilă pentru grupul meu de a exista în același timp cu voi ar fi să adoptăm cultura voastră și să renunțăm la a noastră. Ca și în problema limbajului, ideea voastră este că există doar o singură cale corectă de a face ceva.

M-am oprit și m-am uitat la Cea-care-trage, oferindu-i posibilitatea de a mă contrazice. N-a spus nimic, părând că așteaptă. Am continuat:

— După cum mi-am dat seama, n-ați fi avut intenția de a mă testa în privința aptitudinilor din prezent, nici măcar la nivelul mărunț încercat acum câteva zile, dacă Obsidian n-ar fi remarcat câteva anomalii la mine și ai mei, pe care a trebuit să le verificați, deoarece acesta-i un imperativ cultural: vă bazați concluziile pe lucruri certe. Prima anomalie a fost afirmația mea că ne-am mutat în timpul vostru în mod deliberat, folosind forțele furtunii de timp.

M-am oprit iar și am privit spre Cea-care-trage.

— Dorești să redăm acea conversație? a zis ea.

În fața noastră au apărut imaginile lui Obsidian, a

mea și a lui Ellen.

— *Și, bineînțeles, dorim să culegem date pentru a înțelege accidentul care v-a adus aici, a zis Obsidian.*

— *Accident? Am venit aici în mod deliberat.*

— *Da?*

— *Mai bine să mergem să vezi laboratorul lui Porniarsk. Îmi pare rău, poate am pus căruța înaintea cailor. Dar, după ce v-am așteptat în fiecare zi de când am aterizat aici, iar voi nu v-ați arătat până acum...*

— *M-ați așteptat de când ați venit?*

— *Da. Am venit aici pentru că am dorit să contactăm oamenii voștri care luptă împotriva furtunii de timp.*

— *O clipă. Scuzați-mă!*

Figura lui Obsidian a dispărut.

Apoi a mea și a lui Ellen.

— Acest fragment de discuție l-a șocat pe Obsidian pentru că vorbisem despre folosirea deliberată a forțelor furtunii de timp într-o perioadă îndepărtată, când se presupunea că n-o folosea nimeni. A doua anomalie, cea care v-a obligat să mă testați, a fost faptul că Obsidian m-a surprins făcând ceea ce eu numesc o identificare cu universul. Remarc, cu această ocazie, că aceasta e o zonă a vocabularului pe care n-ați completat-o. Trebuie să aveți un termen al vostru...

— Avem, a spus Cea-care-trage. L-ai folosit. Termenul nostru este „identificare cu universul”.

— Scuze. Deci n-ați eliminat, în mod deliberat, o parte din vocabular. Oricum, Obsidian a descoperit iar că puteam face ceva ce n-ar fi trebuit să fiu în stare să fac, deoarece veneam din preistorie. Folosirea forțelor furtunii de timp pentru a ne muta în timp și spațiu și conceptul individului capabil să împărtășească

identitatea universului vi s-au părut lucruri care aparțineau timpului vostru, nu timpului meu.

— Până acum n-am auzit nimic cu care să nu fiu de acord. Presupun că mai ai ceva de spus.

— Mai am. Să zicem că eu sunt pește și voi mamifere, în sensul că eu sunt strămoșul vostru preistoric. Dar dacă ați descoperit că respir aer, că am picioare, nu înotătoare, a trebuit să mă clasificați, pe mine și pe cei ca mine, drept ceva mai mult decât un pește. Așa că ați vrut să verificați dacă sunt mamifer. Primul test a descoperit că fac ouă. Din moment ce mamiferele, după știința voastră, nu fac ouă, ați conchis că, la urma urmei, sunt pește. Nu v-a trecut prin cap că aș fi un ornitorinc.

A trebuit să folosesc termenul uman pentru „ornitorinc”, pentru că nu exista așa ceva în limbajul lor. E adevărat că limbajul vorbit îmi permitea să construiesc un echivalent, dar, din punctul lor de vedere, echivalentul ar fi fost un zgomot lipsit de înțeles.

— Ornitorinc. Un animal de pe vremea mea. Un *monotrem*...

Acesta era un cuvânt traductibil în limba lor. Cea-care-trage a zis:

— O clipă, Marc.

A urmat o pauză, în care auditoriul a urmărit un rezumat despre fauna Pământului în general și a Australiei în particular.

— Ați înțeles? am întrebat eu, după ce s-a terminat. Ornitorincul face ouă, dar e un mamifer cu blană.

— Un mamifer primitiv.

— Nu exagera analogia. Am vrut să subliniez că există posibilitatea ca grupul meu să aparțină unei

categorii pe care cultura voastră nu-i în stare s-o vadă.

— Asta-i o presupunere, a zis ea.

— Nu este. Ar fi fost dacă m-aş fi înşelat afirmând că mi-aţi arătat ceva legat de mişcările forţelor furtunii de timp. Ai avut dreptate, spunând că nu-i nici o legătură între ce mi-ai arătat şi furtună. Dar, în sens general, eu am avut dreptate şi voi aţi greşit. Pentru că există o legătură. Iar voi sunteţi atât de orbi cultural încât pun pariu că nici în trei zile n-aţi încercat să descoperiţi dacă există vreo legătură!

A urmat o secundă, doar o secundă de tăcere.

— Ai dreptate. Nu s-a făcut nici o verificare a unei posibile legături. Nu aveam alt element decât presupunerea ta că există o legătură.

— Ți-am spus că nu-i o presupunere. Nu-s nici pește, nici pasăre. Sunt un monotrem. Am învățat să folosesc furtuna de timp și am făcut o identificare cu universul, fără legătură cu istoria, cultura și tehnică dezvoltată de poporul vostru. Pot înțelege furtuna de timp citind modelul de mișcare. Toate mișcările ei se fac după un model.

Am privit în cameră, spre spectatori.

— Probabil că nu v-ați dat seama, dar modul în care v-ați așezat în jurul meu reprezintă un model. Iar din acest model, împreună cu ceea ce știu despre cultura și limba voastră, văd un obicei de grupare socială pe specialități sau aptitudini individuale. Dacă n-aș avea acele informații culturale, aș vedea modelul, dar n-aș ști ce implică. În cazul grupării voastre, știu. Și în cazul furtunii de timp.

— E doar o afirmație, Marc!

— Nu. Fiind din afara culturii voastre, sunt în stare să văd limpede ceea ce voi refuzați să vedeți. Poporul

vostru s-a luptat cu furtuna de timp sute de generații. Această luptă a creat comunitatea voastră, așa cum e ea acum și a dominat orice element al ei. E adevărat că panoul pe care mi l-ai arătat trebuia să-mi prezinte modelul ritmurilor conceptuale obișnuite în timpul și cultura voastră. Nu l-am recunoscut ca atare, pentru că ritmurile mele conceptuale nu sunt asemănătoare.

Am privit spre ei.

— Marc, a zis Cea-care-trage, am așteptat atâtea zile și ne-am strâns aici doar ca să te auzim recunoscând că am avut dreptate?

— Nu. Pentru că greșiți. Ceea ce am văzut și recunoscut *au fost* modele ale forțelor furtunii de timp. Nu vă dați seama, pentru că nu știți cât de mult a devenit furtuna de timp o parte din voi, în timpul acestei lupte îndelungate. O parte a trupului, minții și culturii. Ritmurile voastre conceptuale sunt ritmurile furtunii de timp. Nu vedeți pentru că fac parte prea mult din voi, le considerați normale. Eu le văd, pentru că vă privesc din afara culturii voastre. Sunt mintea cea mai prețioasă din timpul vostru. Ar trebui să apreciați corect lucrul ăsta!

Țipam la ei. În termenii lor, făcusem afirmații foarte dure, dar trebuia să-i trezesc, să-i fac să *audă*.

— Dacă nu mă credeți, verificați ritmurile conceptuale din instrumentul vostru cu modelul forțelor furtunii de timp și veți descoperi identitatea dintre ele și voi!

Am tăcut. În timpul meu trecut, un asemenea moment ar fi însemnat murmur neîncrezător al spectatorilor, strigăte împotriva ideilor mele și a mea însumi. Dar indivizii au reacționat doar printr-o tăcere gânditoare. Nici un semn vizibil că atacasem chiar

baza culturii lor, pe care o consideraseră sigură.

Dar am știut ce se întâmplă în mințile lor. Am știut, pentru că știam destul despre mentalitatea lor, că au obligația de a lua în considerare orice posibilitate de adevăr, obligație stabilită de aceeași cultură. Am știut că fuseseră afectați foarte mult de ceea ce le spuseseam. Dar această cunoaștere a reprezentat toată satisfacția emoțională pe care am obținut-o. După toate aparențele, nu reacționaseră mai puternic decât dacă le-aș fi spus că intenționez să mă rad a doua zi.

Întâlnirea se terminase. Unele dintre persoanele din încăpăre au dispărut, pur și simplu, altele au ieșit pe ușile vizibile, altele s-au topit în iluzia scenariului înconjurător. M-am trezit singur cu Porniarsk, Obsidian și Cea-care-trage.

— Bineînțeles, vom verifica, a spus ea. Spune-mi, Marc, ce vrei, de fapt?

— Să înfrâng furtuna de timp. Eu. Singur.

— Aș spune că așa ceva nu-i posibil. Pe de altă parte, există întotdeauna ceva nou de învățat...

— SUNT UN POPOR MARE, Marc, a zis Porniarsk, îndată ce-am rămas singuri, în locuința lui Obsidian, care revenise la configurația obișnuită. Nu trebuie să uiți asta.

— Crezi?

Îl auzeam ca de la distanță. Eram, încă o dată, așa cum fusesem când părăsisem Pământul cu locuința lui Obsidian, cineva pregătit, ani în șir, pentru o singură confruntare. Mă simțeam ușor, gol pe dinăuntru, calm și lipsit de patimă, fără nici un gând în afară de cel al bătăliei care va avea loc, fără s-o poată înlătura sau întârzia ceva.

— Da, au supraviețuit furtunii de timp. Au învățat să trăiască împreună cu ea, chiar să o folosească. Au construit o comunitate din nenumărate rase, o comunitate ce constituie un întreg. Sunt realizări mari. Merită respectați, a zis el.

— Să-i respecte alții, am răspuns eu, simțind că-i vorbesc încă de la distanță. Nu mi-a rămas nimic, în afară de lucrul pe care-l aștept.

— Da, a răspuns el, ciudat de trist. Țelul tău. Dar oamenii aceștia nu reprezintă țelul tău. Nici măcar furtuna de timp nu reprezintă țelul tău.

— Greșești.

— Nu, a clătinat el capul greu.

Am izbucnit în râs.

— Marc, ascultă-mă! Sunt viu, iar acest lucru mă

surprinde. Mă așteptasem să încetez să trăiesc, din moment ce am părăsit timpul în care a existat Porniarsk. Se pare, spre interesul meu profund, că am o viață independentă, o viață proprie. Dar, dacă-i adevărat, e doar o singură viață. Am fost construit, nu născut, nu pot avea urmași. Viața mea e doar momentul acesta scurt în care trăiesc. Și sunt preocupat cu cine și de ce împart acest moment. În cazul acesta, cu tine, Ellen, Bill, Doc și ceilalți.

— Mda.

În altă împrejurare, vorbele lui m-ar fi emoționat profund. Dar în momentul acela eram prea izolat, prea concentrat. Auzeam și înțelegeam ce-mi spunea, dar cuvintele lui păreau a avea doar un înțeles teoretic. Se aflau undeva dincolo de orizontul existenței mele, micșorate din cauza distanței, care mă obseda în mod bizar.

— De aceea mă preocupă ce vrei să faci. Mă tem pentru tine, Marc. Vreau să-ți salvez ceea ce nu pot numi decât suflet. Dacă poate fi salvat, mai devreme sau mai târziu te vei împăca singur cu lucrurile, așa cum sunt. Iar dacă nu faci lucrul acesta la timp, vei pierde bătălia. Vei muri.

— Nu, i-am răspuns, simțindu-mă adormit, dorind doar să pun capăt discuției. Nu voi pierde. Nu-mi pot permite. Mă duc să mă odihnesc. Vorbim după ce mă scol.

Când m-am trezit, Cea-care-trage stătea aplecată asupra pernei pe care eram întins.

— Marc, pregătirea ta ca inginer temporal va începe imediat. Iar dacă poți să înveți, vei fi dus acolo unde se duce bătălia cu forțele furtunii de timp.

Mi-am revenit brusc, complet și am sărit în picioare.

Plecaser deja. Porniarsk urma să fie pregătit și el. Un premiu, pentru că îndrăznisem să sper să obțin pentru el ceea ce-mi dorisem pentru mine. Acum avea și el aceeași șansă. Mă liniștea prezența buldogului urât, greoi. Era ca un talisman de acasă, ca un semn bun.

Obsidian ne-a purtat iar prin spațiul cosmic. Pentru prima oară am mers cu alt vehicul. O plută de mărimea unui teren de fotbal, acoperită de un câmp invizibil, impalpabil, pentru păstrarea unei atmosfere capabile să asigure temperatura și presiunea la care putea funcționa echipamentul masiv purtat de ea. Imaginea stelelor ce se arcuiau peste noi, în toate direcțiile, nu diferea prea mult de cea din camera de conducere a unei nave de luptă de o mărime incredibilă.

În timpul drumului spre plută (cu locuința lui Obsidian) și încă două săptămâni după ce am ajuns pe ea, eu și Porniarsk am fost îndopați cu informații de mașinile de învățat. Un proces care te speria. Eram ca niște casete goale într-un aparat de copiat cu viteză înaltă. Nu simțeam, fizic, că suntem împănați cu informații. De fapt, acestea nu deveneau utilizabile decât mai târziu, când contactul cu munca inginerească le va scoate cepul, ca la un butoi. Există doar conștiința psihică a unei zăpăceli mentale, datorată adăugării la depozitul nostru intelectual. Senzația produsă semăna cu aceea ce apare după săptămâni de muncă epuizantă și încordare nervoasă ce te duce la punctul în care mintea pare năucă.

Nu știu cum a reacționat Porniarsk pentru că am fost separați. Izolat emoțional de scopurile mele, eram, în general, indiferent la ce mi se întâmpla, fizic sau intelectual. Iar când, la momentul potrivit, procesul de îndopare cu informații a încetat, m-am cufundat într-un

somn adânc, care a durat cu șase ore mai mult decât somnul meu obișnuit. Când m-am trezit, toate cunoștințele pompate în mine au explodat dintr-o stare pasivă într-una activă.

Am deschis ochii în acea stare de destindere gânditoare care urmează, în mod obișnuit, revenirii din ceața somnului. Eram împăcat, fără gânduri, apoi deodată, realitatea universului a erupt în jurul meu. Am devenit, subit, fără trup, orb, rătăcit, căzând în infinit, despărțit pe viață de orice geană de sănătate sau siguranță.

Mă rostogoleam, conștient mult prea conștient de toate lucrurile. A apărut panica, precum presiunea apei la adâncime pe casca de oțel a rațiunii mele, amenințând să treacă prin ea și să mă distrugă. Fuseseră îndesate prea multe, deodată, în conștiința mea. Am avut, brusc, prea multă înțelegere, prea multe cunoștințe.

Am simțit presiunea lor încercând să mă zdrobească. Apoi, subit, scopul urmărit mi-a venit în ajutor. M-am mobilizat și am rezistat, stăpânind și supunând cunoașterea. Nu ajunsesem atât de departe, în timp, spațiu și învățătură, ca să mă prăbușesc din cauza unei crize emoționale. Universul nu era mai mare decât propria-mi minte. Descoperisem asta de unul singur, mai înainte. Atinsesem universul nu o dată, ci de mai multe ori. Nu reprezenta o entitate uriașă, înspăimântătoare și necognoscibilă. Era o parte din mine, după cum eu eram o parte din el. O ființă nu se sperie de ea însăși. O mână nu-i cuprinsă de panică descoperind că-i legată de un braț.

M-am încordat, am răspuns presiunii cu presiune, am rezistat.

Dar mintea mi se afla departe de trupul rămas pe plută. Simțeam că, în același timp, pluteam nemișcat și zburăm cu o viteză uriașă prin spațiul intergalactic. Într-un fel, era ca și cum aș fi stat în vârful unui munte foarte înalt, de unde puteam zări imaginile cețoase ale timpului și spațiului, marginile universului. Și, pentru prima oară, activitatea totală a furtunii de timp a devenit, în mintea mea, un singur model.

— Așa deci, Marc, a zis o voce sau un gând, fiind, în același timp, ambele și nici unul, pentru că acolo unde eram, nu existau stele sau corpuri cosmice, ai supraviețuit.

Vorbise Cea-care-trage. M-am uitat după ea, instinctiv, dar n-am văzut-o. Am știut însă că se afla acolo.

— Da, i-am răspuns, cât pe-aci să-i spun că nu intenționasem altceva, dar o onestitate pornită din adâncul sufletului m-a împiedicat în ultima secundă. Trebuia.

— Bineînțeles. Înțelegi acum procesul modificării temporale?

— Cred că da.

Îndată ce i-am răspuns, cunoașterea ce fusese turnată în mine a început să se amestece cu ceea ce simțeam, iar efectul final s-a manifestat prin punerea cunoștințelor în ordine și corelații, ca un desen tehnic derulat în mintea mea.

— Nu-i cum îmi imaginasem, i-am spus. Încercați să opriți furtuna de timp prin eforturi fizice, inversând efectul ei asupra universului.

— Într-un fel.

— Într-un fel? Bine, fie și așa. Dar e doar o inversare fizică. Sau, în termeni cu care ești obișnuită, scăderea

normală a entropiei a început să se oprească și să se inverseze, când universul a început să se extindă. Apoi, când stelele îndepărtate și galaxiile exterioare au început să se compacteze, ici-colo s-au produs zone în care entropia creștea, în loc să scadă. Nu-i așa? Deci trebuie să existe tensiuni, conflicte, între cele două stări entropice, în acele zone care generează implozii de nove și declanșează falii de timp, încât de-o parte a unei linii subțiri timpul se mișcă într-un sens, iar în cealaltă parte, în sens opus. Asta produce furtuna de timp. Crezusem însă că atacați furtuna direct, s-o înlăturați.

— Căutăm cauza principală.

— Oare? Așa doar cârpiți lucrurile.

— Cunoști o cale mai bună?

— Ce-ai zice de folosirea energiei pentru a inversa prăbușirea acelor corpuri cerești, pentru a le obliga să se îndepărteze iar? Trebuie să existe o cale care să nu implice stoarcerea altor universuri. Nu asta faceți? Nu stoarceri un univers tahionic? Lucrați cu forțe care pot sfâșia universul în bucăți!

— Te-am întrebat dacă știi o metodă mai bună!

— Nu, dar voi căuta. Nu cred că veți reuși să stăpâniți ceva atât de puternic.

— Atunci, privește! S Doradus se află la distanță de un gând!

Adevărat. Doar cât m-am gândit și am ajuns acolo, fără să pierdem vremea mișcându-ne. Fără trup, împreună cu Cea-care-trage și ea fără trup, atârnăm în spațiul cosmic și priveam sfera uriașă, întunecată, ce reprezenta aparatul imens care înconjura tânăra stea gigantică, alb-albastră, numită S Doradus. Un aparat care capta toate radiațiile soarelui imens, pentru a le

utiliza într-un punct de focalizare, o lentilă în urzeala universului, prin care se scurgea jetul de energie necesară din universul tahionic, stors pentru a obține putere suficientă nu numai pentru a împinge stele, ci și galaxii.

Mintea mi-a fost cuprinsă de un fel de indiferență. Prin lentilă atingeau un loc în care legile fizicii, inclusiv timpul, erau invers decât ale noastre. Atât timp cât vizorul lentilei era controlat, cât rămânea mic și neschimbat, reacția între cele două universuri se afla sub control. Dar dacă lentila se sfărâma și se deschidea, sub presiunea forțelor pe care le dirija, fluxul de energie ar fi atins dimensiuni prea mari ca să fie stăpânit. Urzeala universului s-ar sfâșia, iar asta ar însemna anihilarea reciprocă a ambelor universuri. Anihilarea într-un univers fără timp.

— Acum vezi, a zis Cea-care-trage, de ce n-am crezut că poți face această muncă. De fapt, dacă n-ai fi fost în stare să faci saltul conceptual care ți-a permis să remarci situația, nici nu ne-am fi gândit la o asemenea eventualitate.

— Să fac saltul? Nu-i ceva făcut doar de mine. Am primit ceva asistență tehnică, pentru a fi în stare ca privirea mea să străbată distante infinite, ca aceasta.

— Bineînțeles că ai primit. Dar numai mintea ta putea să primească o asemenea asistență. Ești suficient de puternic pentru a suporta starea de dislocare, implicată de ea. Noi n-am crezut că ești în stare. Am greșit.

— Mă străduiesc să fac ce doresc. Asta mă ajută.

— Mult. Oricum, Marc, acum faci parte dintr-un grup deosebit. Dintre oamenii noștri, doar a milioana parte dintr-un procent au talentul de a executa această

muncă și de a suporta condițiile în care trebuie făcută. De aceea, nu trebuie să te superi că ne-am îndoit de posibilitățile tale. Un individ se naște cu talentul de a fi inginer temporal. Evident, tu l-ai avut cu milenii înainte de apariția acestei meserii.

— Nu știu. Posibil... Dar există și alte lucruri care produc același soi de talent.

Mă gândeam la acțiuni, la acea parte din mine care nu-și găsea odihnă până nu descoperea ce căuta. La acea parte din mine care recunoscuse în furtuna de timp un adversar care mă aștepta...

Mintea mi s-a speriat brusc și, ciudat, s-a îndepărtat de gândul acela deosebit, fără să-l termine. Uimit, am vrut să revin la el, dar Cea-care-trage îmi vorbea.

— Mă asculți, Marc?

— Te ascult, i-am răspuns, făcând un efort să-mi îndrept atenția spre ea. Mă întreb, dacă se lucrează cu tehnologie, de ce-i nevoie și de talent? De ce doar câțiva sunt în stare să facă o asemenea muncă? Ar trebui să fie mai mulți care să suporte condițiile...

— Există, a spus ea. Avem însă nevoie de oameni cu un talent anume pentru că, atunci când mutăm stele sau galaxii, producem schimbări mari în forțele furtunii de timp. Nu avem aparate care să măsoare suficient de iute și să aprecieze efectele acestor schimbări asupra presiunilor prin care controlăm fluxul de energie obținut din universul tahionic. Dacă presiunea se schimbă brusc, fluxul poate crește, lentila se poate dilata... și-ți poți imagina ce s-ar întâmpla, înainte să apucăm să facem reglaje...

— Lentila va fi distrusă.

— Da. Numai mințile capabile să citească direct modelul forțelor furtunii de timp pot vedea, destul de

repede, când apare un pericol și-l înlătură. Noi, inginerii temporali, trebuie să dirijăm fluxul de energie din afara universului și, în același timp, să ne asigurăm că nu ne scapă de sub control.

A tăcut. Atârnăm în spațiu, privind fără ochi întunericul profund ce reprezenta instalația, sfera absorbantă ce înconjura S Doradus. Imaginația mea încerca să reprezinte holocaustul incredibil din cochilia de materie prăbușită în sine și forțele din sticla Klein, care făceau miezul unei stele să conțină de milioane de ori masa soarelui nostru într-o crăpătură îngustă a țesăturii universului. Crezusem că eram egal dimensiunilor ce existau în bătălia căreia voiam să mă alătur. Dar dimensiunile de aici depășeau orice închipuire. Eram mai puțin de un fir de praf față de acel nucleu stelar. Iar el era aproape infinitezimal, aproape inexistent, în comparație cu cele două mase imense, opuse, de energie între care forma o punte și o legătură.

Aveam să iau parte la controlul acelei punți?

Curajul mi-a slăbit. Exista o limită, chiar pentru imaginație, iar limita aceea fusese depășită. Am simțit că imaginea spațiului din jur se întuneca, devenea neclară. Mi-am dat seama că femeia din viitor mă pândeă, mă judeca. Amintindu-mi de prezența ei, mi-a revenit curajul. Dacă ea putea sta și lucra acolo, puteam și eu. Orice putea face o ființă din univers, puteam face și eu. Sau puteam măcar încerca.

Imaginea spațiului din fața mea și a instalației uriașe s-a limpezit, s-a întărit.

— Rămâi cu noi? a întrebat Cea-care-trage.

— Da.

— Atunci mai trebuie să faci un pas. Te vom testa la

lucru. Dacă nu reușești acolo, nu te mai poate ajuta nimeni. Nu-i altă cale.

— Sunt gata.

Ne-am îndreptat spre sfera întunecată. Am trecut, imateriali, ca niște gânduri, prin cochilia materială, prin forțele sticlei Klein, până în marea de radiații, imposibil de descris, ce reprezenta steaua închisă. Ne-am apropiat de miezul ce reprezenta lentila. Acolo, văzul obișnuit nu era posibil. Dar, cu ajutorul informațiilor cu care fusesem îndopat, zona lentilei s-a înfățișat percepției mele mentale ca o deschidere elipsoidală, de un purpuriu închis, într-un zid de lumină alb-albastră. Materialul energetic din celălalt univers, care se scurgea prin deschizătură, era invizibil, dar putea fi simțit. Se prezentă ca o forță de o asemenea viteză și presiune, încât ar fi părut solidă pipăirii, dacă într-un asemenea loc ar fi existat pipăit și l-ai fi putut folosi, în siguranță, față de o asemenea scurgere.

Cea-care-trage m-a condus până la marginea lentilei.

— Simți ceva? m-a întrebat ea.

— Da.

Acolo acționa o forță contrară ciudată. Cu tot potopul copleșitor, am simțit un fel de curent, ce ne aspira spre lentilă. În momentul în care l-am simțit, puteam să-i rezist. Dar n-aveam chef să mă apropii mai mult.

— Te sperie tirajul invers? s-a interesat Cea-care-trage.

Cuvintele folosite nu erau, în forma ei de comunicare, un termen precis, științific, ci unul ocazional, o denumire pentru ce simțeam.

— Da, dar nu știu de ce, i-am răspuns, pentru că

tragerea către lentila deschisă mă umplea de neliniște.

— Ne sperie pe toți, a recunoscut ea și nici unul nu știe de ce. Aici nu reprezintă o problemă, dar în punctul de operare trebuie să fii atent. Să mergem la ceilalți, în zona de lucru.

A vorbit, pe rând, cel puțin cu câteva zeci de alte entități. Informațiile înmagazinate mi-au permis să recunosc simbolurile ce reprezentau identificarea lor. Conversația noastră părea a fi telepatică, acolo, în inima stelei. Dar știam că discutam doar prin mijloacele tehnice ale centrului de comunicații de pe pluta spațială, acolo unde se aflau trupul lui Porniarsk și al meu. Cu unii dintre ei discutasem în timpul expunerii mele. Am fost surprins să descopăr cât de mulți erau ingineri temporali. Deși, când m-am gândit bine, era logic să fie, din moment ce urmau să mă analizeze pe mine.

— Marc va merge cu noi la punctul de operare, le-a spus Cea-care-trage. Dacă reușește, vom avea încă un operator. Marc, ești gata?

— Da.

Ne-am îndepărtat de lentilă, de stea și de aparat. Mă așteptam să mă întorc la trupul meu de pe plută, iar de acolo să mergem, cu mijloace obișnuite, la punctul de operare. Dar entitățile noastre s-au mișcat de-a lungul proiecției de energie, prin spațiul interstelar, din Norul lui Magellan, în care se afla S Doradus, către galaxia noastră.

— Trupurile vor fi trimise acasă, a zis ea.

— Trupurile?

Atunci mi-am dat seama că ni se alăturase identitatea lui Porniarsk.

— Porniarsk! Vii și tu?

— Doar ca observator. După cum ți-am spus, îmi lipsește creativitatea. Iar în ingineria temporală e nevoie de un anumit grad de creativitate. Dar, în alte privințe, sunt calificat și instructorii noștri cred că ți-aș fi de folos dacă aș fi lângă tine.

— Cea-care-trage...

— Da?

— Mulțumesc!

— Decizia nu-mi aparține. Dar cred că-i bună. Cu toate că ai trecut testele, Marc, reprezinți pentru noi ceva necunoscut. În afară de un posibil folos pe care l-ar putea aduce un prieten aflat cu tine, noi, ceilalți, ne-am simți mai siguri știind că există un observator gata să ne spună dacă ai necazuri.

— Egoism, am zis eu.

— Bineînțeles.

Călătoria era ciudată. Memoria mea, proaspăt educată, îmi spunea că ar fi fost posibil să facem un salt peste cei o sută patruzeci de ani-lumină dintre S Doradus și galaxia noastră. Dar Cea-care-trage avea un motiv să mă ducă mai încet, urmând drumul energiei trimis de instalație spre materia ce se retrăgea, a galaxiei noastre. Apoi am început să înțeleg motivul.

Energia din universul tahionic nu era lansată în forma în care fusese primită, ca o rază ațintită la o sută patruzeci de ani-lumină, ci convertită într-o linie de forță de timp, o extensie prin spațiul cosmic de formă fără masă, care urma să fie iar convertită în energie doar când atingea materialul solid de la destinație. Atunci era absorbită de materie, dar simțită ca o forță exterioară.

Forma în care era transmisă fusese aleasă astfel

încât să crească în diametru, până ajungea la dimensiunea galaxiei de destinație. Fluxul de energie avea forma unei pâlnii, cu capătul îngust în lentilă din S Doradus, lărgindu-se în spațiul intergalactic până când capătul larg cuprindea toată galaxia noastră, inclusiv brațele spiralate.

Călătoream deci de-a lungul acelei pâlnii ce se lărgea, iar între timp devenisem conștient de lățimea ei imensă și de creșterea neliniștii pe care o simțeam din cauza tirajului invers. Ridicol! Acolo, unde energia fusese convertită într-o formă fără masă, nu puteam simți tiraj invers! Motivul pentru care fusesem purtați încet, de-a lungul căii de energie, devenise evident.

M-am agățat de această reacție. Am reușit greu, pentru că exista ceva foarte vechi în ea. Ca și cum m-aș fi trezit fată în față cu un lup înfricoșător, din preistorie, pe înserat, în umbra unui parc îngrijit, civilizat. Dar nu însemna decât încă un dușman de învins. Treptat, pe măsură ce-i țineam piept, a încetat să se țină după mine, s-a retras... Abia după ce a dispărut, Cea-care-trage a vorbit.

— Cum te simți, Porniarsk?

— Plin de uimire.

— În afară de asta, nimic?

— Nimic.

— Dar tu, Marc?

— Am simțit ceva, dar cred că am scăpat.

N-a mai spus nimic până am ajuns la marginea galaxiei noastre și ne-am mișcat printre stelele ei, aflându-ne acum în gura pâlniei.

— Când e posibil, a spus ea, atribuim inginerilor sectoare de lucru ce includ planeta natală. Sectorul vostru, Marc și Porniarsk, include planeta de pe care v-

a adus Obsidian. În acest moment, nu se lucrează acolo. Nu există schimbări în forțele temporale, deși forțele anterioare nu sunt echilibrate complet decât în zona din jurul planetei, lucru pe care înțeleg că l-ai făcut tu, cu mult înainte de a afla noi despre furtună. Dar vor apărea forțe mai departe, spre centrul galaxiei, peste vreo nouă luni, după timpul vostru local. Trupurile voastre vor fi aduse aici și veți putea rămâne un timp în ele.

Am văzut Soarele. Iar imaginea familiară a stelelor m-a mișcat mai mult decât îmi imaginasem.

— Mi s-a spus că vom susține un test aici, a zis Porniarsk.

— Mai e unul, dar nu pentru tine, ci pentru Marc. Marc, singura cale de a ne da seama dacă poți lupta împotriva furtunii de timp este să te vedem la lucru. Dacă nu poți, te va distruge. De aceea e ultimul test, pentru că are loc în condiții de risc.

— Antrenament cu arme reale, am zis eu.

N-am vrut să mă audă, căci nu-mi imaginam că va înțelege ce voiam să spun. Dar m-a auzit.

— Exact, a zis ea. Acum mă întorc la treabă. Fiți atenți la tirajul invers, din moment ce sunteți sensibili la el. Aici pare slab, difuz. Nu uitați că-i cu voi, indiferent dacă sunteți în spațiul cosmic, ca acum, sau pe suprafața planetei. Ca orice presiune subtilă, vă poate epuiza lent, până la prăbușire.

— Când se întoarce Obsidian, să ne recăpătăm trupurile? s-a interesat Porniarsk.

— Curând, în câteva ore, poate o jumătate de zi.

— Bine, a zis Porniarsk. Ne vom revedea!

— Da, înainte de apariția forțelor ce vor afecta sectorul acesta.

— La revedere, i-am spus. Mulțumesc!

— N-ai de ce să-mi mulțumești. La revedere, Marc.
La revedere, Porniarsk!

— La revedere, a răspuns Porniarsk.

A dispărut brusc. În timp ce vorbisem, ajunseseam în sistemul solar. Atârnăm, invizibili, deasupra Pământului, pe o orbită joasă, la mai puțin de două sute de mile de suprafață.

— Mi-ar plăcea să cobor, chiar fără trup, să mă conving că totul merge bine, a zis Porniarsk.

— Nu vin.

— Nu?

— Mi-a trecut ceva prin minte. Cea-care-trage a pomenit că acest sector va fi afectat de apariția unor forțe de timp în centrul galaxiei, peste nouă luni.

— Dacă verifici informația care mi-a fost comunicată și mie, a zis blând Porniarsk, vei vedea că zonă la care s-a referit e destul de mare. Șansa ca sistemul nostru solar să fie afectat e destul de mică...

— Nu-mi place. Am un presentiment...

M-am oprit.

— Da? S-a interesat Porniarsk.

— Doar un presentiment. O stare neplăcută. De aceea nu i-am spus nimic. O idee trăsnită. Cred că trebuie să arunc o privire la zona din jur, înainte să cobor pe Pământ. Du-te înainte. Nu va dura mai mult decât cele câteva ore pe care trebuie să le pierd, până ajunge Obsidian, cu trupurile noastre. Du-te, te voi urma.

— Dacă așa vrei... N-ai nevoie de mine?

— Nu. Du-te și verifică treburile.

— Dacă așa vrei...

Nu aveam de unde să știu că plecase. Dar n-am

Încercat să mă asigur. Chiar în timp ce-i vorbeam, degetele neplăcute ale grijii ce-mi scotocea prin minte își măriseră apăsarea. M-am îndepărtat de Pământ și de sistemul solar, am privit în toate părțile, spre forțele furtunii de timp ce acționau acolo.

NU VOIAM numai să studiez forțele furtunii. E adevărat că progresasem considerabil de când le privisem ultima oară, în bazinul lui Porniarsk. Dar bazinul îmi dăduse modele din care puteam extrapola mental către prezent, cu o certitudine convenabilă că voi obține imaginea generală actuală. Mă interesa cum ar arăta acele modele în lumina noilor mele cunoștințe. Nu numai despre instalația din jurul lui S Doradus și lentila de acolo, ci și despre tirajul invers. Acel tiraj mă îngrozea, măcar pentru faptul că reușise să mă disturbe din punct de vedere al curajului și al minții, când îl întâlneam.

Situația pe care am descoperit-o era una în care sectoarele erau stabile, în interiorul liniilor de forță stabilizate de comunitatea universală, încât puteau fi folosite de membrii acestei comunități ca să călătorească între stele. Eram în stare să descopăr fără dificultate primele douăzeci și nouă de schimbări de linii de forță, pe care le străbătuse locuința lui Obsidian ca să fim duși în locul unde fusesem testat. Chiar și mai departe, dacă voiam, dar acum nu mă interesa decât situația din zona pe care mi-o repartizase Cea-care-trage.

Între liniile de forță nu exista stabilitate, cu excepția zonei din jurul Pământului, pe care o echilibrasem noi. Cuprins de o curiozitate subită, am verificat echilibrul de forțe al Pământului, cu cunoștințele actuale despre

furtuna de timp și am descoperit că starea actuală nu era cea făcută de mine. Echilibrul stabilit de noi durase mult mai mult decât mă așteptasem, cu câteva sute de ani. Dar după aceea fusese reînnoit periodic, de o acțiune exterioară. Am fost uimit, un moment, că Porniarsk nu descoperise dovada unui control exterior al furtunii de timp într-o perioadă anterioară celei în care ne găseam. Mi-am amintit că acea căutare fusese făcută de calculatorul din bazin. Fără îndoială, Porniarsk, ca și mine, nu se gândise să-l programeze și pentru o stare continuă de inactivitate, într-o zonă deja lipsită de furtună, ca o stare anormală.

În granițele stabilite de liniile de forță stabilizate, folosite apoi pentru transport în spațiul cosmic, furtuna de timp se desfășurase conform modelului normal de dezvoltare și împrăștiere a dezintegrării temporale, până în urmă cu vreo trei mii de ani, când începuseră să apară dovezi de echilibrare periodică a zonelor ce amenințau să răspândească discontinuități la scară mare în modelul general, la dimensiunile galaxiei. Echilibrările fuseseră, în aparență, atât de minore, încât puteau trece neobservate până când efectul cumulat al unui număr de asemenea incidente începuse să dea semne de anomalie la o scară mare. Iar bazinul le descoperise.

Am analizat liniile de forță stabilizate. Și am studiat dovada mărunță, timpurie, a opririi discontinuității. Am ajuns la concluzia că mă rodea faptul că acele corecții, prea mici pentru a fi semnificative luate izolat, puteau să aibă un efect cumulat foarte important asupra situației încordate a zonei galactice, ca întreg.

Mai mult, acesta ar putea trimite puhoiul înapoi prin lentilă și produce acea sfărâmare și lărgire ce

reprezenta pericolul permanent al instalației.

Totul era îndoielnic. O reacție în lanț de posibilități care nu-mi plăceau. M-am agitat, mental, peste modelul de tensiune al liniilor de forță din sectorul meu, încercând să rezolv problema în alt fel decât o făcusem. Rezultatul era identic.

Am căutat elemente ale modelului care să mă îndrepte spre evoluția unui model aparte, la mai puțin de un an de momentul în care mă aflam. Era dificil și frustrant, pentru că nu știam, de fapt, după ce fel de model final umblam. Totul pomea de la o reacție subconștientă de aversiune. Ca unul care, trăind toată viața în aer liber, în păduri sau pe mare, iese dimineața pe ușă, adulmecă aerul și zice: „Nu-mi place cum arată vremea asta”, deși ziua poate fi luminoasă, însorită, caldă, fără semn de schimbare, dar un senzor ascuns adânc în creier, condiționat de o experiență uitată în conștient, trimite un semnal de alarmă.

M-am gândit s-o anunț pe Cea-care-trage și am văzut că aș fi făcut o greșală. Mă avertizase că singura cale de a demonstra că pot lupta cu furtuna de timp era să lupt cu ea. Lupta mea cu umbra, dacă asta făceam și nu exista motiv real de îngrijorare, ar fi fost semnalul pe care-l aștepta, dovada că mă puteam descurca.

Poate că avea dreptate. Nu-mi dăduse nici un motiv să cred că ar fi putut apărea o situație periculoasă. Mai mult, mă asigurase că nu-i nimic îngrijorător.

Cel mai bine era să uit totul și să mă duc după Porniarsk, pe Pământ. Nu-mi dădusem seama cum trece timpul. Trebuia să sosească Obsidian, cu trupul meu. Era cazul să mă întorc în stație, să-mi recuperez trupul și să mă duc la ai mei.

Am plecat. Mă aflam, mental, la un pas de locuința lui Obsidian, din pădurea din estul comunității noastre. Când am ajuns, nu l-am găsit nici pe Obsidian, nici trupul lui Porniarsk, ceea ce însemna că avatarul se întorsese acasă. Trupul meu mă aștepta. L-am ridicat pe marginea pernei pe care stătuse întins, simțind bizareria experienței de a percepe încă o dată greutatea și masa din el, sub atracția gravitației.

Când m-am ridicat, iluminarea camerei a crescut, răspunzând accelerării bătăilor inimii, temperaturii și a altor semnale detectate de tehnologie în trupul meu, proaspăt activat. M-am îndreptat spre una dintre console.

Acum știam să le folosesc. Am atins tastele și am ieșit din locuința lui Obsidian, apărând pe terenul de aterizare, lângă ușa palatului de vară, acolo unde apărea de obicei Obsidian.

Întinericul din jur m-a șocat. Trezindu-mă în camera lui Obsidian, nu-mi dădusem seama că ajunsesem acasă noaptea. O clipă m-am simțit ciudat, ca și cum nu m-aș fi întors acasă în propriul meu trup, ci aș fi fost doar ceva care vedea, care hălăduia pe acolo așa cum hălăduisem prin spațiul cosmic, privind întreaga galaxie și stelele ce străluceau, acum, deasupra mea.

Ferestrele palatului erau luminate. Sărbătoreau, probabil, întoarcerea lui Porniarsk și mă așteptau. Am privit în jos, spre pantă, la orașul de acolo. Iar sub lună nouă, lucitoare, de miez de vară, am văzut că și clădirile de acolo aveau ferestrele luminate. Intenționasem să mă duc la ușa și să intru, dar m-am trezit că rămân locului.

Briza rece, de după asfințit, se înfășurase în jurul meu. O auzeam mișcându-se la distanță, șuierând slab

printre copacii de pe pantă. Nici un cântec de pasăre... Iar frigul și tăcerea mă țineau la distanță de lumina și discuțiile ce-ar fi urmat înăuntru. Din avalanșa de cuvinte tipărite, pe care le citisem în perioada mea de nebunie, a ieșit la iveală ceva. De data asta nu un citat, ci o poveste-legenda franco-canadiană despre barca vânătorilor. Un mit despre spiritele călătorilor morți departe de casă, pe când făceau negoț cu blănuri și care se întorceau, într-o canoe fantomă, de revelion, pentru o vizită scurtă la familiile lor, la femeile pe care le iubiseră.

Stând singur în întuneric, împiedicat de un simțământ ciudat să intru, mă simțeam ca una dintre fantomele acelea, care se întorseseră. Dincolo de ferestrele luminate erau cei vii. Dar, oricât de mult aș fi vrut să fiu cu ei, nu reușeam. Ca și fantomele vânătorilor, nu mai eram unul de-al lor, devenisem altceva, aparțineam altui timp și spațiu. Am avut senzația că briza rece, pe care o simțisem și auzisem, nu mă mai învăluia, ci trecea prin oasele mele, ca prin crengile de alături. M-am gândit că toată viața fusesem afară, privind la ferestrele luminate, imaginându-mi cât de bine ar fi înăuntru...

Cândva, aș fi putut intra. Dumnezeu știe că încercasem, cu mama, cu Swannee..., Acum era prea târziu. Și nu avea nimeni nici o vină. Nici măcar eu, într-un fel. Pentru că la fiecare răscruce din viață făcusem cea mai bună alegere posibilă. Iar toate acele alegeri mă duseseră aici. Dacă aici însemna afară pentru totdeauna, ajungerea aici îmi adusese multe lucruri bune, începând cu Ellen și pisica nebună, terminând cu momentul actual care era, în felul lui, plăcut. Pentru că, deși eram singur în întuneric, privind

geamurile luminate ale ferestrelor și știind că nu puteam ajunge în spatele lor, mă simțeam mai puțin singur știind cine se afla acolo și că viețile lor, care deveniseră o parte din mine, puteau fi calde, luminoase.

Gândind toate acestea, am simțit o parte din căldură ieșind afară și pătrunzând în mine. Mi-am amintit ce descoperisem înainte de asta, că nu există o izolare reală. Eu eram toate ființele și toate ființele erau eu... iar acest fragment de amintire m-a făcut să intru în legătură cu universul. Am devenit o parte a brizei din jurul meu, a solului de sub mine, a copacilor din jur, parte din toate casele de jos, cu luminile și viețile lor. Am simțit palatul de vară din spatele meu și am intrat în legătură cu toți de acolo. Nu era nici o lumină, dar aurul pătrunsese în toate. Îi vedeam prin zidul din spatele meu: adormitul pentru vecie Duminică, Doc, Bill, Porniarsk și Ellen. Am văzut-o pe Ellen și am atins-o. Ea era cheia spre tot ce se afla între zidurile infinității și toate infinitățile de dincolo de ziduri. Acum aveam o imagine mai largă despre univers și toți ceilalți. Am mers mai departe...

— Marc!

Eram pregătit să dispar, să mă întorc în locuința lui Obsidian. Și chiar când dispăream mi-am dat seama că-i prea târziu. M-am întors să privesc palatul de vară și am văzut-o, umbră mai întunecată în umbră, pe Ellen.

— Ellen, de unde ai știut că sunt aici?

A venit spre mine.

— Știu unde ești, a zis, oprindu-se în fața mea. Întotdeauna știu unde ești. Porniarsk s-a întors și, pentru că n-ai intrat, trebuia să fii aici.

— Intră, i-am spus, cu vocea un pic răgușită. Întoarce-te. Vin imediat.

— Nu, a spus ea. Te pregăteai să pleci, nu să intri. N-am spus nimic.

— De ce, Marc?

Nu puteam să-i răspund. Deodată am știut de ce. Ceea ce mă rosese tot timpul cât studiasem liniile de forță se rearanjase de la sine, devenise din posibilitate certitudine, din bănuială cunoaștere, în timp ce imaginea unității mele absolute cu universul rezista.

Mă întorsesem să plec pentru că știam că nu mă voi întoarce.

— De ce?

Mi-am dat seama că nu mă întreba de ce plec. Știa deja că o făceam pentru că n-o să mă întorc. Mă întreba de ce mă duceam spre ceva de unde n-o să mă întorc.

— Trebuie.

M-a luat în brațe. Era foarte puternică, dar știam amândoi că nu mă poate opri. Tot universul afurisit mă trăgea în altă direcție. Îi rămânea Doc, am gândit prosteste, privind-o. Văzusem ce simțeam pentru ea. Dar acum devenisem mai înțelept decât fusesem. Știam că-i mai bine să nu-i spun.

— Te iubesc, Ellen.

— Știu, a zis, strângându-mă. Știu că mă iubești. Nu trebuie să pleci.

— Ba da. Din cauza furtunii de timp.

— Lasă-i pe alții.

— Nu există altcineva.

— Tu ai făcut să nu fie altcineva.

— Ellen, ascultă-mă, i-am spus, teribil de neajutorat. Întregul univers e gata să explodeze, dacă nu fac ceva!

— Când?

— Când? am repetat eu.

— Te-am întrebat când. Peste zece ani? Zece luni? Două săptămâni? Două zile? Dacă-i peste două zile, ia-ți două zile primele două zile adevărate din viața ta, stai aici și lasă-l să explodeze!

— Nu pot să fac asta.

— Nu poți? a zis, depărtându-se de mine. Ai dreptate. Nu poți.

— Ellen..., am spus, îndreptându-mă spre ea, dar s-a ferit.

— Pleacă. E în regulă.

— Nu-i în regulă.

— Ba da. Pleacă.

Am rămas încă o secundă. Dar n-o puteam ajunge și nu-i puteam spune nimic. Știa că doream să rămân. Știa că nu puteam. Ce mai rămânea de spus?

Am plecat. Ca și cum m-aș fi rupt în două și aș fi lăsat partea mai mare în urmă.

Am intrat în locuința lui Obsidian și m-am dus la o consolă, s-o chem pe Cea-care-trage. După o scurtă așteptare, vocea ei mi-a vorbit din aerul camerei luminate slab, cu copaci întunecați în jur.

— Scuză-mă, lucrez și nu pot fi deranjată. Spune-mi dacă vrei să te caut.

Un mesaj înregistrat.

— Sunt Marc. Caută-mă îndată ce primești mesajul. Situația e critică.

M-am așezat pe perna pe care fusesem mai devreme și mi-am trimis mintea printre stele.

Forțele furtunii de timp erau acolo, așteptându-mă. Când m-am întors, cu informațiile suplimentare datorate contactului de moment cu universul, ceea ce

bănuisem a devenit nu sigur, ci evident. Nu eram convins că-i pot lămuri pe ceilalți. Convingerea se baza pe metoda mea de interpretare a forțelor, care se deosebea de a lor.

Furtuna de timp se afla prea mult în sângele și carnea lor, ca s-o urască și s-o iubească, așa cum făceam eu. Pentru că, mi-am dat seama abia atunci, o iubeam și o uram. O uram pentru ceea ce făcuse, pentru milioanele de vieți pe care le distrusese. Sau care existau în altă parte, în vreo fundătură a universului. Soția mea, Swannee; cei pe care-i cunoscuse Ellen; soțul lui Marie; familia lui Samuelson și nenumărați alții, șterși de zidurile mișcătoare nu numai de pe Pământ, ci din tot universul. Dar o iubeam, pe cât o uram, pentru că mi se opunea, îmi oferea un inamic care să mă întărească în luptă.

Așa că, din cauza dragostei și urii, puteam vedea încotro se îndreaptă. Iar inginerii temporali, care o priveau doar ca pe o problemă tehnică, nu puteau. Am urmărit iar liniile pe care le bănuiam, prin rețeaua de forțe, dincolo de sectorul meu, dincolo de galaxie și de influența lentilei pe care o văzusem, în tot universul vizibil. Lucrul de care mă temeam se afla acolo. Puteam trasa căile pe care le suspectăm, puteam vedea legăturile, dar nu puteam obține nici o dovadă clară, s-o prezint inginerilor.

Căutam încă dovezi, când m-a chemat Cea-care-trage.

— Marc, i-a sunat vocea în mintea mea, ai o situație critică de raportat?

— Furtuna de timp e pe cale să scape de sub control. Va începe de aici, din galaxia noastră și poate, simultan și din altele. Modelul evoluează din modelele

ultimilor o mie de ani. Aveți deja dovadă: mi-ai spus că va avea loc o creștere a activității aici, peste nouă luni. Nu-i doar o creștere a activității. Se va mări de patru, de șase, de o sută, de o mie de ori, dintr-o dată.

— Ce te face să crezi asta?

— Caracterul modelelor pe care le văd evoluând.

A urmat o scurtă tăcere.

— Marc, poți să descrii ce înțelegi prin „caracter”?

— Culoarea, impresia, implicațiile modelelor în felul în care se formează și se schimbă.

Altă tăcere.

— Nici unul dintre cuvintele pe care le-ai folosit nu are un înțeles anume pentru mine. Poți descrie lucrul despre care vorbești în concepte ferme? În lipsa lor, poți exprima aceste concepte în mai multe moduri?

— Nu, pentru că simbolurile verbale ale limbajului vostru doar aproximează înțelesurile mele. Am tradus simboluri verbale din limba mea. Simboluri care au o valoare specială datorată experienței mele referitoare la lucruri pe care voi nu le cunoașteți, precum cumpărarea și vânzarea de acțiuni, pictarea de tablouri în culori diferite, înțelegerea a ceea ce s-a scris și sculptat în numele artei. Mii de lucruri care impresionează viața inteligentă și neinteligentă, făcând-o așa cum e.

— Cred că înțeleg. Dar pentru a mă convinge că ai dreptate când vorbești de o urgență, trebuie să-mi aduci dovezi în termeni și simboluri pe care le pot aprecia exact așa cum faci tu. Singurele simboluri de acest fel sunt în limbajul meu, pe care-l cunoști.

— Nu-ți pot explica lucruri pentru care limbajul tău n-are simboluri.

— Deci nu mă poți convinge de ceea ce presupui că

se va întâmpla.

— Nu presupun. Știu.

— Dacă știi, arată-ne de unde știi.

M-am simțit cuprins de disperare. Știusese că va fi așa, dar sperasem să fie altfel. Sperasem să ridic o punte peste prăpastia dintre mințile noastre.

— Cea-care-trage, îți amintești când ți-am explicat că am învățat despre furtună de timp pe o cale diferită de a voastră? Acea cale mi-a oferit o imagine a furtunii pe care voi n-o aveți. Imaginea aceea îmi dă informații, cunoștințe, pe care voi nu le știți. Nu-ți amintești cum te-am convins că am dreptul să fiu testat? N-am trecut testul?

— Ai trecut și ultima parte a testului? Sau ai descoperit o incapacitate a ta, pe care o ascunzi de tine însuși, imaginându-ți că a apărut o situație de criză, pe care nici unul dintre noi n-o poate vedea și pe care tu n-o poți dovedi?

— Știu că se va întâmpla!

— Cred că ești convins că știi. Nu cred că ai dreptate.

— Nu vrei să verifici?

— Ba da. Dar, dacă te-am înțeles, verificarea mea nu înseamnă să găsesc dovezi care să-ți dea dreptate.

— Verifică totuși.

— Ți-am spus că voi verifica. Caută-mă iar, dacă descoperi ceva care să demonstreze ce-ai afirmat.

— Te voi căuta.

N-a mai spus altceva. Plecase. N-am spus nici eu nimic, am rămas acolo, un punct de nimic în spațiul cosmic. Concluzia fusese cea de care mă temusem. Eram singur, așa cum fusesem mereu, așa cum o să fiu întotdeauna...

Cea-care-trage va verifica, dar nu va găsi nimic care s-o convingă că am dreptate. Trebuia să găsesc ceva, să-i schimb părerea sau să opresc furtuna de timp singur.

Urmăm să ajung la ultima variantă, până la sfârșit... Puteam să încep imediat. Fusesse inevitabil. Eu și furtuna de timp trebuia să luptăm singuri, ca acum. Venisem atât de departe în viitor să caut aliați și arme împotriva ei. Nu găsisem aliați, dar descoperisem ceva arme. Aflasem că furtuna putea fi afectată de folosirea masivă de energie. Știam că toate lucrurile, viețile, timpul erau părți ale unui întreg. Că, dacă acționam corect, puteam deveni parte a acelui întreg și înțelege alte părți ale lui, ca și cum ar fi făcut parte din mine.

Gândul era liniștitor. Acum, când nu mai aveam speranță să primesc ajutor din afară, simțământul de singurătate și părăsire începuse să-și înfigă muchia în mine. Ce ironie! Venisem atât de departe în viitor pentru a găsi ajutoare care puteau manevra furtuna de timp, pe care o credeam prea mare ca s-o pot manevra singur, ca să descopăr că, deși ajutoarele erau aici, nu-mi puteau fi de folos. Dar ironia nu mai avea importanță. Ajunsesem înapoi, la nivelul zero, singur. N-avea rost să-mi irosesc eforturile cu speranțe false.

Dacă se putea face ceva, trebuia să fac singur. Iar dacă nu se putea face nimic, nu se va face nimic.

Mă simțeam mult mai liniștit decât îmi închipuisem că voi fi. Unitatea cu universul m-a cuprins fără s-o caut. Atârnăm, fără trup, în mijlocul galaxiei care produsese rasa mea și pe mine. Simțeam și atingeam toate lucrurile din ea. Eșecul mi se păruse de neconceput. Nimic nu era de neconceput, Ellen spusese să las universul să explodeze și să iau timpul

rămas pentru mine, chiar de-ar fi fost doar două zile. Erau mai multe zile, bineînțeles. Cel puțin câteva luni. Și fiecare zi ar fi durat cât o viață, dacă aș fi trăit-o atingând totul din jurul meu.

În felul ei, Ellen avusese dreptate. Trebuia să-i spun asta. M-am gândit să mă întorc și să-i vorbesc și atunci mi-am dat seama că mă căuta.

— Ellen? am întrebat, ca și cum aș fi vorbit cu Cea-care-trage.

Răspunsul n-a fost în cuvinte. Nu putea să-mi vorbească în simboluri, pentru că nu avea acces la echipamentele tehnice ale inginerilor. Dar, prin atingerea noastră, i-am simțit gândurile, chiar dacă nu erau exprimate în cuvinte.

N-ar fi trebuit să te las să pleci așa, mi-a spus ea.

— Bine, mă întorc.

Nu, nu trebuie să te întorci, cât timp crezi că poți face ceva și dorești să faci. Vreau să faci ceea ce vrei să faci. Nu vreau să întrerupem legătura. Nu vreau să fim despărțiți.

— Nu vom fi. Nu te desparti niciodată de ceva, cât timp îl poți ține în minte. N-am știut lucrul ăsta înainte. Acum îl știu.

Am descoperit, brusc, ceva.

— Ellen, unde-s toate expresiile scurte? Gândești ca toată lumea.

Așa pare când te exprimi pe altă cale, a răspuns ea. Dar așa ți-am vorbit în minte de la început, din prima zi, când m-ai găsit.

— Ar fi trebuit să știu... Oricum, acum știu. Ellen, mă întorc acasă.

Nu, nu trebuie s-o faci până nu ești convins că nu vrei să rămâi. Ești sigur?

Nu discutăm într-un loc în care puteai ascunde ceva.

— Ai dreptate. S-ar putea să nu pot face nimic, dar vreau să încerc. Trebuie să încerc.

Atunci, încearcă. Orice vrei, pentru că sunt cu tine! Nu sunt alături de tine?

— Ești.

Și am încercat, uitând că-i fără trup, s-o îmbrățișez.

Atunci a venit la mine ca o fantomă, dar reală, străbătând ani-lumină de spațiu cosmic, de la planeta noastră mică, până unde pluteam. Și cu ea, altă fantomă, o siluetă ce alerga năvalnic, repezindu-se la mine și răzuindu-mi fața și mâinile cu limba aspră, împiedicându-se în picioarele noastre în timp ce ne îmbrățișam.

— Duminică!

Bineînțeles, a zis Ellen, a fost aici tot timpul, trebuia doar să-l chemi.

Faptul că eram cu ei alături trei fantome iar împreună, mi-a umplut sufletul de fericire, iar din el s-a ridicat o putere care a crescut, s-a înălțat ca un djin eliberat dintr-o sticlă, după ce-a fost sfărâmat sigiliul lui Solomon. Nu mai exista univers sau combinație de universuri pe care n-aș fi fost gata să le atac, pentru a salva ceea ce aveam. Așa că m-am îndreptat spre capătul timpului și spațiului. Și-n cele din urmă pe o cale despre care nici nu visasem că există înțelegerea a pătruns în mine.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, i-am spus lui Ellen. Furtuna de timp și ceea ce a fost întotdeauna în mine, ceea ce a fost întotdeauna în noi toți, reprezintă unul și același lucru.

— CE-A FOST ÎNTOTDEAUNA ÎN TINE? a întrebat Ellen.

Nu-mi vorbea pe cale fizică, precum Cea-care-trage. Dar ceea ce spunea îmi era atât de clar, încât mintea o auzea, de parcă și ea și urechile mele ar fi fost prezente.

— Furtuna, lupta. Lupta de a înțelege și a fi înțeles de oricine, simultan cu nevoia, la fel de puternică, de a fi tu însuși și doar tu însuși, acea identitate unică și complet independentă care n-a existat până în acel moment și nu va exista niciodată, după moartea ta. „Trebuie să faci asta, să zici asta”, îți spune identitatea, „altfel nu mă pot dezvolta, nu pot face nimic”. „Nu, nu poți face asta”, spun celelalte identități din afară, care se zbat și ele să se dezvolte, să fie libere. „Dacă vei face așa ceva, nu voi înțelege de ce și voi considera că mă ameninți. Te voi izola sau voi lupta împotriva ta.” Așa că, înaintea oricărei acțiuni, de-a lungul drumului spre orice țel, există lupte interioare pentru a găsi o cale de compromis între ceea ce dorești, ce ai nevoie și ce vor accepta ceilalți. Furtuna interioară. Fiecare o are. Iar furtuna de timp e asemănătoare.

— Nu-mi dau seama de ce, a spus Ellen.

— Pentru că ambele sunt rezultatul conflictului dintre două lucruri care ar trebui să coopereze. Ca o pereche de roți de moară, rău potrivite, care se rod

una pe cealaltă, transformându-se în cioburi de piatră, în loc să macine grăunțele dintre ele.

— Chiar și așa, a insistat Ellen, de ce-i atât de important să fii tu anume aici, acum?

— Pentru că n-am știut niciodată să renunț. Când declanșez o furtună interioară, n-o pot opri decât încercând s-o înving. Dar, pentru că-i în mine, pentru că-i subconștientă, nu conștientă, n-o pot înlătura. De aceea am transformat totul în surogat al ei, acțiunile, afacerile, infarctul... și, în cele din urmă, furtuna de timp.

— Și la ce îți folosește să lupți cu alte lucruri?

— Învăț să lupt. Mă ajută să descopăr, să creez arme pentru a combate furtuna mea interioară. Și am reușit. Am descoperit răspunsul în problema furtunii interioare.

— Să nu lupți, a zis Ellen, foarte sigură.

— Da. Dar e ceva mai mult decât a nu lupta. Răspunsul complet e unitatea tuturor. Extinzându-te, devenind o parte a tuturor și tot. Tu și Duminică ați fost primii care m-ați făcut să devin o parte din altcineva, fără chin. Voi doi ați fost complet dependenți de mine și nu mi-am dat seama că trebuia să mă schimb, ca să mă potrivesc cu voi.

— A mai fost ceva, a spus Ellen. Noi țineam la tine.

— Știu. Am considerat asta un lucru de la sine înțeles. Îmi pare rău, n-am știut să fac ceva mai bun. Nu mi-am dat seama decât după ce Duminică a dispărut și am descoperit gaura mare din cel care fusesem. Nu mi-am dat seama ce m-a afectat atât de mult. Dar ceva din mine murise subit. Dacă Duminică n-ar fi fost ucis...

M-am oprit, privind instinctiv spre ea, înainte să-mi

amintesc că nu se afla acolo un trup, s-o pot vedea.

— Ai fi plecat cu Tek, dacă Duminică n-ar fi fost ucis?

— Nu știu. Dacă aș fi plecat, cred că m-aș fi întors. Nu l-am iubit pe Tek. Dar nu puteam să te fac să mă vezi, să mă auzi...

— Îmi amintesc...

Fantoma lui Duminică a sărit să se prindă de spiritul meu fără trup, cu labe inexistente, a încercat să-mi lingă figura ce nu se afla acolo.

— Gata, Duminică! Jos, pisică! Nu mă simt rău, doar îmi aminteam ceva...

— Furtuna de timp e încă aici. Crezi că acum poți să-i vii de hac?

— Acum, da.

— Dar nu vrei, cu adevărat...

— Nu. În realitate, nu. Dar dacă renunț, nu se mai poate face nimic și asta înseamnă sfârșitul pentru noi toți.

— Ești sigur?

— Da. Există o criză care se pregătește de câteva mii de ani, de când inginerii temporali au început să acționeze împotriva furtunii. Au încercat să vindece un dezechilibru al energiilor universului aducând energie suplimentară din alt univers, pentru a sprijini energia mai slabă de aici. Treaba a mers un timp, dar a creat premisele unui dezechilibru mai mare, dacă balanța s-ar schimba, iar partea mai slabă ar deveni mai puternică, având alături de ea și energia din exterior. Cred că nu mai e mult până la vârful pantei cel puțin în universul ăsta doar vreo nouă luni.

— Ingerii nu știu asta? a întrebat Ellen. Ești sigur?

— Știu, dar nu-și dau seama de gravitatea

pericolului.

— Poți să rezolvi treaba singur?

— Nu știu. Trebuie să mă gândesc. Stai cuminte, pisică! Lasă-mă în pace câteva minute!

Duminică s-a potolit. Trupul lui fantomatic stătea întins, nemișcat, răbdător, cu labelle încrucișate, pe vid. Mi-am întărit legătura de unitate cu universul, pe care o stabilisem când mă lămurisem că n-am nimic de așteptat din partea Celei-care-trage și a colegilor ei. Descoperisem ceea ce căutasem tot timpul. Acum doream să trăiesc, să trăiască Ellen, Duminică și toți cei din universul meu.

Am înlăturat ideea că aș fi putut călători atât de mult prin viață și timp fără să capăt abilitatea și îndemânarea de a rezolva situația. Undeva trebuie să existe o șansă. Iar dacă exista, atunci blestemul binecuvântarea mea de a nu abandona o problemă fără s-o rezolv mi-ar face mintea s-o caute până o va găsi.

— Dacă am dreptate în privința paralelei... am început să spun, în cele din urmă.

— Ce paralelă? S-a interesat Ellen.

— Paralela dintre furtuna de timp și furtuna interioară. Dacă am dreptate și trebuie să ies în afara mea pentru a descoperi cheia furtunii mele interioare, atunci...

Ellen n-a zis nimic.

— Atunci, am continuat după un moment, răspunsul furtunii de timp se află și el în afară. În afara universului, în afara acestui univers. Dacă voi ieși din acest univers, l-aș putea găsi...

— Dar cum să faci asta? m-a întrebat Ellen.

N-am răspuns.

— Nu există cale...

— Ba da, am spus încet. Există. Lentila.

— Ce lentilă?

I-am explicat.

— Marc, ești nebun?

— E singura cale să ies afară.

— Dar e în centrul unei stele ba chiar ceva mai rău decât atât! O să arzi înainte de a ajunge la lentilă!

— Ține minte că, în momentul ăsta, nu-s material. Va merge doar mintea mea.

— Și chiar dacă ai trece prin lentilă fără să fii distrus, cum o să te întorci?

— Nu știu.

— De ce nu discuți întâi cu inginerii temporali?

— M-ar opri. Nu mă pot ajuta, Ellen. Furtuna de timp se află prea mult în interiorul lor, așa cum furtuna mea interioară se află prea mult în interiorul meu. Sunt singurul care poate face ceva. Și nu pot face decât dacă trec prin lentilă.

Un moment, n-am mai spus nimic. Fantoma lui Duminică stătea încă, așteptând.

— Dacă nu vei reuși, vom muri toți?

— Cred că da.

A oftat.

— Atunci, trebuie să te duci. N-ai de ales. Bine, vin cu tine.

— Nu cred că poți. Unde ești? Dormi în palatul de vară?

— În dormitorul meu de acolo, întinsă în pat. Dar nu cred că dorm...

— Deci ești acolo. Eu sunt aici. Spune-mi, simți tirajul invers?

— Ce anume?

I-am explicat. După ce am terminat, a tăcut un timp, apoi mi-a răspuns:

— Nu.

— Am presupus că-i așa. Probabil că am năzuit spre tine, la fel de mult cum ai năzuit tu spre mine. Vezi, eu sunt cu adevărat aici, într-un fel. Sunt un model de energie, proiectat de aparatura inginerilor temporali. Pot să mă deplasez din loc în loc mai iute decât viteza luminii, pentru că pot să-mi întrerup proiecția într-un loc și s-o declanșez în altul.

— Dacă ești un model de energie, atunci energia venind prin lentilă *te poate* distruge. Sau să te modifice. Energia e materie!

— Posibil. Dar sunt obligat să încerc.

— Trebuie să existe o cale să vin cu tine!

— Nu cred. Și asta-i bine. Pentru că nu te-aș putea împiedica să vii. Și n-are sens să dispărem amândoi.

— Să încercăm să găsim o cale! Mai așteaptă! Spuneai că mai sunt nouă luni!

— Nouă luni înainte de prăbușirea echilibrului. Dar atunci va fi prea târziu să împiedicăm schimbarea. Nu pot aștepta. Trebuie să mă duc acum.

— Mai așteaptă! Întoarce-te acasă pentru câteva zile, măcar pentru una, să discutăm!

— Dacă fac asta, n-o să pot pleca. Nu cu voi doi în preajmă. Dacă trebuie să plec, atunci plec în acest moment.

Pluteam împreună, noi, fantomele. Ea se ținea de mine, Duminică se ținea de mine, eu îi țineam pe amândoi.

— Bine, a zis ea, în cele din urmă. Pleacă. Acum!

— La revedere. Te iubesc. Vă iubesc pe amândoi. Mă voi întoarce.

— Te vei întoarce, a zis Ellen.

M-am depărtat de ei și i-am înlăturat din minte. Am rămas singur printre stele. Am simțit pâlnia de energie și tirajul invers slab dar neîncetat, fără odihnă.

Am lăsat tirajul invers să-mi cuprindă mintea, m-am lăsat purtat de el. La început nu s-a întâmplat nimic. Pluteam ca pe un lac. Apoi am remarcat o mișcare ușoară, o deplasare și mi-am dat seama că alunecam în josul suprafeței galaxiei, spre Norul lui Magellan, spre beznă care înconjura steaua gigantică tânără, alb-albastră. O beznă prea îndepărtată să s-o disting.

M-am lăsat tras...

Suprafața galaxiei a dispărut de sub mine. Mă aflu în spațiul intergalactic. Nu aveam cum să măsoar viteza deplasării mele, dar simțeam că se mărea, că mă prăbușeam tot mai iute în pâlnia de energie din afara universului, îndreptându-mă către lentila din S Doradus.

M-am prăvălit o sută patruzeci de ani-lumină. Timpul devenise complet arbitrar. Trecuseră minute sau, poate, luni de când cădeam cu o viteză crescând continuu, până am călătorit mai iute decât orice pulsar măsurat în timpul meu de origine. Cred că fuseseră mai degrabă minute decât luni sau, poate, ore, pentru că simțeam că accelerarea vitezei nu era continuă, ci creștea întruna. Nu puteam s-o măsoar doar știam, datorită acelei părți a subconștientului capabilă să măsoare.

Mi-am dat seama că n-o să văd lentila până n-o să trec prin ea. Atunci când voi zări cercul întunecat al instalației, în lumina Norului lui Magellan, va mai dura doar o fracțiune infimezimală de secundă ca să pătrund în universul tahionic, un interval de timp prea

mic pentru ca s-o văd. M-am relaxat, lăsându-mă purtat...

Și trecerea a avut loc.

Am simțit un șoc, de parcă particulele subatomice ale modelului de energie, care constituiau identitatea mea, erau sfâșiate și răspândite în spațiul infinit. După aceea, incomprehensibilitate...

Eram cufundat în întuneric, un întuneric străbătut de linii de lumină care treceau prin mine, din toate părțile, prea iute ca să văd ceva. În afara lor, nimic. Dar întunericul avea o importanță și luminile aveau o importanță și n-o puteam descifra. Mă simțeam lovit, dezmembrat, plutind neajutorat, urmărind luminile fulgerătoare.

Nu puteam să mă mișc. N-aveam cum. Nu găseam un mijloc de a măsura timpul, spațiul sau orice din jurul meu. Dacă ajunsesem, cu adevărat, într-un univers tahionic, devenisem incapabil să învăț ce trebuia, incapabil să duc cu mine cunoștințele acelea. Privind în jur, cât am putut, am descoperit că nu-mi rămăsese nimic de făcut, decât să renunț. Iar singurul motiv pentru care n-am făcut asta a fost că nu știam dacă-s în stare să plec.

Pluteam. Treptat, ca o inimă, ce-a trecut printr-un șoc și începe să bată din nou, fantoma mea cea veche s-a trezit. Nu puteam renunța pentru că și acolo, aveam același mecanism pe dos, cu care mă născusem. Viu, mort, în bucăți vii mai mici decât electronii, trebuia să continuu să rod cușca în care eram închis, până-mi croiam o cale de ieșire.

Dar care era calea? De unde să încep, dacă nu exista un punct de pornire? O călătorie de o mie de mile începe cu un pas. Dar încotro să-l faci, când nu

stai locului, ci rătăcești prin infinit, în beznă totală, cu lumini ca niște meteori, ce fulgeră în jur? Am scotocit în mine, căutând un punct de sprijin și n-am găsit nimic. Atunci mi-a venit în ajutor Ellen.

— Îți amintești? a zis ea. Când m-ai găsit, eram pierdută, așa cum ești tu acum. Dar am găsit o cale înapoi.

Nu-mi vorbea tare, nici în minte, așa cum făcuse pe când atârnasem în spațiul cosmic. Spațiul cosmic normal. Era Ellen cea care devenise o parte din mine, vorbindu-mi dintr-un colț al meu, așa cum Duminică venise din moarte, să se agațe de mine cu labe inexistente, dintr-un colț al meu în care fusese tot timpul, fără să-mi dau seama.

— Dacă am făcut-o eu, poți s-o faci și tu, a zis Ellen-care-eram-eu. Fă așa cum am făcut eu. Ia ce ai și pornește de acolo.

Avea dreptate și am căpătat curaj. Dacă fusese în stare o dată, putea și a doua oară. Deci eram în stare și eu, cât timp făcea parte din mine. Am luat de la ea siguranță și am privit încă o dată la ceea ce aveam.

Aveam întineric și lumini. Luminile erau de neînțeles. Dar, cu siguranța lui Ellen că puteam porni de la ele, le-am urmărit atent. Erau prea iuți ca să formeze modele... sau formau? Am plutit privindu-le, iar privirea a devenit studiu. Toate schimbările prin care treceau s-au transformat în modele de modificări. A durat mult până să le înțeleg dar, în cele din urmă, am început să văd elemente de modele în luminile fulgerătoare. Nu erau deloc întâmplătoare.

Dacă formau modele, făceau parte dintr-o entitate mai mare, care conținea acele modele, o entitate care era universul lor, chiar dacă acel univers era mic cât

un atom sau mai mare decât toate universurile la un loc. Atunci, exista o legătură între universul care le conținea și modelele care-l alcătuiau.

Ceea ce învățasem în propriul meu univers putea fi cheia înțelegerii aici. Oricât de neînțeles ar fi fost locul acela, unitatea fiecărei părți cu întregul, identitatea fiecărei părți cu întregul, trebuia să existe, așa cum există în locul de unde veneam. Dacă era așa, trebuia să devin o parte a acelui univers și el o parte din mine, pentru simplul fapt că mă aflam acolo. Deci trebuia ca modelele lui să facă parte din mine, deci erau de înțeles, ca și vorbirea din timpul meu, pentru că, din câte descoperisem, o parte a întregului nu putea fi străină sau ciudată întregului.

— Acum vezi, mi-a zis Ellen-care-eram-eu. Și dacă vezi, tot ce trebuie să faci e să te întinzi și să atingi.

Din nou avea dreptate. Nu era nici o pasăre cardinal acolo, cățărata pe un jgheab cu grăunțe. Iar lumina aurie se pierduse, rămăsese în alt infinit. Dar Ellen avea dreptate. Nu mă împiedica nimic să mă întind, să încerc să ating, să intru în legătură cu întregul din care făceam parte.

M-am extins. Am căutat identitatea cu locul care mă înconjura, așa cum procedasem în universul meu. Identitatea venea încet. Dar, până la urmă, s-a dovedit că am avut nevoie doar de un pas în plus față de momentul în care încercasem să ating identitatea cu Obsidian și egalii lui.

Am atins ceva. Ceva sau cineva, cu capacitatea de a-mi răspunde. La urma urmei, era doar o problemă de stăpânire a modelelor necesare, pentru a comunica. Iar în problema aceasta mi-a ieșit în întâmpinare.

Se părea, spun „se părea”, pentru că situația nu

poate fi redată ușor în cuvinte că deosebirea dintre materia vie și nevie nu era atât de distinctă că în universul nostru. Deosebirea importantă exista între cei care aveau viață finită sau nu. Iar luminile pe care le văzusem constituiau câte o viață, sclipind în scurtul moment dintre naștere și stingerea datorată morții.

Dar ce părea scurt nu era chiar așa. Privit din alt punct de vedere, ceea ce mi se părea o viață trecătoare putea fi echivalentă cu miliarde de ani, în universul nostru. Iar a trăi acolo însemna să comunici. Așa că am trăit și eu pentru a comunica și a primi informații de la cei care trăiau. Am avut nevoie de timp, pentru că a fost dificil să-i fac să înțeleagă ce doream să afle despre noi și situația noastră.

Până la urmă am reușit, iar după aceea n-a mai durat mult. Am rămas cu misiunea îndeplinită, dar izolat.

Singura cale de a ști că le transmisesem ce avusesem de zis fusese prin schimbările observate în modelele lor. Fiindcă nu aveau cum să-mi vorbească direct, după cum nici eu nu le puteam vorbi. Fusesem doar în stare să semnalez în direcția lor, ca un om de pe un vârf de deal fluturând steaguri către cei din valea îndepărtată, ca să le atragă atenția asupra unui pericol. Nu lipsea numai mecanismul comunicării, ci însuși procesul gândirii era prea diferit, ca și existența lor.

Deci avusesem succes, dar limitat. Nu știam ce-mi rămăsese de făcut, pentru că nu știam ce se putea întâmpla cu mine aici, într-un univers diferit. Era posibil să mă aștepte o viață incredibil de lungă, o decădere lentă, aproape imperceptibilă, până la stingere, ca un element radioactiv cu perioada de înjumătățire

măsurată în milioane de ani. Puteam să mă aflu doar la câteva secunde de dispariție, dar perceperea mea imens de diferită a timpului ar fi făcut să pară, practic, o veșnicie. Aș fi putut deveni cu adevărat nemuritor, să exist pentru totdeauna, observând un univers plin cu viață pentru care „străin” era un cuvânt insignifiant, nepotrivit.

Ciudat, dar nici una dintre perspective nu mă îngrijora. Făcusem ce avusesem de făcut și, într-o mare măsură, eram mulțumit. Mă mâhnea doar faptul că nu puteam comunica alor mei că mesajul fusese transmis, iar bătălia câștigată. Bătăliile, ar fi trebuit să spun. Pentru că, reușind să-mi transmit mesajul formelor de viață de aici, ieșisem, în cele din urmă din mine, mă văzusem din exterior pe deplin și ajunsesem la acea înțelegere interioară pe care încercasem tot timpul s-o găsesc.

Goana mea nu însemnase decât căutarea omenească a dragostei. Numai că-mi fusese teamă s-o găsesc, chiar în timp ce-o căutam. Așa că avusesem grijă să construiesc măști pentru toți cei pe care-i întâlneam, încât dacă m-aș fi atașat prea mult de unul dintre ei, atașamentul să fie pentru mască, nu pentru ființa reală din spatele ei. În felul acesta, dacă persoana mă trăda, n-ar fi avut nici o importanță, pentru că, de fapt, n-o cunoscusem. Persoana vie, din spatele măștii, n-ar fi putut înfige cârlige emoționale în sufletul meu, pentru că acesta se afla sub masca pe care o făcusem pentru mine. Retrospectiv, pusesem măști mamei și surorii mele. Pusesem măști lui Swannee, Marie, Paula. Celor de care mă temeam că i-aș putea iubi le pusesem măști de neiubit. Numai celor despre care fusesem sigur că nu puteau să mă

iubească le pusesem măști pe care le puteam iubi.

Fusesse un sistem infailibil. Doar când uitasem să-l folosesc căzusem în capcană. Pisica nebună și fata idioată cine ar fi bănuir la început că vreunul dintre ei putea să pătrundă înăuntru și să mă sfâșie? Adevărat, îmi dădusem seama de pericol și încercasem să-i pun o mască fetei, dar fusese prea târziu. Între timp, pisica nebună mă dăduse gata... Când a fost ucisă, am simțit, după mulți ani, durere. Și, datorită durerii, am revenit la viață, indiferent dacă am vrut sau nu...

Acum eram recunoscător acestei întoarceri la viață, pentru că făcusem rău, împotriva oricărui instinct și întoarcerea nu putea duce nicăieri, decât într-un iad uscat, al singurătății evidente, capătul celălalt al spectrului de izolare mulțumită în care atârnam acum. În acesta trăiam. În celălalt aș fi murit. Lumina aurie fusese prima care-mi dăduse răspunsul. Dar pe atunci luptam încă împotriva lui...

ERAM ÎN CAMERA MEA, din palatul de vară. Pentru o clipă, mi-a trecut prin minte că totul fusese un vis. Dar știam care-i adevărul.

Am privit în jur și am văzut-o pe Ellen, care stătea lângă pat, împreună cu Porniarsk și Cea-care-trage.

— Bună, i-am spus lui Ellen, iar vocea mea fizică mi-a răsunat ciudat în urechi. M-am întors.

— Da, a răspuns ea.

Felul de răspuns pe care-l așteptasem din partea ei. Stăteam în pat, savurând plăcerea familiară, simțind căldura și confortul, în timp ce ei mă priveau atenți, cu îngrijorare, de parcă aș fi fost un ou clocit cu grijă, ce urma să se spargă imediat și să scoată la iveală ceva ciudat. M-am gândit la câteva lucruri, pe care să li le spun, dar am ajuns la concluzia că nu-i cazul și am întins brațele spre Ellen, care a venit și m-a îmbrățișat.

— Cum am ajuns aici? am întrebat-o, când mi-a dat drumul.

În afară de senzația de slăbiciune, nu aveam nimic.

— Ți-am adus trupul adineauri, a zis Cea-care-trage, vorbind în engleza secolului XX, cum făcuse și Obsidian. Îndată ce te-am prins. Abia am reușit să-ți împiedicăm identitatea să pătrundă în lentilă.

Am privit-o.

— Nu, nu m-ați împiedicat.

Cea-care-trage a părut stânjenită, ca unul prins cu minciuna. M-a surprins. Nu credeam că-i în stare să

aibă o asemenea reacție. Și nu m-aș fi așteptat s-o descopăr, dacă o avea. Dar nu există pic de îndoială asupra a ceea ce văzusem.

— Oricum, a zis ea, pe un ton defensiv, ți-am prins modelul energetic mental la timp ca să-l împiedicăm să treacă prin ea. Altă parte a ta *a putut* să treacă, dar nu știm ce.

— Sufletul lui, a zis Porniarsk, limpede și ferm.

— Pentru moment, să-i zicem așa. De atunci au trecut opt zile locale.

— Opt zile? Doar atât?

— A fost suficient, a zis Ellen.

— Mă simt..., am început, negăsindu-mi cuvintele.

— Diferență temporală sau diferență de percepere a timpului? a întrebat Cea-care-trage. E nevoie de mai mult studiu...

— Ai reușit, Marc. Oricum ar fi cei din celălalt univers, au trimis mesaje prin lentilă. Inginerii le înțeleg acum. Au întrerupt fluxul de energie din alt univers și au rezolvat și problema tirajului invers. Funcționează, a zis Ellen. Totul funcționează.

— Ai avut dreptate de la început, a zis Cea-care-trage. Suntem prea mult o parte a furtunii de timp ca să ne dăm seama ce forțe se ivesc.

— Interesant, a subliniat Porniarsk. Ai atras atenția că nimic nu-i într-o cantitate atât de mare ca să nu se termine, nici un vas atât de larg, încât să nu poată fi umplut.

— Asta-i adevărat pentru universuri, ca și pentru cutii, pungi, oceane sau galaxii, a spus Ellen.

— Ar fi trebuit să adaug, s-a corectat Porniarsk, că spiritul uman e inepuizabil. Timpul și munca vor dovedi dacă-i așa.

— Deci, după cum am spus, ai avut dreptate, Marc, a reluat Cea-care-trage, părând decisă să-și ceară scuze sau să-și recite rolul până la capăt, oricare ar fi fost acela. Am fost prea aproape de problemă ca s-o vedem corect. Te interesează detaliile?

— Poți să mi le spui, am răspuns, ridicându-mi perna la spate și rezemându-mă de ea. Stăteam cocârjat, iar Ellen a îndreptat-o.

— Ai avut dreptate spunând că-i o greșeală să aducem energie în acest univers din altul. Ellen ne-a spus ce i-ai povestit, înainte să încerci să treci prin lentilă.

— Energia înmagazinată în mărirea entropiei prin prăbușirea materiei în ea însăși poate fi folosită pentru a fi extinsă iar, în loc de a folosi energie din alt univers.

— Ți-au spus ei asta? s-a interesat Cea-care-trage.

— Nu. Când vezi două universuri, treaba devine evidentă. La ei e invers ca la noi. Acolo, ceva care călătorește cu viteza luminii pare că stă pe loc. Când ați început să extrageți diferența de energie dintre universul lor și al nostru, ați declanșat echivalentul unei scăderi entropice în universul lor, care, în mod normal, era o entropie în continuă creștere, într-un univers în prăbușire.

— Aha, a făcut Cea-care-trage, asta explică totul!

— Explică de ce trebuie să colaborați cu ei, să le trimiteți înapoi energia luată de acolo?

— Nu, dar vom face asta, bineînțeles. E posibil, dacă vom folosi tirajul invers pentru a elibera energia înmagazinată în această parte, așa cum ai spus. Vorbeam însă despre mesajul primit de la ei, prin care ne mulțumeau că le-am rezolvat problema.

— Oh! am făcut eu.

— Toată treaba e stânjenitoare. Putem face prea puțin pentru a comunica până vom avea mijloace mai sofisticate de legătură între cele două universuri și vom înțelege mai bine procesele lor conceptuale. Cu timpul, îi vom lămuri că nu ne datorează nimic. Dar asta nu înseamnă că nu-ți suntem obligați.

— Nu aveți de ce. Am fost interesat de salvarea universului, pentru mine și cei la care țin. Stai...

— Da? S-a interesat Cea-care-trage.

— Există un lucru. Unul pe care eu și Porniarsk am sperat că-l puteți face pentru un leopard care mi-a fost prieten. A fost ucis, iar Porniarsk l-a pus într-o stare în afara timpului, sperând că undeva, în viitor, cineva va ști să inverseze timpul, până înainte de momentul în care a fost ucis. Dacă puteți face asta...

— Da, Porniarsk și Ellen mi-au spus și ne-am uitat la trupul ființei. Mi-e teamă că nu putem face nimic pentru ea...

— Mda...

— Viața nu-i ceva care poate fi creat printr-o modificare a matricei temporale, înainte sau înapoi. Poate că ai observat la trecerea printr-o linie de timp un zid de ceață, cum i-ați zis în trecut sau când ai călătorit cu Obsidian pentru a fi testat, că mișcarea în timpul exterior nu ți-a modificat vârsta sau starea sănătății.

— Da. Înțeleg. Bine.

— Voiam să spun, a continuat Cea-care-trage, că viața-i un concept. Iar dacă acesta-i dat; restul e ușor. Așa cum ai descoperit când ai avut discuția cu Ellen, în spațiul cosmic, înainte de a trece prin lentilă:

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat Ellen, exasperată.

S-a dus la ușa dormitorului și a scos capul pe coridor.

— Doc! a strigat ea.

— ... ești capabil să aduci un gestalt conceptual complet al leopardului, probabil datorită abilității tale dezvoltate de a recunoaște și gândi modele. Am ajuns la concluzia că ai în mintea ta un număr deosebit de modele de comportare ale leopardului și prin asta ai declanșat un întreg creator. Acum, ținând seama de toate astea, pentru noi e simplu...

— Ar fi trebuit să mă gândesc și singur, a zis Porniarsk. Mi-e rușine că n-am făcut-o.

— ... pentru a construi un duplicat al trupului fizic căruia îi aparținea gestalt-ul conceptual. După cum a spus Porniarsk, acest lucru ar fi fost posibil chiar în cultura lui, mult în trecut. Așa că am luat modelul complet din subconștientul tău, acum câteva zile...

Doc a apărut în ușă. Un fulger negru, păros, a trecut prin aer și a aterizat peste mine, răzându-mi fața cu limba-i aspră. Patul s-a prăbușit.

— Of! Am spus.

Voiam să spun „Vrei să scoți sufletul din mine, pisică nebună?”, dar nu mai aveam aer. Îl scosese pe tot din mine. Însă nu mai conta...

SFÂRȘIT

Gordon R. Dickson

FURTUNA

DE

TIMP

SFÂRȘITUL LUMII: TRECUTUL, PREZENTUL ȘI VIITORUL SE AMESTECĂ

SF

NEMIRA